

CEREN MELEK.

KIRK
INCI

***Ben İnci Altınsoy'dum. En zayıf halkaydım ama o halka
boğazlarına dolamp kestiğinde benimle daha yeni
tamşacaklardı ve o gün benim merhametimi olmayacaktı.***

Yaşadığı kayıplardan sonra hayatı tepetaklak olan sosyetik güzel İnci, kendini
hiç beklemediği bir anda miras oyunlarının, ihanetlerin ve entrikaların
ortasında bulur.

Butun bunlarla başa çıkmaya çalışırken hayattaki en büyük şansı mı yoksa
şanssızlığı mı olduğunu bilmediği Kılıç ile yolları tekrar kesişir.
Onu her şeyden ve herkesten koruyan gözalıcı koruması Kılıç, yaşadığı zor
gunlerinde en büyük destekçisi olur.

Sırlar yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlamıştır. Peki İnci öğrendiği gerçeklerle
yaşamayı başarabilecek midir?

*'Labirentin sonunda adalet vardı ancak labirentin yolunda
hainler ve kan da vardı. Öldüğümü sandım ama bugün
yeniden doğdum. Ben İnci Altınsoy'dum ve ne pahasına
olursa olsun, ailemin intikamını alacaktım.'*

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

Duzenleme
Ny.ozlem

GİRİŞ

Daha fazla yenilemeyecek kadar yenilmiştim. Artık her şey değişecekti çünkü kaybedecek hiçbir şeyi olmayanlar kaybedemezdi.

Korkakça silahların arkasına sığınanlar, silahsızları güçsüz sandı. Asıl güç ne silahtaydı ne de silahlıda, asıl güç silahsızdaydı. Çünkü silahlı gücünü silahtan, silahsız gücünü çaresizlikten ve yaşama mücadelesinden alırdı. Ben silahsızdım, karşımdaki adamın silahına yenilmezdim.

Ben kimsenin oyunlarıyla bastırılamaz, yapmadığım bir suçun günahını taşımazdım.

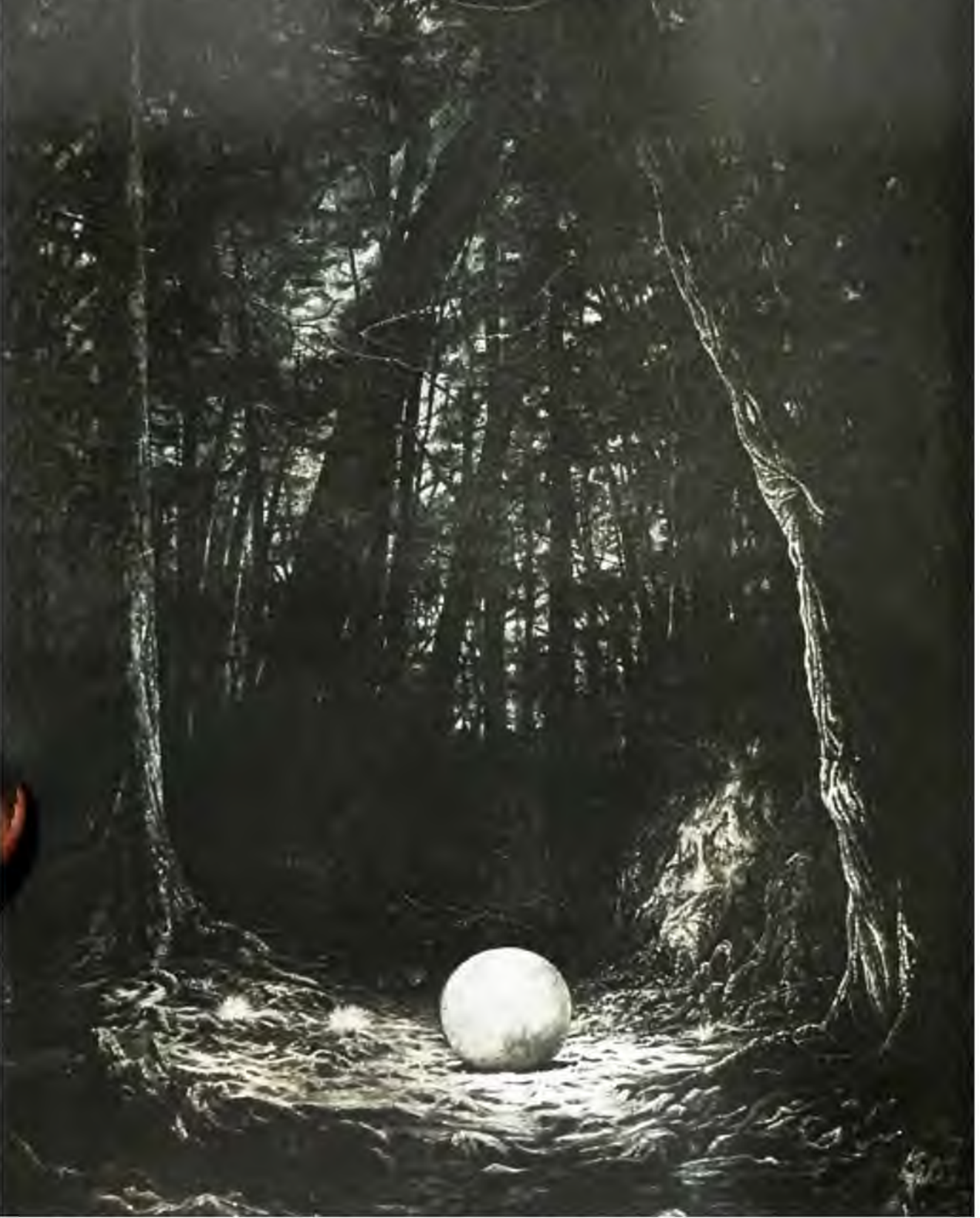
Tüm dünya karşımdaydı ve ben o dünyanın ortasında silahsız kalmıştım. Beni bitirecek şey silahsız olmam değil, beni silahsız bırakanların hep sevdiklerim olmasıydı.

Artık bu da sorun değildi çünkü ben İnci Altınsoy'dum.

En zayıf halkaydım ama o halka boğazlarına dolanıp kestiğinde benimle daha yeni tanışacaklardı ve o gün benim merhametim olmayacaktı.

BÖLÜM 1

EN KÖTÜ KÂBUS

EN KÖTÜ KÂBUS

Uzun ve ince topuklularımla malikânenin milyon dolarlık yapısını sanki ilk kez görüyormuş gibi seyrederek annemin özel olarak İran'dan getirdiği halıların üstünden geçiyordum.

İlk kez gibi seyrediyordum çünkü her seferinde yeni bir şey görüyordum.

Bu evi seviyordum, pahalı çoğu şeyi sevdiğim gibi.

Malikânenin merdivenlerinden yukarı çıktığımda henüz kimseyle karşılaşmadım ve kalabalık bir aile olduğumuzdan bu bir mucizeydi.

Tam odama ulaştığım için sevinecekken abimin sesiyle durdum. "İnci!"

Nefesimi verip, bakışlarımı ona çevirdim. "Efendim?"

Kaşları derince çatılmıştı, zaten kaşlarını o kadar çok çatıyordu ki şimdiden alnı kırış kırıştı. Yine de ailemizin güzel genlerine sahip olduğundan, görenin bir kez daha bakmak isteyeceği kadar yakışıklı bir adamdı ama bana kalırsa abilerim arasında en çirkiniydi.

"Saatlerdir seni arıyorum! Neredeydin?" dedi o sert sesiyle.

"İşlerim vardı."

"Odama gel, hemen." Yüzündeki ifadeden bu sefer daha ciddi bir konu konuşacağımızı anladım ve içime düşen sıkıntıyla başımı salladım.

O gözden uzaklaşırken ben de odama girdim. Koca bir daire genişliğinde olan odam tamamen benim zevkimle döşenmişti ve tam da benden beklenecek kadar şatafatlıydı. Krem renkler odaya sadelik katsa da arada patlattığım sıcak renkler odamı sadelikten uzaklaştırıyordu.

Ceren Melek

Kırmızı Hermes çantamı yatağın üstüne atıp üstümdeki mini gece elbisesini çıkardım. Hızlıca büyük giysi odama girdim. Koca bir duvar ayakkabılarıma ayırdığım cam raflarla kaplıyken diğer duvar çantalarımaya ayrılmıştı. Kıyafetlerim de sonsuzluk kadar derin gözüken bir koridormuş gibi ileriye uzanıyordu. Odanın ortasındaki kalabalık mücevher dolabıma yaklaşıırken bir yandan da kulağımdaki zümrüt küpeleri çıkarıyordum.

Dolaptan beyaz, kısa ve rahat Dior bir elbise giyindim. Tüm gece topuklular üstünde dans ettiğim için ayakkabı giyinmeyi es geçtim, umarım annem evde çıplak ayakla gezdiğimi görmezdi.

Sonunda odamdan çıkabildiğimde, dört katlı malikânenin üçüncü katına çıktım. Abimin çalışma odasına gelince kapıyı tıkladım, ardından cevap beklemeden kapıyı açtım.

Bakışları kısa bir an üstümde gezindi. “Sorun ne, Aral?” dediğimde öfkesi katlandı.

“Aral değil! Abi diyeceksin,” dedi dişlerinin arasından konuşarak ama onu pek umursamadım. İçi gibi karanlık olan çalışma odasındaki rahatsız deri koltuklara yöneldim.

“Oturma!” Gittikçe daha sinir bozucu olmaya başlıyordu. Oturmadım, sakın kalmaya çalışarak ona döndüm.

Elindeki telefonu bana uzattığında, bir telefonuna bir ona baktım ne olduğunu anlayamayarak.

“Bu ne?”

“Ekрана bak,” dedi ve biraz daha yaklaştı. Gördüğüm görüntüyle tam anlamıyla battığımı anladım.

“Bu görüntüyü kimlerin elinden aldım, biliyor musun? Bu görüntü yayınlanmasın diye nasıl bir servet harcadım, biliyor musun?” O kadar bağırıyordu ki boynundaki damarları belirginleşmiş, kulaklarına kadar kızarmıştı.

Görüntü yanlış hatırlamıyorsam bir ay öncesinde aitti. Karşımdaki kişiyi tam olarak hatırlıyordum, bu kadar can sıkıntısına değmediğine emindim.

Kırık İnci

Aral bu sefer öfkeden kudurmakta haklıydı çünkü en küçük kız kardeşi bir adamla yataktaydı ve bu video halindeydi.

“Sen ne halt ediyorsun, İnci?” derken o kadar bağıırıyordu ki sesi kulaklarımda çınıladı.

“Bana bağırma,” dedim sakinliğimi korumaya çalışarak.

“Bağırma mı? Bu görüntüyü babam görse ne olur, İnci?”

“Sakin! Adam kalp hastası,” dedim hızla.

“Senin sadece kendini önemseyen bu tavırlarından bıktım usandım. Seni o kadar şımarttık ki artık kontrolden çıktın. Hiçbirimizin sana tahammülü kalmadı.”

Doğru değildi, annemle babam en çok beni severlerdi. Gerçi bu videodan sonra durum değişebilirdi.

O an masanın üstünde duran silahı gördüm, silah tam önümde duruyordu. Abim elinin tersiyle silahı bana doğru ittirdi.

“Sürekli bir yerlerdesin, magazin dilinden düşmüyorsun!”

“Atlas da sürekli bir haltlar karıştırıyor. Merak ediyorum, onu bir kez karşına alıp aynı şeyi söyledin mi?” Atlas da abilerim arasında en küçüğüydü. Hiçbir şeyi umursamazdı ve benden daha beterdi.

Yaptığım şeyin normal olduğunu savunmuyordum ama Atlas’ın her ay başka bir kızla videosu çıkıyordu. Ayrıca rezillikleri de bitmiyordu.

“Sen onunla bir misin? Sen Altınsoy ailesinin en küçük kızısin, İnci!”

“Evet, o erkek olduğu için her boku yer ama ben yaparsam...”

“Sen de yiyorsun zaten! Dünyada yemediğin bok kaldı mı, İnci? Sürtük gibi geziyorsun.” Söyledikleri gittikçe öfkemi daha da artırıyordu.

“Bunu bana söylemen çok garip, şirkette yediğin haltları bilmem senin düzgün bir adam olduğunu sanacağım bak.” Cümlemin hemen ardından sağ yanağımda keskin bir acı hissettim.

Bana tokat atmıştı.

Ceren Melek

Başım sola doğru düştü. Saçlarım yüzümü örterken sakın kalmak için derin derin nefes alıp verdim.

Başımı yavaşça kaldırdım ve düşmanca bakışlarımı yüzüne diktim. “Bunu gizleyeceğim ama bir daha aynı şey olursa yemin ederim bu evdeki herkese izletirim o videoyu! Ne sürtüklük yapıyorsan bunu kameralardan uzak yapacaksın.”

Elim masanın üstündeki silaha gitti. Alıp namluyu ona doğrulttuğumda sakince beni izliyordu. Sakinliği, vurmayacağımı bildiği içindi ama yanlış biliyordu çünkü beni gerçekten tanımıyordu.

“Benimle konuşurken kelimelerine dikkat et! Ben senin insan yerine koymadığın o kölelerinden değilim. Sakın bana bulaşma, Aral,” dedim ve silahı kafasına doğru fırlattım.

Başına gelecek silahtan son anda yere eğilerek kaçabilmişti.

Odadan hızla çıktım, eğer biraz daha kalırsam üstüne atlayacaktım ve kavgamızın sonucunda da videoyu herkes öğrenecekti.

Ancak bundan korkmuyordum, benim elimde de ona ait bir sürü kirli çamaşır vardı. Sessiz kalıyordum çünkü beni öyle görmelerini istiyordum. Akıllı bir karış havada, aptal bir sürtük...

Ben hızlı hızlı yürürken kimseyi görmemek için alt kata geçecektim ki yakalandım. Aytekin, en büyük abim karşımdaydı.

“İnci, nereye yetişiyorsun, güzelim?” Yüzümü görmesin diye başımı hafifçe eğmişim ama abim zeki bir adamdı. Ayrıca tek sevdiğim abimdi.

“Hiç,” dedim omuz silkerek.

Eli çeneme gitti ve yüzümü hafifçe kaldırdı. Tenim çok beyaz olmasa da aşırı hassastı. Kaşları derince çatılmış, bir eli yumruk olmuştu.

“Aral mı yaptı bunu?” dedi buz kesilen sesiyle.

“Büyük bir şey yok,” dedim olay büyümesin diye, o videoyu izlemesini istemiyordum.

“Odana geç, güzelim.” Az önce diğer abimin vurduğu yanağımı öpüp yanımdan geçti.

Kırık İnci

Doğrudan Aral'ın odasına girdiğinde hemen ardından bağırsık sesleri yükselmeye başlamıştı. İşte tam olarak bundan çekiniyordum!

Umarım annemle babam evde değildir demekten başka çarem kalmamıştı.

Alt kata indiğimde de ablamın kapısı açılmıştı ama içeriden ablam çıkmadı. Nişanlısı Cenk çıktı. Onu görmek ablamı görmekten daha kötüydü.

“Yukarıda kıyamet mi kopuyor?” dedi kapıyı arkasından kapatırken.

“Seni ilgilendiren bir şey yok,” dedim ancak o bana birkaç adım attı.

“Ben de ailedenim, elbette ilgilendirir. Yukarı bakayım.” Yanımdan geçecekti ki kolunu tutarak onu durdurdum.

“Seni ilgilendiren bir şey yok, dedim.” Tehditkâr sesim onu gülümsetti.

“Bu hallerini özlemişim, baldız.”

“Siktir git, Cenk,” dediğimde bana hâlâ gereksiz yakındı.

“Bir sıkıntın olursa bana anlatabilirsin.” Yüzüne alayla baktım.

“Sana anlatacağıma ağlayarak günlüğüme yazarım daha iyi.” Ona arkamı dönüp hızla odama girdim. “İrz düşmanı puşt herif.” Söylenerek kendimi yumuşak yatağıma attım. Temiz çarşafların arasına gömülürken yukarıdan tartışma sesleri geliyordu.

Aytekin abim de olmasa bunların arasında kafayı yerdim.

Cenk bir aile dostunun oğluydu ve hep bizde olurlardı, ben de on yedi yaşındayken onun yakışıklı yüzüne kanmak gibi bir hataya düşmüştüm. O zamanlar yirmi bir yaşındaydı ve benim ilk gerçek sevgilimdi.

Bunu gizli tutuyorduk, bilen tek kişi ablamdı.

O da bizi ayırmak için her şeyi yapmıştı ve ben bunu beni korumak için yaptığını sanmış, öyle olmadığını da onunla birlikte olunca anlamıştım. Yıllardır süren düzenli bir ilişkileri vardı, hatta bu sene düğün de düşünüyorlardı. Aslında birbirlerini hak edecek

Ceren Melek

karakterlerde insanlardı ama yine de ablamın böyle bir herifle evlenmesini pek istemiyordum.

Telefonumu açarak iki milyon takipçili Instagram hesabım için bir hikâye çektim. Tek gözümü kırıp ekrana öpücük attığım bir selfie çekip hikâyeme attım.

İnsanlar güzelliği, zengin ve kusursuz hayatları izlemeyi seviyordu. Dışarıdan her şey, her zaman güzel görünürdü.

Twitter'a bakmayı pek sevmezdim, hakkımda sürekli asılsız dedikodular dönüyordu. Magazin sayfalarına da aynı şekilde bakmayı sevmiyordum.

Ancak Burçak gruba bir link atmıştı.

Hakkında yine feci sallamışlar, doymadılar davalara.

Dayanamayıp attığı linke tıkladım. Üste benim bir fotoğrafımı koyup altına da bir sürü şey döşemişlerdi.

Ahınsoyların küçük kızı İnci Ahınsoy yine skandallara doymuyor.

Geçtiğimiz günlerde yaptırdığı abartılı estetikleriyle gündeme gelen sosyetik güzel bu sefer de bir çalışana saldırdı. Şımarık güzel, gittiği mağazada bir çalışana istediği bedeni bulamadığı için saldırıda bulundu. O mağdur emekçi ise şu sözlerle anlatıyor olayı:

O kadar öfkelen dim ki devamını okuyamadım. İşte böyle oluyordu, yalan haber olmalarına rağmen her seferinde hakkımda bir şey çıktığında önce midem bulanıyor sonra ellerim titriyordu. Bunları sadece içimde yaşıyordum.

Burçak gruba atmıştı, sanki hepsi de görmeyecekmiş gibi. Ayrıca benim bu şekilde haberlere bakmayı sevmediğimi de biliyordu.

Olay burada anlatılandan çok farklıydı. Evet, mağazaya gitmiştim ancak bir tartışma yaşamamıştım. Sadece istediğim elbisenin

Kırık İnci

bedeni olmadığı için üzölmüş ama yurtdışından getirteceğim için çok da kafaya takmamıştım. Burada bahsettikleri kadınsa yüzüme gülmüş, benim için elinden geleni yapacağını söylemişti.

Hep böyle oluyordu, yüzüme gülen insanlar arkamdan kuyumu kazmaya çalışıyordu.

İnsanların ikiyüzlölüklerinden artık midem bulanıyordu.

Midemdeki bulantı artarken sakinleşmeye çalıştım ancak uza-nıp düşünerek daha kötü olacağımı biliyordum.

Nefes almak için camlarımı açtığım sırada bahçede annemle babamı gördüm. Havuz kenarında oturmuş kahve içiyorlardı ve keyifleri yerindeydi. Demek ki kavgayı duymamışlardı, işte bu ba-yağı iyiydi.

Ayağıma spor ayakkabılarımı geçirdim. Annem elbiseyle uyum-suz duracağı için çok söylenecekti ama ayaklarımın ağrısı, bana bu söylenmelere de dayanabileceğimi hatırlatıyordu.

Los Angeles'a giderek dünyaca ünlü insanların gittiği kuaförde boyattığım saçlarımı tek bir tokayla, yanlardan iki tutam alarak ba-şımın arkasında tutturdum.

Normalde koyu kahve olan saçlarımı sık sık boyatırdım ve ara-larında sarılar olan bu renk, dünyadaki en güzel saç rengi olabilirdi. Bu saç rengini, kesimi istediğim gibi yapabilecek bir kuaför bulmak için ciddi anlamda dünyaya açılmıştım.

Yanağımdaki kızarıklığa kapatıcı sürüp hızla odamdan çıktım.

İki merdiveni de inip zemin kata ulaştığımda etrafta kimse yok-tu. Arka bahçeye çıkıp annemlerin yanına ulaştım.

Önce babamın iki yanağında koca öpücükler bıraktım, ardın-dan da annemin.

"Neredeydin, İnci?" dedi annem kollarını göğsünün altında bir-leştirerek.

"Kızlarlaydım."

"Kızı boğmasana, Zümrüt," dedi babam hemen.

"Aman, Galip. Hiçbir şey de söyletme."

Ceren Melek

“Benim babacığım bana hiçbir şey söyletmez,” dedim babama bir öpücük atarak. Koca göbeğini sallayarak güldü.

Son zamanlarda kilo almıştı, annem sürekli önünden yemek kaçırıyordu. Gerçi kilo almasına ve artık eski gençliğini yitirmesine rağmen fazlasıyla karizmatik bir adamdı benim babacığım.

Annemse yıllara meydan okuyan botoksları ve bakımları sayesinde fazlasıyla genç duruyordu. Şimdi de birlikte iyi gözüküyorlardı ama gençlikleri eski Hollywood çiftlerine taş çıkaracak cinstendi.

Annemin zarif boynunda inci kolyesi parlıyordu. O kolyenin hikâyesini tam olarak bilmiyordum ama ne kadar değerli olduğunu ve adımı o kolyeden aldığımı biliyordum.

“Sıla evde mi?” diye sordu babam. Sıla, Aytekin abimin eşiydi.

“Bilmiyorum, görmedim.”

“Torunum burnumda tütüyor,” dediğinde güldüm.

“Kaç saat oluyor torununu görmeyeli?”

“Ben evlatlarıma çok düşkünüm,” dedi babam, sanki bunu bilmiyormuşuz gibi. Evet, hepsine düşkündü ama ben hepsinden ayırdım. En çok beni sevdiğini herkes biliyordu.

Yanımıza gelen yardımcı kadından sütlü bir kahve istedim.

“Bir ara şirkete uğramayı düşünüyor musun, İnci?” diye sordu babam.

“Hayır, düşünmüyorum.”

“İşi öğrenmelisin artık. Boşuna mı işletme okudun, kızım?” Aslında işletmeyi sadece babam istiyor diye okumuştum. Başka bir bölüm okuduğumu söylesem elbette saygı duyar ve arkamda dururdu ama benim de okumaya meraklı olduğum başka bir bölüm olmadığı için kabul etmiştim.

İşletmeyi dünyanın en iyi üniversitelerinden birinde okumuştum, Türkiye’ye geri döneli daha birkaç ay olmuştu ama babam okuduğum üniversiteyi sır gibi saklıyordu. Nedendir bilmem, zekâmı insanlara göstermemi istemiyordu, potansiyellerimi de...

Kırık İnci

Yine de bana içten içe hep bunları aşıliyordu.

“O ayakkabı olmuş mu, İnci?” diyen annem, geç bile kalmıştı.

“Kız evde, Zümrüt!” dedi babam hemen beni koruyarak.

“O bir moda ikonu,” dedi annem gururla. Evet, annem için de bir moda ikonu olmuşum. Moda hakkındaki engin bilgilerim de tamamen ondan geliyordu.

Pahalı kıyafetler giyinmeyi ve onları kombinlemeyi seviyordum ama bu yerine göre olan bir şeydi. Annemse her an moda dergisinden fırlamışım gibi gezmemi istiyordu.

“Benim miniciğim her haliyle çok güzel,” dedi babam.

Annem bunalmış şekilde hasır şapkasını başına geçirdi. Dışarıda rahatsız edici bir sıcak vardı ve bu saatte burada durmalarının sebebi güneşlenmek olmalıydı.

“Son zamanlarda hakkında çok haber çıkıyor, İnci, insanların ağzına malzeme vermemeye çalış.”

“Ben malzeme vermesem de buluyorlar bir şeyler, anne, bilmiyorsun sanki,” dedim bıkkın şekilde havuzu izlerken. Çok sıcakla-mıştım, biraz yüzmek iyi gelebilirdi.

“Biliyorum ve buna göre davranmanı istiyorum. Kimseye güvenme, kimseye. Arkadaşlarına da! Zaten o Burçak’tan hiç hazzetmiyorum,” dediğinde onları savunmak için bir şey söylemedim.

Bana alttan alta aşıladığı güvensizlik hissini de hayatımın her noktasında hissediyordum.

“Kızı rahat bıraksana, aşkım.”

“Ay Galip, yedin ömrümü, bir şey demedik,” dediğinde babamla birbirimize bakarak gülüşmüştük.

“Herkesin sahip olmak isteyeceği bir hayata sahipsin, çıkan dedikodular da bu yüzden. Unutma kızım, seni sebepsiz yere günde-me getirip taşıyorlarsa bunun tek sebebi kıskançlıklarıdır,” dedi annem güzel yeşil gözlerini gözlerime dikerek.

Annem tüm çocuklarını aynı özgüvenle yetiştirmişti. Bunun için ona minnettardım. Gerçi o özgüveni diğerleri almış mıydı belli değildi ama...

Ceren Melek

“Tabii kıskanırlar, dünyadaki en güzel kız benim kızım,” dedi babam elini bana uzatarak. Onun elini kocaman gülümsememle tuttum.

“Genlerim güzel, canım,” dedim eline bir öpücük bırakarak. Babam beni kendine çektiğinde oturduğum sandalyeden kalkıp onun oturduğu sallanan koltukta yanına oturdum.

Ona kocaman sarılıp başımı göbeğine yasladığımda göbeği sallana sallana gülmüştü.

“Bak, kilo aldın diyorum ben sana,” dedi annem.

“Zümrüt’üm dünyaya kaç kere geleceğiz, beni rahat bırak yahu.”

“Kalp hastasıysın sen! Ayrıca böyle kilo alırsan şeker ve kolesterol da başlayacak. Kiloyu görünüşün için demiyorum ki hayatım, sağlığın için diyorum.”

“Şu üç günlük dünyada sevdiklerimle olup sevdiklerimi yemezsem ne manası kalacak, Zümrüt’üm?” Annem daha fazla babama laf yetiştirmede.

“Beni mi yiyeceksin?” Çenemi göbeğine koyup başımı yukarı doğru kaldırdım.

“Evet, kızımı yiyeceğim,” dedi babam da bana doğru eğilip ağzını kocaman açarken.

Kahkahalarımı bölen şey bize doğru yürüyen kişi olmuştu: Cenk. Sanki babasının çiftliğindeymiş gibi rahat şekilde yürürken etrafında gördüğü çalışanlara selam veriyordu. Aklı sıra, babamın ve annemin karşısında alçakgönüllü bir insan profili çizmeye çalışıyordu ama sorun şuydu ki o gerçekten *alçaktı*.

“Merhaba, babacığım, anneciğim,” dedi yanımıza ulaştığında. “Bugün nasılsınız?”

“Gel, oğlum gel, iyiyiz,” dedi babam. Ben de bu sırada babamın göbeğinden başımı kaldırdım. Ne ara geldiğini görmediğim kahve mi yudumlamaya başladım.

Şekeri biraz azdı, ben kahveyi sütlü ve şekerli severdim. Yine de içmeye devam ettim. Bundan aldığım kalorileri başka şeyleri eksilterek dengeliyordum genelde.

Kırık İnci

“Sizin nasıl gidiyor Aliye’yle?” dedi annem sanki tüm dedikodu-yu Aliye’den almıyormuş gibi.

“Harika, hayatımın en güzel zamanlarını yaşıyorum,” dedi kocaman gülümseyerek. Acaba dışarıdan ne kadar yapmacık ve gıcık gözüktüğünün farkında mıydı?

Bakışları benimle kesiştiğinde onu çok umursamadan kahvemi içmeye devam ettim.

“Biz aslında en kısa zamanda düğün tarihi almayı düşünüyoruz Aliye’yle. Sizin de izininiz varsa tabii,” dedi bir beyefendi gibi.

“Orası size kalmış, biz karışmayız, oğlum,” dedi babam. “İstediğiniz zaman evlenirsiniz.”

Elbette, hemen kafasında yapacağı görkemli düğünün hayalini kurarak, “Ama en az dört ay öncesinden ayarlamanız gerek, hazırlıklar uzun sürer,” dedi annem.

“Tabii, anneciğim,” dedi yılışık ve ardından babama döndü yine. “Aslında babam sizinle konuşmak istiyordu, bir süredir bir araya gelemiyormuşsunuz. Sanırım aklında yeni projeler var.”

“Kısa süreli tatil yapıyorum ama öyle şey mi olur? İsteddiği zaman arasın beni, yabancı sanki. Gerçi senin baban da hep böyle nazlı bir adam oldu.” Babam hem konuşuyor hem de göbeğini sallayarak gülüyordu.

Cenk de inanılmaz yapmacık şekilde gülümsedi. Bu yapmacıklığı ve iticiliği sadece ben mi görüyordum? Yoksa ondan hazzetmediğim için mi gözüme dünyadaki en iğrenç şeymiş gibi geliyordu bilmiyordum.

“Duyduğuma göre şirketteki yeteneklerin son zamanlarda epey gelişmiş,” dedi babam Cenk’e.

“Elimden geleni yapıyorum,” dedi mütevazı şekilde, biraz daha eğilip bükülürse oyun hamuruna dönüşecekti. “Sonuçta büyük işlerle uğraşıyoruz. Hem kendi ailem adına hem de sizin adınıza elimden geleni yapıyorum.”

Yavşağa bak hele.

Ceren Melek

Burada bahsettiği '*sizin adınıza*' kısmı, resmen şirketlerimize göz koyduğunu gösteriyordu ama o kadar çok miras avcısı kardeşim vardı ki sıraya girmesi gerekiyordu.

"Öyle, bize de böyle bir damat yakıştır," diyen annemin Cenk'i bu kadar sevmesi sinirlerimi bozuyordu.

"Cenk hep çok zeki bir çocuktu," dedi babam da. "Kızım seninle olduğu için çok şanslıyım. He kızım senle olduğu için sen daha çok şanslısın, orası ayrı tabii." Babamı omuzlarından sarsıp kendine getirmek istiyordum.

"Akşam yemeğe kal mutlaka," dedi annem ona, sanki evden çıkıyormuş gibi.

"Olur, kalırım." Cenk zaten böyle bir teklif bekliyordu.

"Benim kuaför saati geldi." Kahvemi yarım bırakarak yerimden kalktım, bu sohbete daha fazla dayanamayacaktım.

"Ben de kalkacaktım zaten," dedi Cenk de benimle birlikte kalkarken.

Babamın yanağına sulu bir öpücük bıraktım ve Cenk'i beklemeden önden yürümeye başladım ama çok geçmeden bana yetişti.

"Biraz gerginsin sanki, İnci."

"Yorgunum," dedim boş teoriler üretmesin diye. Ayrıca gece kafayı fena dağıtmıştım.

"Ondan mı gerginliğin?" dedi ağzımı arayarak. Durdum, yüzüne baktım.

"Ne? Çıkar ağzındaki baklayı?" Arka bahçeden çıkıp ön bahçeye geçmiştik ve annemle babam bizi görmeyeceği için Cenk yine gerçek yüzünü göstermeye başlamıştı.

"Ablanla yakında evlenecek olmam..."

Onun konuşmasını hızla böldüm. "Cenk, saçma sapan konuşma."

"Hiç mi kıskanmıyorsun?" dedi bakışları beni açık açık süzerken.

"Siktir oradan, senin neyini kıskanacağım ben?"

Kırık İnci

“Sonuçta güzel bir geçmişimiz var,” dediğinde dayanamadım. Onu yakasından sertçe tuttum.

“Bana bak, gelip bir daha bana bu şekilde çirkin imalar yaparsan, hiçbir şeyi umursamadan önceden birlikte olduğumuzu tüm aileme anlatırım! Ve sürekli ablamın yanında beni böyle izlemeye devam edersen senin gelmişini geçmişini sikerim.”

Sözlerimle öfkelenmedi, aksine keyifleniyordu. “Evet, gerçek yüzün bu senin. Sen herkesin imrendiği o mükemmel kadın değilsin. Gerçek halin pisliğin biraz ötesinde.”

“O pislikle oynarsan, bir bakarsın pislikten görünmez olmuşsun, Cenk. Bu sana son ikazım, bir daha olmayacak,” dedim ve onu ittirerek bıraktım.

Bu sırada birinin bizi izlediğini hissettim. Ablam evin camlarından birinde durmuş, bizi izliyordu. Uzakta olmasına rağmen ne kadar gerilip öfkелendiğini net şekilde görüyordum.

Cenk de baktığım yeri fark ettiğinde gerilmişti. “Hadi git, kardeşin beni baştan çıkarıyor diye masal anlat ona, o da inansın. Nasıl da zavallısınız, midemi bulandırılıyorsunuz,” dedim yüzümde tiksindiğimi belli eden ifademle.

Eve girmeyip kapıdaki korumaların yanına yaklaştım. Hep korumalarla büyümüştüm ve nereye gitsem yanımda onlar olurdu.

Kapıda gördüğüm ama adını bilmediğim korumayı dururdum. “Güven yok mu?” dediğimde bir süre ne diyeceğini bilemedi.

“Şey, Güven abi vuruldu.”

“Ne? Ne zaman?” derken gözlerim endişeyle irileşti. Karşımdaki genç adam huzursuz oldu, bilmediğim bir şeyi söylediği için başının derde gireceğini düşünüyordu.

“Dün gece, bir saldırıyı önlerken vuruldu.”

“Yaşıyor mu?” Nefesimi tutarak cevabı bekledim.

“Yaşıyor,” dediğinde nefesimi verebildim.

Ona daha fazla soru sormadım. Güven benim en sevdiğim korumamdı. İki metre boyu, iri vücudu ve adı gibi güven verici gözleriyle onun yanında herkes ölümsüz hissederdi. Küçük

Ceren Melek

yaşımdan beri hep onunlaydım, Aytekin abim dışındaki abilerimden çok daha fazla abiydi.

Dünden beri defalarca aramış ama ulaşamamıştım. Özellikle abilerim beni bu işlerin dışında tutmaya çalışıyordu ancak ben bu hayatın içine doğmuştum ve kimsenin benden bir şey saklamasına gerek yoktu.

Babam da aynı şeyi düşünmüş olacaktı ki bana her konuda eğitim aldırması ve bunu kimse bilmiyordu. Eğitim, dövüş, silah kullanma ve daha kurnazlığa çalışacak birçok şeyi öğretmişti. Ancak her şeyi bilmeme rağmen susuyor, bana diktikleri rolü oynuyordum. Babam bana zarar gelecek bir şey yapmazdı.

Aynı eğitimleri Aliye'ye ya da abilerime aldırmamıştı.

Bakmayacağını bilsem de Güven'e tekrar mesaj atarak eve yürüdüm ancak bahçeye giren arabayla adımlarım yavaşladı.

Aytekin abimin karısı Sila, kucagında Yiğit'le gelmişti. İçeri girmekten vazgeçip yanlarına ulaştım. "Selam," dedim ve direkt Yiğit'i kucığıma aldım.

Sila simsiyah saçları ve iri mavi gözleriyle, abimi kendisine çok rahat âşık etmişti. İçinin güzelliği dışına vurmuştu ve Yiğit de hem abimin hem Sila'nın mükemmel genlerini aldığı için bakılmaya doyulmayacak bir çocuktü.

"Halası nasıl özlemiş seni," dedim mis kokusunu derince içime çekerek.

"Aslında bu akşam yine gideceğiz," dedi Sila sıkıntıyla, babası hastaydı.

"Durumu nasıl?"

"Kötü," dedi Sila yorgunca.

"Yiğit'i bırak burada, ben bakarım ona," dedim mis kokusunu içime çekip saçlarını öperken. Cam gibi mavi gözleri kocaman açılıp ağzı O şeklini aldığıında, dayanamayıp tombul yanağına koca öpücükler bıraktım.

"Bakacak kişi çok, sadece Yiğit çok huysuz. Dış çıkarıyor herhalde, sürekli ağlıyor. Bensiz kalamıyor ki hiç. Ama sen onu oyalar-ken ben biraz dinlenebilirim."

Kırık İnci

“Tamam, sen geç içeri,” dedim ve kucagımda Yiğit’le bahçenin içinde turlamaya başladım. İki tarafı ağaçlarla dolu ormanlık yola girdim. Patikada yürürken adımlarım temkinliydi çünkü kollarımın arasında bu dünyada en sevdiğim şeylerden birini taşıyordum.

“Hala seni çok özlemiş, sen de özledin mi halayı?” dedim ama mızızlanmaya başladı. “Tamam, anlaşıldı.”

“Ben de yine evdekilerle uğraşıyorum, bir bitmiyor derterleri.” Evet, son zamanlarda sadece Yiğit’le dertleşebiliyordum.

Annem ve babama her şeyimi anlatamıyordum, aynı şekilde Ayberk abime de. Çekindiğimden değildi ama iç dünyamı onlara açarsam beni akıl hastanesine yatırabilirlerdi. Diğer kardeşlerim zaten açığımı kovalıyordu.

Arkadaşlarımsa...

Bilemiyordum, güvenemiyordum.

“Geçenlerde bir adamla takılmıştım, beğenmişim adamı da. Şerefsiz videomu çıkarmış,” dediğimde ağzı kocaman açılmıştı sanki anlıyormuş gibi.

“Ne videosu mu? Boş ver halacığım. Neyse işte, ona bile içerleyemedim Aral’la uğraştım. Sanki kendisi çok temiz, sanki ben bilmiyorum şirkette yaptığı gizli anlaşmaları. Salak sanıyorlar beni, neyse sansınlar.

Konumuz bu değildi, sen büyüdüğünde o amcanlara ve halana benzemeyeceksin! Onlar cidden baba tarafı gibiler, sen git anne tarafına benze, git dayılarına benze. Senin dayılar var ya, off bir içim su,” dediğimde yüzü ekşimeye başlamıştı ve hemen ardından da ağlamaya başladı. “Tamam be kıskanma, sen benim tek aşkımsın.” Ağlayışı şiddetlenmeye başlamıştı.

Onu karnından tutup havaya kaldırdım, hafifçe salladığımda ağlayışları durdu.

Eğlenip kahkaha atmaya başlaması çok kısa sürdü, burnumu burnuna değdirerek ona komiklikler yapıyordum. Kahkahaları arttıkça ben de neşeleniyordum ki birden bedenim ürperdi.

Ceren Alelek

Yiğit'i yavaşça indirirken bakışlarım etrafta gezindi.

Sanki biri beni izliyormuş gibi hissediyordum.

Etrafta ağaçlar dışında başka hiçbir şey ve hiç kimse yoktu. Yiğit'i göğsüme yaslayıp başını elimle göğsüme bastırdım. Evet, evimiz korunuyordu ama biz sık sık saldırıya uğrayan bir aileydik.

Geldiğim tüm yolu hızlı adımlarla geri döndüm. Son zamanlarda bunu sık yaşıyordum, psikoloğum her şeyin psikolojik olduğunu ve göz önünde bir insan olduğum için bunları yaşamamın normal olduğunu söylüyordu. Ancak ben gerçekten izleniyordum.

Az önce izlendiğimi hissettiğimi bilse Aral, beni eve kapatmak için güzel bir bahane bulmuş olurdu. Hayatı bana zindan etmeyi seviyordu, bunu iyiliğimi düşündüğü için yaptığına inanmaya çalışıyordum.

Ailem temiz değildi, babam dünyaca ünlü bir ilaç şirketinin sahibiydi ve başka alanlarda da vardı. İlaç şirketleri kulağa hiç masumane gelmese de babamın bir zombi hastalığı ya da covid çıkartıp dünyaya onun ilacını satmadığına emindim. Yine de sicili pek temiz değildi.

İyi aile babası gibi gözükse de masum olmadığını biliyordum. Yaptığı şeyleri öğrenmek istemiyordum, öğrenirsem ona aynı gözle bakamam diye korkuyordum.

Ana bahçeyi geçip eve girene kadar bedenimde aynı ürpertiği hissettim. Yiğit'i Sila'nın odasına bırakıp bakım odasına geçtim.

Aliye buradaydı, gelen kuaförlere bir yandan pedikür yaptırırken bir yandan da saçlarını yaptırıyordu.

Kısık bakışları üstümde gezindi ama aşağılayıcı bakışlar atmak dışında başka bir eylemde bulunmadı. "Merhaba, ablacığım," dedim ben de yanındaki koltuğa geçip otururken.

Gelen kuaförlerden diğeri de benim için hazırladı masasını.

"Küs müyüz?" Sorumla bana ters bir bakış attı.

"Sana neden küs olayım?"

Kırık İnci

“Bilmem, fazla alıngansın son günlerde.” Omuz silktim.

“Nişanlımı ayartmaya çalıştığın için olabilir,” dediğinde dudaklarımda alaycı bir gülüş oluştu.

“Evet, kendisi ayartılmaya çok müsait,” dedim yine omuz silkererek.

“Sapkınca hareketlerinden gına geldi. Ne zaman normal bir kadın gibi davranacaksın, merak ediyorum.” Yüzümdeki alaycı gülüş içimde patlayan volkanlardan taşan lavların görüntüsünü bastırıyordu.

“Bu kadar güzel, çekici ve karşı konulamaz olmayı ben seçmedim,” dedim omuz silkererek.

“Sen sadece bir sürtüksün.” Bugün bu iki oluyordu.

“Evet, öyleyim. Aman dikkat et, ablacığım. Bir *sürtük* olarak müstakbel kocanı ayartabilirim.” Konuşurken bir yandan da önüme gelen masadan oje rengi seçiyordum. En sonunda kırmızının can alıcı bir tonunda karar kıldım.

Ablamın sinirden rengi değişmeye başlamıştı. Ben onun nişanlısına bakmazdım ama onun nişanlısı bana bakardı. Bunu bile bile onunlaydı.

“Ne zaman normal bir kadın olup düzgün bir işin içinde olacaksın merak ediyorum,” dedi yeşil gözlerini üzerimden ayırmadan. Kestane rengi saçları, yeşil gözleri ve minyon boyuyla güzel bir kadındı. Ancak benim kadar dikkat çekici değildi, bunu bile kışkırttığını biliyordum.

“İki milyon takipçiye sahip olmak büyük bir iş.”

“Yiyip içip geziyorsun, bunu paylaştığında da iş mi oluyor?” dedi alayla. “Hayatta hiçbir gayen yok, bomboş yaşıyorsun. Ailemizin sana harcadığı para ziyandan ilerisi değil.”

“Sanki o parada bir hakkın varmış gibi bir de konuşuyorsun. Babamın bana harcadığı bir kuruş bile ilgilendirmez seni. En azından senin gibi bilmişlik taslayıp alttan alttan sinsice etrafı karıştırmıyorum.”

Ceren Melek

Ablam her zaman iyi olan olmuştı. Düşünceli, saygılı, aktif ve çevreye yararlı... Sürekli dernek toplantılarına katılıp sanki kendi parasıymış gibi bağışlar yapardı. Medyada övülerek gösterilen oydu.

“Arkanda babam olmasaydı, seni bu evde bir gün bile tutmazdım,” dedi o iğrenti dolu bakışları üstümde gezinirken.

“Yazık sana,” dedim sadece.

O bana “sürtük” dediğinde dahi vermediğim tepkiyi, o benim çok sakince kurduğum cümlede verdi.

“Düzgün konuş benimle!” diye bağırdı.

Zaten suçlu ve zavallı insanlar durup dururken böyle bağıırırdı, karşısındakini sindirmek için.

Tırnaklarıyla uğraşan genç kadına da bağırdı. “Düzgün yap işini sen de! Canımı yakıyorsun,” dedi ve koltuğundan kalkıp hızla odadan çıktı.

İki kuaförle kaldığımda ikisi de şaşırmamıştı, tartışmalarımıza alışkınlardı.

“Yelloz olan oyken senin böyle lanse edilmen çok rahatsız edici değil mi?” dedi Salih onun arkasından bakarken.

“Aman, her zamanki hali işte. Saçıma güzel bir bakım yaparsın, değil mi?” dediğimde onaylayarak başını salladı.

“Çok iyi ürünler getirdim, bayılacaksınız,” dedi ürünleri hazırlarken.

“Ayrıca dışarıdan bakan herkes senin değil de onun nişanlısının sana yürüdüğünü anlar,” dedi Mine de.

“Cidden, neden bunlara ağzının payını vermiyorsun ki?” Salih yandan bir bakış attı.

“Onların tek amacı beni çıldırtıp, suçsuzken suçlu duruma düşürmek. Bu tongaya düşecek kadar aptal mı görünüyorum?” Saçıma savurdum.

Mine güldü, “Hayır, hayatımda gördüğüm en harika kadınsınız.”

“Tırnaklarım da benim kadar harika olur mu?” diye göz kırptım.

Kırık İnci

Onlar işlerine devam ederken bol bol sohbet etmiştik. İkisi haftada bir kez gelirdi, işlerinde çok iyilerdi ve yıllardır geldikleri için de bizi iyi tanıyorlardı. Mesela Aliye hâlâ onların ismini bilmezdi. O sadece çıkar elde edeceği insanların ismini aklında tutardı.

İşimiz bittiğinde neredeyse akşam olmuştu. Üstümü değiştireyim pek yoktu ama annem gündüz giyindiğim elbiseyle gezdiğimi görse kesin laf ederdi.

Kalçamı tam saran bir kot pantolon, üstüne de krem renkli kısa bir bluz giydim. Yemek saatine daha vardı.

Aytekin abimin yanına gitmek için üst kata çıktım, Aral'ın ona ne anlattığını merak ediyordum.

Uzun ve bir saray koridoruymuşçasına özenle tasarlanmış koridorda yürürken abimin kapısının açık olduğunu fark ettim. Ulaştığımda tamamen açıp içeri girecektim ki babamın sesini duydum.

“Bunun bize ayak bağı olmasına izin veremeyiz,” diyordu babam.

“Ayak bağı olacağını sanmıyorum, daha büyük bir ağrı olacak gibi,” dedi Ayberk abim de.

“Zamanında icabına bakmalıydım,” dedi babam.

“Baba,” dedi abim ve devam etti. “Elimizden şu an bir şey gelmiyor. Sadece adını biliyoruz, adamın tipini, yaşını, neye benzediğini bile bilmiyoruz. Arslan Kırahanlı ülkeye döndü ve uğraşacağı biz olacağız. Adam bir hayalet gibi, kendine ait her şeyi o kadar iyi saklamış ki karşımıza geçip otursa yine de onun kim olduğunu anlamayız.”

“Bu konu aramızda kalsın, diğerlerine söyleme. Ben halledeceğim.”

“Baba, her böyle dediğinde daha da dibe batıyoruz,” dedi abim yorgun sesiyle.

“Sizin için her şeyi yaparım ben, her şeyi,” dedi kararlı şekilde babam. “Zaten Güven öyle kolay taklaya gelecek bir adam değil, altında bir iş olduğu belliydi.”

İçeride sessizlik oluştu. “Yemek saati geldi, annen bekliyordur,” dedi babam. Ben de tam bu sırada içeri girdim.

Ceren Melek

Beni gördüklerinde ikisinin de ifadesi değişti, ne kadar zamandır kapının arkasında olduğumu merak ediyorlardı.

“Yemeğe inmiyor muyuz?” Ellerimi arkamda birleştirip sevimli şekilde onlara gülümsedim.

Bir şey duymadığımı düşünerek ikisi de aynı anda nefesini vermişti, bu bahsettikleri adam kimse konu düşündüğümünden çok daha ciddi idi.

“Haydi inelim,” dedi babam ve ikisi de yanıma geldi.

Abim kolunu omzuma atıp beni göğsüne doğru çekti. “Duyduğuma göre şirkete geliyormuşsun, cime,” dediğinde başımı hemen iki yana salladım.

“Kim dedi?”

“Ben dedim,” dedi babam.

Derince ofladım. “Yarın cumartesi, bari pazartesi olsun,” deyince babam gülmüştü.

“Tamam, pazartesi olsun bakalım.” Aşağı indiğimizde masa hazırды ve sanki annem büyük bir şey yapıyormuş gibi masanın başında durmuştu.

Tüm işi çalışanlar hallediyordu ve babam buna rağmen anne me kıyamıyordu. Aynı Adnan Ziyagil gibi, “Tamam aşkım, yorma kendini,” diyordu sürekli, sanki annem kendini yoruyormuş gibi.

Herkes inmişti bile, bu herkese gıcık Cenk ve Aral da dahildi. Sila, Yiğit’i bebek sandalyesine yerleştirmişti.

Babamın yanına oturduğumda tek dileğim bu gecenin çabuk bitmesiydi. Atlas ortalarda gözüküyordu, eğer ben bu aile yemeğinde olmasaydım arkamdan bir ton şey sayacaklarına emindim.

Masaya yerleşirken telefonuma mesaj geldi. Mesaj elbette Burçak’a aitti.

Çok iyi bir mekân açıldı, arkadaşımın! Bu gece kesin gitmeliyiz.

Zaten daha yeni ayılıyorum.

Bu gece çok daha iyi olacak! Kesin gelmen lazım diyorum! Lütfen lütfen lütfen...

Kırık İnci

Ayrıca güvenliği çok sıkı bir yer, senin için de ayrı ilgilenmelerini söyleyeceğim.

Hayır.

Telefonu kapatıp masanın üstüne koyduğumda bakışlarım tam karşımda oturan Cenk'le kesişmişti. Ablam bu bakışları fark ederek hemen onun elini tuttu ve dikkatini kendisine çekti.

Alaycı bir sırıtış oluştu dudaklarımda. "Bu akşam Cenk'in kuzeni bizi davet etti, ev partisi veriyormuş," dedi Aral. Aral pek parti adamı değildi. Bir yerden çıkarı yoksa o yere gitmezdi bile.

"Evet, yemekten sonra çıkacağız," dedi Aliye de.

"İyi siz gidin, biz de biraz kafa dinleyelim," dedi babam annemin eline uzanarak.

"Ben Sıla'yı babasına bırakacağım," dedi Aytekin abim, zaten bırakmasa da gitmezdi.

"Sen geliyorsun, değil mi?" dedi Cenk bakışlarını bana çevirerek.

"Hayır, arkadaşlarıma sözüm var," dedim ve telefonumu tekrar açıp Burçak'a mesaj attım.

Konum gönder.

Olley!.. Biliyordum beni kırmayacağını, bir tanesin.

Bir ton da emoji koymuştu.

"Bizimle gelmen daha uygun olur," dedi Aral.

"Nereye istiyorsa oraya gitsin," dedi Aliye de.

"Ablacığım doğru söylüyor." Gülümseyerek göz kırptım.

Aytekin abim Sıla'nın tabağını doldurmaya başladı, bunu ona her yemekte yaptığı elbette gözümünden kaçmamıştı. Sıla onun tabağı doldurduğunu gördüğünde kocaman gülümsedi, aşkla bakan gözleri parıldadı.

O ikisi beni dünyada aşkın gerçekten olduğuna inandırıyorlardı. Ancak böyle bir duygu gerçekten varsa da herkes tadacak kadar şanslı değildi.

Ceren Melek

Aytekin abim onlara baktığımı fark ettiğinde göz kırptı gülümseyerek. Ben de ona aynı şekilde karşılık verdim.

Yemek boyunca masada dönen antipatik sohbete ara ara katılıp hızlıca yemeğimi bitirdim. Kalktığımda annemin yanağını öptüm, hemen ardından da babama arkadan sarılıp sakallı yanağına öpücükler bıraktım.

“Meleğim,” dedi babam da ona sarılı olan bileğimi öperek. “Bu gece gel eve.”

“Tamamdır, tontuşım,” dedim nefesimi vererek.

Bu sırada Aral ve Aliye benzer bakışlarla bizi izliyorlardı. Onları umursamadım. En son da Yiğit'i öperek hazırlanmak için odama çıktım.

Kulüp giysilerime hızla göz gezdirdim, en sonunda son Paris ziyaretimde aldığım parıltılı elbiseyi elime aldım. Neon ışıkların altında parlamayı seviyordum, ben parlamayı hep seviyordum.

Gri renkler ve parıltılı taşlar ışıklar saçarak parlıyordu, elbise boyundan bağlamalıydı. İri göğüslerimi kapatmayan, neredeyse kalçama kadar uzanan sırt dekoltesi ve dolgun kalçalarımın hemen altında biten bir elbiseydi.

Babam asıl kalp krizini bu elbiseyi görürse geçirebilirdi.

Hafif bir makyaj yaptım, saçlarımın maşayla üstünden geçtiğimde uzun topuklularıyla fazla iyi görünüyordum.

Valentino çantamı da alarak odamdan çıktım. Ben çıktığımda yan odanın kapısı da açılmış ve yine ne hikmetse içeriden Cenk çıkmıştı!

Bilerek yaptığına o kadar emindim ki.

Bakışları uzun uzun üstümden gezinirken parıldıyordu. “O aç bakışlarını üstümden çek.”

“Nefes kesici görünüyorsun,” dedi dekolteleme de uzunca baktı.

Onu umursamayıp arkamı dönerken ona ortaparmak çekmeyi de ihmal etmemiştim. Merdivenlerden inerken ifadesine bakmıştım

Kırık İnci

ancak kalçalarımı ve bacaklarımı öyle bir izliyordu ki parmak çektiğimi bile fark etmemişti.

Sapık piç.

Evdeki kimseye görünmeden çıkabildiğimde abim benim için çoktan koruma ayırmıştı. Ancak normalde üç araba giderken bugün sadece bir araba vardı.

“Neden azsınız?” diye sordum korumalardan birine.

“Bu gece Aliye Hanımlar da dışarıda olacak, Aral Bey öyle uygun gördü.” Nedense hiç şaşırmamıştım.

Büyük siyah minibüsün arka koltuğuna geçip oturdum. Bu sırada Burçak mesajlar atmaya başlamıştı bile.

Attığı son fotoğrafta bir sürü toz ve renkli haplar vardı. Altına da bir sürü yazmıştı.

Bu mallar harika.

Gelip hemen denemen lazım! Bu gece patlayacağız!

İyisinden ayır.

Telefonumla arabada hareketli bir şarkı açtım. Çok geçmeden ulaştığımızda mekânın Burçak'ın övdüğü kadar olduğunu anladım.

Hemen boğazın dibindeydi, ışıklarıyla sadece içeriyi değil dışarıyı da aydınlatıyordu. Kapım açıldığında direkt giriş kapısındaydım.

“Başka girişi yokmuş, denizden geçmekle uğraşmak istemeyeceğinizi düşündük,” dedi korumalarından biri.

“Sorun değil, magazine dikkat edin yeter,” dedim ve arabadan dışarı adımımı attım.

Gerçekten de hiç muhabir yoktu, etrafta mekânın korumaları doluydu. Kırmızı halıda adımlar atarken tam içeri girecektim ki bir el önümü kapattı.

Durdum, öfkeyle kafamı kaldırdım ancak karşımdaki kişiyi görmek için kafamı epey bir kaldırmam gerekti.

İri, uzun boylu ve yakışıklı bir adam kapıdaydı. Hayatımda gördüğüm en güzel gözlere sahip olması da cabasıydı.

Ceren Melek

Ben yakışıklı adam görmeye alışkındım ama bu adam bende derin bir nefes alma isteği yaratmıştı.

Üç numara saçları, esmer teni ve kaşına attığı çizikle sıradan diyebileceğim bir adamdı ama birleşimleri hiç de sıradan olmamıştı.

“Kimlik, küçük hanım,” dedi güçlü ve sert sesiyle.

Sözleriyle etkisinden çıkmam çabuk olmuştu. “Oradan bakınca on sekiz yaşından küçük mü gözüküyorum?” Tek kaşım havalandı gergince.

“Kimlik,” dedi sadece. Bu sırada korumalarım da arkamdaydı, bunu fark etmiş ve umursamamıştı.

“İnci Altınsoy’um ben,” dedim yüzüne dik dik bakarken.

“Yani?” dedi o da. “İsminizi sormadım, kimliğinizi sordum,” dediğinde sinirlerimin gerildiğini hissediyordum.

Bu sırada Burçak kapıda belirdi. “Aa gelmişsin.” Yanında da sarışın bir adam vardı.

Sarışın adam beni tutan korumaya ters ters baktı. “Hanımefendi bırak,” dedi sert bir sesle.

Karşımdaki adam nefesini verdi, hafifçe burnunu çekip çok yukarıda olduğu için bana alttan alttan bakmıştı. Bu gece daha uzun topuklu giyinmeliydim! Bir adım yana kaydı ve geçmem için bana yol verdi.

İçeri girdiğimde korumalarım da arkamdan geliyorlardı.

“Burayı açan arkadaşım, Mert!” dedi Burçak abartılı şekilde mimik yaparak.

Mert elini uzattığında elini sıktım. Beğeni dolu bakışları üstümde gezindi. Evet, erkekler beni beğenirdi.

Locaya vardığımızda Batu ve diğerleri de buradaydı. Batu eski sevgililerimden biriydi, hâlâ bana ilgisi olduğunu biliyordum. O da köklü bir aileden geliyordu, tıpkı bu locada herkesin olduğu gibi. Kumral, karizmatik bir çocuktuk ama çocuktuk işte. Ondan ayrılmama sebep olan şey, her şeyi çok kafaya takması ve yaşına uygun davranmamasıydı.

Kırık İnci

Yine de arkadaş olarak onu seviyordum. Hepsiyle selamlaşıp kendime bir kadeh almak için uzandı elim. Bu sırada Mert benden önce davrandı. Şampanya doldurup ellerim arasına bırakırken fazla yaklaşmıştı. “Afıyet olsun,” dedi kulağıma doğru.

“Kulübün sahibine içki doldurttum demek,” dediğimde gül-müştü. Batu kıskanç bakışlarla ikimizi izliyordu.

“Bu gece çok eğlenmen için elimden geleni yapacak bir sahi-bim,” dedi omuz silkerek.

Son Ibiza ziyaretimden beri gördüğüm en iyi mekândı. Renkler, konumlar, ışıklandırmalar ve sahne... Çok iyiydi.

DJ kabinin arkasında kocaman üç boyutlu bir ekran vardı. Ora-da bir robot dans ediyordu, arada öne doğru eğilerek renk efektleri yapıyor, o efektler mekânın içine yayılıyordu.

“Hakkında çıkan haberleri gördüm yine, çok sinir bozucu değil mi?” dedi Lisa bağırarak konuşurken.

“Kesinlikle, İnci’nin yerinde olsam bir ay evden çıkmam her-halde. Tebrik ederim, bu linçlerle çok iyi başa çıkıyorsun,” dedi Filiz de.

“İnci Altınsoy olmak bunu gerektirir,” derken kadehimi onlara kaldırıp susmaları için onları pek de umursamadım.

Saatler ilerlerken fazlasıyla içmiş, bol bol da dans etmişim. Burçak’ın hazırladığı toza baktım. Dolar bükmüşü ve onunla çe-kiyordu, bana da uzattı doları. Burnuma götürerek masadaki tozu çektim.

Yanma hissiyle gözlerim yaşarırken alkolün de etkisiyle yavaştan başım dönmeye başlamıştı.

Baş dönmem gittikçe artarken artık etrafı üçüncü bir gözün ardından izliyor gibiydim. Sesler daha şiddetliydi ve ben yerden oldukça yüksekte süzülüyormuş gibi hissediyordum.

Yarın nasıl bir buhrana gireceğimi biliyordum. İçmeyeceğim diye kendime söz verdiğim her seferinde aynı hali yiyordum.

Ceren Melek

Saatler ilerlerken her şey bulanıktı, sadece terleyip yorgunluktan bitap düşene kadar dans ettiğimi hatırlıyordum. Bir ara da Mert’le üst kattaki odasına çıkıp ablamın deyişiyile fingirdeşmiştik ancak çok devamını getiremeden kendimi dışarı atmıştım.

Baş dönmem gittikçe kötü bir hal alıyordu, mide bulantım da artıyordu. Korumalarımı etrafta göremiyordum, çok kalabalıktı.

Nefes alamıyordum.

Koşar adımlarla dışarı çıktığımda nefes nefese kalmıştım. Ellerim ve tüm vücudum titriyordu, üşümeye başlamıştım. İçeri girerken beni engelleyen koruma da hâlâ kapıda duruyordu, bakışları üstümdeydi.

“Bebeğim, nereye kaçtın?” dedi Mert peşimden gelerek. Üstü başı az önceki hararetli hareketlerimizle dağılmış, rujum dudaklarına bulaşmıştı.

“Git başımdan,” dedim yüzümü buruşturarak.

Eve gitmem gerekiyordu, iyi değildim.

“Üşüyeceksin,” dedi Mert ve bana doğru birkaç adım attı.

Tam bu sırada üstümüze kurşun yağmuru açıldı. Her tarafta silah sesleri duyulurken tüm namluların hedefinde ben vardım.

Mert korkarak koşa koşa içeri kaçtı, bağırış sesleri vardı ama kafam o kadar yerinde değildi ki olanları algılayamıyordum.

Tam bu sırada üstüme bir beden atladı, bedenime siper oldu. Bana öyle bir sarıldı ki dışarıdan görünen hiçbir yerim yoktu. Kolu başımın üstündeyken alnını alnımda hissediyordum.

Gözlerimi kırptırdım.

Bu o adamdı.

Kapıdaki yakışıklı koruma.

Vücudumun titremesi artarken silah sesleri de artmıştı.

Silah sesleri kesilene kadar üstümden kalkmadı, bittiğindeyse bakışları üstümde gezindi. İyi olduğumdan emin olmak ister gibiydi.

Kırık İnci

Kafam yavaş yavaş yerine gelirken artık bulanık değil, net görmeye başlamıştım. Netliğimin radarına takılan ilk şeyse güzel gözleri olmuştu.

Konuştüğünü, hareket eden dudaklarına baktığımda anlayabilmiştim. Buğulu bir tabakanın ardından sesi kulaklarımda cınlarken o da yavaşça netleşmeye başlamıştı.

“İyi misin?” diyordu.

Başımı olumlu anlamda salladım.

Üstümden yavaşça kalktı, belimden tutarak beni de yerden kaldırdı. Güçsüzleşen bacaklarımda üzerinde durabilmek için ondan destek almam gerekmişti.

“Gittiler,” dedi beni incelerken.

Yarası var mı diye ben de onu inceledim. Yara almamıştı, kanayan bir yeri yoktu görünürde.

“Sana saldırdılar,” dediğinde başımı yine onaylayarak salladım, sakinliğim onu şaşırtmış mıydı emin değildim. “Korumaların nerede?” Kurumuş dudaklarımı ıslattım.

“Bilmiyorum, genelde arkamda olurlardı.”

“Buradan hemen gitsen iyi olur.”

“Çantam, çantam içeride kaldı,” dedim bir adım atarak, telefonumu alıp hemen bizimkilere haber vermem gerekiyordu.

“Burada kal, hallediyorum,” dedi ve başka bir korumaya döndü. “Hanımefendinin çantasını getirin.”

“Tamam, abi,” dedi adam ama yüzü birden farklı bir ifade aldı, ardından da daha fazla bir şey söylemeden içeri geçti.

Olduğum locayı ya da çantamın rengini sormadılar.

Adam karşımda dikilmeye devam etti. “Teşekkür ederim,” dedim biraz daha kendime gelerek. Hiçbir şey söylemedi. “Adın ne? Böyle bir iyiliği karşılıksız bırakamam.” Nefesini verdi.

“İşimi yapıyorum.”

Ceren Melek

“Hayır, işin beni korumak değil,” dediğimde sessiz kaldı. “Adın ne ki?”

“Neden bu kadar merak ettiniz, küçük hanım?” dedi tam önümde durmaya devam ederken. Bilerek önde duruyordu, yol tarafında...

Beni olası bir saldırıdan korumak için.

“Hayatımı kurtaran adamın adını merak ettim sadece,” dedim ona bir adım yaklaşarak. Bakışları gözlerimde uzun süre gezinirken biçimli yüzünü inceledim.

Keskin hatları olan bir yüzü, bir erkeğe göre düzgün sayılabilecek bir burnu ve ne çok kalın ne de çok ince olan dudakları vardı.

Normal bir adamdı işte, peki o normallikler birleştiğinde nasıl olmuştu da bu kadar kusursuz bir sima çıkarabilmişti ortaya?

“Kılıç,” dedi bir nefeste.

“Kılıç,” dedim onu taklit edip adını dudaklarımda gezdirerek.

Bu sırada aramızdaki bakışmayı bölen şey, az önce nasıl oldu da yaklaştığımı bilmediğim herif oldu. “İnci, iyi misin?” dedi Mert yanımıza gelerek.

“Siktir git!” Bağırışımla irkilmişti.

Tam bir adım atmıştı ki Kılıç başını yavaşça ona çevirdi. “Duy-madın mı? Hanımefendinin dediğinden.” Mert karşımdaki adama, artık o kadar da yakışıklı gelmeyen yüzüyle alık alık baktı.

“Kovuldun!” dedi bağırarak ancak Kılıç’ın dudaklarında kendinden emin bir ifade oluştu.

“Siktir git,” dedi benim gibi bağırmayarak ama tüyler ürpertcek kadar derin olan sesiyle.

Mert daha fazla şansını zorlamadı, yanımızdan uzaklaşıp içeri döndü. Ben de bu sırada karşımdaki adamı incelemeye devam ettim.

Bakışlarımla farkındaydı. “Bir şey mi var yüzümde?” dedi daha fazla dayanamayarak.

Evet, yakışıklılık.

Kırık İnci

“İlgimi çeken şeylere bakmayı severim,” dediğimde dudaklarında tatlı bir sırıtış oluştu.

Bu adam cidden iyiydi, o kadar iyiydi ki bana az önce bir saldırıya uğradığımı unutturmuştu.

Bu sırada çantam gelmişti, arkadaşlarımdan hiçbiri dışarı çıkıp bakma gereği duymamıştı demek. İşin sıkıntılı tarafı, korumalarım da yoktu.

“Seni bırakabilirim,” dediğinde başımı iki yana salladım.

Evet, hayatımı kurtarmış olabilirdi ama bunun da oyun olup olmadığı belli değildi. Annemin bana aşılacağı güvensizlik duygusu iyiydi.

Kapıdan çıkan korumamı gördüğümde nefesimi verdim. “İnci Hanım!” Bağırarak yanımıza geliyordu.

“Az önce saldırıya uğradım ben! Ölsem haberiniz olmayacak! Diğerleri nerede?”

“Kayıplar, hiçbirini bulamadım, sizi de o sırada gözden kaçırdım. Hemen gidelim buradan,” dediğinde başımı salladım. Yanıma gelip benden bir adım uzakta durduğunda yine karşımdaki adama baktım.

“Şu an seninle cilveleşecek kadar iyi durumda değilim ama bul beni,” dedim oldukça ciddi bir ifadeyle. Sert ifadesi biraz daha kırılırken arkamda duran korumam daha fazla beklerse beni sürükleyip götüreceği için ona daha fazla bakamadım.

Zırlı minibüsümün arka koltuğuna geçtiğimde hemen telefonumu çıkardım. Önce Aytekin abimi aradım ama açan olmadı, ardından babamı aradım ama o da açmadı. İçime dolan huzursuzlukla nefesimi verdim.

Aral’ı aradım ama o da açmadı.

“Eve sürüyorum, İnci Hanım,” dedi koruma.

“Evet, hemen,” dedim ama elim karşımdaki koltuklara gitti, koltuğun altındaki döşemeyi kaldırıp silahımı elime aldım ne olur ne olmaz diye.

Yol boyunca yine arama yaptım ama hiçbirine ulaşamadım, kafayı yiyecektim.

Ceren Melek

Korku beni tamamen ayıltmıştı.

En sonda eve vardığımızda malikânenin ışıkları yanıyordu. Ancak bahçe boş değildi ki biz gelir gelmez kapı iki yana doğru açıldı.

Bahçeye geldiğimizde minibüs direkt evin önünde durdu. Ayakkabılarımı çıkartıp çoktan arabanın içine atmıştım.

Arabadan indiğimde koruma da inmişti. "Sizinle geleyim, İnci Hanım," demişti ki birden silah sesi duyuldu.

Hemen ardından korumam alnında açılan koca bir delikle yere düştü. Hızla silahımı kaldırıp karşıma baktım.

Maskeli insanlar vardı, en az üç tane saymıştım. Farklı noktalardan gelenler de vardı. Hızla eve girip kapıyı kapattım ama evde de olabilirlerdi.

Tek duam bizimkilerden kimse olmamasıydı. Hızla 112'yi tuşladım telefonumdan. Telefon çalarken güvenli bir yer arıyordu gözlerim.

Tam salona adım attığım an yerde kan izleri görmeye başladım. Kan izleri ben bakışlarımı kaldırdıkça çoğalıyordu.

Gözlerim kanın kaynağını bulduğunda telefon açılmıştı ama parmaklarım telefonu tutamadı.

Babam yerde yatıyordu, vücudunun her tarafında kurşun delikleri vardı. Annem yanındaydı, sırtında bir sürü kurşun deliği vardı ve annem de cansız şekilde yatıyordu. Bembeyaz inci kolyesi parçalanmış, kırılmış ve kana bulanmıştı. Tıpkı üstündeki beyaz elbisenin de olduğu gibi.

Çılgılık atmamak için ağzımı iki elimle kapatırken karşımdaki görüntünün bir kâbus olup olmadığını anlamaya çalışıyordum.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Bu gerçek değildi.

Ben kafayı çok çekmiştim, halüsinasyon görüyordum.

Ama gerçektir!

Kırık İnci

Yanlarına koştum, tenleri bembeyaz ve soğuktu.

Annemle babam ölmüştü.

Annemle babam vahşice öldürülmüştü.

Peki diğerleri?

Abimler...

Ablam...

Sıla...

Yiğit!

Yukarı çıkıp onlara bakmam gerekiyordu ancak tam bu sırada bahçeye açılan cam kapının ardında birini gördüm. Yüzünde gün içinde görsem komik gelebilecek ancak şu saniye bu kâbusun içinde sadece korkutucu diyebileceğim bir maskeyle bana bakıyordu.

Hızla az önce düşürdüğüm telefonuma doğru hareket ettim, bu sırada o da kapının sürgüsünü çekiyordu. Son aranan numarayı hızla arayarak silahımı karşımdaki kişiye kaldırıp ateş ettim. Üst üste iki kez daha ateş ettiğimde yere düştü.

Ancak arkamdan gelen sesleri duyuyordum. Hızla ayağa kalktığımda aramam yanıtlanmıştı. “Silahlı saldırıya uğruyorum, annemle babam öldürülmüş.” Konuşuyordum ama konuştuklarımı kendim duymuyordum, bakışlarımı annemle babamın üstünden alamıyordum.

Şoka girmiştım.

Adresi söyleyeceğim sırada arkamda, belimde derin bir sızı hissettim. Vurulmuştum. Hızla arkamı dönüp onlara ateş ederek yanımdaki koltuğun arkasına saklandım.

Biri yere yığılırken ben de açık bahçe kapısından dışarı koştum. Gündüz annem ve babamla keyif çatarak oturduğum çardağın yanından onların kanına bulanmış ayaklarıyla geçtim. Havuzu geride bırakıp çıplak ayaklarıyla patika yola girerken hayatımda hiç koşmadığım kadar hızlı koşuyordum.

Arkamdan geliyordu.

Birden ayağım bir şeye takıldı ve kendimi yerde buldum ancak yer sert değildi. Yumuşak bir şeye düşmüştüm.

Ceren Melek

Abimle göz göze geldiğimde dudaklarım arasından güçlü bir çığlık çıktı.

Aytekin abim!

Gözleri açıktı ama yaşamıyordu.

Haykırıp ağlayarak başımı eğdim, cıvık bir şeyin üstündeydim ve o cıvık şey abimin açılmış organlarıydı. Dışarı çıkmış bağırsaklarının üstündeydim.

Durdum, yaşlar akmaya devam ederken vücudumdan dökülen kanlar da o yaşlar kadar hızlıydı. Bedenimi yavaşça abimin yanına attım.

Elim kanlı elinin üstüne gitti.

Geldiklerini duyuyordum, geldiklerini biliyordum ama hiçbir şey yapmıyordum.

Ölü gözleriyle gökyüzüne bakan abime bakıyordum.

Abim, her şeyim.

Annem.

Babam.

Hepsi gitmişti.

Her düştüğümde beni kaldıran abim, bana dünyayla savaşmayı öğreten babam, bana sevgiyi öğreten annem... Ailem, her şeylerim.

Sesler yaklaşmıştı.

Gelmişlerdi.

Bakışlarımı gökyüzüne çevirdim.

Bilincim beni terk ediyordu ama beni terk eden tek şey bilincim değildi.

Her şey kâbus gibiydi.

Oysa hiçbiri kâbus değildi.

Gözlerim yavaşça kapandı.

Belki ölüm beni koynuna çağırdı, belki beni ölüm bile istemedi.

Belki yaşam beni tutmak istedi, belki yaşam bile kucaklamak istemedi.

Bilincim beni terk etti, artık bu arafı kabul edemedi.

BÖLÜM 2
DÖNEN
DOLAPLAR

VE

ZEHİRLİ
YILANLAR

DÖNEN DOLAPLAR VE ZEHRİLİ YILANLAR

Küçük bir çocuktum, babamın omuzlarında yerden yüksekte uçuyordum. Annem hasır şapkası ve boynundan eksik etmediği inci kolyesiyle gülümseyerek bizi izliyordu.

Aytekin abim bir elinde basketbol topuyla nefes nefese kalmış şekilde koşturarak yanımıza geliyordu. Güneş en tepede parlıyor, kahkahalarım kuş cıvıltılarına karışıyordu. Mutluydum, huzurluydum ve bilmesem de hayatımın en güzel günündeydim.

Birden kuş cıvıltıları kesildi, güneşli hava hızla kaybolarak yerini kara bulutlara bıraktı.

Bembeyaz görüntüm yok olmaya başladı, önce annemle babam ve sonra da abim teker teker yok oldular. Ben boşluğun ortasında kaldım, artık görüntü hiç de beyaz değildi.

Vücudumda rahatsız edici bir ağrı tüm bedenimi ele geçirirken o beyaz anın verdiği huzurdan da hızla uzaklaşıyordum.

Gözlerimi araladım ama gözlerimi o beyaz görüntüye, huzura açmadım. Gözlerimi bir hastane odasına açtım.

Yaşadıklarım, o korkunç anlar hızla zihnime doldu. Boğazıma bir çığlık takıldı yaşadığım acıyla, o çığlığı yuttum. Belki de yuttuğum o çığlıkta boğuldum.

“İnci,” diyordu başımda bir ses. Ablamdı. “İnci...”

“A-abla,” dedim zorlukla konuşabildiğimde.

“Çok şükür, uyandı!” diye bağırdı ablam. Başucumda duruyordu, gözleri endişeyle aralanmıştı.

Kırık İnci

Ben uyumamıştım ki ben vurulmuştum, ben abimin cesedinin yanında tükenmiştim.

“Babam,” dedim ama sesim fısıltıdan yüksek çıkmamıştı.

“Ne? Anlamıyorum İnci,” dedi ablam biraz daha kulağını bana eğerek.

“Annem...” Konuşamıyordum, konuşamamanın verdiği çaresizlik nefesimi keserken içeri doktor girmişti.

Birkaç soru sorup vücuduma bağlı cihazları kontrol etti. Bu süre zarfında olanları kavramaya çalışmıştım, etrafımı seyretmiş ve gerçekleri sorgulamıştım. Kendime yeni yeni geliyordum ama kendime geldikçe hayalden uzaklaşıp gerçeğe yüzleşiyordum.

“Abim.” Sadece sayıklıyordum.

Gözümden akan yaşlar yattığım yastığı ıslatıyordu.

“İnci, sorun ne?” dedi yatağın diğer tarafındaki Aral abim.

“Öldüler, hepsi öldü,” dedim acıdan kısılmış sesimle.

Abimle ablam şaşkınca birbirlerine baktılar. “Ne ölmesi? Kim öldü, İnci?” dedi Atlas abim.

“Onlar, onları görmediniz mi?”

“Şoka girmiş olabilir mi?” dedi ablam onlara bakarak. “Bir doktoruna soralım.”

“Anlamıyorum! Eve gittiğimde annemle babam yerdeydi, çoktan ölmüşlerdi. Aytekin abim de.”

“İnci, sen tektin,” dedi Aral.

“Nasıl?” Hiçbir şey anlamıyordum.

“İnci, gece çok fazla uyuşturucu kullanmışsın, bir kriz geçirmiş olabilirsin. Belli ki halüsinasyon gördün,” dedi Aral ama hayır, hepsi gerçektir.

Yine de bu düşünce, bu umut benim nefesimi öyle bir kesti ki bir süre konuşamadım. “Peki onlar nerede?” Sorumla yine birbirlerine baktılar.

Ceren Melek

“Ortada yoklar ama babam bana mesaj atmıştı. Annemle dağ evine gideceklermiş, abim de onları götürecekti sanırım,” dedi Aliye de ona destek çıkararak.

Ancak belimde hissettiğim acı kendini belli ettiğinde, o an yediğim kurşunu hatırladım. “Sen vurulmuştun eve geldiğimizde, bu nasıl oldu bilmiyoruz,” dedi Atlas da.

Hiçbir şey anlamıyordum. Hiçbir şey.

“Peki korumam?”

“Hangisi?” dedi Aral. “Korumalarının hepsi iyi, sen de arazide vuruldun. Biri gizlice girmiş olmalı.”

“Hayır, kumral uzun boylu olan! O da öldü.”

“İnci, iyi değilsin,” dedi ablam elini omzuma koyarak. “O aldığı uyuşturucular artık beynini uyuşturmuş.” Kınayan bakışlarına acıma dolu sesi eşlik ediyordu.

Hayır, emindim.

Kafamı hiddetle iki yana salladım.

Aral da elini diğer omzuma koydu. “Telefonundaki mesajları gördük, Burçak’la konuştuğunu ve seni bu hale getirecek bir madde kullandığını biliyoruz. Zaten kanında da çıktı, artık kirli çamaşırlarını saklamaya çalışma. Geldiğin hale bak.”

“O sırada kafam yerindeydi! İlk önce kulüp çıkışı saldırıya uğradım zaten! O da mı gerçek değil o zaman?”

“Bundan haberimiz yoktu, kamera kayıtlarına baktırırız ama ben bunun da gerçek olduğunu düşünmüyorum. Senin tedaviye ihtiyacın var, İnci.” Evet, arada kullanıyordum ve kullandığım şeyin ne kadar iğrenç olduğunun da farkındaydım ama tam anlamıyla bir bağımlı değildim.

“Sanki her gün kafayı çekiyormuşum gibi davranmayın!”

“Tıpkı tüm bağımlılar gibi konuşmuyor mu?” dedi Aliye abimlere dönüp benden uzaklaşarak.

“Madem öyle, babamla annem nasıl gelmedi? Ben vurulacağım ve onlar gelmeyecek, öyle mi? Şaka yapıyorsunuz herhalde?” dedim yattığım yerden doğrulmaya çalışarak.

Kırık İnci

Atlas kalkmamı engelledi, yattığım yatağı hafifçe yukarı doğru kaldırdı. Bu hareket bile başımı döndürdü ama asıl başımı döndüren şeylerin ortada dönenler olduğunu biliyordum.

Bir şeyler dönüyordu, bu dönen şeyler bir bıçaktan daha keskin, bir zehirden daha öldürücüydü.

“Onlara haber vermedik, endişelenmelerini istemedik,” dedi Aliye.

“Peki, beni götürün yanlarına o zaman,” dedim sakinliğimi koruyarak.

“Henüz iyileşmedin, ayrıca yaran iyileşse dahi seni bir rehabilitasyon merkezinde tedavi ettireceğiz,” dedi Aral fazla rahat bir ifadeyle.

“Hayır, hayır, sakın buna cüret edeyim demeyin. Bana Aytekin abimi getirin.”

“Biz de senin aileniz, senin kötülüğünü istemeyiz,” dedi Atlas.

“Aşırı saldırgansın son zamanlarda, sen ne kadar saklamaya çalışsan da yoksunluk çektiğin belliydi. Senin için elimizden geleni yapacağız, kardeşim,” dedi Aliye.

“Sikeyim!” Bağırışımla irkildi Aliye ve bir adım geriledi.

Dolaplar dönüyordu, dolapların içinden zehirli yılanlar çıkıyordu, o yılanlar her tarafımı sarmıştı. Her şeyin farkındaydım, her şeyi görüyordum.

Sakin olmalıydım, yoksa istediklerini alacaklardı.

Sakin olmalıydım.

“Biz gidelim, doktorunla konuşalım. Sen biraz dinlen.”

“Güven nerede? Onu getirin yanıma.”

“Güven yoğun bakımda, birkaç gün önce saldırıya uğramıştı. Yani gelemiz,” dedi Aral. Her soruma iyi bir cevabı vardı, iyi ve üzerine düşünülmüş cevaplardı. “Endişelenme, yanına ülkenin en iyi korumalarını getireceğim. Bir daha kimse sana zarar veremez. Doktorunla konuşup durumunu öğreneceğim, sonra da hemen tedaviye başlayacağız.”

Ceren Melek

“Hayır, kabul etmiyorum. Siz benim vasım değilsiniz. Babamla annem olmadan hiçbir halt yapamazsınız. Beni hiçbir yere yatıramazsınız. Madem yaşıyorlar, gelsinler onlar beni tiksinsinler. Bu yaptığınız suç, üstümde hakkınız yok.”

“Kanında bir öküzü öldürecek kadar uyuşturucu çıktı! Ne hakkından bahsediyorsun sen?” dedi Aral.

“Eve gideceğim, annemle babam isterse o zaman yatarım! Benim damarıma biraz daha basarsanız değil bu hastaneyi, tüm ülkeyi sizin başınıza yıkarım!” Aral, yüzünde alaylı bir ifadeyle dinledi beni.

“Biz senin aileniz ve senin iyiliğini düşünüyoruz. Bu kadar fevri olma!”

“Anlamıyorsunuz,” dedim çatallaşan sesimle. “Onları öldürdüler.” Artık gözümünden yaşlar akıyordu. “Eve girdiğimde annemle babamı vurmuşlardı, tenleri bembeyazdı. Saat birdi eve gittiğimde ve onlar çoktan öldürülmüştü! Sonra bana da saldırdılar, saçma bir maske takıyorlardı. *Çılgılık* maskesine^{*} benzeyen bir şeydi ve hepsinde aynı maskeden vardı. Birini vurdum, belki de öldü bilmiyorum. Ancak başka bir tanesi beni vurdu, kovaladı. Ondan kaçarken Aytekin abimin...” Dudağımdan kaçan hıçkırık konuşmamı engelledi.

Atlas yanıma ulaşır saçlarımı okşadığında zar zor nefes alıyordum. “O da ölmüştü, onu parçalamışlardı! O-organları dışarıdaydı.”

Aral’la Aliye kısa bir an birbirlerine baktılar.

“Sonra bilincimi kaybettim ama beni kovalayan kişi ulaştı bana. Beni neden öldürmedi, sonra nasıl buraya geldim bilmiyorum. Ancak kafayı yiyeceğim! Bunlar gerçek değil mi diyorsunuz siz bana! Kanıtlayın o zaman, getirin bana annemle babamı, abimi.”

“Gece kullandığın maddeyi kimden aldın sen?” dedi Atlas. Acıyla inledim. “Ben de istiyorum aynı kafadan,” diye devam ettiğinde ona tiksinierek bakıyordum.

^{*} İlk olarak 1996’da Wes Craven yönetmenliğinde vizyona giren ve sonraki yıllarda devam filmleri çekilmiş olan korku filminin başkarakterine ait, ikonikleşmiş maske. –e.n.

Kırık İnci

“Ev tertemizdi, sadece sen bahçede vurulmuştun. Başka olan bir şey yok. Kullandığın halt yüzünden seni tutuklamadıysa tek nedeni soyadın. Artık kendine gel, İnci. Tedavi olman için elimizden geleni yapacağız. Annemle babamı üzmemek için sessiz kalacağım, sen de büyü artık.”

“Hayır! Onlar yaşamıyor, abi! Keşke yaşasalar, keşke ben hayal görmüş olsam ama hepsi gerçektir. Yemin ederim gerçektir.” Sesim o kadar çaresiz ve acı doluydu ki bundan nefret ettim.

Kafasını ağır ağır salladı ve sözlerimi umursamadan dışarı çıktı Aral.

Diğerleri de onu takip ettiklerinde odada tek kalmıştım.

Belki de haklılardı, belki de her şey hayaldi...

Tek duam buydu.

Ancak olmadığını biliyordum.

Her şey gerçektir.

Dönen dolaplar beni içine hapsedmişti, tek yolu o dolapları parçalamaktı. Ya da o zehirli yılanın bizzat kendisi olmaktı.

Tam üç gün olmuştu. Beni ayakta uyuttukları, sürekli sakinleştirici vererek beynimi uyuşturmaya çalıştıkları...

Dediklerini yapmışlardı, beni bir rehabilitasyon merkezine tıkmışlardı ama bence burası akıl hastanesiydi.

Burada ikinci günümdü, düşünmekten kafayı yiyecek noktaya gelmiştim.

Çevremdeki tüm korumalar değişmişti, eğer gördüklerim gerçek olmasaydı o zaman korumalar duruyor olurdu.

Açık açık üstümde dönen bir şeyler vardı, güçlü durmalıydım.

Eğer babam, annem ve abim hayatta olsalardı beni bir gün bile habersiz bırakmaz, benden haber alamadıkları ilk an ülkeyi birbirine katarlardı. Ölmüşlerdi, aynı gördüğüm şekilde öldürülmüşlerdi.

Ceren Melek

Boğulacakmış gibi hissediyordum, kaldığım oda hayatım boyunca kaldığım en kalitesiz odaydı. Sanki ağır bir akıl hastasıymışım gibi sürekli iğne yapılıyor, belli saatler dışında dışarı çıkmama izin verilmiyordu.

Bir şey yapmalı ve buradan acilen çıkmalıyım. Normal şartlarda burada bir saniye bile durmazdım ama bana anlattıkları masalların gerçek olmasını o kadar çok istiyordum ki beni sakinleştirip uyuşturmalarına izin veriyordum.

Ağır ağır aldığım nefesler zaten birkaç gündür çok da yaşıyor-muşum gibi hissettirmiyordu. Sanki son nefeslerimi veriyormuşçasına hepsi kesik kesik ve acıydı.

Onlar nasıl vermişti son nefeslerini? Çok acı çekmişlerdi ama abim daha çok acı çekmişti. Keşke onu da kurşunla öldürselerdi, daha az canı acırdı.

Açılan kapıyla boğazıma takılan hıçkırığı yuttum.

İçeri giren hemşire başıma dikildiğinde bakışlarımı camdan ayırdım. Yüz ifademi hemen toparlayıp gözlerime dolan yaşları yok ettim. Beni sakinleştirdikleri halde kötü görürlerse belki daha çok sakinleştirirlerdi ve o zaman gerçekten bir ölüden farkım olmazdı.

Derin bir nefes aldım.

“Bugün hava çok güzel, yürüyüş iyi gelebilir,” dediğinde başımı eğip üstümdeki iğrenç hastane giysisine baktım.

Bembeyaz, çirkin bir bez parçasıydı ve benim tenime bu zamana kadar marka olmayan hiçbir şey değmediği için sürekli kaşınıyordum.

Bir deli gömleğim eksikti, burada bir hafta daha kalırsam o da olacaktı.

Normal şartlar altında özgürlüğüm kısıtlansaydı şu ana kadar yapmadık rezillik bırakmazdım ama yas tutuyordum. Annemin, babamın ve abimin...

Kim ne derse desin öldüklerini biliyordum.

O an aklıma geldikçe hıçkırıklara boğuluyordum. Sakinleştiriciler ne kadar ağır olsa da iyi geliyordu.

Kırık İnci

Belki de bir süre burada kalmam bana gerçekten iyi gelecekti. Hem anlaşılamasam bile beni buraya bırakanlar abimlerdi, ablamdı. Kötülüğümü istemezlerdi. Benim için yapıyorlardı.

Hemşireyle dışarı çıkarken kapıdaki iki korumam da peşimden geliyordu. Burası şehrin biraz dışında, büyük ihtimalle ülkedeki en pahalı yerdı. Ya da beni burada bu kadar korumayla tutmak için iyi bir para harcamışlardı.

Bari deli gömleklerim marka olsaydı.

Filmlerdeki korkunç kalelere benziyordu burası, hani insanları bilerek delirttikleri o akıl hastanelerine...

Arada birkaç kez hava almaya çıkmıştım ve iyi geliyordu. Bahçe çok büyük olduğundan, buradaki insanların kalabalığı göze çarpmasa da ne kadar çok kişinin burada tedavi gördüğünü şimdi fark ediyordum.

Her adımında belimdeki acı kendini hissettirse de bunu yüzüme yansıtmıyordum çünkü dışarıda olmaya ihtiyacım vardı, aksi halde kafayı yiyecektim.

Parmağım incinse koşa koşa babama sarılırdım ben. Şimdi komple kırıklarla doluydum ama babam yoktu. Gözlerim dolmasın diye uğraşırken dikkatimi farklı bir yöne vermeye çalıştım.

Hemşire benden bir adım ötede yürüyordu ve bakışları da üstümdeydi. Bu sırada bankta oturan kız dikkatimi çekti.

Bu bank tam benim kaldığım odanın camından görünüyordu ve bu kız sürekli orada oturuyordu. Onun dışarı çıkma saatleri daha esnek olacaktı ki ne zaman görsem o bankta oturuyordu.

Genç bir kızdı, saçları yoktu ve uzaktan pek yüzünü seçememiş-tim. Bakışlarımı yanımdaki hemşireye çevirdim. “Onun neyi var?”

“Hastaların bilgilerini paylaşamam,” dedi ketum bir ifadeyle. Zaten topuzu o kadar sıkıydı ki ketum olmaması imkânsızdı.

Ona yandan bir bakış atıp yürümeye başladım, ayağımda hasta-ne terliği vardı! Umarım ayaklarım mantar olmazdı.

Bahçede yürürken hemşire sonunda peşimi bırakmıştı, korumalar da benden uzakta yürüyorlardı.

Ceren Melek

Adımlarımı kızın oturduğu banka çevirdim, yaklaştıkça yüzünü ilk defa net görüyordum. Gördüğüm en güzel yüze sahipti. Mas-mavi koca gözlere, çıkık elmacıkkemiklerine ve sanki üç cc dolgu varmış gibi dolgun ama doğal duran dudaklara sahipti. Saçları vardı hatta kızıldı ama o kadar az saç kalmıştı ki saç yok gibiydi. Kirpikleri ve kaşları yerindeydi.

Beni fark ettiğinde şaşırdı, önce etrafına sonra bana baktı. Hareket ederken boynunu ve vücudunu fazla kullanıyordu.

Yanına oturduğumda daha da şaşırdı, kendini kenara çekti. “Merhaba,” dediğinde beni inceliyordu.

Bakışları öyle dikkatliydi ki kendimi insan dışı bir varlık gibi hissettim. “Güzel, güzel kız,” dedi ağır ağır kafasını sallarken.

“Teşekkür ederim, gerçi burada bir hafta kalırsam ne güzelliğim kalacak ne de başka bir şeyim.” Sözlerimle kıkırdadı.

Yanımda rahat hissetmiş olacaktı ki yanıma yaklaştı, beni daha dikkatli izledi. “Saçların çok güzel,” dedi ve elini uzattı.

Ben irkilince hemen utanarak elini çekti, elini çenesine götürüp bakışlarını hemen üstümden kaçırdı.

“Sen ağlayan kız mısın?” diye sordu yeri izlerken.

“Ağlayan kız mı? Bana burada öyle mi diyorsunuz?”

Gittiğin bir yerde de ün yapma be İnci!

“Her gece ağlıyorsun, senin yüzünden kimse yatamıyor,” dediğinde ona hak verdim. Biri gelip sakinleştirici basana kadar krize giriyordum. Sürekli o anı hatırlıyordum, sürekli sanki o anı yaşıyordum ve hiçbir şey yapamıyordum.

“Yan odadayım,” dediğinde başımı ağır ağır salladım.

“Ne zamandır buradasın?”

“Çok, çok zamandır, çok oldu.” Konuşurken kelimeleri hızlı, vücut dili ağırdı. Hafif hafif sallanıyordu.

Bakışları yine bana döndü, beni izledi uzun uzun. “Çok, çok güzel.” Saçlarıma bakıyordu. Kaşları çatılmıştı ve bir şeylerin yolunda gitmediği kesindi. “Saçların çok güzel, sana zarar verecek.”

Kırık İnci

“Ne?”

“Saçlarını kapat! Gelecek sana da!” Dediklerinden hiçbir şey anlamıyordum.

Birden eli saçlarıma gitti ve güçlüce çekti. Dudaklarımdan bir çığlık çıkarken saçımı elinden kurtarmaya çalışıyordum.

“Görmesin saçlarını!” Yanıma koşarak gelen korumalar ona dokunacaktı ki elimle durdurdum.

“Durun!”

Bu sırada bahçede gezen iki hemşire de yanımıza ulaşmışlardı. Kızı hemen uzaklaştırdılar.

Sadece uzaklaştırmakla kalmayıp banktan kaldırdılar. Ancak kız bağııyordu. “Kapatsın saçlarını! Ona da zarar gelecek. Yardım edin ona!”

Hemşireler kolunu tutmaya çalışıyordu ama o elini saçlarına götürmüştü ve zaten azıcık kalan saçlarını kopartmaya çalışıyordu.

Hemşireler onu sürüklerlerken kopardığı saçlarını ağzına attığını görmüştüm.

Olan biteni sadece şok içinde izliyordum.

“İnci Hanım, odanıza çıkın,” dedi bir numaralı korumam.

“Bari deliler hastanesinde rahat bırakın lan beni!” Birden bağırdığımda ikisi de o kadar şaşırdı ki şok içinde önce bana, ardından birbirlerine baktılar.

“Tamam, İnci Hanım, kızmayın,” dedi iki numaralı korumam ve yanımdan biraz da olsa uzaklaştılar.

Bu sırada yanıma başka bir kız geldi. Onun da her tarafında dövmeler, yüzünün her tarafında metaller vardı. Omzuna gelen simsiyah saçları ve koyu gözleriyle üstündeki beyaz elbise bile rengini açamamıştı. Ayrıca bir hayaleti andırarak kadar da beyaz teni vardı. Hayalet Casper yanında daha renkli kalırdı.

Yanıma oturdu, yüzüme bakmıyordu. Sadece karşıya bakıyordu.

“Korkma, o kötü değil,” dedi ağır ağır konuşarak. “Papatya adı.”

“Papatya beni bir papatya gibi yolmaya çalıştı!” Sözlerimle bana ters ters baktı.

Ceren Melek

“Aklinca sana yardım etmeye çalışıyordu.”

“Beni yolarak nasıl yardım etmeyi planlıyordu?”

“Papatya yıllar önce tacize uğramış, hatta akrabasıymış şeref-siz göt. Papatya'nın sürekli saçlarına iltifat edermiş, Papatya saçları yüzünden başına geldiğini sandı hep. O yüzden saçlarını yolar, hiç bırakmaz saçlarını.”

Nefes alamıyordum, aldığım sakinleştirici bile benim nefes almamı sağlayamıyordu şu an.

Yanımdaki kız o kadar robotik konuşuyordu ki bir insan olduğunu anlamak bile zordu. “Kızma ona.”

“Tamam, kızmam,” dedim burnumu çekerek. “Sen neden buradasın?”

“Ölemiyorum, o yüzden,” dedi sakinlikle. Bakışlarım bileklerine kaydı, üç tane derin iz vardı. “Sekiz kez intihara teşebbüs ettim, bir kez bile beceremedim. Üçünde bileğimi kestim, birinde bir kutu uyku ilacı içtim, birinde kendimi boğdum, birinde kendimi vurdum, inanamazsın birinde kendimi köprüden suya attım.” Sadece hayretle dinliyordum kızı.

“Peki sekizinci?”

“Sekizinci biraz tat kaçırıcı, herkese anlatmıyorum. Yani diyeceğim o ki ölümsüzüm ben. Ya da dokuz canlıyım. O yüzden buradaki herkes bana Kara Kedi diye seslenir.”

“Ben de İnci, dokuzuncuyu deneyecek misin?” dedim merakıma yenik düşerek.

Annem yanımda olsaydı kabalığım için bana bir ton laf ederdi. Burnumun kızardığını hissederken gözlerimi kırptırdım.

“Son bir canım kaldı, onu verimli kullanacağım. Birkaç işim var, onları halledeyim sonra. Sen neden buradasın?”

“Senin kadar açıksözlü olsam mı bilemedim.” Kollarımı göğsümün altında birleştirdim.

“Her gece başımızı şişiriyorsun.”

“Abartmayın, daha iki gece oldu. Ne nazik uykularınız varmış sizin de.”

Kırık İnci

“Bizim değil, bizim buraya gelmemize neden olanların kilitlenmesi gerek. Ne yaşadıysan, senin suçun olmadığı belli. Bir süre sonra alışıyorsun buraya.”

“Ah hayır, ben burada çok kalmayacağım,” dediğimde yüksek bir kahkaha attı. O kadar yüksekti ki yüzümü buruşturdum.

“Buraya geldiğinde ilk bir yıl öyle oluyor, sürekli gideceksin sanıyorsun. Sonra bir bakıyorsun, buradan başka bir hayatın olmayacak.”

“Beni tanıımıyorsun,” dedim rahat tavrımla. “İsterseniz sizi de çıkarırım ama buraya ihtiyacınız varmış gibi duruyor.”

“Siktir oradan kızım, sen dışarıdan nasıl görüldüğünü bilsen elektroşoka bile ihtiyacın olduğunu düşünürsün,” dediğinde ona hak verdim.

“Ben İnci Altınsoy’um.”

“Burada ne altın kalır ne inci, bir çıkmışsın bakırsın.” Sanki çok özlü bir söz söylemiş gibi ağır ağır başını salladı.

“Bu kadar ebem sikilmemiş olsaydı gülebilirdim.”

“Senin gibi bir kızın küfretmesi tuhaf,” dediğinde ona hak verdim. Normal hayatımda zaten abartılı küfür kullanmayı sevmez, kullananları da itici bulurdum bazen. Ancak şu an normal de değildim, normal hayatımda da değildim.

“Neden benim gibi bir kız?”

“Kızım şu bez parçasının içinde bile moda dergilerinden fırlamış gibi gözüküyorsun,” dese de ona pek katılmıyordum.

“Daha kaliteli giysileri var mı?” dedim sonunda buranın müdavimi birini bulmuşken. Daha önce hemşirelere de sormuştum ama sakinleştiricinin içine farklı şeyler koymayı düşünmüşlerdi, hatta bunu yanımda doktora sormuşlardı! Buradakiler normal insanları bile ruh hastası yaparlardı zaten.

“Yazlıkların hepsi böyle, ayrıca kalite derken?” Bunu öyle aşağılayıcı sormuştu ki cevap veremedim.

Neden kalite burada bu kadar yanlış anlaşılıyordu ki? Gören de kötü bir şey soruyorum sanacaktı.

Ceren Melek

“İyi markalar işte, ünlü tasarımcıların tasarladığı, kaliteli kumaştan olan, bilindik markalar.”

“Bildiğim tek marka donumdaki Tutku etiketi.” Bu kadar sakinleştirici almamış olsaydım sözlerine ve konuşma şekline gülebilirdim.

Bu sırada bir numaralı korumam yanıma ulaşmıştı. “Oğuz Bey gelmiş, sizi görmek istiyor,” dediğinde heyecanla yerimden doğruldum. Oğuz bana yardım edebilirdi.

“Görüşürüz, Kara Kedi.” Yanından uzaklaşırken Kara Kedi de zaten uzaklaşmamı umursamadan önüne döndü.

Oğuz ailemizin avukatlarından biriydi, genelde benim rezilliklerime bakan kendileri olurdu. Genç, başarılı bir avukattı ama onun en sevdiğim tarafı bana zaafı olmasıydı. O bana inanabilirdi, buradan çıkmama ve tam olarak ne olduğunu öğrenmeme yardım edebilirdi.

Büyük binadaki giriş katındaki koridorların birinde korumalarımla yürüyorduk. Korumaları görmek iyi geliyordu. Ah hayır, güvende hissettirdikleri için değil, gündelik hayatımdan bir parça oldukları içindi.

En sonunda bir odada durduğumuzda kapıyı açtılar ama içeri girmediler. Oğuz’u görür görmez biraz daha rahatladım. Birkaç adımda ona ulaşp sıkıca sarıldığımda o da aynı şekilde karşılık verdi.

“Çok şükür biri geldi,” dediğimde saçımı okşuyordu.

Ondan uzaklaştığımda kıstığı yeşil gözleriyle beni izliyordu. Sarışın, yakışıklı ve dikkat çekici bir adamdı. Kriterlerime uymasına rağmen onunla hiç olmamıştım. O sadece fiziksel şeyler yaşayabileceğim bir adam değildi ve ben de düzenli ilişki yaşayabilecek bir kadın değildim. Sık sık sevgililerim olurdu ama onunla sevgili olmamıştım, belki de kaybetmek istememiştim.

“Seni gördüğüme sevindim,” dedi hasretle bakan gözlerinin aksine mesafeli sesiyle. Karşılıklı oturduğumuzda bakışlarını üstüme dikti.

Kırık İnci

“Olanları abin anlattı, geçmiş olsun. Bu şekilde yürüyüp ayakta durman bile çok iyi.”

“Kurşun derine girmemiş, hatta sıyırmış olacak ki bu kadar erken ayaklandım. Sorun kurşun değil. Bir şeyler dönüyor.” Kısık sesle konuşuyordum.

“Abin anlattı.”

“Hayır! Doğruları söylemiyor.”

“İnci,” dedi uyarırcasına.

“Bak annem, babam ve abim öldürüldü. Öldüler, Oğuz, gözümün önündeydi cesetleri. Anlamıyorum, üstümde abimin kanı olması gerek, hiçbir test yapılmadı mı?”

“Ailen iyi, sakın ol.”

“Gördün mü?” dedim dayanamayıp. “Gözlerinle gördün mü, Oğuz?” Bu sefer sessiz kaldı. “Göremezsin ki aldılar benim ailemi.”

“Vurulduğunu bilmiyorlar ama iyiler.”

“Bana Aral’ın anlattığı masalları anlatma. Neredeler peki? Üçü birden nereye kayboldular? Babam benden haber almadan hayatta bir gün geçirmez! Abim karısından bir gün ayrı kalamaz. Sıla’yı getir o zaman, hatta git sen konuş!”

“Sıla’yla konuşacağım ama dediğim gibi, kullandığın madde yüzünden bu haldesin.”

“Daha önce de kullandım, hiçbirinde ailemin öldüğünü görmedim.” Sakinliğimi korumaya çalışarak derin bir nefes aldım. “Ayrıca hiç mi kafanız çalışmıyor? Aynı gece vurulmam tesadüf mü?”

“Olayları daha bu sabah öğrendim, medyaya yayılmasın diye uğraşıyoruz. Araştıracığım, endişelenme.”

“Beni hemen buradan çıkar, beni burada tutmaya hukuki olarak bir hakları var mı?”

“Dediğim gibi araştırmam gerek, telefonundaki mesajlar ve kanındaki madde işi zorlaştırıyor. Kanındaki öyle kolay bulunan bir şey değildi, polisler yakana yapışmamışsa abin sayesinde.”

Zaten buraya güvendiğim bir avukatı göndermelerinin tek nedeni, çıkamayacağımı söyletmek ve beni inandırmaya çalışmak

Ceren Melek

olabilirdi. Neyse ki sakinleştirici alsam da beynim tamamen uyuşmuş değildi.

“Oğuz, söylediğim her şey gerçek. Sen de göreceksin,” dedim sakinliğimi koruyarak.

“Son zamanlarda biraz zıvanadan ıkmıştın,” dedi sertleşen sesiyle. Abimlerin ve ablamın dolduruşlarına geldiği açıktı. “Bir adamla videon bile ıktı, İnci! Daha ne kadar ileri gitmeyi planlıyordun? Başına böyle bir şey geleceği belliydi.”

“Siktir git!” Birden yle bir bağırdım ki irkildi ve büyük ihtimalle ilk defa benden küfür duyuyordu. “Git ve abimin yalanlarını dinle. Beni burada neden tutuyor anlamıyorum, belki de gördüklerimiz yüzünden psikolojim bozulduğu için ya da başka bir sebepten... Ama ben hayal görmedim, her şey gerçekti.”

Sıkıntıyla yüzünü ovuşturdu, elini geri masaya koyduğunda elini tuttum. “Bak Oğuz, bana inanma istersen ama yardım et. Sıla’nın haberi var mı burada olduğumdan?”

“Bilmiyorum, size hiç gitmedim.”

“Sıla’ya haber ver, senden başka hiçbir şey istemiyorum. Ayrıca abim senin buraya gelmene izin verdiyse, sebebi senin beynini de iyi yıkadığı içindir.”

“O senin abin, krlğn istemez. Senin için nasıl endişelendiğini görsen böyle konuşmazdın.” Sözleriyle başımı ağır ağır salladım. Ben de buna inanmaya çalışıyordum.

“O gün eve gitmeden önce gece kulübünde ydım. Yeni açılmış bir yer, Blackstreet adı. O gece ilk orada saldırıya uğradım, hatta bir koruma kurtardı beni. O kayıtları bul, o gece yanımdaki korumayı bul. Bizim evde çalışan korumaları incele! Sonra buraya tekrar gel,” dediğimde artık sonunda kafası karışmaya başlamıştı.

Elimi elinden çektiğimde o da bir an elini nereye koyacağını bilemedi, en sonunda masanın kenarına yasladı. “Peki, dediklerini yapacağım, hatta Aytekin’i bulup buraya getireceğim. O zaman tedaviyi kabul edecek misin?”

Kırık İnci

“Şu an kabul ettiğim için buradayım zaten, ben izin vermesem kimse bir saniye tutamaz beni, Oğuz. Ancak şu an nefes almam için sakinleştiriciye ihtiyacım var. Ne komik değil mi? Sözde uyuşturucu aldığım için beni tıkıyorlar ama beni daha çok uyuşturuyorlar.”

Tam konuşacaktı ki masanın üstündeki telefonuna mesaj geldi. Gördüğü mesajla yüzündeki gergin ifade yumuşadı ve ekranı bana çevirdi. Aytekin Altınsoy’dan gelmişti mesaj. Mesajın içeriğini okumama izin vermedi.

“Görüyor musun? Abin iyi.”

“Sen salak mısın!” Bağırduğımda bir kez daha şaşırdı. Buradan çıktığımda Küfürbaz Haydo olacaktım. “Biri telefonunu almış olmaz mı? Ki bu kadar karmaşık bir işse eminim onu da düşünmüşlerdir.”

“Peki, seni rahatlatmadan gitmeyeceğim.” Kendinden çok emin şekilde abimi aramaya başladı.

Telefon uzun süre çaldı, tam kapanacaktı ki arama yanıtlandı. Oğuz’la göz göze geldiğimizde ifademi dikkatle izliyordu.

“Oğuz?” dedi abimin sesi.

“Merhaba, kusura bakma seni rahatsız ettim.”

“Abi!” diye bağırdım yerimden kalkarken.

“Her şey yolunda mı?” Aytekin abimdi, onun sesiydi!

“Endişelenecek bir şey yok, İnci yine davalık oldu da senin sesini duyarsa sakinleşir dedim.”

“Anladım, bu konuyu konuşuruz. Kapatıyorum, görüşürüz,” dedi ve telefonu kapattı sözde abimin sesi!

“Bak, görüyor musun? Senin ciddi bir tedaviye ihtiyacın var, İnci,” dedi Oğuz bana acıyan gözlerle bakarken.

“Hayır, bu o değildi. Abim benim sesimi o şekilde duyup soru sormadan telefonu kapatmaz. Sesini taklit ediyorlar, sonuçta teknoloji...”

“İnci! Kendine gel lütfen, senin için endişeleniyorum. Burada bir süre kalman senin için iyi olacak. Doktorlarınla konuşacağım,

Ceren Melek

iyi bir tedavi süreci uygulayacaklar. Buradan çıktığında daha iyi olacaksın,” dedi ve yerinden kalktı.

Eğilip yanağımlı öpecekti ki göğsüne sert bir yumruk attım. Gerileyerek uzaklaştığında daha fazla bir şey söylemedi.

Odada tek kaldığımda omuzlarım çöktü. Yine yaşlar gözlerime dolarken omuzlarım sarsılmaya başlamıştı.

Kimse bana inanmıyordu, herkes delirdiğimi düşünüyordu.

Belki de gerçekten delirmiştım.

Umarım delirmiştım.

Bu böyle bir çaresizlikti, insana delirmeyi dıletecek kadar büyük bir çaresizlik.

Uykumdan yine kâbus ve çıgıllıklarla uyanıp ardından da şiddetli bir ağlama krizine girmiştım ki hemşireler içeri girip beni hayvanmışım gibi yatağı yatırıarak sert şekilde koluma iğne yaptı.

Günlerdir o kadar iğne yemiştım ki kollarımın içi mosmordu.

Sakinleştirici anında etkisini gösterirken yanımdan ayrılmışlardı. Odamın ışığı kapalıydı, küçük odanın içini sadece camdan vuran ayın ışığı hafifçe aydınlatıyordu.

Gözlerim yavaşça kısılrken yaşlarım da kurumaya başlamıştı. Bakışlarımı biraz kaldırdığımda gözüme bir ışık çarptı.

O cılız ışık kaynağını görmek için gözlerimi kısıtım ama kırptırtırmadım çünkü bir kez kapatsam açamayacağımı biliyordum.

O ışık inciydi, annemin boynundaki inci kolyenin bir inci tanesine benziyordu. Aydan vuran ışık pencereden sızıyor ve incinin üstüne yansıyor.

Elimi uzatmaya çalıştım ama parmaklarımı bile oynatamadım. Tüm savaşlarıma rağmen gözlerim kapandı.

Uyandığımda sabah olmuştu ve gece gördüğüme emin olduğum inci orada değildi.

Kırık İnci

Belki de abimler haklıydı, belki de gerçekten kafayı sıyırmıştım. Hem Aytekin abimin de sesini duymuştum.

Ancak abim benim acılı bağırışıma duysa, dünyanın öbür ucunda bile olsa yanıma gelmeden durmazdı ki.

Bu öyle bir haldi ki delirmiş olmak için dua ediyordum. Bu öyle bir haldi ki hayatımda ilk defa bu kadar büyük bir boşluğun içinde sürükleniyordum.

Bu öyle bir haldi ki gerçekten delirmiş olsaydım kazanacaktım. İnsan delirmiş olmak için dua eder miydi?

Tek duam buydu. *Umarım ben gerçekten kafayı sıyırmışımdır, umarım ailem hâlâ hayattadır.*

Kahvaltı için yine tatsız tuzsuz bir şeyler getirmişlerdi, zaten hiç iştahım da yoktu. Bacaklarımı kendime çekmiş halde yatakta otuyordum.

Odada her şey fazla beyazdı, beyaz rengi severdim ama sanırım buradan çıktıktan sonra aynı şey geçerli olmayacaktı.

Dışarıdan gürültülü bir ses geliyordu, merakıma yenik düşerek yerimden kalktım, kapıyı aralayıp koridora baktım.

Korumalarım kapının iki yanında nöbet tutuyorlardı. Biraz ileride de genç bir çocuk vardı, onu sürüklüyorlardı ve o da avazı çıktığı kadar bağıırıyordu.

Simsiyah saçı, beyaz teni ve kara gözleriyle dünkü Kara Kedi kadar değişik duruyordu. Onu tutan hemşireler sert davranıyorlardı. Gözünün altında koca bir morluk vardı.

Çocuk en sonunda debelenmeyi kesti, bedenini onu taşıyanlara bırakırken derin derin nefes alıp veriyordu.

Gözleri beni bulduğunda dudaklarında ürkütücü bir sınıtış belirmişti. Çok geçmeden onu ilerideki bir odaya fırlatırcasına bıraktılar.

“Onu neden öyle sürüklediler?” diye sordum merakla korumalara bakarak.

“Kaçmaya çalışmış,” dedi bir numaralı korumam.

“Ben de kaçmaya çalışsam aynısını mı yaparlar?”

“Kaçamazsınız zaten,” dedi iki numaralı olan.

Ceren Melek

Gözlerimi kısarak ona kötü kötü baktım sadece. İstesem çok da güzel kaçardım.

Kapımı kapattım ve tekrar odamla baş başa kaldım. Bu oda, bu boşluk hissi zaten normal bir insanı da delirtirdi.

Bu zamana kadar Instagram'a hikâye atmadığım günler çok nadirdi ve takipçilerim çoktan bir aksilik olduğunu anlamaya başlamış olmalıydı.

Tekrar o rahatsız yatağa oturdum, belki de yine ortalığı ayağa kaldırıp bana biraz sakinleştirici vermelerini sağlamalıydım. O zaman içimdeki bu lanet, mide bulandırıcı ve karnımı ağrıtan histen belki biraz da olsa kurtulabilirdim.

Ben ellerimi saçlarıma geçirmiş kara kara bunu düşünürken odanın kapısı açıldı. Günler sonra Aral abim karşımdaydı.

Yerimden kalkmadım, bakışlarım yavaşça üstünde gezindi. Her zamanki gibi takım elbiselerinden birini giymişti, üzerinde en ufak bir kırıkkılık bile yoktu. Saçlarını mükemmel şekilde taramıştı. Her zamanki gibi kusursuz dursa da ben onun en büyük kusurlarını biliyordum ve dışarıya çizdiği bu mükemmeliyetçi tavrına sadece gülesim geliyordu.

"İnci," dedi bana doğru yaklaşarak. "Seni daha iyi gördüm."

Sakin olmalıydım, yoksa ona istediğini verirdim.

"Evet, burada olmak bana iyi geldi. Biraz kafamı topladım, aslında böyle bir şeye ihtiyacım varmış," dediğimde şaşırdı, belki de inanmadı.

Yanıma ulaşana kadar kafasını ağır ağır salladı. Bakışları odanın içinde gezinirken yüzü ifadesizdi. Yavaşça saçlarımı okşadı. En son kaç yıl önce saçlarımı okşamıştı ya da hiç okşamış mıydı bilmiyordum ama bunun sevgi dolu bir okşama olmadığını, üstünlük taslamaya çalıştığını biliyordum.

"Bizim tek istediğimiz senin iyiliğin, kardeşim." Elini saçlarımdan çekti. Sanki çok pis bir şeye dokunmuş gibi parmaklarını birbirine sürttü, yanımdan uzaklaşıp pencereye yaklaştı.

Kırık İnci

Bakışları manzarada gezindi. “Bol bol yeşillik, orman manzarası ve kuş cıvıltıları. Çok dinlendirici.”

“Evet, kesinlikle sen de birkaç ay burada takılmalısın.” Sözlerle alaycı ifadesini bastırarak başını hafifçe aşağı eğdi.

“Doktorunla konuştum, seni buraya getirmemizin yerinde olduğunu söylediler. Durumun kritikmiş, her gece kriz geçiriyormuşsun.”

“Kâbus görüyorum,” dedim bu sefer yalan söylemeyerek. “O anı görüyorum.” Sessiz kaldı. “Abi...” Arkası bana dönüktü ve bakmıyordu. “O an gerçekten oldu, değil mi? Ben travma geçirmeyeyim diye saklıyorsunuz, değil mi? Benim için yapıyorsunuz, biliyorum. Ama böyle daha kötü oluyorum.”

“İnci,” dedi nefesini vererek. Hâlâ yüzüme bakmıyordu, belki de bakamıyordu. “Sana söylediklerimiz doğru.”

“Peki babam, annem, abim, neredeler o zaman?”

“Telefonla konuştum, sandığının aksine birlikteler. Dağ evine gittiklerinde babam rahatsızlanmış, Aytekin de onları bırakmak istememiş. Bir süre kafa dinleyip gelecekler. Senin burada olduğundan haberleri yok, zaten babamın sağlığı iyi değilken öğrenmelerini istemedim.”

Yalan, yalan söylüyordu.

Üstelik ben de bu yalana deli gibi inanmak istiyordum.

Bana döndü tekrar, bakışları üstümde gezindi. “Kulüp çıkışı saldırıya uğradığın da doğruymuş ama hiçbir kayıt bulamadık. Bunu yapan kişi büyük ihtimalle malikâneye sızıp seni yaralayan kişiyle aynı. Son zamanlarda tehlikeli işlere bulaştık ama başımıza bunların geleceğini düşünemedim. Üzgünüm, İnci. Bu saatten sonra seni korumak için her şeyi yapacağım.”

Bir kelimeleri bile inandırıcı değildi.

Benden bir tepki alamayınca boğazını temizleyip devam etti. “Ancak yaptığım araştırmalar sonucunda senin hayatını kırtan adamı buldum, basit bir kulüp bodyguardı gibi görünse de

Ceren Melek

eski askermiş. Özel eğitimli ve birçok ünlü ismin de korumalığını yapmış. Artık senin başkoruman olacak,” derken onu hayretle dinliyordum.

“Şu an korumaya değil, eve dönmeye ihtiyacım var. Evde de tedaviye devam edebiliriz, değil mi? Durumum burada yatacak kadar ağır değil,” desem de pek umursamadı. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki sanki kardeşini görmeye değil de bulaşıcı hastalık taşıyan birinin yanına gelmişti ve burada olduğu her an onu rahatsız ediyordu.

“Doktorlar en iyisinin bu olduğunu söylüyor.”

“Bari telefonumu getirin, insanlar şüphelenecek.” Sözlerimi umursamadan sıkılmış şekilde bakışlarını yine cama çevirdi.

“Endişelenme, kardeşim, ben her şeyi senin için hallettim. Psikolojik sıkıntılar yaşadığını ve sosyal medya diyetine girip inzivaya çekildiğin hakkında güzel bir post paylaşımı yaptırdım.”

Daha fazla dayanamadım. “Ne cüretle!”

“İnci.”

“Sen kim oluyorsun da benim adıma konuşma yapabileceğini sanıyorsun?”

“Ben hep senin için en iyisini düşünüyorum, işleri zorlaştırma.”

Tam bağırarak için dudaklarımı aralamıştım ki odanın kapısı tıklatıldı. “Gelebilirsin,” dedi Aral ve hemen ardından kapı açıldı.

Kapının eşiğinden önce bir sağ ayak geçti, hemen ardından da sol ayak. Bakışlarım aşağıdan yavaşça yukarı çıktı, gördüğüm beden tanıdıktı. Bakışlarım yüzüne çıktığında gündüz gözüyle daha net gördüm.

Bu adam benim hayatımı kurtaran korumaydı, üzerime adanmış. Duruşu ve bakışları sert, gerçekten de bir asker gibiydi.

“Tam zamanında geldin,” dedi Aral hemen. “Ben de kardeşime senden bahsediyordum.” Bakışlarını bana çevirdi. “Kılıç bu saatten itibaren yakın koruman, her türlü sorunla ilgilenecek. Senin için en iyisini yapmaya çalışıyorum, kardeşim ve emin ol Kılıç bu

Kırık İnci

durumda seni koruyabilecek en iyi kişi. Sadece abine güven, her şeyi senin için yapıyorum.”

Hiçbir şeyi benim için yapmıyordu. Öyle düşünmemi istiyordu ama daha gerçekten kafayı sıyırmamıştım.

Bakışlarımı odadaki adama çevirdim. O da kara gözlerini üstüme dikmiş, hiçbir şey söylemeden sadece izliyordu.

“Benim yetişmem gereken bir toplantı var. Bir isteğın olursa Kılıç bana iletcek. Kendine iyi bak, kardeşim.” Aral resmen kaçarak çıktı odadan.

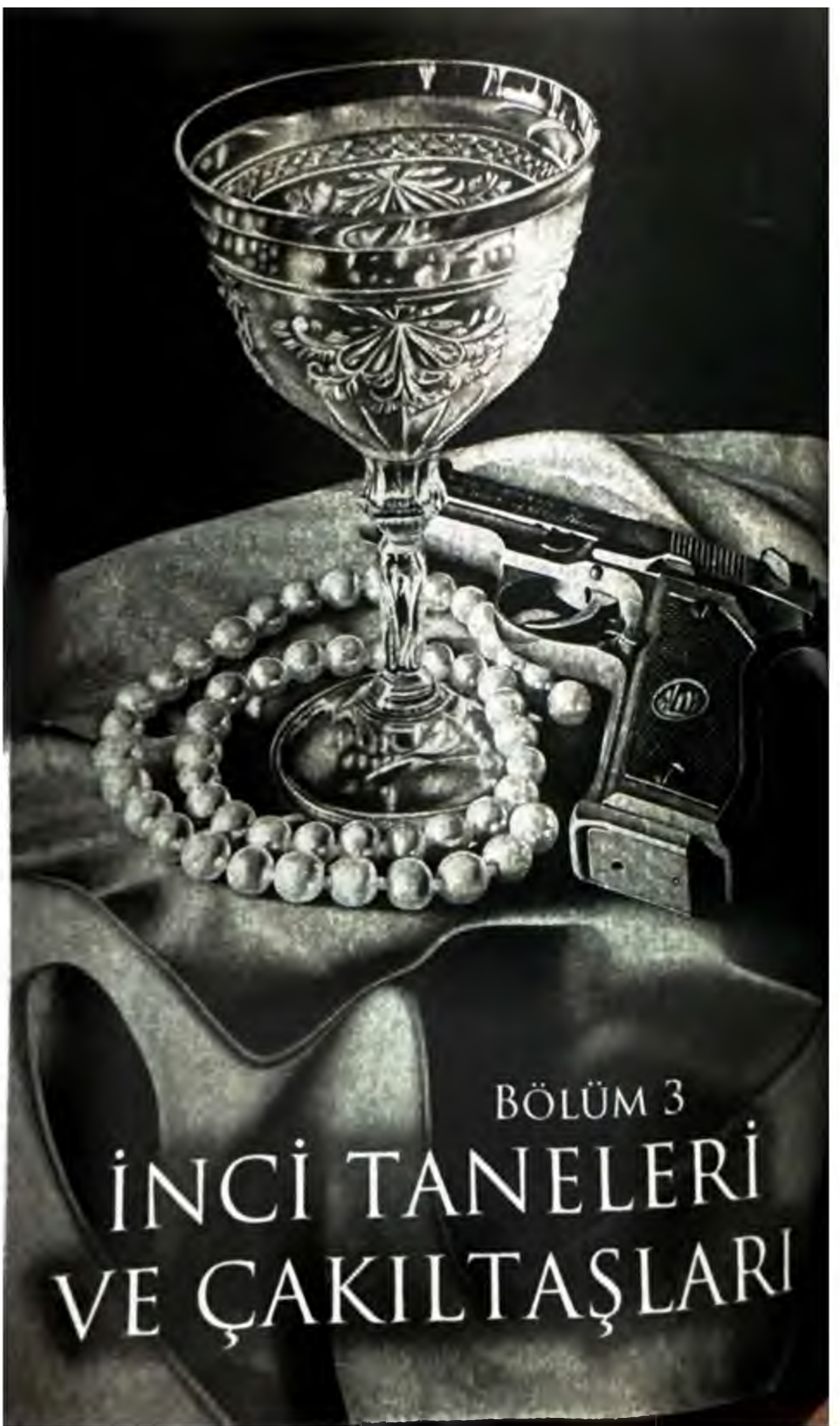
Ben de odada bu yabancı adamla baş başa kaldım.

Konuşmaya hiç niyeti yokmuş gibiydi.

Direkt konuya girerek, “Sen, nasıl oluyor da tekrar karşıma çıkıyorsun?” diye sordum buz gibi sesimle.

O ise sakince bir adım attı, ellerini önünde birleştirmişti. Bu basit hareketine rağmen öyle bir heybeti vardı ki gözüme asla sadece bir koruma olarak görünmeyecekti.

Dudaklarını araladı ve tam da görüntüsüne yakışacak kalın sesiyle konuştu. “Bul beni demiştiniz, ben de sizi buldum.”

BÖLÜM 3
İNCİ TANELERİ
VE ÇAKILTAŞLARI

İNCİ TANELERİ VE ÇAKILTAŞLARI

İnci Altınsoy sözlüğü diye bir şey vardı ve bu dünyada o sözlüğü bilen sadece üç kişiydi. Biri annem, biri babam, biri de abimdi. Onlar o sözlüğü o kadar iyi bilirlerdi ki bazen benim bile kendimde anlamadığım şeyleri anlar, bana da anlatırlardı. Ben babamın nazlı prensesi, annemin şımarık kızı, abimin cimcimesiydim.

Artık bana beni anlatacak kimse yoktu. Artık kimseye nazlanamaz, şımaramazdım. Artık tek başımaydım ve sadece bir seçeneğim vardı.

İnci taneleriyle büyüyen ben, çakıltaşlarıyla tanışmıştım. O çakıltaşları ayağıma batmış, biraz da kanatmıştı. Sorun o taşların beni kanatması değildi. Sorun o taşların ayağımın altında olması da değildi. Sorun, artık o taşları ayağımın altında inci tanesine çevirecek kimsemin kalmamasıydı.

Karşımdaki adamı uzun uzun inceledim. İki metreye yakındı boyu, belki de iki metreydi. Kaslı vücudunun irileştirdiği bir bedeni ve dik bir duruşu vardı. Onu ilk görüşüm değildi ama onu ilk görüşüm gibiydi.

“Sana söylenen her şeyi bu kadar ciddiye alır mısın?” Sadece birkaç gün olmuştu ama o gün kulübün kapısındaki halimden çok uzaktım. Sanki birkaç gün değil de birkaç asır geçmiş gibi hissediyordum.

“Söyleyen kişiye göre değişir,” dedi o da bana doğru bir adım daha atarak.

“O gecedan beri her şey...” Durdum. Aral’ın getirdiği korumaya da pek güvenmemek gerekiyordu. “Onu bunu bırak da beni nasıl bulduğunu söyle.”

Ceren Melek

“Hep bu kadar kaba mısınız?” diye sordu koyu gözleriyle beni izlerken.

Cevap vermedim, bakışlarım sürekli üstünde geziniyordu. Bu adamda bir şeyler vardı, kendisine tekrar tekrar bakmayı istetecek şeyler.

“Magazinde kaba olduğunuzu duymuştum.” Tepkimi ölçmek ister gibiydi.

“Evet, çok kabayım.” Alttan alttan yüzüne baktım. “Çok da şımarığım, işin zor yanı.”

Yüzünde yarım ağız bir gülümseme oluştu, bu gülümseme gözlerine ulaşan bir gülümseme değildi, güven veren bir gülümseme hiç değildi. Yine de uzun uzun kendisini seyrettirecek bir gülümsemeydi. Bu kadar yakışıklı bir koruma olmazdı bir kere.

“Sorun değil, bence iyi anlaşıcağız, İnci Hanım.” Her kelimesinde bir ima mı vardı, yoksa ben iyice kafayı mı sıyırmıştım, emin değildim. Olduğum yere ve marka olmayan deli gömleğime bakarsak ikincisi daha muhtemeldi.

“Çalışanlar beni pek sevmez. Ayrıca Aral seni başıma diktiyse sende de çıkar bir şeyler. Seni nasıl buldu?” Sözlerimle yüz ifadesi çok kısa bir anlığına da olsa değişecekmiş gibi oldu ama boğazını temizleyerek hızla düzeltti. Abime olan güvenime şaşırmış olabilirdi.

“Sanırım uğradığınız saldırıyı araştırmıştı, ben de en son işsiz kalmıştım. İyi denk geldi.”

“Hiç denk gelmiş gibi değil, denk getirilmiş gibi,” dedim yüz ifadesini izlemeye devam ederken.

“İnsanlara hep bu kadar çok mu güvenirsiniz?”

Sorusundaki imaya sessiz kalarak yataktan tamamen kalktım. Bakışları yediğim sakinleştiricilerden morarmış kollarımda fazla oyalandı, hemen ardından tekrar gözlerime çıktı.

“Benim yanımda kimse size zarar veremez,” dedi yemin edermiş gibi.

“İyi, güzel. Çıkar o zaman beni buradan.” Yataktan uzaklaşarak ona doğru çıplak ayaklarımla birkaç adım attım.

Kırık İnci

Sessiz kaldı, ben de ona biraz daha yaklaştım. Yaklaştıkça kokusu ciğerlerime doldu, bu koku beni o geceye geri götürürken çenem titremesin diye direnmem gerekti.

“Renginiz soluk gözüküyor.” O kadar uzun incelemelerinin sonunda sadece bunu söylemişti.

“Korumam olarak beni her şeyden koruyacak mısınız?” diyerek çenemi yukarı doğru kaldırdım. Aramızdaki mesafe azdı ama bu durum onu germedi. Karşısındaki kişinin otoritesinden ya da gücünden etkilenmiyordu. Buna Aral odadayken de dikkat etmiştim.

“Evet,” dedi kısılan ama eminliğini hiç kaybetmeyen o ses tonuyla. “Sizi her şeyden, herkesten koruyacağım.”

“Kendinden emin adamları severim.” Açıksözlülükle onu süzdüm.

“Beni de sevecek gibisiniz,” dedi bir uçurum gibi olan derin gözlerini gözlerime indirerek.

“Bakalım...” Ondan yavaşça uzaklaştım. Bu kalitesiz giysilerin içinde istediğim havayı kesemiyordum.

“Ben kapıdayım, istediğiniz an seslenin.” Sanki içeride durmak onu rahatsız etmiş gibi hızla kapıya döndü, tam kapıyı açmıştı ki seslenerek onu durdurdum.

Onu tanımak istiyordum, sürekli başıma dikilecek kişi hakkında bir şeyler bilmek hakkımdı.

“Ben çıkabilirsin demedim.”

“Köleniz değilim, İnci Hanım, korumanızım.” Bana hiç bakmadan dışarı çıktı.

Köle dememiştim zaten! Sadece yanımda duracak adamı tanımak istemiştim, zaten dışarıdaki iki tanesi yeterince ketumdu. Sanırım yenisi onlardan da beter olacaktı.

Nefesimi verip yüzümü ellerimin arasına aldım. Bu kâbus ne zaman bitecekti?

Düşünmemem gerekiyordu, düşünmemek için her şeyi yapıyordum.

Ceren Melek

Düşünürsem düşerdim.

O anı düşünmemek, gerçeklere gözümü yummak şu an yapabileceğim tek şeydi. Eğer düşünür ve görürsem beni getirdikleri bu çukurda bu sefer hakkıyla yatardım.

Ancak elimde hiçbir şey yokken düşünmemek daha zordu.

Yatak yerine odadaki tek ve rahatsız sandalyeyi pencerenin karşısına çektim. Bugün hava kapalıydı ama o kız yine oradaydı. Papatya her zamanki bankında tek başına oturuyordu.

Ara ara öne arkaya sallanıyor, ara ara zaten kalmamış saçlarını yoluyordu. Bahçenin her köşesinde farklı bir deli vardı, zaten burada delirmemem zordu.

Ben onu izlerken o da birden kafasını kaldırıp bana baktı. Uzun bir süre bakiştık ama sonra utanmış gibi hemen önüne döndü. Bu sefer daha çok sallanmaya başladı.

Kara Kedi yanına yaklaştığında sallanmaları yavaşladı. Kara Kedi bir süre yanında oturdu, bu sırada ağızlarının pek hareket ettiğini görmemiştım. Kara Kedi de beni fark etmişti, ikisi benim hakkımda bana bakarak konuştular bir süre. Çok geçmeden bakışlarını üzerimden ayırıp etrafa odaklandılar.

Yarım saat boyunca onları izledim çünkü yapacak daha iyi bir işim yoktu. En sonunda Kara Kedi yerinden kalktı, Papatya'yı da elinden tutup kaldırdı ve birlikte yavaşça banktan uzaklaştılar.

İçime tuhaf bir his nüfuz etti, rahatsız edici bir his. Derin bir nefes alıp uyumak için geri yatağıma geçtim. Burada uyumaktan başka yapılacak hiçbir şey yoktu. Dışarı çıkasım da yoktu, buradaki insanların ruh hali beni gerçekten hasta ediyordu.

Bakışlarım saatte gezindi, sadece on saniye sonra kapı açılacak ve gıcık hemşirelerden biri bana o tatsız yemeklerden getirecekti.

İçimden saymaya başladım ve saymam bittiği an kapı açıldı. Ancak bugün hemşire yalnız değildi, hemen ardından Kılıç da girmişti. Hemşire tepsimi önüme yerleştirene kadar o da ellerini önünde birleştirmiş şekilde kapıda durdu.

Kırık İnci

Siyah kumaş pantolonu, bedenini saran siyah gömleği ve esmer teniyle odada öyle çok yer kaplıyordu ki geniş oda bile küçülmüştü sanki.

Hemşire hareket ederken iri bir adamın kısık gözlerle onu izlemesinden rahatsız olmuş olacaktı ki elini çok hızlı tutmuştu. Hemşire çıkıp gittiğinde orada dikilmeye devam etti. “Ne? Neden başımda duruyorsun?”

“Pek iştahlı gözükmüyorsunuz.”

“Gel bir çatal al bakalım, iştahlı olabiliyor musun?” Söylenerek tepsiyi ona doğru ittirirken yüzümü buruşturdum. Zaten buraya geldiğimden beri aç geziyordum. Bazen açlığımı düşünecek kadar kafam yerinde olmasa da karnım ara ara gurulduyor ve açlığını hatırlatıyordu.

“Nimet o,” dedi önümdeki haşlanmış, rengi tuhaf duran tavuklara bakarken.

“Nimet olduğunu biliyorum, bir şey demedim zaten ama nimeti bu hale getirmek de...” Ben konuşurken o uzun bacaklarını açarak sadece birkaç adımda yanıma geldi.

Çatalı eline aldı ve tavuktan küçük bir parça aldı. Yerken yüz ifadesi hiç değişmedi. Acaba benim damak zevkime mi uymuyordu? Gerçi az pişmiş, içi pembe kalan ve kokan bir tavuğun kimse-nin damak tadına uyacağını sanmıyordum.

“Haklısınız sanırım,” dedi ama o kadar ifadesizdi ki bir an beğenip beğenmediğini anlayamadım. “Başka yemek gelmiyor mu?”

“Her gelen daha beter oluyor, açlıktan öleceğim!” Önümdeki tepsiyi aldı ve hiçbir şey söylemeden hızla odadan çıktı.

Harika! Yemeğin yanındaki ekmekleri kemiriyordum ama şu an o da gitmişti. Sanırım amaçları beni hem delirtmek hem de açlıktan öldürmekti.

Aşırı zayıflığı değil, orantılı vücudu seviyordum ama buraya geldiğimden beri yüzüm bile çökmüştü.

Bir saate yakın yatakta uyukladım, biraz odanın içinde volta attım sonra yine yatağa geçtim. Sıkıntıdan ölünebilseydi çoktan ölmüştüm.

Ceren Melek

Yeni korumam da çok gıcığa benziyordu, yakışıklı falandı ama uyuzdu işte.

Tıpkı bir ruh hastası gibi gözümü bile kırpmadan tavanı izlerken kapı tıklatıldı, buradaki hemşireler kapı tıklatmak nedir bilmezlerdi. Hemen ardından yeni, yakışıklı korumam içeri girdi. Elinde de tepsi vardı ama bu tepsi yanımdan götürdüğü tepsi değildi. Ayrıca odaya girdiği anda çok lezzetli bir koku da onunla birlikte geldi.

Yanıma ulaşip masayı önüme çekti ve tepsiyi de önüme bıraktı. Yerimden doğrulup yemekleri inceledim. Bir sürü çeşit yemek vardı, hepsi aşırı lezzetli gözüküyordu ve hepsinin dumanı üstündeydi.

Şaşkın bakışlarımı kaldırdım, Kılıç bakışlarını üstüme dikerek tepkime bakıyordu. “Afiyet olsun.”

“Bunları dışarıdan mı söyledin?” Şaşkınca ona baktım.

“Evet.” Sanki ağzından fazla kelime çıksa çok yorulacaktı!

“Laf etmediler mi?” Soruma yine cevap vermedi. “Sağ ol.” Hızla çatalı bıçağı çıkarttım.

Bu sürede o dışarı çıkacak sandım ama çıkmadı, hatta onun yerine odadaki tek sandalyeyi yanıma çekti ve oturdu.

Onu pek umursamadan yemeğe odaklandım çünkü günlerdir doğru düzgün hiçbir şey yememiştim. Ben iştahla yerken o da bakışlarını ara sıra üstüme çıkarıyordu.

Et yemeği, sebze yemeği, patates kızartması, pilav, salata ve tatlı... Menü mükemmeldi.

Yarisına yaklaştığımda zaten doymuştum bile. Ağzımı sildim.

“Neden yemeden önce hepsini ayırdınız?” diye sordu yarıya ayırdığım tabaklara bakarak.

“Yan odada bir kız var, hangi tarafta bilmiyorum ama kel bir kız. Bunları ona götürür müsün?” Tepsiyi topladım.

Sözlerimle şaşırdı, tek kaşı havalanırken beni daha dikkatli süzdü bu sefer. Daha dikkatli süzülecek neyimi bıraktı bilmesem de...

“Ona ayrı söylerim. Hepsini yiyebilirsiniz.”

Kırık İnci

“Hayır, bir daha içeri yemek sokman zor olabilir. Buradaki herkes gıcıklık yapmak için doğmuş gibi.”

“Lütfen yiyin, aynı şekilde ona da götürürüm,” dedi yine yüzündeki o tuhaf ifadeyle. Sanırım benim gibi şımarık bir kızın bu kadar sağduyulu olmasına şaşırmıştı. Bazen ben de kendime şaşıırıyordum.

“Emin misin?” Çatalı tekrar elime aldım.

“Eminim.” Gözünü güven vermek isteyerek açıp kapattı.

“Yiyorum bak,” dedim çatalı ete geçirirken.

“Yiyin, lütfen.” Lütfen kelimesi dudaklarından öyle bir çıktı ki eğer bu halde olmasaydım ona yürüyeceğime emindim.

Geri kalanı da yediğimde o kadar tok hissediyordum ki... Sanırım uzun zaman sonra ilk defa kalori hesaplaması yapmadan böylesine yemiştim. Hepsini yiyebilmek için ara ara mola vermiştim. Annem bu halimi görse kesin bir ton laf ederdi. Kızardığını hissettiğim burnumu çektim, çenem titremesin diye ağzımdaki lokmayı daha sert çiğnedim.

Bu süre zarfında odada bir yabancının durup beni izlemesi de beni rahatsız etmedi. İzlenilmeye alışıkım, sürekli bir yerlerde gözler üstümde olurdu. Ya korumalar ya açığımı yakalayan insanlar ya da yalan haberler yapmak için bekleyen magazinciler.

Ben yemeğimin sonlarına yaklaştığımda o dışarı çıktı, sanırım yan odadaki kız için de yemek getirtecekti.

O kız çok zayıftı ve bence bunun sebebi burada uzun süre kalmasıydı. Burada insan hiçbir açıdan sağlıklı kalamazdı. Kara Kedi de çok zayıftı ama onun odasını bilmiyordum. Burada genel olarak gördüğüm tüm insanlar zayıf ve hastalıklı gözüküyordu.

Tabağımda kalan tatlımı yerken kapı tıklatılmadan açıldı. İçeri giren kişiyi gördüğümde nefesimi sıkıntıyla verdim. Bir bu eksikti!

Cenk üzerinde her zamanki takım elbiselerinden biriyle, dışarıdan kusursuz duran ama içi bir şeytandan daha çirkin olan görüntüsüyle içeri girdi.

Ceren Melek

Tepsimi kenara doğru itip ıslak mendille ağızımla ellerimi silerken Cenk'in bakışları üstümde geziniyordu. Tam arkasından kapıyı kapatacaktı ki bir el kapının kapanmasını engelledi.

Yeni korumam, Cenk'in arkasından içeri girdiğinde Cenk kaşlarını çatarak onu inceledi.

"Sen de kimsin?" Aşağılayıcı bir ses tonuyla konuştu Cenk, zaten çalışanları aşağılamaya bayılırdı.

Kılıç tamamen içeri girdi. "İnci Hanım'ın korumasıyım, siz kimsiniz?"

"Ben ailedenim, çıkabilirsin," dedi tekrar kapıyı üstüne kapatmak isteyerek.

Kılıç tamamen içeri girip kapıyı da arkasından sertçe kapattı. Cenk kısa değildi ama ona bakması için kafasını kaldırması gerekiyordu. Bu görüntü beni haddinden fazla eğlendirirken Cenk sinirden renk değiştirmeye başlamıştı bile.

"Adın neydi?" Cenk kafasını kaldırarak ona bakmasına rağmen hâlâ üstünlük taslamaya çalışıyordu.

"Kılıç."

"İyi, beni tanısan iyi olur, Kılıç." Kılıç'ın omzuna iki kere eliyle vurdu. Kılıç hiçbir şey söylemedi, sadece onun eline baktı yukarıdan. Cenk de ondan uzaklaşarak bana döndü.

Dinsizin hakkından imansız gelirdi.

Cenk'in bakışları üzerimde uzun uzun gezindi. "İnci, seni merak ettim. İyi misin?"

"Bugün kabul günüm anlaşılan." Kollarımı göğsümün altında bıkkınca birleştirdim. Kılıç'ın bakışları yüzümde dikkatlice gezinirken rahatsız olup olmadığımı anlamaya çalışıyor gibiydi.

Cenk yatağa oturdu ve boş tepsilere baktı. "Burada seni iyi besliyorlar."

"Hayvan mıyım ben? Kim kimi besliyor?" Sinirli çıkışımla nefesini verdi.

"Seni merak ettim, bu kadar kaba olmak zorunda değilsin."

Kırık İnci

“Ablam gelmedi mi?” Konuşurken bakışlarımı üstümdeki beyaz çarşaftan ayırmadım.

“Hayır, çok işi vardı.” Zaten aksi olsa şaşardım.

“Senin burada olduğunu biliyor mu?” Sorumla sessiz kaldı.

“İyi olacaksın. Doktorlarıyla konuştum, durumun biraz kritikmiş, burası iyi gelmiş sana.” Eğik bakışlarımı kaldırdım ve onun yüzüne diktim.

“Siktir git, Cenk.”

“Tamam tamam kızma, cidden senin için hepimiz çok endişeleniyoruz.”

“Kaç gün oldu, annemler halâ gelmediler mi?”

“Aral onlarla her gün konuşuyor, sakın ol.”

“Sıla? Sıla merak etmiyor mu abimi?”

“O da konuştu Aytekin’le. Seslerini bizzat duydum, İnci. Hepsi iyi, sanırım burada verdikleri ilaçlar pek işe yaramamış. Ya da cidden uyuşturucudan beynin uyuşmuş.”

Sakinliğimi koruyabilmek için derin bir nefes aldım. “Ben bağımlı değilim. Sıla beni sormadı mı hiç?”

“Sıla hâlâ babasının yanında, eve gelmedi. Tam bilmiyorum. İnci, ben hep senin yanındayım. Hepimiz yanındayız, bu zor günlerini birlikte atlatacağız, güzelim.”

“Bana güzelim deme, çoğul konuşmalar da yapma.” Nefesini verdi sıkıntıyla.

“Sana değer veriyorum, hepimiz veriyoruz. Düzeleceksin.”

“Bana ağır bir akıl hastasıymışım gibi davranmayın. Ayrıca lütfen sen değer falan verme.”

Kılıç odanın bir köşesinde durmuş, gözünü bile kırpmadan bizi izliyordu.

“Aral her şeyi senin iyiliğin için yapıyor. Ablan da aynı şekilde, sürekli seni konuşuyorlar.” Onun burada olmasına katlanamıyordum!

Ceren Melek

“Neredeler o zaman? Hadi diyelim ben gerçekten halüsinasyon gördüm, hadi ben tam bir bağımlıyım! Hiç kardeşini görmek istemedi mi? Ve beni son bıraktığı halim...”

“Aliye çok meşgul, dernekle uğraşiyor. Ayrıca herkesi boş ver, ben geldim işte.” Sözleriyle gözlerim kısıldı. “Ben hep senin yanındayım...”

“Şimdi ben akıl hastasıyım ya, şimdi ben burada yatıyorum ya, seni öldürürsem cezai ehliyetim olur mu?” Bu soruyu sorarken aşırı ciddiydim ama Cenk hep yaptığı gibi şakaya vurdu.

“Evet, bak burası iyi gelmiş sana.”

Çıldıracaktım!

“Cenk, ne halt yemeye geldin?”

“Senin için.”

“Şu an, şu durumda en son görmek isteyeceğim insan bile değilsin.” Aşırı samimiydim.

“Bazen anlaşılmazsak da sana hâlâ değer veriyorum. Senin de aynı şeyleri hissettiğini biliyorum. Endişelenme, aramızda olan hiçbir şeyi kimse bilmez. Ben hep senin yanındayım.” Eli havalandı yanağıma uzanmak için.

Tam ona okkalı bir küfretmek için dudaklarımı aralamıştım ki bir el Cenk’in havadaki bileğini tuttu. Kılıç’ın gölgesi üstümüze düşerken kısık bakışları Cenk’in üstündeydi.

“Onu koruman gereken kişiler ailesi değil! İşini ben mi öğreteyim sana?” Cenk sesini yükseltti ama Kılıç onun bileğini bırakmadı, hatta daha sert sıktı.

“İnci Hanım’a dokunamazsınız.” Hâlâ Cenk’in bileğini bırakmıyordu. Cenk sinirden kızarmıştı, bileğini çekmeye çalıştı ama Kılıç bırakmadı.

“Sen kimsin? Korumaların işi bu değil! Kapıda dur ve işine bak.” Cenk’in sözleriyle derin bir nefes aldı Kılıç.

“İnci Hanım istemediği sürece ben onun korumasıyken kimse ona dokunamaz ve sizin dokunmanızı hiç istemiyor gibi. Beni kovmak için çabalayabilirsin ama ben işime sadık bir adamım.”

Kırık İnci

Cenk'in bileğini fırlatırcasına bıraktı. Hatta o kadar sert bıraktı ki Cenk geriye sendelememek için çabalarken yataktan tamamen kalkmak zorunda kaldı.

Ona küfredip ağzıma geleni sayabilirdim ama her şeyi Aral'a yetiştireceğini biliyordum. "Söyleyeceklerin bittiyse çıkabilirsin," dediğimde Cenk tamamen Kılıç'a kilitlenmişti.

"Benimle böyle konuşman sana pahalıya patlayacak," dedi Kılıç'a öfkeyle ama Kılıç aşırı rahattı. "Eve dönmeni dört gözle bekliyorum." Bakışları son kez üstümde gezindi. Kılıç tekrar hareketlenmişti ki arkasını dönerek hızla odadan çıktı.

"Şu herifi kaç yıldır tanırım, ilk defa birinden çekindiğini gördüm," dedim kafamı ağır ağır sallarken.

Sonunda bakışlarını kapanan kapıdan ayırdı ve bana baktı. "Sizi rahatsız mı ediyor?"

"Ablamın sevgilisi." Sanki konuşurken bizi dinlememiş gibi açıklama yapıyordum bir de.

"Kim olduğunu sormadım ama aldım cevabımı. Zaten size bakışları pek hoş değil."

"Nasılmış bakışları?"

"Bir daha bakamayacağı türden." Tamamen bana döndü.

"Yanımda oturur musun? Seni tanımak istiyorum." Sözlerimle çizik atılmış kaşı havalandı. Normalde bu aşırı kıro bir hareket gibi gelirdi bana ama görünen o ki yakışana da harbiden yakışıyordu.

Camın önündeki sandalyeyi biraz yaklaştırıp bana doğru çevirdi. Koca cüssesiyle oturduğunda o rahatsız sandalye, altında küçücük kalmıştı.

"Boyun kaç?" diye sordum merakla.

Dirseklerini dizlerine yaslayıp bakışlarını üstümde gezdirdi. "Bir doksan beş."

"Ne zamandır korumalık falan yapıyorsun?"

"Birkaç yıldır." Sabit ses tonu asla değişmiyordu.

Ceren Melek

“Seni Aral mı buldu, yoksa sen mi onu buldun?” Sorumla bir süre sessiz kaldı. Cevap vermeyecekmiş gibiydi. “Papatya’ya yemek götürdün mü?”

“Yan odadaki kız mı? Evet, götürdüm. Hemşiresi biraz sıkıntı çıkardı ama hallettim.” Zaten şu duruşla halledemeyeceği bir şey yoktu.

“Anladım, peki nerede yaşıyorsun? Kardeşin var mı? Askermişsin?” Sorularıyla derin bir nefes aldı.

“Bu konuşma uzun sürecektir gibi. Her korumanızı bu kadar sorgular mısınız?”

“Hayır, bir tane yakın korumam vardı. O da şu an yoğun bakımda, onun dışında çok fazla korumamız olduğu için herkesi tanıyamıyorum. Sanırım sen de Güven iyileşene kadar idare etmek üzere işe alındın. Güven çok güçlü bir adamdır, eminim iyileşecek.” Tabii eğer o da yaşıyorsa...

“Sanırım çok güçlü olsaydı şu an yoğun bakımda olmazdı.”

“Alçak bir saldırıya uğramış! Bu onun güçsüz olduğunu göstermez, insan sonuçta.” Hemen Güven’i savundum.

“Anlıyorum,” dedi ama hiçbir soruma da cevap vermedi. “Ben kapıda dursam iyi olacak.” Kalkmaya niyetlenerek oturduğu yerden doğruldu.

“Kapıda diğer korumalar yok mu?”

“Hayır, ben varken başka bir korumaya gerek yok.” Kendinden çok emin şekilde şişti göğsü.

“Neden? Sen robot musun? Hiç uyumuyor musun?”

“İşimin başındayken uyumam, endişelenmeyin.”

“Bir şeyden endişelendiğim yok.” Sadece ağzını arıyordum.

“Peki, başka soracağınız bir şey yoksa çıkıyorum.” Zaten sorularımın çoğuna cevap vermemişti. Yanımdaki bitmiş tepsiyi de alıp çıkana kadar onu izledim.

Günün geri kalanında korumam bir daha yanıma gelmedi. Bense odada çıldırmamak ve düşünmemek için büyük bir savaş verdim.

Kırık İnci

Sonunda sıkıntıdan uykuya daldığımda gördüğüm kâbuslarla çılgılık çılgılığa uyandım yine. Birazdan sakinleştirici getirirlerdi.

Her gece o anı tekrardan görüyordum ve sanki her seferinde tekrar yaşıyordum. Hıçkırıklarım acıyla dudaklarım arasından çıkarken acıdan iki büklüm olmuştum.

“Durun! Yapmayın ne olur! Onları geri verin! Lütfen.” Sayıklıyor muydum, bağılıyor muydum bilmiyordum. Tıpkı son birkaç gecedir hep olduğu gibi.

Sanki annemle babamı bir kez daha öldürmüşlerdi, sanki ben bir kez daha abimin cesedinin üzerine düşmüştüm. Hıçkırıklarım odada yankılanırken kapı hızla açıldı.

“İnci,” diyordu bir ses yüzümü avuçlayarak. “İnci Hanım.” Gözlerimi açamıyordum, gözlerimi açmak istemiyordum. “Ben yanınızdayım, kimse zarar veremez size.”

“*Kimse zarar veremez.*” Aynı cümleyi tekrar tekrar kuruyordu, sanırım beni inandırmaya çalışıyordu.

Gözlerimi yavaşça aralamıştım ki koyu gözleriyle karşılaştım. Bu sırada kapıdan hemşire elinde iğneyle girmişti.

Hemşire kolumu tutup kendine çekti, iğneyi etime batıracaktı ki Kılıç onu durdurdu. “Kolları ne halde görmüyor musun?” dedi buz gibi sesiyle.

“Karışmayın! Buna ihtiyacı var.”

“Hayır, ruhu çekilmiş gibi geziyor. Ayrıca her tarafı mosmor olmuş. Ne tedavisi bu böyle?”

“Biz tedaviyi uyguluyoruz. İşimize karışmayın!” dedi orta yaşlı kadın sertçe.

“Karışırım.” Kılıç kadının elindeki iğneyi çekip aldı. Enjektörü ikiye kırdığında kadın ona şaşkınca bakıyordu. “İnci Hanım’a zarar verecek hiçbir şey yapamazsınız.”

“Bu onun iyiliği için, yarın doktor beye anlatırsınız derdinizi,” dedi sanki Kılıç korkacakmış gibi. Bence kendisi Kılıç’ın bakışlarından korkmuş olacaktı ki hızla arkasını dönerek çıktı odadan.

Ceren Melek

Kılıç bana doğru eğildi, yüzü yüzümle aynı hizaya geldi. “Derin bir nefes alır mısın?” Dedigini yaptım. “Gözlerini kapat.” Gözlerimi kapattım. “Birkaç kez daha derin nefesler al.” Birkaç kez daha derin nefesler aldım. “İşte böyle, çok güzel. Her şey geçecek.” Sesi o kadar yatıştırıcıydı ki bir an onun korumam olan bu yeni adam olduğuna inanmam zor oldu.

“Şimdi açabilirsin.” Gözlerimi açtığım an kendimi az önceki buhrandan çıkmış şekilde buldum. Sakinleşmişim, artık titremiyor ve ağlamıyordum. En önemlisi de bunlar sakinleştirici olmadan olmuştu.

“İyi misiniz?” dedi yine resmi konuşarak.

“Evet, iyiyim.” Başımı olumlu anlamda salladım.

“Güzel.” Kenarda duran sürahidten bana bir bardak su doldurdu. “Sakinleştiriciyi günde kaç kez veriyorlar?”

“Ne kadar kriz geçirirsem.”

“Abinizin bundan haberi var mı?”

Uzattığı suyu iştahla içtim. “Onun her şeyden haberi vardır.”

Kafasını ağır ağır salladı ve bir süre daha bekleyerek iyi olduğuma emin oldu. “Ben kapıdayım.” Bunu sürekli hatırlatmak istiyordu.

Başımı ağır ağır salladım, o da bana son bir bakış atıp odadan çıktı.

Ne tuhaftı, daha bir günlük bir korumaydı, hatta yirmi dört saat bile olmamıştı ama bir koruma gibi davranmıyordu. Belki Güven yanımda olsa bile bu kadar müdahale etmezdi. Belkisi fazlaydı, Güven tamamen emir adamıydı, ona denilen şeyi yapardı sadece.

Bir saat boyunca kâbusların etkisinden çıkmaya çalıştım, uykum da gittikçe açılırken aklım kurnazlık için çalışmaya başlamıştı.

Yataktan kalkıp cama yaklaştım. Çok yüksekte değildim, üçüncü kattaydım ama direkt atlayamazdım.

Camdan sarkıp etrafa bakındım. Alt sol çaprazın camı açıktı. Oraya geçip yandaki balkona ulaşırsam ve diğer tarafa geçip bir kat daha inebilirsem belki çıkabilirdim.

Kırık İnci

Kalbim hızla atarken uzaklığa baktım, ever, bunu yapabilirdim. Diğer geceler bunu hiç yapamamıştım çünkü sürekli vücudumda uyuşturucu oluyordu ve kendimi bunu yapabilecek kadar ayık hissetmiyordum.

Derin bir nefes aldım. Buradan çıkıp ailemin başına ne geldiğini öğrenmem gerekiyordu, yoksa gerçekten ömrüm burada çürüyecekmiş gibi hissediyordum. Onlar kim oluyordu da beni hapsediyordu! Ayrıca sıkıntı burada hapis hayatı yaşamam da değildi. Eğer aileme gerçekte ne olduğunu öğrenemezsem kafayı yiyecektim.

Bunu yapabilirdim.

Hızlı olmam gerekiyordu, biri görürse hem her şey batar hem de Aral'ın kulağına giderdi. Zaten beni burada tutmak için bahane arıyordu.

Bacağımı diğer tarafa atarak taşların arasındaki çıkıntıya yerleştirdim, hemen ardından diğer bacağımı da attım. Titreyen ellerimle camın pervazını sıkı sıkı tutmuştum.

Şu an bunu gerçekten yapıyordum!

Elimi yavaşça pervazdan çektim, taşlara tutundum ve bacağımı da daha alt taraftaki taşa koydum. Nerede olduğumu unutmaya çalışarak bunu birkaç kez daha tekrarladığımda çaprazdaki camla aramda çok mesafe vardı. Ayrıca ışık yanıyordu, biri beni görebilirdi.

Aşağı hiç bakmasam ve biraz daha dayanırsam başarabilirdim.

Biraz daha indim ama her hareketimde bacaklarım ve ellerim biraz daha acıyordu. Bir kat kadar daha indiğimde hâlâ birinin beni görmemiş olması şaşırtıcıydı. Gerçi aşağı bakamıyordum, baksam kesin düşerdim.

Çok kalmamıştı, dayanabilirdim, dayanmak zorundaydım. Birkaç taş kadar daha aşağı indim.

Artık ellerim tutmuyor, dizlerimin titremesi artıyordu. Bir alta daha kayacaktım ki duvardaki elim daha fazla dayanamadı. Kaydı ve elimin kaymasıyla daha fazla dengede duramadım.

Ceren Melek

Gözlerimi sıkıca kapatarak birazdan yaşayacağım acıyı bekledim. Rüzgâr bedenimi sertçe savururken hızla düşüyordum.

Düşüşüm bittiğinde yoğun bir acı bekledim, en az birkaç kemiğimin kırılması gerekiyordu. Ancak hiçbir acı yoktu ve bir şey beni tutuyordu.

“Hep böyle yaramaz mısındır?” Duyduğum sesle gözlerimi kırıştıtarak açtım.

Korumam, Kılıç beni tutmuştu.

Yutkundum, nasıl ya?

“Sen? Ne ara geldin?”

“Sorun benim buraya ne ara gelmem değil, İnci Hanım. Sizin duvar köşelerinde Örümcek Adam gibi gezmeniz.”

“Ben Örümcek Adam’sam sen de Süpermen oluyorsun. Doğa-üstü güçlerin yoksa ya da bir vampir değilsen beni böyle havada yakalamanın başka bir açıklaması yok.” Konuşurken hâlâ onun kucagındaydım. “Beni bırakmayacak mısın?”

“Bırakayım da sonra yine kaçın, değil mi?” Yürümeye başladı. Ayrıca boyu çok uzun olduğu için kendimi bir uçakta gibi hissediyordum!

“Sen nasıl oldu da beni tuttun?” Çatık kaşlarımla yüzüne baktım. O hızla yürürken düşmemek için kollarımı boynuna doladığımda şaşırdı. Bir an durup yüzüme baktı.

Koyu gözleri güzeldi. Ben normalde erkeklerde mavi göze falan düşerdim ama onun göz rengi koyu olmasına rağmen farklıydı. Derindi. Yavaşça yutkundugunda âdemelması yukarı aşağı hareketlendi. “Süpermen değilim, odaya döndüğümde camınız açıktı. Aşağıda sizi dakikalarca izledim ama hiç kafanızı eğip beni fark etmediniz.”

“Baksam korkardım.”

“Şu anda o yüzden mi bakmıyorsunuz yere?”

“Evet, şu an fazlasıyla yüksekteyim. Eğer bu kadar dibe batmamış ve deli damgası yememiş olsaydım...” Durdum, beni sapık sanmasın diye sustum. Zaten adım çıkmıştı.

Kırık İnci

Bir kadının adının çıkması, üstüne bir etiket yapıştırılması çok kolaydı. Her zaman ailemin çiçeği olsam ve el üstünde büyütülsem de bir şekilde hayatımda o etiketleri üretecek, yapıştıracak insanlar çıkıyordu. Sorun değildi, günü geldiğinde asıl etiket onlar olacaktı. Gerçi üstümde deli gömleğimle kimseyi ne etiket yapardım ne de başka bir halt.

“Cümlemenizin devamını merak ettim.”

“Bir beyefendi gibi konuşuyorsun ama olmadığına yüzde doksan dokuz eminim.”

“Yüzde bir peki?” İlk defa ses tonu biraz da olsa mekanik değil de normal insan gibi meraklıydı.

“Yanılma payı bırakırım hep.”

Merdivenlerden çıkarken beni kucagında taşımakta hiç zorlanmıyordu, hatta ağırlığımı hissediyor muydu, ondan bile emin değildim. Bakışlarım üstünde gezinirken o sadece karşıya bakıyor, hiç konuşmuyordu. Odaya geldiğimizde beni yatağa bıraktı.

Bakışları üstümde gezindi, ayaklarımda ve ellerimde oyalandı. “Yaranız var mı?”

“Hayır, iyiyim,” desem de ayaklarım da ellerim de sızlıyordu.

“Bakabilirim.” Eli elime gitti ama müsaade etmedim.

“İyiyim dedim.” Beni daha fazla zorlamadı.

“Kapıdayım ve emin olun bir daha denerseniz sizi yine bulurum ama bu sefer havada yakalayamayabilirim.”

“Sen hep sözlerine bu kadar sadık mısındır?” Arkama yaslandım.

“Evet, İnci Hanım. İyi geceler.” Hızlı adımlarla odadan çıktı.

Ben de gözlerimi kapatarak uyumaya çalıştım.

Uyandığımda ilk defa gözlerimi yavan kahvaltı tabağıyla ve ilaçlarla açmamıştım. Aksine, neredeyse bir serpmme kahvaltı başucumda duruyordu ve yanında ilaç da yoktu.

Ceren Melek

Kılıç ortada gözükmüyordu. İlaçları almamak sanki şimdiden zihnimi açmıştı. Yataktan çıkıp elimi yüzümü yıkadım ve gelen kahvaltı tepsisindeki çoğu şeyi iştahla yedim.

Kılıç benim korumam olmaya devam ederse epey kilo alacak gibiydim. Çok da kirli hissediyordum, duş almam gerekiyordu. Odada banyo vardı ama geldiğimden beri öyle kötü bir ruh halindeydim ki doğru düzgün banyo bile yapmamıştım.

En kısa zamanda kendime gelip buradan çıkmam ve aileme ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Yoksa burada gerçekten kafayı sıyracaktım.

Kahvaltımı yaptıktan sonra banyoya geçtim. Üstümdekileri çıkarıp duşa girdim. Vücudumdaki pislikten arınıp biraz da olsa kendime gelirken düşünmemek için çaba sarf ediyordum. Düşünmeye başladığım an gözyaşlarıma engel olamıyordum. Duş aldıktan sonra saçlarımı küçük havluyla topladım, başka bir havluyu da vücuduma sarıp odaya geçtim.

Dolaptan iç çamaşırı çıkaracaktım ki hiç temiz çamaşır olmadığını fark ettim. Zaten burada verilen her şey çok iğrençti. Belki yeni korumam bunu da benim için halledebilirdi.

Islak ayaklarımla kapıya ulaştım. Hafifçe aralayarak kafamı dışarı çıkardım. Korumam tam kapının önünde duruyordu, ellerini arkasında birleştirmişti ve ayaktaydı. Tüm gece ayakta öylece beklemiş miydi?

Kapıyı açtığımı fark edince bakışlarını bana çevirdi. “Bir şey mi vardı, İnci Hanım?”

“Evet, duş aldım ve hiç çamaşır yok.”

“İsteyebilirim.”

“Hayır! Lütfen bana marka bir şeyler bul. Kafayı yiyeceğim. Yemeği getirdin, onu da getirirsin.” Tek umudum oydu.

Derin bir nefes aldı düşünerek. “Peki, halledeceğim. Üşütmeyin, içeri geçin.”

“Victoria’s Secret aşağısı olmasın, vücudum alerji oluyor,” dedimde yutkundu.

Kırık İnci

“Tamam, İnci Hanım, içeri geçin.”

“Sanırım senin hakkında önyargılı davranmışım. Güven’den sonraki favori korumam olmak üzeresin.” Ayrıca çok da karizmatikti.

İçeri geri geçtiğimde iç çamaşırları ne kadar yeni gelecek olsa da deli gömleklerimin aynı olacağını biliyordum. Bedenimi söylememiştim, o da sormamıştı. Korumamla samimiyeti bu kadar da ilerletmek istemiyordum ve bana sormadan ne getireceğini feci merak ediyordum.

Ayrıca burada bir gece daha fazla kalmayacaktım.

Yarım saat geçmeden kapı tıklatıldı, hemen ardından Kılıç içeri elinde bir Victoria’s Secret poşetiyle girdi.

Poşeti masanın üstüne bıraktı. “Ne kadar hızlısın.” Hemen üstümdeki havluyla yerimden kalktım. Havlu düşmesin diye bir elimi göğsümün altına sarıp destek verdim. “Kapıdan ayrıldığını düşünmüyorum, kim aldı?” derken bir yandan da poşetleri açıyordum.

İçindeki iç çamaşırı takımlarını tek tek çıkarırken bedenlerini de kontrol ediyordum. Renkleri ve dokuları güzeldi, üstelik bir tanesinin bile bedeni yanlış değildi.

“Sen bunları nasıl tutturdun böyle?”

“Ben almadım, sizi magazinde takip eden bir kız arkadaşım aldı. Endişelenmeyin, kimseye söylemez.”

“Hmm...” diye mırıldandım çamaşırları incelerken. “Sevgilin mi?”

“Başka bir isteğiniz var mı, İnci Hanım?” dedi sabırla nefesini verirken.

“Aman, seninle de hiç sohbet edilmiyor, yok başka bir şey. Teşekkür ederim.”

“Çok sık teşekkür ediyorsunuz.”

İnsanlar benim sık teşekkür etmeme şaşırıyordu, sanırım çizdiğim şımarık imaj yüzündendi. Oysa özür dilemek de teşekkür etmek de bana kalırsa en büyük erdemdi. Bunu bana babam öğretmişti. Sızlayan burnumla derin bir nefes aldım, neyse ki korumam da odadan çıkmıştı.

Ceren Melek

Pamuklu çamaşırları giyer giymez daha iyi hissetmiştim, o çirkin bez parçasını hiç giyesim yoktu. Odadan çıkana kadar sorun olmayacağı için de giyinmedim. Saçlarım kurumuş ve kabarmışlardı. Kullandığım bakım ürünleri de hiç kaliteli olmadığı için saçlarımın sertleştiğini hissediyordum. Su bile özel filtreli değildi, bildiğimiz musluk suyuydu. Sanırım burada sadece akıl sağlığımı değil, fiziksel sağlığımı da kaybedecektim.

Saat ilerlerken birazdan hemşire geleceği için o çirkin beyaz bez parçasını üstüme geçirdim. Çok geçmeden hemşire girdi odaya, peşinden de yeni korumam.

“Erkinlik saati geldi, ilaçlarını aldıysan çıkalım,” dedi hemşire. Tam dudaklarımı aralamıştım ki Kılıç’la göz göze geldim. İlaçları o almıştı, bana vermelerini engellemişti.

“Evet, çıkalım.” İlaçtan uyuşmuş gibi halsizce konuştum ve bayık bayık bakum.

Hemşire yanımdan yürürken Kılıç da bir adım arkamdan bizi takip ediyordu. Büyük bir salon kapısına geldiğimizde kadın Kılıç’a döndü. “Tüm hastalar içeride olacak, giremezsiniz.”

“Hayır, mümkün değil. Girmesin o zaman,” dedi Kılıç hemen.

“Bir korumanın burada gezinmesi bile sağlıklı değilken biraz daha zorlarsanız işler karışacak. İçeride tüm hastalara iyi gelecek aktiviteler yapıyor, oyunlar oynuyoruz. Kapıda bekleyebilirsiniz ama içerideki diğer hastaların sağlığı için sizi içeriye alamayacağım,” dedi kadın hızlı hızlı konuşarak.

“Sorun değil,” dedim korumama ve onun daha fazla konuşmasına fırsat vermeden içeri girdim.

Tüm merkezin olduğu gibi burası bembeyaz değildi, aksine rengârenkti. Bir çocuk oyun alanına benziyordu ve kalabalıktı. Sanırım tüm merkez buradaydı. Herkes grup halinde oturmuş ya oyun oynuyor ya da yanlarındaki hemşirelerle konuşuyordu.

Belki de burası düşündüğüm kadar korkunç bir yer değildi. Yani en azından bence hastalar üzerinde deney yapmıyorlardı. Gerçi çok da emin olmamak gerekiyordu.

Kırık İnci

Papatya ve Kara Kedi'yi gördüğümde yanlarına ulaştım. Önlerindeki binlerce parçadan oluşan yapbozla uğraşıyorlardı.

"Selam." Yanlarına bağdaş kurup oturdum.

"Selam," dedi Kara Kedi de. Papatya başını eğdi sadece.

"Sorun değil, sana kızmadım, Papatya." Sözlerimle utangaç bir şekilde gülümsedi.

Kara Kedi bakışlarını önündeki yapboz parçalarından ayıramayarak söylendi. "Yemek göndermişsin? Kızım sen burayı otel mi sanıyorsun?"

"Sana göndermedim diye üzüldün sanırım, odanı bilmiyordum."

"Yok be, ben alıştım buranın yemeklerine. Ama bir daha gönderme, başına bela açabilir."

"Asıl bela benim yeni korumam, çok güçlü." Sözlerimle kafasını kaldırdı. Birazdan kocaman kasları var diye hava atmaya başlayabilirdim bile.

"Şu koridorda gezen yakışıklı herif mi?"

"Evet, çok yakışıklı." Başımı ağır ağır sallayarak bunu onayladım. "Neyse konumuz bu değil, daha ciddi işlerimiz var," dediğimde ikisi de şaşkınca birbirlerine baktılar.

Önce etrafıma bakındım, ardından da onlara doğru eğilerek fısıldadım. "Bu gece kaçıyoruz."

Kara Kedi güldü. "Kızım ben onu çok denedim."

"Bir kez daha deneyeceksin o halde. Tek başıma yapamam, planlı programlı ilerlememiz gerekli."

"Biri kaçmaktan mı bahsetti?" Arkamdan gelen sesle yerimden sıçradım. Dün gördüğüm, kaçmaya çalışan çocuktü.

"Kimsenin kaçtığı yok, Çakı. Git yanımızdan." Kara Kedi onu göndermek istermiş gibi elinin tersiyle kışkırladı.

"Çakı mı?" diye sordum merakla. "Adı değil herhalde?"

Ceren Melek

"Lakabım, nedenini öğrenmek ister misin?" Çakı kısık sesle konuşarak eğildi.

"Hayır, istemem," desem de yanımıza bağdaş kurarak oturdu.

"Ne zaman kaçıyoruz?" Ellerini birbirine sürterek sırtıttı Çakı.

"Kaçıyoruz mu? Kendini bir halta da sokma, Çakı. Ayrıca kim-senin kaçtığı falan yok," dedi Kara Kedi. Kimse duymasın diye o da kısık sesle konuşuyordu.

"İnanmam, duydum bir kere." Çakı omuz silkti.

"Senin buradan kaçmanı asla istemem! Sen suçlusun!" dedi Kara Kedi sinirle.

"Onlar gibi konuşma," dedi Çakı da kısılan gözleriyle.

"Sen bir katilsin sonuçta, kaçmak uğruna bizi de kesebilirsin," dedi Kara Kedi devam ederek. "Sonra diğer gözünü de ben morartırım ama ben çakarsam morarmakla kalmazsın."

Çakı ona dudağını büzerek baktı. "Sözde ben katilim, bu kız benden daha korkunç."

"Kimi öldürdün?" diye sordum merakla.

"Gençliğimi." Sırıtarak göz kırptı.

Papatya ürkmüştü. Çakı onun ürktüğünü fark edince ondan biraz uzaklaştı.

"Neden lakabın Çakı?" Buradaki insanların hepsi ne kadar tuhaftı, gerçi deliler hastanesinde olduğumuz için normaldi.

"Çünkü çakıyla öldürüyor," dedi Kara Kedi hemen. "Bir gün bana da el atarsın artık."

"Emin ol hiç zorlanmam," dedi Çakı ona düşmanca bakarak. Bu bakış Papatya'yı biraz daha korkuttu.

Çakı etrafa bakındı ve bulduğu beyaz satranç piyonlarını eline aldı. Dişlerinin arasına alıp Papatya'ya gülümsedi. Papatya'nın korkmuş bakışları hızla dağıldı.

"Vampirim ben! Sizi önce kaçırıp sonra kanınızı içeceğim," derken Papatya'ya komik hareketler yapıyordu. Papatya kıkırdamaya

Kırık İnci

başlayıp ona biraz alıştığında ağızındaki piyonları çıkardı ve yapbozun üstüne bıraktı.

Kara Kedi sinirle söylendi. “Salyaların aktı lan yapbozuma.”

“Şu an daha ciddi mevzularımız var,” dedim onları bölerek. “Bir plan yapmamız gerekiyor.”

“Bizimle çıkmak istediğine emin misin? Bir mazoşist, bir sadist ve bir de...” Kara Kedi durdu ve Papatya’ya döndü. “Sen ne oluyordun, Papatya?” Papatya bilmem dercesine altdudağını sarkıttı. “Her neyse işte, bu üçlüyle kaçma planı mı yapmak istiyorsun?”

“Evet.” Gerçi artık o kadar da emin değildim.

Çakı’nın az önce Papatya’yı güldürmeye çalışan hali tamamen yok olurken dikkatle etrafı izliyordu.

“Bu böyledir, yanında gebersen bir damla su vermez. Az önce nasıl Papatya’ya şaklabanlık yaptı, hiç anlamıyorum.” Kara Kedi bana doğru eğilmişti konuşurken.

“Seni duyuyorum, ayrıca yanımda biri geberse niye su vereyim?” Aralarındaki konuşma beni güldürürken artık akıl sağlığımın yerinde olmadığından neredeyse emindim.

“Sen kapıdaki korumamın dikkatini dağıtacaksın,” dedim Çakı’ya bakarak.

“Ne? O adam benden dört tane! Nasıl dağıtacağım? O adam beni havada karada si...” Durdu. “Yer.”

“Artık orası senin yeteneğine kalmış ama daha büyük bir sorumuz var, kameralar. Her katta, her tarafı görecektir şekilde varlar. Şimdi, burada fark ettirmeden tavla taşlarını alacağız. Geçtiğimiz her yerin kameralarına bunları atarak etkisiz hale getireceğiz. Üç kat var, her katta bir görevli duruyor geceleri. Onları da atlatırsak kapıya ulaşıyoruz.” Üçü de dikkatle beni dinliyordu.

“O nasıl olacak be ya?” Çakı, şive yaptığını fark ederek hemen yutkundu. “O nasıl olacak?” dedi sesini kalınlaştırarak.

Ceren Melek

"Biraz da doğaçlama yapın, canım. Deliler hastanesinde boşuna mı yatıyorsunuz?" Sanki ben de onlarla birlikte burada yatmıyormuşum gibi!

"Sen onu bunu bırak, hadi kapıya ulaştık diyelim, hadi kapıdan da çıktık diyelim. Bahçede yakalanmadan geçmek çok zor, kapıları görmedin sanırım."

"Bu ne böyle ya *Zindan Adası* gibi, filmin sonunda Di Caprio gibi asıl hasta ben çıkacağım diye korkuyorum artık!" Ben hızlı hızlı konuşurken üçü de hiçbir şey anlamasalar da dinliyordu. "Neyse, şimdi düşünerek beyin fırtınası yapalım. Bu gece bitireceğiz bu işi."

"Aslında ben bizi kimin buradan çok rahat şekilde çıkaracağını biliyorum," dedi Çakı kısık sesle.

Kara Kedi kafasını iki yana salladı. "Hayır, hayır aklından bile geçirme."

"O mu?" dedi Papatya da ağzını şaşkınlıkla örterken.

"Kim ya bu?" Sorumla üçü de aynı anda kafasını salonun bir köşesine çevirdi. Tek başına bir adam oturuyordu, en az benim korumam kadar iriydi. Önünde açık satranç oyunu vardı, karşısında kimse yoktu ama o dikkatle oynuyor ve hamle yapıyordu. Ara ara da dışarıya bakarak düşüncelere dalıyordu.

"Tekin ölse yardım etmez, bence burada olmaktan zevk alıyor." Kara Kedi umutsuzca başını iki yana salladı. Bir yandan da çaktırmadan, az önce Çakı'nın salya bulaştırdığı taşları parmağının ucuyla tutup Çakı'nın üzerine sürterek temizliyordu.

"O kim ki?" Merakım biraz daha artmıştı.

"Hakkında pek bir şey bilmiyoruz ama doktorlar bile ondan çok çekinir," dedi Kara Kedi bakışlarını onun üstünden ayırmadan. Üçü de ona kilitlenmişken Kara Kedi taşları Çakı'nın beyaz kıyafetine silmeye devam etti.

"Hakkında bir sürü şey duydum, yamyam diyen bile var." Çakı da öne doğru eğilip fısıldarken Kara Kedi sonunda taşın temizlenmeyeceğini anladı ve yüzünü buruşturarak bıraktı.

"Şeytan diyeni de duydum," dedi Papatya da aynı kısık sesle.

Kırık İnci

“Bence o da buradan çıkmak istiyordur,” dedim ve yerimden kalktım.

“Ne? Dur! Daha çok gençsin.” Arkamdan bağırdı Kara Kedi.

“Kızım dur, o kadar da değil,” dedi Çakı da ama ben emin adımlarla bahsettikleri adamın masasına kadar yürüdüm.

Başında dikildiğimde hiç kafasını kaldırıp bana bakmadı. “Merhaba.” Yine umursamadı. En sonunda karşısına oturdum. Bakışlarını taşlardan kaldırmadı.

“Seninle bir işbirliği yapmak istiyorum.” Yine umursamadı. En sonunda önümdeki taşlara baktım ve piyonu hareket ettirdim.

Bu onu çok şaşırttı, hızla kafasını kaldırdı ama beni gördüğünde bakışları tuhaflaştı. Koyu gözleri vardı, yutkundum. Gözleri aynı Aytekin abimin gözlerine benziyordu. Sızlayan burnumu çektim ve titreyen çenemi sıktım. Bunu onun için, onlar için yapacaktım.

“Merhaba,” dedim tekrar. Gözlerini kırptırdı, yüzüme dikkatle bakıyordu. “Burası berbat bir yer, bizi ilaç vererek uyuşturuyor ve insancıl olmayacak şekilde de kısıtlıyorlar. Bu bozuk düzene dur dememiz gerek ve bunu sadece el ele vererek yapabiliriz. Bunun için iyi bir çalışma yöneteceğim. Sen de dahil olmak ister misin?” diye sordum başımı hafifçe omzuma doğru eğerken.

“Politikacı mısın sen?” Sesini duymak tüylerimi ürpertti. Hayır, sesi Aytekin abimin sesine falan benzemiyordu, sadece ben kafayı yemek üzereydim.

“Yardım edecek misin?”

“Ben halimden memnunum.”

“Sen de açlıktan ölüp yine koyun gibi yaşayanlar gibi konuşun,” dediğimde boş boş yüzüme bakıyordu. “Buradan birlikte kaçabiliriz, hadi gel bizimle otur. Beyin fırtınasıyla...” Konuşurken tam az önce oturduğum üçlüyü işaret edecektim ki yerlerinde değillerdi.

Üçü de korkmuş olacaktı ki odada farklı köşelere dağılmışlardı. Bakışlarımı yine önümdeki adama çevirdim. “Öyle işte.”

Ceren Melek

“Tamam.”

“Tamam mı?” dedim hevesle. Bu kadar kolay olmasını ben de beklemiyordum.

“Tamam ama düzgün bir plan yapın.” Hemen oturduğum yerden kalktım, Tekin de peşimden kalkarken tüm bakışlar Tekin’in üstüne döndü. Sanırım herkes kalkmasına şaşırmıştı. Burada tam olarak neler dönüyordu acaba?

Az önce oturduğumuz yere otururken Tekin de yanıma oturdu. Kara Kedi, Çakı ve Papatya ne yapacaklarını şaşırmış şekilde birbirlerine bakıyorlardı.

Yanımıza ilk gelmeye cesaret eden Kara Kedi oldu, Tekin’den uzak bir köşeye otururken rahatsız olduğu belliydi. Ardından Çakı geldiğinde, Papatya da ayakta dikilmeyi kesmiş ve yanımıza gelmişti.

“Evet, işte tamamız! Bugün öyle bir plan yapacağız ki buradan çıktığımızda kimse bizi bulamayacak.” Ben hevesle konuşurken hepsi beni dinledi.

“Nesin sen? Michael Scofield’ mı?” dedi Tekin.

Abimle en sevdiğimiz ve birlikte tekrar tekrar bitirdiğimiz dizi *Prison Break*’’ti.

İfademi sabit tutmaya çalışsam da yüzüm gerilmişti, gülüşüm solmuştu. “Buradan çıkmak için T-Bag’’ bile olurum.”

“Sesini ilk defa duyuyorum,” dedi Çakı kısıp sesle Kara Kedi’ye. Tekin kafasını ona çevirdiğinde hemen sustu ve sevimli olduğunu sandığı şekilde gülümsedi.

“Şimdi burada ne buluyorsanız cebinize atıyorsunuz, gece ihtiyacımız olacak. Hepimiz aynı saatte odalarımızdan çıkacak ve katlarımızın başında buluşacağız. Üst kattakiler alt kattakini alarak bir sonraki kata geçecek. Yürürken kameraları etkisiz hale getireceğiz ve gerekirse kaba kuvvet kullanmaktan çekinmeyeceğiz.” Son cümlemi Tekin’e bakarak söylemiştim.

* Wentworth Miller tarafından canlandırılan kurgusal bir karakter. –e.n.

** ABD yapımı bir aksiyon dizisi. –e.n.

*** *Prison Break* adlı dizinin, işlediği suçlardan ötürü mahkûm edilmiş, ana kötü karakter. –e.n.

Kırık İnci

“Plan bu mu?” Tekin küçümser şekilde yüzünü buruşturdu.

“Daha iyi bir fikrin varsa bekliyorum, tünel kazmak falan deme ama sakın,” dedim hemen.

“Bu kadar hızlı karar vermemiz doğru mu? Belki birkaç gün daha sıkı plan yapabiliriz.” Mantıklı bir öneri attı ortaya Papatya.

“Şu an grup olarak konuştuğumuz için bile gözler üstümüzde, birazdan dağıtırlar. Zaten bu etkinlik haftada iki gün oluyor, yani toplanamayız,” dedi Tekin ağır ağır konuşurken.

“Mükemmel! Bu gece çıkıyoruz o zaman.” Hevesle ellerimi birbirine çarptım.

Çakı arkamdaki bir noktaya baktı. “Buraya doğru geliyorlar, saçma sapan şeyler konuşun.” Yarım ağız konuşarak bize doğru eğildi.

“Peynirin de kendine has bir tadı var biliyor musun?” dedi Kara Kedi yüksek sesle konuşarak.

“Hangi peynir?” Çakı da bağırdı.

“Çeçen peynir,” dedi Kara Kedi ve hepimiz sanki çok komik bir şey duymuş gibi kahkaha attık. Tekin tam kahkaha atamasa da ağzını açarak gülmeye çalışmıştı.

Yanımıza doğru gelen hemşire ettiğimiz muhabbeti duyunca gelmekten vazgeçti ve arkasını döndü.

Geri kalan bir saatimizde de arada kısık sesle plan yaparak arada da aşırı saçma konuşmalarla gülerек geçirmiştik. İşin komik tarafı, o kadar saçmalamıştık ki bir yerden sonra gerçekten kahkahalara boğulmuştuk. Bizi izleyen hemşireler bugünden sonra daha ağır tedaviler uygulamayı düşünebilirlerdi ve bu sefer haksız da sayılmazlardı.

Kısa süreliğine de olsa her şeyi unutmuştum. Aileme olanları, burada neden olduğumu ve hatta deli gömleğinin içinde olduğumu da...

Papatya ilk baştaki çekingen hallerini atmıştı, Tekin çok konuşmasa da arada dahil oluyordu. Tuhaftı, sanırım içinde bulunduğum

Ceren Melek

en samimi arkadaş ortamıydı. Ne havada uçuşan dolarlar ne marka isimleri ne lüks arabalar vardı. Kimse kimseye üstünlük kurmaya ya da hava atmaya çalışmıyordu. Bu benim için alışılmışın çok dışındaydı.

Aktivite saati bitmişti, yeni sutyenimin içine bir sürü satranç taşı atmıştım. Yürürken birbirlerine vurmasınlar diye ayarlamaya çalışsam da üstümüzde gözler olduğu için pek becerememiştim.

Salondan çıktığımda korumam kapının hemen karşısında duruyordu. Yanına yürüdüğümde hiçbir şey söylemeden peşime takıldı.

Bana ait o iğrenç odaya giderken arada göğüslerimdeki taşlar kayıyor ve birbirlerine çarpıyorlardı. Kılıç fark etmesin diye daha hızlı yürümeye başlamıştım ki bu sefer daha çok ses çıkarmaya başladılar. Kılıç arkamda kaldığı için yüz ifadesini tam olarak göremiyordum.

Sonunda odanın kapısını gördüğümde ilk defa rahatlamıştım ki ben odaya girerken o da peşimden girdi.

“Sanki şakırdıyorsunuz, İnci Hanım,” dediğinde ona şaşırarak baktım.

“Sutyenden, bana şakırdayan sutyen almışsın.” Sözlerimle kaşları çatıldı.

Ancak bir adım atmıştım ki göğsümdeki taşlardan biri düştü ve üstümdeki deli gömleğinden yeri boyladı. Gözlerimi sıkıntıyla kapattım.

Kılıç yere düşen atı alıp bir süre inceledi. “Bu sanırım içinizden düştü?” Yüzünde alaylı bir ifade vardı.

“At o, at gibi olduğum için yanıma birkaç tane at almak istedim.” Tamamen saçmalamıştım. Burada benim zekâ seviyeme bir şeyler olmuştu sanki. Acaba verdikleri ilaçlar yüzünden miydi?

Kılıç avucunu açtı ve bana uzattı. “Diğerlerini de çıkarır mısınız?”

“Diğerleri mi?” dedim anlamamış gibi ama yüz ifadesi hiç değişmedi. Oflayarak elimi sutyenime attım ve göğsüme yapışmış taşları tek tek çıkarıp eline verdim.

Kırık İnci

Tamı tamına on tane taş almıştım! Gerçi altı tanesi piyundu ama olsun. Kılıç her çıkardığım taşta daha çok şaşırmıştı.

“Bunlarla ne yapmayı planlıyordunuz?”

Omuz silktim. “Aldın işte, bir önemi kalmadı.” Neyse ki diğerleri de almıştı, zaten Papatya yan odamdaydı, ona ulaştıktan sonra gerisini hallederdim.

Elindeki taşları uzun uzun inceledi. “Terlemişsiniz biraz,” dedi yüzünde muzip bir ifadeyle. Taşlar resmen tüm vücut sıcaklığımı çalmışlardı ve sıcacıklardı. Kılıç yutkundu. “Neyse, ben kapıdayım. Bunların da icabına bakacağım.” Taşları cebine atarak odadan çıktı.

Yatakta bağdaş kurup gözlerimi saate kilitledim, tam gece yarısı işe koyulacaktık. Buradan kurtulacak ve aileme ne olduğunu bulacaktım. Bana yakışanı yapacaktım ve bana yakışan asla burada bir zavallı gibi yatmak değildi.

Ben yatakta sıkıntıyla saatleri sayarken odanın kapısı açıldı. İçeri giren kişi Kılıç’tı ama bu sefer kapıyı tıklatmamıştı.

“İnci Hanım,” dedi ciddi sesiyle. Yataktan doğruldum. “Hazırlanın.”

“Ne? Ne için?” Hızla çarpan kalbimle doğruldum.

Kılıç yutkundu. “Abiniz sizi almaya gelecek.”

“Neden gelecek? Hani ben hayal görmüştüm?” Sayıklarken yataktan kalktım tamamen. “Neden gelecek ki?”

“Sizi çıkaracak.”

“Beni neden çıkaracak?” Başım dönüyor, kalbim hızla atıyor ve midem bulanıyordu.

“Sanırım artık burada kalmanıza gerek yok.”

“Babamlar eve dönmüş, değil mi? Dönünce benim yokluğumu fark edip çok kızmışlar, değil mi? O yüzden alacak beni, değil mi?”

“Üzgünüm.” Bu sefer o kadar da güçlü değildi sesi, hatta ifade-siz bile değildi.

“Neden üzgünsün?” Gözlerim kararmaya başlamıştı. İçimdeki öyle bir acıydı ki beni diri diri toprağa gömdü.

Ceren Melek

“Başınız sağ olsun. Annenizin, babanızın ve büyük abinizin cenazesi bulunmuş.”

Toprağa bu sefer gerçekten gömülmüştüm. Babasının nazlısı, annesinin güzeli, abisinin cimcimesi ölmüştü. O üçüyle birlikte bir daha asla nefes almayacak şekilde yok olmuştu. Bu yok oluş bir bitişti ama bu bitiş koca bir labirentin başıydı.

Labirentin sonunda adalet vardı ancak labirentin yolunda hainler ve kan da vardı. Öldüğümü sandım ama bugün yeniden doğdum. Ben İnci Altınsoy’dum ve ne pahasına olursa olsun, ailemin intikamını alacaktım.

Duzenleme
Ny.ozlem

A black and white photograph of a woman with long, dark hair, wearing a dark, patterned dress. She is leaning forward, looking down at a small, dark object on the floor. The background is a dark, ornate building with many windows and architectural details. The lighting is dramatic, with strong highlights and deep shadows.

BÖLÜM 4
EN ACI
KAYBEDİŞ

EN ACI KAYBEDİŞ

Solunum yapıyordum, dışarıdan aldığım oksijen ciğerlerime Sulaşıyordu ama ben bugünden sonra bir daha nefes alamayacaktım. Benim nefesimi kesmişlerdi. Annemi, babamı, abimi almışlardı benden. Uyanmaya çalıştığım ve kâbus olmasını istediğim tüm kötülüklerin gerçekliğiyle yüzleşirken o gerçeklerle birlikte gömülüyordum.

Annemin şen kahkahaları, abimin beni yanaklarımdan öpüşleri, babamın beni omuzları üstünde tüm dünyadan koruyacakmış gibi gezdirişleri... Hepsi silik birer anı gibiydi. Şimdi kim koruyacaktı beni bu pis dünyadan? Ben onlar olmadan nasıl yaşayacaktım? Ben neden onlarla birlikte ölmemiştım?

O geceye dönmek için fırsatım olsa hiç şüphesiz hemen dönerdim ve o katillerden kaçmak için çabalamazdım. Keşke abimin yanında gözlerimi yumduğum an bu son kapatışım olsaydı, keşke onların olmadığı bir dünyaya ben hiç uyanmasaydım.

Vücudumda o kadar sakinleştirici vardı ki ağlamak zor geliyordu. Belki de artık akacak yaş kalmamıştı gözlerimde. Belki de yaşlar bile terk etmişti beni.

Aral bir köşede kızarık gözleriyle oturuyor, Atlas başka bir köşede içtiği alkollerle acısını uyuşturmaya çalışıyordu. Aliye nişanlısının göğsünde hıçkırıklarla ağlıyordu.

Bense sadece etrafı seyrediyordum, kriz geçirip bayılmıştım birkaç kez.

Aral telefonundan kafasını kaldırdı, bakışları üstümde gezinirken zorlukla yutkundu ve kurumuş dudaklarını araladı. "Adli tıp-

Kırık İnci

ran gelen rapora göre, anlattığın şekilde olmuş her şey. Annemle babam kurşunla, Aytekin de..." Devam edemedi. İki eliyle yüzünü ovuşturdu.

"Eğer bana inansaydın belki onları daha erken bulurduk." Sesim çok kısık çıkmıştı. Hepsi sessiz kaldı.

"İfade vermek için çağırmadılar mı?" dedi Cenk, Aral'a bakarak.

"İnci şu an ifade verecek durumda değil." Aral sanki aksi mümkün değilmiş gibi hızla cevap vermişti.

"Veririm, sorun değil." Tek istediğim bunu yapanların bir an önce ortaya çıkmasıydı.

"İnci, verdiğin ifadenin pek geçerli olacağını düşünmüyorum," dedi Aral yerinden kalkarken. "Evet, anlattığın şekilde olabilir ama bunu biz biliyoruz. O gece kanında çıkmış yüksek dozda uyuşturucu varken ifadene danışacaklarını düşünmüyorum. Yine de konuşacağım, önce biraz kendine gel sen."

"Bana inanmadınız, bana bir deli etiketi yapıştırıp akıl hastanesine yatırdınız." Konuşurken sesim hâlâ çok kısıktı.

"Üzgünüz," dedi Atlas hıçkırarak. "Seslerini canlı canlı duyduk, ihtimal vermedik böyle bir şeye."

"Yalan söylemeyi kesin artık!" Sözlerimle oda buz kesti. "Siz fark etmediniz mi eve geldiğinizde kanı? Siz fark etmediniz mi kaybolan korumaları?"

"Sen ne demeye çalışıyorsun?" dedi Aral sert bir sesle.

"Ne anlıyorsan o." Şiş gözlerimi yüzüne diktim.

"Hepimizin sinirleri gerildi, biraz hava alın," dedi Cenk ortamı yumuşatmak ister gibi.

"Eve geldiğimizde anormal hiçbir şey yoktu, korumaları kendileriyle götürdüler sandık." Aliye hıçkırıkları arasında zorlukla konuşuyordu.

Bedenleri ormanlık bir alanda gömülü şekilde bulunmuştu. Üst üste atmışlardı benim canlarımı.

Bir hıçkırık boğazıma kadar yükselerek beni boğdu. "İnci teşhis etsin," dedi Atlas. "O gece gördüğü gibi mi diye..."

Ceren Melek

“Hayır, zaten psikolojisi harap halde,” dedi Aral ters şekilde, bu kararlı ses tonunu iyi tanıyordum.

“Lütfen, bırakın onları son kez göreyim.”

“Olmaz, İnci, iyi değilsin. Daha kötü olacaksın.” Aral kararlı şekilde bana bakıyordu.

“Daha kötü olamam, bundan daha kötüsü olmaz, abi. Zaten günlerce cehennemi yaşattın bana, en azından buna hakkım var. Senden izin istemiyorum.” Bir süre halime baktı ve bakışlarını kaçırdı.

“Tamam, birazdan birlikte çıkarız.” Aral istemediği bir kabulle nişle onay vermek zorunda kaldı.

“Sıla’ya söylediniz mi?” dedim zorlukla. Sıla’nın sessizliği normal değildi, büyük ihtimalle henüz öğrenmemişti.

“Hayır, onun yanına gidip söyleyeceğim. Şimdi başına bir şey gelmesin onun da.” Aral ondan beklemeyeceğim kadar ince bir düşünceyle davranmıştı.

“Yiğit’i getirmesin şimdilik, hissetmesin.” Aliye ağlamaktan nefes nefese kalmış şekilde Aral’ı onayladı.

Bakışlarım salonun ortasında gezindi. Annemle babamı burada öldürmüşlerdi. Bu ev onların mezarı olmuştu. Görüntüleri zihni-me dolarken bir hıçkırık daha yükseldi boğazıma doğru. Yanlarından kalktım, biraz oksijen almam gerekiyordu.

Yerimden kalktığımda Aral konuştu hemen. “Nereye İnci?”

“Ben bu evde kalamam.”

“İnci, bu evde onların anıları var. Ben başka yerde yaşayamam ki,” dedi Atlas oturduğu yerde biraz daha sinerek.

Onlara cevap yetiştirmekle uğraşacak takatim yoktu. Salondan güçsüz adımlarla çıktım, bahçeye ulaştığımda yaşlarla dolu gözlerim arka bahçeye kaydı.

Abim, Aytekin abim. Her şeyim.

Yorgunca önüme dönüp yürümeye devam ettiğimde bir gölge takıldı peşıme. Kafamı kaldırdığımda korumam hemen iki adım arkamda duruyordu.

Kırk İnci

Ben yürürken o da sessizce beni takip etti, arka bahçeye geçtiğimde anın gerçekliğini bir kez daha sorguladım. Bu bahçede babamla koştururdum, bu bahçede Aytekin abimle oyunlar oynardım, bu bahçede annemin ektiği çiçeklere bakardım. Aral ve Aliye'yi kızdırıp Aytekin abimle kaçırdık.

Yaşlar gözlerimden hızla akarken bahçenin ortasında durdum, daha ileri gidemedim. Sadece günler önce babama sarılarak oturduğum sallanan koltuğa baktığımda acıyla burkuldum. Bu kadar acıyı kim kaldırılabilirdi ki? Acı bile acırdı halime. Nefesim yoktu, nefeslerim ölmüştü.

Omuzlarıma örtülen bir ceket hissettim. Zorlukla başımı çevirdiğimde Kılıç kısık gözleriyle beni izliyordu.

“Sigaran var mı?” Soruyla elini cebine attı ve paketinden bir dal çıkarıp bana uzattı. Elinden alıp dudaklarıma götürdüm. Çakmak vermesini bekledim ama o tek bir hareketle açtığı zippoyu yüzümün hizasına getirerek sigaramı yakmamı sağladı.

Hemen ardından kendine de bir sigara yakarken bakışları üstümdeydi. “Babam çok sigara içerdi eskiden, onun paketlerini alıp kırardım ya da saklardım. Kalp hastası olduğunu öğrendiğimde öyle bir ağlama krizine girdim ki babam benim için sigarayı bıraktı.”

“Şimdi siz içiyorsunuz?”

“Artık sağlıklı yaşamak istediğim bir hayatım yok.” Omuz silkip sigaradan derin bir nefes çektim.

“İnci Hanım, titriyorsunuz. Ayaklarınız çıplak.” Üstümü değiştirmemiştım, hâlâ hastanenin giysileriyle duruyordum ve hayatım boyunca ilk defa bunun benim için bir önemi yoktu.

“Üşümüyorum, yanıyorum.”

Kılıç kafasını bana doğru eğdi, sigarasını dudaklarında asılı bıraktı ve üstümdeki ceketinin önden iki düğmesini ilikledi.

Bakışlarımı bahçenin ilerisine çevirdim ama oraya gitmeye cesaret edemedim. Çimenlerde belki hâlâ onun kanı vardı. Abimin, bir tanemin kanı.

Ceren Melek

Ben yarım saat boyunca ayakta dikildim. Ne bir adım ileri gidebildim ne de geri, oturmam bile. Korumam da bir adım geride benimle birlikte aynı şekilde dikildi, arada bana bir dal çıkarıp uzattı, bazen de rüzgârın estiği tarafta durup daha çok üşümemi engelledi.

“İnci! Gidiyoruz.” Aral’ın sesiyle zar zor hareketlendim.

Kılıç benden bir adım geride beni takip etti ve büyük siyah minibüse ulaşana kadar peşimden ayrılmadı. Bahçede farklı korumalar da vardı ama o hep yanımdaydı.

Aliye, Atlas ve Aral arabaya yerleşmişlerdi. Ben de tam bir adım atmıştım ki Kılıç arkamdan konuştu. “İnci Hanım’ın ayakları çıplak.” Onun sözleriyle ayaklarımın halini yeni fark etmişlerdi.

Ayağымda hastane terlikleriyle çıkmıştım ama onları da evde çıkarmıştım.

“Sorun değil,” diyerek hızla arabaya yerleştim, onlar da itiraz etmedi.

Arabanın kapısı otomatik olarak kapanırken Kılıç’ın bakışları gözlerimdeydi. O evde mi kalacaktı, yoksa bizi mi takip edecekti, bilmiyordum ama bakışları sanki çok şey anlatıyordu.

Burnumu çekerek önüme döndüğümde abilerimi ve ablamı inceledim. Eğer Aytekin abim olsa hemen ayakkabı bulur ve acıyan yaralarımı okşayarak bana o ayakkabıyı giydirirdi.

Artık Aytekin abim olmayacaktı.

Annem de ayakkabılar modaya uygun değil diye kızardı. Babam da beni darlıyor diye anneme kızardı.

Artık annemle babam da olmayacaktı.

“Evi araştırdılar mı?” dedim bakışlarım filmli camdayken.

“Evet, araştırdılar,” dedi Atlas.

“İyi de ben biliyorum tam yerlerini, bana sormadınız ki hiç bulduğum yerleri.”

“İnci, senin o gece hakkında anlattıklarına güvenemeyiz,” dedi Aral benimle dalga geçer gibi.

Kırık İnci

“Siktirin gidin.” Bunu nasıl bu kadar sakın söylemiştim, ben de bilmiyordum.

“Düzgün konuş abinle.” Aliye hep yaptığı gibi uyarıcı ve ayıplar bakışlarıyla bana bakıyordu.

“Sen de siktir git.”

“Şu an hiçbirimiz iyi değiliz,” dedi Atlas konuyu kapatmak isteyerek.

“Size diyorum ki gördüm yerlerini! Kare kare nerede yattıklarını biliyorum, belki bir kanıt bulacağız?”

“Evin her tarafı dikkatlice araştırıldı, sadece polisler değil, özel bir ekip de getirdim ama bir şey bulunamadı. Merak etme, senin düşünebileceğin her şeyi ben önceden hesapladım,” dedi Aral bu durumda bile kibrinden ödün vermeyerek.

“Peki.”

Yol boyunca ağızımdan bir kelime bile çıkmadı. Adli tıba ulaştığımızda arabadan indik, hemen arkamızdaki araçtan Kılıç’ın indiğini gördüm. Vakit kaybetmeden yanıma ulaşmıştı.

Diğerleri önden giderken ben arkada güçsüz adımlarla yürüyordum, Kılıç da bana eşlik ediyordu.

Buradalardı, annem de babam da abim de buradaydı ama artık yoklardı.

Soğuk duvarların arasında yürürken en sonunda bir odanın önünde durduk. Gri kapılı odaya diktim gözlerimi. Benim bir tanelerim buradalardı.

Daha fazla ayakta duracak gücü bulamadım ve arkamdaki duvara yaslandım.

“İnci,” dedi Aral.

“Siz girin, ben tek olacağım,” dediğimde beni zorlamadı. Üçü içeri girerken sırtım yavaşça yaslandığım duvarda kaydı.

Tüm ailem karşımdaki odadaydı ve hepsi son kez bir aradaydı. Güçsüzce yere oturarak başımı duvara yasladım. Üstüme korumamın gölgesi düşüne kadar kapıyı seyretmeye devam ettim.

Ceren Melek

Yorgunca fısıldadım. “Neden sürekli peşimdesin?”

“Bu benim işim.” Doğru, işiydi.

Bu dünyada kendi istekleriyle benim yanımda duracak üç kişi vardı sadece. Onlar da yoktu artık.

İçeride çok kalmadılar, dışarı çıktıklarında üçünün de gözleri kızarıktı. Kalkmak için yerden destek aldım ama o kadar güçsüzleşmişim ki kalkamadım.

Bu sırada Kılıç belimden tutarak beni ayağa kaldırdı. Tamamen doğrulduğumda ondan uzaklaştım. Odaya girip kapıyı arkamdan kapattım. İçeride beyaz önlüklü, maskeli bir adam vardı.

Üç tane yan yana sedye duruyordu. Önde annem yatıyordu. Tenleri morarmış, biraz da şişmişti. Üstlerinde beyaz çarşaflar örtülüydü. Hemen yanında abim, diğer tarafta da babam vardı.

Üçünün yüzünü uzun uzun seyrederken gözlerimden akan yaşları artık hissetmiyordum bile. “Beni neden bıraktınız?” Annemin saçını okşadım.

Anne bak ayaklarım çıplak, böyle gezdim tüm gün. Kızma bana. Baba ben yine şirkete gitmedim, hiç çalışasım yok ama sen kızmazsın zaten bana.

Abi ben yine uyuşturucu kullandım, hem de sizi aldıkları gece. İlk kullandığımı öğrendiğinde benimle sabaha kadar oturup ağlamıştın *ya kardeşim nasıl bu duruma düşer de ben fark etmem diye*. Söz veriyorum sana ama bu sefer tutacağım sözümü. Bir daha ağzıma sürmeyeceğim, söz abi, vallahi bak.

Ben şimdi nasıl yaşayacağım siz olmadan? Neden yaşayacağım ki?” Hıçkırıkları duvarlarda yankılanırken omuzlarım sarsılıyordu.

“Beni neden bıraktınız ki? Beni de alsaydınız yanınıza. Ben şimdi sizsiz ne yapacağım?” Hıçkırıkları arttığında kapı açıldı.

“Ben ne yapacağım sizsiz! Nasıl nefes alacağım? Anne cevap ver-sene, sana sormadan bir şey yapamam ki ben.”

“İnci, hadi gel,” dedi Aral kolumdan tutarak.

Kolumu hızla çekerek onu ittirdim. “Bunu size yapanı bulacağım! Onları öldürmeyeceğim, onlara bu dünyada cehennemi

Kırık İnci

yaşatacağım. Babacığım endişelenme, pazartesi şirkete gideceğim; anneciğim kızma, görüp görebileceğin en şık kız olacağım; abiciğim oğlunu kendi oğlum gibi büyüteceğim. Gözünüz arkada kalmasın.” Onlarsız yaşayamıyorsam onlar için yaşayacaktım.

Omzum hıçkırıklarla sarsılıyordu, o kadar yüksek bir ağlamaydı ki bu, çığlık gibiydi ama sadece bir yakarıştı. Bir haykırıştı.

Ancak hiçbir haykırış benim acımın fısıltısı bile olamayacaktı.

Hıçkırıklarım o kadar çoktu ki artık gözümünden akan yaşlar yüzünden onların yüzlerini göremiyordum. Onlarla vedalaştım, sadece onlarla değil, onların biricikleri kendimle de vedalaştım.

Aral beni zorla dışarı çıkardığında nefessiz kalmıştım. Hıçkırıp duruyordum ama nefes alamıyordum.

Dışarı çıkana kadar nefessizlikten başım dönmeye başlamıştı. “İnci Hanım şu an nefes alamıyor,” dedi bir ses ve bu ses koruma aitti.

“Sakinleştirici veremeyiz daha fazla,” dedi Atlas da bir koluyla Aliye’ye destek olurken.

“Hastaneye götürelim,” dedi Aral ama kafamı iki yana salladım.

“İyiyim, iyiyim ben.” Konuşmak çok zordu.

“Tamam, ben Sıla’ya haber vermeye gidiyorum,” dedi Aral.

“Ben de Cenk’in yanında kalacağım, ona ihtiyacım var,” dedi Aliye.

İyi olduğuma çabuk ikna olmuşlardı.

“Sen İnci’yi eve götür,” dedi Aral, Kılıç’a emir vererek.

Kılıç birkaç adımda bana ulaşip yürüyebilmem için elini belime koydu. Onlar diğer arabalara binip hızla uzaklaşırken ben hâlâ nefes alamıyordum.

“Biliyorum, çok zor ama hıçkırıklarını durdurmazsan hemen acile götüreceğim, tenin morarıyor,” dese de hâlâ nefes alamıyordum.

Durdu, önüme geçip yüzümü avuçları arasına aldı. “Biliyorum, çok acıtıyor, aynısını ben de yaşadım. Yaşam bitti sanacaksın, öldün sanacak ve belki de peşlerinden gitmek isteyeceksin ama hiçbi-

Ceren Melek

ri olmayacak. Şimdi onlar için derin bir nefes almaya çalış, lütfen.” Siyah diyebileceğim gözleri gözlerimdeydi, o koyu gözlerinin sakinleştirici bir etkisi vardı. Derin derin nefes alıp veriyordu, ben de onu taklit etmeye çalıştım.

“Olmuyor,” dedim konuşmakta dahi zorlanırken.

“Konuşma, nefes al.” Başparmağıyla yanaklarımı kuruturken bir yandan da aynı şekilde nefes alıp vermeye devam ediyordu.

Onu taklit edebildim en sonunda ve zorlukla da olsa nefes alabildim.

“Evet, böyle,” dedi ve arabanın kapısını açtı. Ön kapıyı açmıştı ama benim için değildi. Eğilip arabadan bir şey çıkardı.

Çıkardığı şey bir çift ayakkabıydı. Kılıç yere diz çöktü.

“Bana tutunabilirsiniz,” dedi ayak bileğimi tutarken. Bir ayağımı kaldırdığında onun siyah gömleğinin sardığı omzuna sıkıca tutundum. Önce elini hafifçe bir iki kez hızlıca tabanımda gezdiren altındaki tozları aldı. Sonra ayakkabıyı giydirdi ve bağcıklarını dikkatle bağladı. Aynısını diğer ayağım için de yaparken bu sefer elimi omzundan çekip diğer elimi omzuna koydum.

Ayakkabıları giydirip ayağa kalktığı anda ağlayışlarım yerini şaşkınlığa bırakmıştı.

“Nefes alıyorsunuz,” dediğinde o kadar afalladım ki başımı bile sallayamadım.

Benim için arka kapıyı açacaktı ama zaten açık olan ön koltuğun kapısını biraz daha açarak öne oturdum, o da hızla sürücü koltuğuna geçti.

“Eve götürme beni.”

“Dışarısı sizin için tehlikeli olabilir.”

Başımı ona çevirdim. “Beni korumaz mısın sen?”

“Korurum elbette,” dedi tereddütsüzce. Kafamı koltuğa yaslayıp bakışlarımı cama çevirdim. Yol boyunca ne ağlamam bitti ne iç çekişlerim.

Bir ara Kılıç bana bir şişe su uzatınca birkaç yudum içtim ama hıçkırdığım için boğazımda kaldı o da.

Kırık İnci

En sonunda araba durduğunda, ormanlık ve boş bir alandaydık. Arabadan indi Kılıç ama o kapımı açmadan ben kendim indim.

Beni bir uçurum kenarına getirmişti. “Burada istediğiniz gibi ağlayabilirsiniz. Kendinizi tutmanıza gerek yok.” Zaten tutsam da hiç başarılı olamıyordum.

“Sen varsın ama.”

“Benden çekinmeyin, arkamı dönerim.”

“Tamam, dön o zaman,” dediğimde beni ikiletmeden arkasını döndü.

Önümdeki manzaraya bakarken sert rüzgâr üstümdeki ceket de saçlarımı da havalandırıyordu.

Çok bitik ve tükenmiş hissediyordum.

Dudaklarım arasından bir hıçkırık çıktı, ardından yeni bir ağlama krizi bunu takip etti. Dizlerimin üzerinde çimlere düştüğümde içim parçalanırcasına ağlıyordum.

Onlarsız nasıl yaşayacaktım ben? Ben bu acıyla nasıl bir gün daha dayanacaktım? Ben bu acıyla her gün nasıl başa çıkacaktım?

Ben onlarsız nasıl yaşanır bilmiyordum.

Şu an koşup kendimi uçurumdan aşağı atmıyorsam tek bir sebebi vardı, o da ailemi benden alanları bulmaktı.

Ne kadar ağladım bilmiyordum ama Kılıç hiç arkasına dönüp beni rahatsız etmedi. En sonunda ağlamaktan başım dönmeye başlamıştı. Artık gerçekten gözlerimde yaş kalmamıştı.

Canım çok yanıyor, baba.

Gözlerim artık kararmaya başlarken Kılıç yanıma geldi. Yanıma bağdaş kurup oturduğunda başımı dik tutamıyordum.

“Gidelim mi? Hasta olacaksınız.” Teklifiyle kafamı iki yana salladım.

Ben artık ne yapacağımı hiç bilmiyordum ki. Koşup anneme de soramazdım.

Artık başım dik durmazken Kılıç hafifçe kafamı omzuna yasladı. “Neden böyle davranıyorsun?” Fısıltıdan ilerisi olmayan sesimi duymuş muydu, emin bile değildim.

Ceren Melek

“Nasıl davranıyorum, İnci Hanım?”

“Kimsenin davranmadığı gibi.” Sözlerimle bir süre sessiz kaldı.

“Size söz vermiştim,” dedi yatıştırıcı sesiyle.

“Bu sözünün çok fazlası. Kimse senden ayakkabı bulmanı ya da beni düşünmeni istemedi ki.” Burnumu çektim.

Bu sırada eli üstümdeki cekete uzandı, öndeki cepte duran mendili çıkarıp uzattığında burnumu sildim.

“İhtiyacınız var gibi duruyordu.”

Gözlerim kapanıyordu, bilincimi kaybediyordum. Keşke tamamen kaybetseydim.

Gece boyu kriz geçirmiştim, vücudumdaki sakinleştiricilerin haddi hesabı yoktu ve artık konuşacak takatim de kalmamıştı.

Bir ara ablam yanıma gelmiş, cenaze için bana siyah bir elbise getirmişti. Elbiseyi giyinecek halim olmadığında ne ara geldiğini bilmediğim Burçak elbiseyi giydirmiş, gözüme de siyah bir gözlük takmıştı.

Sıla ilk öğrendiğinde ne hale gelmişti bilmesem de en az benim kadar sakinleştirici aldığını biliyordum. Her şeyi puslu bir camın arkasından izliyor gibiydi, sanki bu an hiç yaşamıyordu.

Evden çıkıp kabristana geçtik, mezarlık çok kalabalıktı. Bazıları konuşuyor, bazıları ağlıyordu.

Benim ailemin üstüne toprak atıyorlardı.

Sıla bir kez daha ağlama krizine girmişti, kendi abileri ve kardeşleri ona destek olmaya çalışıyordu.

Aliye, Cenk'in göğsünde hıçkırıklarla ağlıyordu. Atlas ayakta zor duruyordu, Aral en başta kızarık gözlerini kapatan gözlükle etrafı seyrediyordu.

Bense sadece izliyordum, artık ağlamıyordum bile ama ayakta durmak gittikçe daha zor bir hal alıyordu.

Onları tamamen gömdüler, yan yana gömdüler. Annemi, babamı, abimi aldılar benden. Benim dünyalara sığdıramadığım ailemi aldılar.

Kırık İnci

Daha fazla ayakta duramadım, dizlerimin üzerinde yere çöktüğümde elim toprağın üstündeydi. Öne eğilerek topraklarını avuçladım.

Bitmişti, her şey bitmişti.

Bir tarafımda Burçak, diğer tarafımda Batu vardı. Yiğit dayılarından birinin kucağındaydı, o da sürekli ağlıyordu.

Acıyla iki büklüm oldum, bu sırada omuzlarımda bir sıcaklık hissettim. Kafamı kaldırılabildiğimde korumamı gördüm, omuzlarıma bir şal bırakmış ve hızla tekrar geriye çekilmişti.

Ne kadar süre mezarın başında oturduğumu bilmiyordum ama insanlar dağılmaya başlamıştı.

Bir koluma Burçak, diğer koluma Batu girerek beni kaldırdı ama ben gözlerimi mezardan alamıyordum.

Toprak nasıl da almıştı tüm dünyamı içine, beni nasıl da kimsesiz bırakmıştı.

Sonra arabaya binip eve döndüğümüzde yine her şey bulanıklaştı, büyük büyük zaman atlamaları yaşıyor gibi hissediyordum.

Malikânenen girerken bu sefer Kılıç da evin içine girmişti.

“Korumalar dışarıda bekleyebilir,” dedi Atlas ona ters bir şekilde.

“Ben İnci Hanım’ın korumasıyım ve bu evde yaşananları düşünürsek onu yalnız bırakmayı uygun bulmuyorum. Ayrıca eviniz şu an yabancılarla dolu.” Sesi o kadar sertti ki hiçbir şeyden çekinmeyen Atlas gerildi.

“Biz onun ailesiyiz ve yanındayız. Diğer korumalardan nasıl konuşulacağını öğren.”

Kılıç tam konuşacaktı ki araya girdim. “Gelmesini ben istedim.” Atlas bana şaşkınca baktı. “Bir sorun mu var?”

Atlas sessiz kaldığında üst kata çıktım. Yanımda kimseyi istemiyordum, sadece yalnız kalmak istiyordum. Ben odadan içeri girdiğimde Kılıç da kapıda yerini aldı.

Masanın üzerinden babamın, annemin, Aytekin abimin ve benim olduğumuz fotoğraf karesini aldım. Abimin mezuniyetini

Ceren Melek

kutluyorduk. O güne dönmek için her şeyi verirdim. Fotoğrafi göğsüme yaslayarak zorlukla yatağa girdim, bacaklarımı kendime çekip o fotoğrafa sıkı sıkı sarıldım.

Bu sırada kapı açıldı. Batu ve Burçak içeri girdiklerinde Kılıç da peşlerinden girmişti.

“İnci, seni görmek istedik,” dedi Burçak izinsizce yatağıma otururken.

“Evet, bugün seninle kalsak iyi olur gibi,” dedi Batu da yatakta diğer tarafıma oturarak.

“Hayır, gerek yok.” Güçlkle doğruldum.

“Tüm ülke bu haberle çalkalandı! Gazeteciler her taraftaydı, bari cenazeye saygı duysalar,” dedi Burçak hızlı hızlı konuşarak. Birden Kılıç’a döndü. “Bu adam kim?”

“İnci Hanım’ın korumasıyım,” dedi Kılıç elleri arkasında dururken.

Burçak onu uzun uzun incelerken Batu da ona ters bir bakış atmıştı. “Ben İnci’nin eski sevgilisiyim, çıkabilirsin,” dediğinde Kılıç ona bir süre kısık gözleriyle baktı.

“İki durum arasında nasıl bir bağlantı olduğunu anlayamadım.” Kılıç’ın sözleriyle Batu şaşırılmıştı. Burçak her şeyi unutmuş, onu açık açık süzmeye devam ediyordu.

“Sorun yok, gidebilirsin,” dedim zar zor yerimden doğrulurken. Bu haldeyken bir de Burçak’ın birine yavşamasını izlemek istemiyordum.

“Kapıdayım,” dedi ağır ağır kafasını sallayarak ve dışarı çıktı.

“O adam gerçek mi be?” dedi Burçak. Ona olan bakışlarımı fark ettiğinde akan salyalarını topladı.

“Bana destek olmaya mı geldin, yoksa korumama yürümeye mi?” Sözlerimle endişelendi.

“Ah hayır, yanlış anladın, kafanı dağıtmaya çalışıyordum. Ciddi bile değildim,” dese de onu pek umursamadım.

“Burçak işte, ne bekliyorsun ki,” dedi Batu ona uyarıcı bakışlar atarken.

Kırık İnci

“Olay geçen gece olmuş,” dedi Burçak. “İyi ki gelmişsin bak, en azından sen hayattasın.” Arkama yaslandım. Aksini yapmamış olmak en büyük pişmanlığımı ama biliyordum ki beni bilerek sağ bırakmışlardı. O durumda kan kaybederken ve bilincimi kaybetmişken beni öldürmemeleri tamamen onların tercihiydi.

Gözlerimi her kapattığımda o maskeler gözümün önüne geliyordu.

O gece ailem katledilirken ben bir bar köşesinde kafayı çekip tanımadığım bir herifle yiyişiyordum. Ben gerçekten aptal bir sürüktüm!

Bu düşünce midemi bulandırdı, zaten kendimden uzun bir zamandır midem bulanıyordu.

“İnci, biz hep yanındayız,” dedi Batu elimi tutarak. “İstersen hiç gitmeyiz, hepimiz sana çok değer veriyoruz ve bizim için çok önemlisin.” Onu sadece dinliyordum, elimi çekmedim. Hiçbir tepki veremeyecek kadar uyuşturulmuştum.

“Bizimkiler gelmiş, onları alıp geliyorum. Cenazeye yetişemedikleri için çok üzgünlerdi,” dedi Burçak, elinde telefonuyla yerinden hızla kalktı. Odadan çıkarken Lisa ve Filiz’in yanına gideceği için bu kadar heyecanlı olmadığına emindim.

“Hey, güzelim,” dedi Batu elimi okşamaya devam ederek. “Seni hâlâ çok seviyorum, sen benim için hep çok başkasın.” Sözleri benim için pek de bir anlam ifade etmiyordu. “Mutluluğunda ve mutsuzluğunda hep yanında olacağım.”

“Dayanamıyorum, dayanamıyorum.” Elim boynuma gitti.

Batu saçlarımı okşadı. “Geçecek, bugünleri atlatacaksın.” Geçmezdi, hiç geçmeyecekti. Belki bencilce davranıyordum ama bugünleri hemen atlatmak istiyordum, yüreğimde öyle bir kor vardı ki sanki her saniye işkence görüyordum.

“İstersen buralardan uzaklaş, ben de gelirim seninle. Birlikte atlatırız,” dedi beni sakinleştirmeye çalışarak. Ben artık sadece ailemin intikamını almak için yaşayacaktım.

Ceren Melek

Tam konuşmak için dudaklarımı aralamıştım ki birden bana doğru eğildi, dudaklarıma doğru. Beni öpmek için yapmıştı bunu. Onu göğsünden sertçe ittirirken neredeyse yataktan düşecektim.

“Ne halt ediyorsun sen!” Bağırışımla odamın kapısı açılmıştı. Kılıç hızla içeri girerek olayı bile anlamaya çalışmadan Batu’nun ensesine yapıştı.

“Üzgünüm! Seni sakinleştirmeye çalışıyordum.”

“Beni sakinleştirmek için öpecek miydin? Ailem öldü lan benim! Yavaşak.” Cümlemi bitirir bitirmez Kılıç onun yüzüne sert bir yumruk geçirdi.

Batu cevap bile veremedi Kılıç onu ensesinden eğerek dışarı sürüklemeye başladı. “Ben birazdan geliyorum, İnci Hanım,” dedi sadece ve Batu’yla hızla odadan çıktı.

Dudaklarımdan kaçan hıçkırıkla arkama yaslanırken yine nefes alamıyordum.

Nasıl da hiç sevilmemiştim.

Nasıl da beni seven herkesi bir günde toprağa vermiştim.

Gözlerimi yumdum, elimdeki fotoğraf karesine daha sıkı sarıldım.

Ne kadar süre yatağında öylece oturup onlar yaşıyormuş gibi hayal kurdum hatırlamıyordum ama kapı tekrar açıldığında gözlerimi zorlukla açmak zorunda kalmıştım.

Lisa, Filiz ve Burçak içeri girmişlerdi. Lisa’yla Filiz bana sıkıca sarıldılar ama onlara karşılık vermedim.

“Çok çok üzgünüz, yurtdışındaydık, duyar duymaz geldik,” dedi Lisa elimi tutarak.

“Çok korkunç, zaten yaptığın paylaşımdan sonra bir şeylerin yolunda gitmediği belliydi. O postundan sonra hakkında bir sürü haber çıktı, saçma sapan dedikodular yayıldı. Bazıları yaptırdığın estetikler yüzünden yüzünün deforme olduğunu falan salladı! Ne salak insanlar. Bazıları da ağır bir klinikte uyuşturucu tedavisi gördüğünü söyledi. Aslında bu biraz mantıklı geliyor, en son ayrıldığımız gece hepimiz kullanmıştık, abinler fark ettiyse...”

Kırık İnci

“Tamam, Filiz. Şu an bunların konuşmanın sırası mı?” dedi Burçak onu susturmaya çalışarak.

Ağzımdan bir kelime bile çıkmazken sadece etrafı seyrediyordum. Kafamı dik bile tutamıyordum.

Üçü de sürekli konuşuyordu ama ne konuştuklarını anlamıyordum. “İnci, İnci.” Burçak’ın sesiyle dalgın bakışlarımı ona çevirdim. “Koruman, Batu’yu çok feci şekilde götürüyordu! Ne oluyor?”

“Ay evet, sürüklerken aynı zamanda da dövüyordu. İlk defa gördüm! Adam da adam yani,” dedi Filiz de.

Onlara cevap vermedim.

“İnci, lütfen kendini böyle kapatma,” dedi Lisa.

“Gidin başımdan,” dedim daha fazla dayanamayarak.

“Seni yalnız bırakmak istemiyoruz,” dedi Burçak. “Aslında istersen seni rahatlatacak bir şeyler verebilirim.” Eli çantasına gitti.

“Hayır, sakın.” Keskin çıkışımla daha fazla ısrar etmedi.

Bu sırada telefonuna bakan Filiz şaşkınca kafasını kaldırdı ve bana baktı. Yutkunup önüne döndüğünde yine hakkımda saçma sapan bir haber çıktığını biliyordum.

“Ne? Ne yazmışlar yine?”

“Hiç, hiçbir şey. Seninle ilgili değil,” dedi Filiz ama ona doğru uzandım ve telefonunu elinden çekip aldım.

Cenazeden bir fotoğrafım paylaşılmıştı, mezarın yanında diz çöküp acıyla iki büklüm olduğum andan bir kareydi.

Altınsoy ailesinin acı günü! Galip, Zümrüt ve Aytekin Altınsoy canî şekilde katleldi, henüz katil zanlısı bulunamadı. Tüm ülkenin gözü bu cinayetin üzerindeyken tüm polis teşkilatı seferber olmuş durumda. İş ve mağazın dünyasından ünlüler akın akın cenazeye giderken evin küçük kızı İnci Altınsoy ailesinin cenazesinde bile kendinden ödün vermedi! Gıyındığı marka, milyon dolarlık elbisesi dudak uçuklattı ve ailesinin mezarının başında bile dekolte verdi! Ailesinin cenazesinde, en acı gününde bile bunları düşünmesi herkese pes dedirtti!

Bir sürü magazin sayfası, hepsi aynı haberi farklı şekilde servis etmişti.

**Kullandığı yasaklı maddelerle beyni uyuşan İnci Altınsoy,
bir kez daha kendisini rezil etti!**

Bu tarz yüzlerce haber ve binlerce yorum vardı.

Ne kadar iğrenç bir kız ya, kendi ailesinin cinayetinden bile prim kasma derdinde.

Haber çıktığından beri takipçisi yüz bin daha arttı, istediğini de alıyor. Zaten son zamanlarda dikkat çekmek için açıklama postu falan atmıştı. Bu zenginler bir yerden sonra kafayı yiyorlar.

Benim böyle çocuğum olsa kemiklerim sızlardı.

Ne aşağılık bir orospu!

Ağlamıyor bile, Allah kimseye böyle bir evlat vermesin.

Daha binlerce hakaret içeren yorum vardı. Biraz daha kaydırdım. Aliye'nin de fotoğrafını paylaşmışlardı, açıkta hiçbir yeri yoktu ve ağlamaktan mahvolduğu bir anı koymuşlardı.

Aliye Altınsoy'un acı günü. Halini görenlerin içi sızladı.

Hep bu tarz haberler ve başsağlığı dileyenler vardı. Ve onun haberlerinin altında da bana saydıranlar vardı.

Evlat var, evlat var işte.

Keşke ablası kardeşine de bir şeyler öğretse.

Boğazıma takılan çığlığı yuttum. Telefonu sakince Filiz'e uzattım. "Çıkın odamdan."

Tam Burçak konuşacaktı ki müsaade etmedim. "Çıkın odamdan dedim size!" Bağırışımla üçü de ayaklandı ve vakit kaybetmeden çıktılar odadan.

Başımı ilk defa eğerek üstümdeki kıyafetin ne olduğuna baktım. Ünlü bir markanın çok pahalı bir elbisesiydi, dekolte ilk

Kırık İnci

bakışta göze çarpmasa da yukarıdan bakıldığında tüm göğüslerim dışarıdaydı.

Elim elbisenin yakalarına gitti, içimdeki tüm hıncı elbiseden çıkardım. Parçalarcasına ikiye doğru çekiştirdim, elbise yırtılana kadar tüm gücümü kullandım. En sonunda derince yırtıldığında daha fazlasına gücüm yetmedi. Elime ne gelirse etrafa fırlatırken vücudum hıçkırıklarımınla sarsılıyordu.

Artık etrafı dağıtacak gücüm kalmadığında odamın ortasında oturdum. Kapı hızla açılrsa da kimin geldiğine bakmadım.

“İnci Hanım.” Korumamın sesiyle kafamı kaldırdım. “Biri size zarar vermedi değil mi?” Sorusuyla başımı iki yana salladım. Elbisenin yırtıldığını fark ettiğinde hızla bakışlarını kaçırıldı.

“Size yardım etmesi için birini çağırabilirim.” Yine başımı sağa sola salladım.

“Batu’ya ne yaptın?”

“Dövdüm, artık kimseye uzatabileceği dudakları olmayacak. Daha beterini yapacaktım ama abiniz durdurdu.” Bu durumdan hiç memnun değildi.

“Aral abim mi durdurdu? Dur tahmin edeyim, sen durumu anlattın, o da *onlar eski sevgili, bunlar normal*, dedi, değil mi?” Soruyla sessiz kaldı.

“Siz isterseniz yarım bıraktığım işi bitirebilirim.” Kendinden emin şekilde konuşuyordu ve gözlerinde ne korku ne de kuşku vardı. İstesem bunu gerçekten yapabilecek bir adamdı.

Başımı kaldırıp onu incelediğimde düz bir şekilde karşısındaki duvara bakıyordu. Diğer korumalar gibi değildi, etrafımdaki insanlar gibi de değildi.

“Sanırım hayatıma doğru bir zamanda girdin, Kılıç.” Şaşırdı ve bu şaşkınlığı gizleyemedi. Koyu bakışları gözlerime kaydı.

“Daha bir şey yapmadım, İnci Hanım.” Güven vermek istercesine gözlerini açıp kapattı.

“Ne yapacaksın ki?”

Ceren Melek

“Size bunu yapanları kötü yapacağım.”

“Bu bir korumanın işi değil ki?”

“Sizin etrafınızdaki diğer insanları bilmem ama ben bu şekilde çalışıyorum.”

“Öyle mi? Tüm işverenlerine böylesin yani?” Yine burnumu çektim.

“Hayır, etrafında sahte insanlar dolu, acılı ve bir o kadar da masum olan işverenlerime karşı böyleyim.”

Tam konuşmak için dudaklarımı aralamıştım ki Kılıç’ın arkasından biri girdi odaya. Sıla gelmişti.

“İnci,” dedi yorgunca. “İnci benim hayatımı aldılar!” Hıçkırıkları arasında bana ulaştı, yanımda diz çökerek bana sıkıca sarıldı.

“Ben şimdi nasıl yaşayacağım o olmadan? Aldılar onu benden.” Çenemi omzuna yasladığımda bakışlarım Kılıç’a kaydı.

“Kimse gelmesin odama.”

“Bunu daha erken söyleyebilirdiniz,” dedi gür sesiyle. Bakışlarımı gördüğünde başını hafifçe eğerek odadan çıktı ve kapıyı da arkasından kapattı.

“Yiğit için güçlü durmak zorundasın,” dedim ondan uzaklaşırken.

“Yapamam. Yapamam, İnci. Ben onsuz nefes alamam.”

“Onları bizden alanları bulacağım.” Sözlerimle ağlaması yavaşladı.

“İnci, bunu kim yaptıysa öyle güçlü ki hiçbir şekilde izleri bulunmuyor. Lütfen başına bela açma, seni de toprağa veremem.”

“Artık kimse benim başıma bela falan açamaz, artık hiçbir şeyin önemi yok. Ailemi benden alanları bulacağım, onları öldürmeyeceğim, onları bitirmeyeceğim, onları süründüreceğim.” Bunlar öylesine sözler değildi, birer yemindi.

Sadece ilk önce toparlanmam gerekiyordu.

Önce kendimi, sonra delilleri toplayacaktım.

Kırık İnci

Sıla bir süre ağlayıp ardından yatağında uyuyakalmıştı. Üstümdeki elbiseyi sökercesine çıkarıp yere fırlattım. Elime gelen ilk şeyleri giyindim. Sanırım bunu hayatım boyunca ilk defa yapıyordum.

Odamdan çıktığımda Kılıç kapıda bekliyordu. Ben yürümeye başlarken o da peşime takılmıştı. Cenazeden sonra insanların büyük bir kısmı buraya gelmişti.

Salona girdiğimde içerisi bir davet varmış gibi kalabalıktı, Aral bir köşede iki üç adamla sohbet ediyordu. Aliye karşısındaki kadınlarla konuşuyordu. Atlas salonun ortasında, annemin geçen sene özel olarak yaptırdığı koltuklarda oturmuş içiyordu.

Aliye karşısındaki kadınlarla gülerек konuşuyordu. O gülüşün kısa bir an sürüp hemen bitmesini bekledim ama öyle olmadı, gülmeye devam etti.

Aral birkaç adamla iş konuşuyordu. Cenk de babasıyla onun yanındaydı ve iştahla yeni başlayacakları projeden bahsediyordu. Amcalarım da yanlarındaydı.

“Bu çok kârlı bir proje, rahmetli Galip’i bir türlü ikna edemiştik,” diyordu Cenk’in babası.

“Katılıyorum, şirketin yönetimi artık daha sağlıklı olacak,” diyordu Aral da onlara destek vererek.

“Galip zaten bu işler için çok yaşlanmıştı, Aytekin de babasının sözünden çıkmıyordu,” dedi amcalarımdan biri.

Kulaklarım uğulduyordu, tüm sesler birbirine karışıyordu.

“Annen derneği çok güzel yönetiyordu ama senin de onun kadar başarılı olacağına eminim,” diyordu annemin arkadaşlarından biri. “Onun yerine geçmem için beni düşündüler, teklif falan da getirdiler ama Zümrüt’ün yerini doldurmak bana düşmez gibi,” derken karşıdakilerin aksini söylemesini bekliyordu.

“Annemin yerine geçmek benim için büyük bir gurur olur,” diyordu Aliye de.

Halalarım, dayılarım, teyzelerim, kuzenlerim ve daha tanımadığım bir sürü insan vardı. Sanki bir cenaze evine değil de bir davete

Ceren Melek

gelmiş gibilerdi. Etrafta gezinen yardımcılar alkol servisi yapıyordu. Aralarda atıştırmalık tabaklar, tatlılar servis ediliyordu.

Sadece salonun ortasında durup onları seyrettim. Bu kadar mıydı? Bizim annemiz, babamız, abimiz ölmüştü.

İki elimi havaya kaldırıp alkışladığımda tüm bakışlar üstüme döndü, içerideki tüm uğultu kesildi.

“Ne güzel yas tutuyorsunuz.” Yüksek sesimle içerideki sessizlik biraz daha arttı.

Aral abim, susmam için bana oturduğu yerden sert şekilde bakıyordu.

“Ne kadar üzölmüşsünüz hepiniz.” Yanımdan geçen çalışanın elindeki tepsiden bir şampanya kadehi aldım. “Böyle mi yas tutuyorsunuz! Şampanya içerek mi?” Kadehi salonun ortasına fırlattım.

Birkaç kadın çığlık atarak kaçıştılar, sanki attığım bir bardak değil de bombaymış gibi.

“İnci, gel kızım biraz otur bizle,” dedi en büyük amcam.

“Sizinle oturup işleri mi konuşayım? Yoksa cemaat dedikodusu mu yapayım? Benim annem, babam, abim öldü! Öldüler! Öldüröldüler! Hepsiniz kameraların karşısında cenaze başında ağlayarak poz kestiniz, şimdi de gelmiş burada keyif yapıyorsunuz!”

“Tamam, acılısın ama terbiyesizlik yapma! Benim de abim vefat etti,” dedi halam da.

“Doğru, kocan onuncu kez kumarda sizi iflasın eşiğine getirdiğinde artık paçanı kurtaracak bir abin olmayacak,” dedim kafamı sallarken. Her sözümde salondaki herkes daha çok şok oluyordu.

“İnci! İyi değilsin, hadi yukarı çık.” Aliye bana yaklaşarak susturmaya çalıştı hep yaptığı gibi.

Kafamı iki yana salladım. “Benim bu evde ailem katledildi! Şu keyif çattığınız salonun ortasında! Kimsenin oturup keyif çatmasına izin vermem.”

En sonunda Aral dayanamayarak yerinden kalktı. “Biliyorsunuz ki İnci uyuşturucu tedavisi görüyor. Hem yoksunluk krizi hem

Kırık İnci

ailemize olanlar ona çok ağır geldi. Lütfen söylediklerini ciddiye almayın. Ben onun için en iyisini yapacağım.” Kolumu tutmaya çalıştı ama izin vermedim. Kolumu hızla geriye doğru çektim.

“Ben bağımlı değilim. Ayrıca beni uyuşturucu yüzünden değil, ailemize olanları anlattım diye tedaviye gönderttin.” Yüksek sesim onu daha da öfkeliendiriyordu.

Bakışlarımı yine kalabalığa çevirdim. “Şimdiden hepiniz akbaba gibi üşüştünüz başımıza, hepinizin amacı o kadar açık ki... Şu an bana acıyarak bakan gözlerinizin arkasındaki açlığı çok net görüyorum. Onların katillerini nasıl mahvedeceksem, onların ölümlerinden faydalanmaya çalışanları da öyle mahvedeceğim.” Herkes bana ayıplayarak bakıyordu, sanki kafayı yemişim gibi hayıflanarak, hatıta acıyarak bakıyorlardı.

“Sen iyice saçmaladın,” dedi Aral, koluma yapışıp beni salonun çıkışına sürüklemeye başladı.

“O yaptığınız planların hepsini mahvedeceğim! Onların yerlerini doldurmaya çalışan herkesi bitireceğim!” Ben bağırırken Aral beni salondan çıkarmıştı bile.

Koridorun sonuna sürüklediğinde beni sertçe duvara ittirdi. Kafam arkamdaki duvara çarpmıştı ama şu an acı hissedemeyecek kadar öfke doluydum. “Ne halt ediyorsun sen? Kafayı mı yedin?”

“Bizim ailemiz öldü! Sen nasıl olur da şimdi oturup iş konuşuyorsun? Senin ağzından çıkanları kulağın duyuyor mu!”

“İnci, bunu yapmak zorundayım, eğer bizim sarsıldığımızı, güçsüzleştığımızı hissedерlerse işte o zaman toparlanamayız. Babam da böyle yapmamızı isterdi.” Aslında Aral’ın az önce herkesin içinde söylediklerime karşın bu kadar sakin kalması bile beni şaşırtmıştı.

Kafamı iki yana salladım. “Sadece onları öldürenler değil, onların yerini doldurmaya çalışanlar da suçlu ve hepiniz bunu ödeyeceksiniz.”

“Sen ne demeye çalışıyorsun, İnci? Açık açık konuş, beni sinirlendirme! İyice kafayı yedin.”

Ceren Melek

“Çok mu üzüldün, Aral? Şirketleri yönetme planı yaparken çok mu üzüldün? O insanlarla şampanya yudumlarken çok mu üzgünsün? Ah, kıyamam!”

Sözlerimle bana vurmak için Aral elini kaldırdı.

Gözlerimi kapatarak acıyı bekledim.

Ancak bir acı hissetmedim.

Gözlerimi kırptırdığımda üstüme düşen o güven verici gölgeyi gördüm.

Kılıç gelmişti ve abimin havadaki bileğini sertçe tutmuştu.

Abim öfkeyle onu süzdü. “Ne halt ediyorsun sen?”

“İnci Hanım’a zarar veremezsiniz,” dedi Kılıç tane tane, gözlerini korkusuzca onun üstüne dikmişti.

Bu evdeki tüm çalışanlar, hatta Altınsoy ailesi için çalışan tüm çalışanlar Aral’dan çok korkar ve çok çekinirlerdi ama Kılıç’ın gözü bile kaymıyordu hedefinden.

“Sen eve neden giriyorsun? İnci’yi ailesinden mi koruyorsun?” Aral konuşuyordu ama bileği hâlâ Kılıç’ın uzun parmaklarının içinde hapisti.

“Buna gerek varmış gibi gözüküyor,” dedi Kılıç onun eline bakarken. Ardından o eli fırlatırcasına bıraktı, Aral bir çalışanın ona bu şekilde davranabilecek cesaretle olması karşısına şok olmuştu.

Kılıç onunla aramda durduğunda bu Aral’ı daha çok öfkelen-dirdi.

“Sen kimsin lan? Hareketlere bak! Mahvederim seni! Kovuldun! Siktir git hemen evimden.” Sadece kovmaz, dışarıdaki onlarca korumaya da onu dövdürttü.

“Az önce bir adam kardeşini öpmeye çalıştığında onu korudun, şimdi bir adam kardeşini korumaya çalışıyor ama onu kovuyorsun. İşte bu yüzden istediğin kadar çabala, istersen ruhunu sat, yine de Aytekin abimin tırnağının kiri olamazsın!”

Kırk İnci

Üstüme atılacaktı ki Kılıç onu göğsünden sertçe ittirdi. “Gidiyoruz,” dedim Kılıç’a ve o da beni ikiletmedi. Ben evden çıkarken hızla peşimden geliyordu.

“Ben gitmene izin vermedim!” Aral arkamızdan bağırmaya devam etti.

Direkt otoparka ulaşip kırmızı renkli McLaren arabamın anahatarını çıkardım. “Atla,” dediğimde Kılıç bu sefer sağ koltuğa geçti. Otururken epey bir eğilmesi gerekmişti ve arabanın içinde fazla yer kaplamıştı. Ben de sürücü koltuğuna oturup vakit kaybetmeden arabayı çalıştırdım.

“Ayağının altındaki paspasın köşesinden silahları çıkart. Biri engellemeye çalışırsa direkt kafasına sık,” dediğimde ona bakmasam da şaşırdığını hissediyordum.

“Tabii, İnci Hanım.” O da dünden meraklıydı.

Ben bahçeye çıktığım an Aral’ın emir verdiği korumalar her tarafı sarmışlardı. Gaza biraz daha yüklenip üstlerine doğru sürerken hızla iki yana kaçtılar.

Kapıya ulaştığımda kimsenin açmayacağını biliyordum, hızımı biraz daha arttırarak demir kapıya doğru sürdüm.

“Sıkı tutun,” dedim ve gazı kökledim. Şiddetle karşımdaki demir kapıya vururken kapı iki yana doğru kırılırcasına açıldı.

Araziden hızla uzaklaşırken şaşırtıcıydı ki Aral peşime kimseyi takmamıştı.

“Biraz çılgınsınız sanırım, İnci Hanım,” dedi Kılıç bana yan yan bakarak.

“Daha hiçbir şey görmedin,” dedim yorgun gözlerimi yoldan ayırmadan.

“Ben sürebilirim, iyi görünmüyorsunuz.”

“Çok iyiyim.” Biraz daha hızlandım. Bu hareketimle iyice arkasına yaslandı. “Endişelenme, ölmeden yapacağım şeyler var.”

“Ölümü konuşmak için çok gençsiniz, şu an acı çektiğiniz için böyle konuşuyorsunuz,” dedi ama beni hiç tanıımıyordu.

Ceren Melek

Şehrin göbeğindeki evimin otoparkına park ettim. Buraya arada arkadaşlarımla gelirdim, annem başka yerlerde kalmamı sevmezdi ama çok dağıttığım geceler buraya gelirdim. Asansöre binip yukarı çıkarken Kılıç da hep yanımdaydı.

Dairenin şifresini girip içeri girdiğimde benimle birlikte eve girdi. “Kendi evinmiş gibi rahat et,” dedim salona geçip koltuğa yerleşirken.

“Artık burada mı kalacaksınız?” diye sordu Kılıç evi incelerken.

“Aral büyük ihtimalle kendini yırtacak beni eve döndürmek için.” Ne de olsa gözünün önünde olmasam saçma sapan şeyler yapabiliirdim. “Kartlarımı falan da iptal ettirir, orada artistlik yaptım ama maaşını ödeyemeyebilirim.”

Ben konuşurken o da karşıma geçip oturmuştu. “Şimdi senin maaşın da çoktur,” dedim ağzını arayarak ama o sadece alttan alttan bana bakmakla yetindi. Neyse, param biterse korumasız yaşardım artık.

“Bunları dert etmeyin şimdi.”

“Etmiyorum ki zaten, keşke biri çıkıp bana da sıkı ama en azından intikamımı alana kadar yaşamam gerek.”

“Lütfen böyle konuşmayın.”

“Benimle sizli bizli konuşmana gerek yok.”

“Böylesi daha uygun.” Onu zorlamadım.

Bacaklarımı uzattım, karşımdaki tüm duvarı kaplayan camdan dışarıyı izlerken yorgun bir şekilde ağır ağır nefes alıp veriyordum.

Kılıç yanımdan kalktığında nereye gittiğine bakmadım, zaten zar zor nefes alıyorken başka hiçbir şey yapmaya takatim kalmamıştı.

Çok geçmeden Kılıç elinde iki kahve kupasıyla dönmüştü. “Sütlü, şekerli.” Sözleriyle hafifçe yerimden doğruldum.

Gözlerim kısıldı. “Nereden biliyorsun?”

“Sadece tahmin.” Omuz silkti. Kahveden koca bir yudum aldım, saatlerdir mideme giren tek şeydi. En son Kılıç’ın odama getirdiği kahvaltıyı yemiştım ama açlık hissetmiyordum.

Kırık İnci

“Keşke o akıl hastanesine geri dönsem.” Ben konuşurken o sessizce beni dinliyordu. “Dışarıdaki insanlar daha deli.”

“Sesiniz kısılmış.”

“Boğazım acıyor, her yerim acıyor.”

“Ağrı kesici ister misiniz?”

“Bu kadar iyi olman çok şüphe uyandırıyor bende. Maaşını ödeyemem diyorum, sen gelmiş hâlâ...”

“Aslında geleceğe yatırım yapıyorum.” Yüzünde muzip bir ifade vardı.

“Nasıl bir yatırım?”

“Bence zamanı geldiğinde her şeyi siz yöneteceksiniz ve belki ben o zaman bile sizinle olurum.”

“Bunu nereden çıkardın?” diye sordum ters bir şekilde, asla böyle bir arzum yoktu ama eğer intikamım için gerekiyorsa onu da yapardım.

“Gözlerinizden, gözlerinizden çıkardım, İnci Hanım.”

“O zaman maaşsız çalışmaya kabul müsün yani?” Sorumla alt-dudağını sarkıttı.

“Bunu düşünmem gerek, siz yine finansal durumunuza bakın.” Konuşurken çok ciddi değil gibiydi.

“Aylık ne kadar alıyorsun ki?” diye sordum merakla.

“On bin dolar.”

“Bir şey değilmiş.” Omuz silktim. Bayağı ucuza çalışıyordu, hat-ta bedavaya. Bir çanta fiyatı bile değildi.

“Bir şey değilmiş mi? Sizin asgari ücretten ya da ülke ekonomisinden haberiniz var mı, İnci Hanım?”

“Aman, ben de bir şey sandım sen öyle deyince. Ben öderim o zaman senin maaşını.”

“Arada zam da isterim.” Yine omuz silktim burnumu çekerken.

“Hallederiz onları. Her şey dahil mi on bin doların içine?”

Ceren Melek

“Her şey derken?” Yüzünde oluşan muzip ifade normal şartlarda hoşuma gidebilirdi ama şu an hoşuma gidebilecek dünyada hiçbir şey yoktu.

“Bazı planlarım var.”

“Hallederiz, İnci Hanım. Bence siz şimdi sadece dinlenin.” Tavsiyesiyle kafamı iki yana salladım.

Dinlenirsem, düşünürsem dayanamazdım.

“Cinayeti araştıracağım.” Hızla yerimden kalktım. Hızlı kalktığım için gözlerim kısa bir an karardı, bir süre kendime gelmek için bekledim, Kılıç’ın da bu sürede bakışları üstümdeydi. Sonunda gözlerimdeki karartı geçtiğinde hareket edebildim. Telefonum yanımda olmadığı için tabletimi aldım.

“O geceye ait tüm kamera kayıtlarını çıkaracak birine ihtiyacım var.”

“Eminim abiniz ve polisler her şeye bakmıştır.” Başımı iki yana salladım. Ben pek öyle düşünmüyordum.

“Kendim de bakacağım, ayrıca detaylı yeri sadece ben biliyorum. Yarın dönüp bahçeyi araştıracağım.” Bir yandan da kendime gelince şirkete gidecektim. Tüm işleri inceleyecek ve benim babamın, abimin, annemin ölümünden kimlerin çıkarının olabileceğini bulacaktım.

“Hallederiz.” Kılıç yine ifadesiz ve kendinden emin o ses tonuyla konuşuyordu. “Bence sosyal medyaya bakmayın.”

“Gördüm zaten.” Yüzüne baktım, cenaze anını hatırlamaya çalıştım. “O yüzden mi şal getirdin sen bana?”

“Evet, birinin özellikle çektiğini fark ettim. Aslında peşinden gittim, hatta kamerasını kırdım ama belki başka biri daha çekti veya belki hafızadan falan çıkardı. Lütfen bunları kafanıza takmayın bir de.”

“Takmıyorum zaten.” Çenem yine titremeye başlamıştı. “Sadece anlamıyorum, Aral bu haberleri engelleyebilirdi. Bu vakitte aklına o mu gelecek desem, aklına her şey geliyor zaten...” Nefesimi sıkıntıyla verdim. “Neyse.”

Kırık İnci

Kılıç kısık bakışlarıyla, ne ara değiştirdiğini bilmediğim üstüne yapışan siyah tişörtüyle dikkatlice beni izliyordu. Zil çaldığında Kılıç ayağa kalktı. “Abim mi acaba?” desem de kafasını iki yana salladı. Koridora geçtiğinde bir süre sesleri dinlemeye çalıştım ama hiç ses yoktu.

Birkaç dakika geçmeden Kılıç elinde yemek poşetleriyle döndü. “Plan yapmak için önce bir şeyler yemelisiniz.” Yemekleri orta sehpa dizdi.

“Yiyemem, gerek yok.” Yine de yemekleri dizmeye devam etti. “Sen hep beni böyle besleyecek misin?”

“Yemek yemek önemli, bu sefer kendime de söyledim.” Bir sürü çeşit yemek söylemişti yine ama bu sefer bir çatal alacak iştahım bile yoktu.

“Biliyor musun, aslında dün gece kaçacaktım. O yüzden o taşları sutyenime koymuştum.” İtirafımla duraksadı.

“Satranç taşlarıyla nasıl kaçmayı planladınız?”

“Kameralara atacaktım.” Planım çok mantıklıymış da o anlamamış gibi omuz silktim. Sözlerimle altdudağı gerilirken gülümsemeye çok yakındı.

“Eğer ailenizin katilini de böyle planlar yaparak bulmaya çalışırsanız işimiz yaş.” Cümlesinin sonunda göz kırptı.

“Onlara orada çok kötü davranıyorlar, hep dövüyorlar.” Sözlerimle kaşları havalandı.

“Orada neredeyse iki gün geçirdim, kimsenin birini dövdüğü yok.”

“şiddet sadece fiziksel olmaz, psikolojik şiddet var. Orada arkadaşlarım kaldı, acı çekiyorlardır şimdi.”

“Arkadaşlarınız mı? Ne ara arkadaş ediniz? şu yemek götürdüğüm mü?” Başımı salladım. “O kız saçlarını koparıp yiyor, bence oraya ihtiyacı var.”

“Bilip bilmeden konuşma!”

“Lütfen yemek yer misiniz?” Tabağı bana itekledi. “Ayrıca kötü bir şey söylemedim.”

Ceren Melek

“Uyguladıkları tedaviler doğru değil, normal bir insanı bile akıl hastası ederler ve ben oradaki arkadaşlarıma bir söz verdim,” dedim bir yandan da burnumu çekerken. “Onları oradan kaçıracağım.” Kaşları hayretle havalandı. Bu kadar ifadesiz bir adamı bile sürekli hayrete düşürüyordum.

“Sanırım acınızı bastırmak için değişik yöntemler deneyeceksiniz.”

“Alakası yok.” Bir süre durup yüzüne baktım. “Bana yardım eder misin?”

“Bilmiyorum, bu işin mantıklı bir tarafı yok. Aileleri sizi dava ederse haklı çıkma ihtimaliniz sıfır.”

“O zaman biz de yakalanmayız.”

“Gün içinde ağlamadığınız tek an bu sohbetken durdurmak istemiyorum ama lütfen bu kurnaz planları bırakıp bir iki lokma da olsa bir şeyler yer misiniz?”

“Bir kez daha lütfen dersin düşünürüm,” dedim başımı hafifçe sol omzuma doğru eğerek. O da dirseklerini dizine yasladı ve bana alttan bir bakış attı.

Haklıydı, gün içinde azıcık da olsa nefes alabildiğim tek an bu andı.

“Lütfen.” Bana uzattığı çatalı aldım, kendimi zorlayarak birkaç çatal yiyebildim.

Yemekten sonra yine düşünmeyi durduramayarak ağlamaya başladım. Sonra da yorgun bir halde koltukta sızdım.

Uyandığımda koltuktaydım, üzerimde bir battaniye vardı. Kendime gelmemle birlikte hissettiğim acıyla bir an nefesim kesildi.

“Günaydın.” Duyduğum sesle irkildim ve girmek üzere olduğum buhrandan uzaklaştım.

Kılıç karşımdaki koltukta oturmuş beni izliyordu. “Sen hiç uyumuyor musun?” Şaşkınca gözlerimi kırptırdım.

Kırık İnci

“Görev başındayken uyumam.”

“İyi de sürekli görev başındasın.”

“Bir ara uyurum,” dedi geçiştirircesine. “Abiniz dünden beri birilerini gönderiyor, en son sabah ablanız geldi. Bugün acilen uyanır uyanmaz eve uğramanız gerekiyormuş.”

“Neden?”

“Sanırım miras açıklanacakmış.” Kılıç’ın sözleriyle derin bir nefes aldım.

“Bu kadar erken olmasına gerek yoktu, bari bir gün geçseydi. “Reziller,” dedim kısık sesle. “Çıkarız birazdan.”

“Masanın üzerinde kahve ve atıştırmalık bir şeyler var. Güçlü kalmak için bir şeyler yiyin, lütfen.” Ona itiraz etmedim.

“Kılıç bence on bin dolar az sana, yüz bin dolar yapalım ama dur, söz vermiyorum. Finansal durumuma bakacağım.”

Elimi yüzümü yıkadım, en küçük insancıl fonksiyon bile çok ağır geliyordu. Üstümü değiştirmedim, dün giyindiğim tayt ve siyah bir tişört vardı üzerimde. Yüzümün her tarafı şişmiş, saçlarım birbirine girmişti. Hayatım boyunca dış görünüşümü ilk defa bu kadar umursamıyordum.

Mutfağa geçtiğimde gerçekten de bana kahvaltı hazırladığını gördüm. Bu adamda bir şeyler vardı, burnuma pek iyi kokular gelmiyordu.

Kahveden birkaç yudum alıp bir iki tane tuzlu kurabiye de yedikten sonra hızla kapıya yöneldim. Kılıç da sanki kapıya yürüdüğümü hissetmiş gibi salondan çıktı.

Birlikte evden çıkıp arabaya bindiğimizde bu sefer şoförlük işini ona bıraktım. Malikâneye varana kadar ikimizin de ağzını bıçak açmamıştı.

Malikâneye varırken aklımda dün kırıp çıktığım yere şimdi kendi isteğimle döndüğüm vardı ama bunu miras için yapmıyordum. Bana kalacak bir kuruşta bile gözüm yoktu, bu saatten sonra ailem olmadan yaşayacağım hayatın hiçbir önemi yoktu.

Ceren Melek

Ancak burada olmam ve biraz daha araştırma yapmam gerekiyordu, haklarımdan vazgeçersem gerçekten uzaklaştırdım.

İçeri yürürken Kılıç da peşimden geliyordu. Salona ulaştığımızda herkes buradaydı. Aliye, Atlas, Aral, Cenk ve Sıla...

Sıla ayakta durmakta zorlanıyordu, başını koltuğa yaslamıştı ve yorgun bakışlarla etrafı izliyordu.

Bir de avukatımız Oğuz vardı. Beni gördüğünde ayağa kalktı. Sarılmak için hamle yapacaktı ki ona müsaade etmeden tekli koltuğa oturdum. Kılıç da hemen arkamda dururken Aral başta olmak üzere hepsi ters ters ona bakmıştı.

“Ne bu? Bu herif neden aile toplantısına geliyor?” dedi Cenk gergince.

“Çünkü ben öyle istedim, ayrıca kendini aileden sayıyorsan yanıyorsun.” Sözlerimle nefesini verdi sabırla.

“Öncelikle başınız sağ olsun. Acınız taze, biliyorum ancak şirket yönetimi için mirasın acilen açıklanması gerekiyor. Mirası Galip Bey vefatından tam bir hafta önce düzenlemiş.” Oğuz konuşurken ceketinin düğmesini açtı.

Dosyayı açtı ve okumaya başladı ama ilk okumayı dışından yapmadı. Dosyayı incelerken kaşları derince çatılmıştı.

“Hadi, okusana!” dedi Aral gergince.

Oğuz şaşkınca kafasını dosyadan kaldırdı ve bakışları beni buldu. Dudakları aralandı, geri kapandı ve nefesini sıkıntıyla verdi.

“Ne oluyor, Oğuz?” dedi Aliye de gergin bir sesle.

“Galip Bey, babanız...” Bakışları yine bana kaydı. “Tüm mirasını İnci’ye bırakmış.”

BÖLÜM 5

KANLI OYUNLARIN TARİFİ

KANLI OYUNLARIN TARİFİ

Sadece bir haftada bir insanın hayatının komple değişmesi mümkündür. Hayat öyle garipti ki değil bir hafta, bir saniyede bile her şeyi altüst edebilir, insanı dünyada kimsesiz bırakabilirdi.

Kimsesiz kaldığım o yerdeydim. Etrafımda dönen kargaşayı izlerken bunu daha net görüyordum. Aral sinirle Oğuz'un yakasına yapıştı, Aliye salonun içinde dört dönmeye başladı, Atlas da kızgınca olanları seyreliyordu, Cenk sinirden renk değiştirmişti...

Bir insan katledilen ailesinden kalan mirasın peşine nasıl düşebilirdi? Bunu hiçbir insanlığa sığdıramıyordum. Benim canlarımı almışlardı. Şu saatten sonra tüm dünyayı elime verseler benim ne yangınım geçerdi ne de o yangına bir damla su dökülürdü.

Dünya neydi ki benim evrenim parçalanmıştı.

Acıyordum, annemle babamın yetiştirdikleri evlatlarına acıyordum. Artık mide bulantısı ve acıma evresindeydim.

Oğuz sabırla Aral'ın ellerini üzerinden çekti. Aral büyük bir telaşla elindeki kâğıda bakıyordu. Okudukça kaşları daha da çatılırken öfkesini görmek için ona bakmaya bile gerek yoktu. İçindeki zehri tüm salona yayılmıştı.

Ben utandım, annemizle babamızın katledildiği bu salonda miras derdine düşen herkesten utandım.

"Şaka mı bu?" Kükrercesine bağırdı Aral, o kadar öfkeliydi ki boynundaki tüm damarlar belirginleşmişti, sinirden kulaklarına kadar kızarmıştı. "Ne bu, Oğuz?"

"Kendine gel, Aral." Aral'ın elindeki kâğıdı çekip aldı. "Sakin olup beni dinleyin." Aral birkaç adım geriledi Oğuz'un sözleriyle.

Kırık İnci

Oğuz gömleğinin yakasını düzeltti ve yerine geri oturdu.

“Tüm şirketteki hisselerini İnci’ye bırakmış, hissedarlar var sadece. Şirketin hisselerinin yüzde elli biri İnci’ye, geri kalanı hissedarlara ait. Siz de Galip Bey’in olmasa bile Zümrüt Hanım’ın hisselerini paylaşabilirsiniz.”

“Sen bizimle dalga mı geçiyorsun?” Aliye o tiz sesiyle bağırdı. “Annemin hisseleri yüzde on bile etmez!”

“Ben sadece burada olanı okuyorum. Kendinize gelin, yoksa devam etmeyeceğim!” dedi Oğuz da karşısındaki manzaraya dayanamayarak.

“Aytekin’e de mi bırakmamış?” dedi Atlas şaşkınca, Sıla’ya bakarak.

Sıla’nın varlığıyla yokluğu birdi, benim gibi sessizdi ama o etrafı bile dinlemiyordu. Sanki ruhu bedeninden çekilmiş gibiydi.

“İzin verirseniz devam edeceğim,” dedi Oğuz onlara bakmaya devam ederek. En sonunda Aliye de Aral da geri oturdular yerlerine.

“Şirket yönetimi bu şekilde. Aynı şekilde bu evi, yurtiçindeki on oteli, Ibiza, İtalya ve beş ülkede daha ortaklığında olduğunuz beş oteli, New York’taki ortak olduğunuz parfüm şirketinin tüm hisseleri İnci’ye bırakılmış.” Kâğıtlara bakarken o da okuduklarına şaşırıyordu.

“Geriye ne kaldı ki?” Cenk yerinde duramayıp tekrar ayağa kalktı.

“Sana ne oluyor?” Ters şekilde Cenk’e baktım.

“Sana kalanları duyunca acın dindi sanki İnci,” dedi Cenk alayla.

“Siktir git!”

“Nişanlımla düzgün konuş!” dedi Aliye.

“Sen de siktir git.”

Sözlerimle gülüşünü bastırmak için Oğuz başını eğdi. “Aytekin’e de Bodrum’daki Beach Resort, beş yıldızlı otel bırakılmış.” Aytekin abim o oteli çok severdi, yapımında bulunmuştu ama asıl sevmesinin sebebi o otelde hayatının aşkıyla tanışmasıydı.

Ceren Melek

Sıla duyduklarıyla gözlerini sıkı sıkı yumdu. “Hiçbir şey istemiyorum, hiçbir şey.”

“O otel özel,” dedim burnumu çekerek.

“Sadece sana bırakılmış değil, oğlunun da geleceğini düşün.” Oğuz pek tarzı olmasa da yorumda bulunmuştu.

Sıla dudaklarından kaçan hıçkırığı eliyle bastırdı.

“Peki biz?” Aral yüksek sesiyle, sabırsızca Oğuz’dan bir cevap bekliyordu.

“Size de...” Oğuz sayfayı değiştirdi. “İşte annenizden kalan hisseler var, birkaç araba bırakmış, bu kadar.”

Aral kâğıtları elinden hızla çekip aldı yine. Sinirden titriyordu, hepsi hayatının şokunu yaşıyordu.

“Bu nasıl olur? Babam nasıl bizi düşünmez?” Aliye’nin tüm beti benzi atmıştı. Ölüm haberini aldıklarında bu kadar sarsılmışlar mıydı hiç emin değildim.

“Dava açabiliriz ama... dava açarak daha fazla hak talep edebiliriz!” dedi Aral, Oğuz’a bakarak.

Oğuz bana baktı ve nefesini sıkıntıyla verdi. “Kardeşinize dava mı açacaksınız? Babanız böyle uygun görmüş, bence elinizdekilerle yetinebilirsiniz. Size kalan hisselerle de çok rahat bir hayat sürebilirsiniz.”

“Sana fikrini sormadık!” diye cırladı Aliye.

“Açılan dava sonucu çok değiştirmez, sadece mirasın peşine düştüğünüz için imajınızı zedeler,” dedi Oğuz sakinliğini koruyarak.

“Sana sonuçlarını sormadım,” dedi Aral. “Böyle bir hakkımız var mı?” Sorusuyla Oğuz sadece kısıp gözleriyle ona baktı, cevap bile veremedi.

Aral kâğıdı defalarca tekrar tekrar okurken en sonunda sinirle fırlattı. Bu sefer öfkesi bana yöneldi.

“Sen biliyor muydun? Bundan haberin var mıydı?” Ona cevap vermedim, sadece acıyan gözlerle izledim. Üzerime doğru yürümeye başladı, oturduğum koltuğa yaklaşmıştı ki arkamdaki o güven verici gölge hızla önüme geçti.

Kırık İnci

“O yüzden bu kadar rahattın değil mi? Biliyordun! Belki de sen istedin bunu! Babam da hep olduğu gibi şımarık kızının istediklerini yaptı.” Bir yandan üzerime yürüyor, bir yandan da bağıırıyordu.

Korumam Aral’la aramıza geçtiğinde ikisi burun buruna gelmişlerdi, tabii korumam ona yukarıdan bakıyordu. “Uzaklaş,” dedi Kılıç emir verici bir tonda.

“Çekil aradan!”

“Uzaklaş!”

“Sen kimin evinde kime ahkâm kesiyorsun! Bu iki etti, farkında değilim sanma! Çekil önümden!”

“Önce İnci Hanım’a nasıl yaklaşacağınızı öğrenin,” dedi Kılıç tane tane konuşarak.

Aral gerilerken öfkesi katlanarak artıyordu. “Kim bu adam ya?” dedi Aliye, Kılıç’ı süzerken.

Aral eminim onu işe aldığı için çok pişmandı. Aliye korumamı incelerken bakışları üzerinde fazla oyalanmıştı. Kılıç herkese kendini izlettirecek bir adamdı ve Aliye, nişanlısının yanında bile onu tepeden tırnağa süzmekten çekinmemişti.

“Bu herifin birden ortaya çıkması da çok şüphe uyandırıcı değil mi?” Cenk kısık gözleriyle korumama bakıyordu, Aliye’den daha çok kesmişti korumamı.

Kılıç onu pek umursamadı, Aral benden uzaklaşınca o da arkamdaki yerine geri döndü.

“Sen bunu biliyor muydun? Cevap ver bana!” Cırladı Aral yine. “Sen o yüzden mi hep bu kadar rahattın? Tüm miras sana kalacağı için mi?”

“Yüzüne tükürsem ona bile değmezsin.” Başımı iki yana salladım.

“İnci!” Bir şey yapamadığı için sadece durduğu yerden havlıyordu. “Babam bu mirası sana verirken senin bir bağımlı olduğunu bilmiyordu!” Tam da tahmin ettiğim şeyler oluyordu.

Elbette mirası bana bırakmamak için her şeyi yapacaklardı. Hem de her şeyi.

Ceren Melek

“Anlamıyorum, yani tamam, babam hep ona çok düşkündü ama bizi düşünmedi mi?” dedi Atlas hayal kırıklığıyla.

“Ya da annem böyle bir rezilliği nasıl kabul etti? Bu resmen evlat kayırmak!” dedi Aliye de. “Cenk!” Öfkeyle sevgilisine baktı. Cenk normalde olsa hemen onu sakinleştirmeye çalışırdı ama o daha öfkeliydi.

Sonuçta onun en büyük hedefi Altınsoy soyadının getireceği mirastı. Ablama gitme nedeni de buydu, ona âşık olsaydı böyle alçaklıklar yapamazdı. Altınsoy ailesinin en büyük kızının kocası, ailenin en büyük damadı olacak ve aklınca şirket yönetimine katılacaktı.

Neyse ki babam zeki bir adamdı.

“Babamın bencillikleri! Zaten onun için hep İnci vardı.” Aral büyük bir öfkeyle söylenmeye devam etti. “Evin en küçüğü diye şımartıp durdu! Şimdi de başımıza çıkardı.”

“Şu an istesem seni evimden çıkarabilirim, Aral.” Arkama yaslandım, kollarımı göğsümün altında birleştirdim. “Ama neyse ki ben sizin kadar alçak değilim.” Sözlerimle öfkesi arttı.

İşaret ve başparmağı gözpınarlarının üstündeydi, gözlerini yummuş ve kendisini zapt etmeye çalışıyordu.

“Biz senin büyükleriniz! Sana saygıyı bir öğretmedik,” dedi Aliye yine mükemmel insan profili çizerek. Baş başa olduğumuzda dahi bırakmıyordu şu düşünceli abla rollerini.

“Kız kardeşine sürtük diyen bir abla olmasan samimiyetine inanabilirdim.” Sözlerimle öfkeyle yerinden doğruldu. Cenk onu tutarak sakinleştirmeye çalıştı.

“Bizim ailemiz öldü! Sen hâlâ saçma bir şekilde kin mi güdüyorsun bize?” Aliye irileştirdiği gözleriyle bana hayal kırıklığıyla bakıyordu. “Bizim ailemiz öldü, sen burada miras sana kaldı diye kibirleniyorsun!” dedi Aliye biraz daha abartarak.

Daha fazla dayanamayarak yerimden kalktım. “Bana bakın, miras derdine düşüp eve akbabaları dolduran ve daha ailemizin

Kırık İnci

mezarı soğumadan pazarlık peşinde koşan sizsiniz! Benim onlardan gelecek tek kuruşta gözüüm yok ama babam her zaman en doğrusunu yapar. Ben babamın kızıyım ve bu saatten sonra hayatımı onun benden istediği her şeyi yapmaya adayacağım.”

“Sen böyle bir güçle baş edebileceğini mi sanıyorsun?” dedi Aral benimle alay ederek.

“Beğenemedin mi?”

“Çok hayal kurma, İnci. Şirkette en büyük emeği olan kişi benim! Emeklerimi kimseye yedirmem,” dedi Aral benimle tehditkâr konuşarak.

“Elinden geleni ardına koyma. Evimde kalmaya devam edebilirsiniz çünkü ben izin veriyorum. Bu konuşma burada bitmedi ama sizin açgözlülüğünüze bugünlük midem bu kadar dayanabiliyor.”

Sıla da ayaklanmıştı ki Aral’ın bakışları bu sefer de ona döndü. “Sen nereye, Sıla?”

“Artık bu evde kalmam için bir sebep yok.” Konuşurken sesi çok kısıktı. Bakışları sürekli dalıyordu.

“Saçmalama! Tehlike altındayız, onlara bunu yapanlar hâlâ peşimizde. Sen nereye gidersen git ama Yiğit bu evden dışarı çıkmayacak. Aynı şekilde sen de İnci, hiçbir yere gitmiyorsun. Şu an en büyük hedef sensin ve...” Aral’ın sözlerine artık şaşıramıyordum bile.

“Onlar bu evde öldürüldü! Sen ne güvenliğinden bahsediyorsun? Ayrıca Sıla da Yiğit de istedikleri yere giderler. Senden izin alacak değiller. Kimsin sen ya, kimsin! Sen ne sanıyorsun kendini? Abimle babam gitti diye onların yerine mi geçmeye çalışıyorsun? Yapma, komik oluyorsun. Onların kalıbı sana on beden bol gelir.”

Bu sefer üzerime yürümedi ama gözlerinde öfkenin o ateşini gördüm.

“Sizin biraz öfkeniz dinsin,” dedi Oğuz yerinden kalkarak.

Aral’la aramızdaki uzun bakışma kesildiğinde, ben de salonun çıkışına yürüyen Oğuz’un yanına ulaştım. Birlikte yürümeye başladığımızda Kılıç peşimizden geliyordu.

Ceren Melek

“Başın sağ olsun,” dedi Oğuz başı eğik şekilde. “Çok özür dilerim, sana inanmadığım için çok üzgünüm.” Dışarı çıktığımızda ikimizin de adımları yavaşladı.

“Mirası üzerimden almak için çirkinleşecekler.” Sözlerimi onaylayarak başını salladı.

“Onu fark ettim.”

“Büyük ihtimalle aklımın yerinde olmadığına dair bir rapor çıkarmaya çalışacaklar. Hukuki olarak ne yapabilirler?”

“Böyle bir şey iddia edebilmek için ellerinde çok güçlü kanıtlar olmalı. Bu kadarını da yapmazlar,” dese de kendi de söylediklerinden pek emin değildi. “Etrafın kurt dolu ve bu evdekiler, dışarıdakilerin yanında melek. Ne yapacaksın?”

“Bilmiyorum, tek isteğim katillerini bulmak.”

“Önce kendine gel ve olduğun yeri sağlamlaştıır.” Eve kısa bir bakış attı. “Yoksa bu evdekiler seni gerçekten delirtebilir. Kimseye güvenme, kimseye,” dedi son kelimeleri bastıra bastıra.

Başımı salladım, dolan gözlerimi kırıştırdım. “Avukata ihtiyacım olursa yanımda olur musun?” Eli yanağıma gitti.

Tenimi hafif hafif okşarken yüzünde güven verici bir gülümseme oluştu. “Elbette, senden başka kimin yanında olacağım? Sen benim en tatlı müvekkilimsin.” Sözleriyle burnumu çektim. “Acı çektiğini görmekten nefret ediyorum.”

Eğilip yanağıma bir öpücük bıraktı, ardından da sıkıca sarıldı. Titreyen çenemi sıktım, hafif hafif saçlarımı okşadı. “Ben hep senin yanımdayım.” Yanağıma bir öpücük daha bırakmadan önce kulağıma fısıldamıştı.

Benden uzaklaşıp arabasına yönelirken korumamla aralarında uzun bir bakışma geçti. Kılıç kısık gözleriyle herkese şüpheli bakıyordu. Gözümden akan yaşları elimin tersiyle sildim ve omuzlarımı dikleştirmeye çalıştım.

Yanıma yaklaşırken bakışları hâlâ bahçeden çıkan arabayı takip ediyordu. Tam önümde durdu ve bakışlarını zorlukla arabadan

Kırık İnci

ayırıp bana çevirdi. “Bu avukat pek tekin birine benzemiyor, İnci Hanım.”

“Oğuz babamın en güvendiği çalışanlarından biridir. Hem neden öyle dedin?”

Altdudağını aşağı doğru sarkıttı. “His sadece.” Birden kendini geri toparladı. “Şimdi ne yapıyoruz, İnci Hanım?”

“Sigara içiyoruz.” Avucumu ona doğru açtım.

“Bu gidişle bağımlı olacaksınız.” Söylense de eli arka cebine gitti. Bir dal uzattığında aldım ve kendisine de çıkarmasını bekledim. Geçen yaptığı gibi sigaramı yaktığında birlikte bahçede yürümeye başladık.

“Bu sefer bahçenin ilerisine gidebilecek misiniz?” diye sordu Kılıç yanımda yürürken.

“Evet.” Sesimde tereddüt yoktu. Onların katillerini bulmak için her şeyi yapacaktım, hem de her şeyi.

Renkli çiçeklerin yanından geçerken bakışlarım daldı, annem kadar güzel kokuyorlardı. “Annemin ektiği çiçekler ondan daha uzun yaşadı, çok tuhaf değil mi?” Titreyen sesimle kendim bile ne konuştuğumu anlayamasam da o beni anlıyordu.

“Giderken ardında çok güzel şeyler bırakmış.” Bakışları üstümde uzun süre oyalandı.

“Sanırım beni kastettin.” Hemen üstüme alınarak gülümsemeye çalıştım.

Yüzünde tatlı bir sırıtış oluştu ama bu sırıtışı bastırmak için parmakları arasındaki sigarayı dudaklarına götürdü ve derin bir nefes çekti.

“Utandın sanki,” dedim ona yan yan bakarken.

“Ben kolay kolay utanmam.” Yine aynı ifadeyle bakıyordu, yani ifadesiz.

“Bu lafını sana yediririm ben.” Omuz silktim.

“İstediğiniz zaman, istediğiniz şekilde.” Göz kırptı.

Bakışlarımı güzel gözlerinden ayırabildiğimde önüme döndüm.

Ceren Melek

“Hep böyle itaatkâr bir adam mısındır?” Konuşurken ara ara bahçeye bakıyor, ara ara ona bakıyordum. Bu bahçeye girebilecek cesareti bulmamın tek yolu kafamı dağıtmamdı.

“Her zaman değil.” Ses tonundaki ima kesinlikle kafamı tam olarak dağıttı. Hatta parçaladı.

“Hmm, merak ettim.” Sözlerimle kafasını havaya doğru kaldırarak yutkunduğunda âdemelması aşağı yukarı hareket etti.

Sonunda o alana geldiğimizde durdum. Bakışlarım çimenlerin üstündeydi, abimin katledildiği çimenlerin üstünde.

“Anlamıyorum, çimenlerden ya da topraktan tüm kanıtları kaldırmanın bir yolu nasıl olabilir?” Konuşurken bir yandan da yerleri inceliyordum.

“Burada mıydı?” diye sordu merakla Kılıç.

“Evet.” İşaretparmağımla gösterdiğim yere doğru eğildi. Bir dizini toprağa yaslariken diğer eli de çimenlerin üstünde geziniyordu.

“İki ekip arama yapmış, hiçbir şey bulunamamış. Abimin kanı...” Duraksadım ve derin bir nefes almak zorunda kaldım. “Her yerdeydi. Ayrıca ben de buraya koşarken yaralıydım, eminim benim kanım akmıştır.” Sözlerimle hızla başını kaldırdı.

“Siz bir de yaralı halde mi Örümcek Adamcılık oynadınız?”

“Çok sakinleştirici aldığım için acıyı hiç hissetmiyordum, zaten çok ağır bir şey değildi ama dünden beri ara ara kendini hissettiriyor.”

“Bir doktora görünelim.” Çoğul konuşması dikkatimi çekmişti.

“Bu kadar düşünceli olma.” Ben de onun gibi yere eğildim.

Elim çimenlerin üstüne gittiğinde hissettiğim acıyla başım döndü. Sadece günler önce abimin parçalanmış bedeni buradaydı.

“Yine ağlıyorsunuz,” dedi Kılıç bakışları topraktayken.

Burnumu çektim. “Sen sürekli böyle durum güncellemesi mi yapacaksın?”

“Evet, siz iyi olana kadar.” Göz ucuyla kısa bir an bana bakıp tekrar toprağa baktığını fark ettim.

Kırık İnci

“O artık zor,” dedim kısık sesle, kafamı kaldırdım ama dikkatini tamamen toprağa vermişti. Parmaklarına biraz toprak almış ve dikkatlice inceliyordu. “Ne? Ne oldu?”

“Toprak biraz cıvık geldi, biraz çamurlu gibi,” dediğinde baktım ama asla anlayamadım. “Sanki yeni ekilmiş gibi,” dedi ve toprağı kokladı.

Bana da koklatmak için uzattı, önceden olsa hızla başımı çevireceğime emindim ama çevirmedim. Sanki bir halt anlayabilecekmişim gibi kokladım.

“Toprak işte.”

“Bu yeni bir toprak.” Yeni topraktan ya da eski topraktan hiç anlamazdım.

“Yeni mi?” dedim kendi elimle de kazarak.

“Sizin gördüklerinizden sonra hiç yağmur yağdı mı?” Sorusuyla başımı iki yana salladım. “Evet, bir süredir yağmur sıkıntısı yaşıyoruz, hava durumunu düşünürsek yağmur yağmadığına eminim. Bu süreçte sulamanın çalışmış olması da muhtemel ama değilse...” Bakışları etrafta gezinirken fiskeye arıyordu.

“Sen bunları nereden biliyorsun?” dedim çatık kaşlarımla. “Korumaya olduğumu sanıyordum, çiftçi değil.” Nefesini verdi sadece ama bana bir cevap vermedi. “Asker olduğun için falan mı biliyorsun?”

“Daha neler bildiğime şaşıracağınız çok şey göreceksiniz,” dedi ama bu egolu bir cümleden çok gelecek tahmini gibiydi.

“Biraz örnek alalım.” Sözlerimle başını salladı ve avucunu doldurdu.

“Eminim güzel şekilde araştırmışlardır! Bir de biz araştıralım bakalım.” Ayağı kalktı ve benim de kalkmam için o koca elini bana uzattı.

Uzattığı elini tuttum, ellerim sadece parmaklarının olduğu alan kadardı, hatta daha küçük. Ben kısa bir kadın değildim, boyum bir yetmiş ikiye ama o epey iriydi.

Beni çekerken canımı yakmadan, yavaşça kaldırdı. Elini usulca elimden çekti. Kendi dizlerindeki toprağı silkelerken bir eliyle hâlâ toprağı tutuyordu.

Ceren Melek

Bakışları benim dizlerime kaydığında, hafifçe eğildi ve aynı eliyle dizlerimdeki toprağı silkeledi.

Doğrulduğunda şaşkın bakışlarımı fark edebildi. “Bence kimse anlamasın burada olduğumuzu.” Mantıklıydı, sözleriyle başımı sallayarak onu onayladım.

“Evet de... Sen hep böyle beni düşünecek misin?” Ona doğru bir adım attım.

“Evet, yanınızda olduğum sürece elbette,” dedi güven verici şekilde.

“Bunlar normal bir korumanın yapacağı şeyler değil.”

“Ben özel bir korumayım.” Özel olduğu kesindi.

“Bana özel, değil mi?” Sorumla dudağının kenarı hafifçe gerildi.

“Size özel.” Güven vermek isteyerek gözlerini açıp kapattı.

Bakışlarımı gözlerinden alabildiğimde silkelendim. “Hadi dönelim.”

Birlikte geldiğimiz yolu yürürken yine durgunlaşmıştım. Bu evde olmak gerçekleri görmemi engelliyordu. Sanki annem birazdan seslenecek, babam çıkıp yanıma gelecekti.

“Burada mı kalacaksınız?”

“Sıla’ya ve Yiğit’e bakacağım, sonra çıkalım.” Konuşurken daha birkaç gün olmasına rağmen sürekli onunla bir yerlere gitmeyi şimdiden normalleştirdiğimi fark ettim.

Sanırım insanın her şeye alışması acı verici bir gerçektir. Ben ailemin olmadığı bir dünyaya alışmayı hiç istemiyordum.

“Bunları arabaya bırakıp geliyorum.” Ne yapacağını söylerken bir yandan da müsaade istiyordu. Başımı salladım.

“Garajda kırmızı bir tane Jeep var, plakasında adım yazıyor, onu al.” Hemen kafasını sallayarak onayladı beni. Ben de hiç vakit kaybetmeden hızlı adımlarla eve geçtim.

Salon büyük ihtimalle hâlâ kıyamet yeriye ve bir daha hiçbirinin yüzünü görmek istemiyordum. Direkt üst kata çıkıp Aytekin abimin odasının kapısını tıklattım.

Kırık İnci

O kapıyı tıklatırken beş yaşındaki halime dönüştüm, birazdan abimin yanına gidecek ve onunla oyunlar oynayacaktım. Sıla ses vermedi, sızlayan burnumu çekerek kapıyı açtım.

Sıla yatakta yatıyordu. Üzerinde abimin tişörtlerinden biri vardı, elinde de sarılmış olduğu onun gömleği. Acı acı inlencesine ağlıyordu. Beşiğinde yatan Yiğit onun ağlamasıyla uyanmasın diye ağlamalarını elindeki gömlekle bastırmaya çalışıyordu.

Yanına ulaştığımda varlığımın farkındaydı ama tepki veremeyecek kadar bitikti. Yumuşak saçlarını okşadığımda iç çekişleri arttı. “Ben nasıl yaşayacağım, İnci? Ben onsuz nasıl yaşayacağım?” Sesi o kadar çaresizdi ki benim çaresizliğime biraz daha ateş attı.

“Yiğit için, kendin için yaşayacaksın. Abim sizin hayata sıkı sıkı tutunmanızı isterdi.”

“Ben o kadar güçlü değilim, ben onunla hayal kurduğum hayatımı onsuz yaşayabilecek kadar güçlü değilim. Ben nasıl yaşayacağım?” İç çekişleri arttığında onu kendime çektim.

Sıkıca sarıldığımda vücudu titriyordu. “İnci ben ölüyorum, İnci ben dayanamıyorum.” Acıyla inliyordu. “İnci benim Aytekin’imi aldılar, İnci benim yaşam sebebimi aldılar.” Durdu, elleri arasındaki gömleği derince kokladı.

“Onun kokusu gidince ne yapacağım ben?”

“Oğlunun kokusuyla hayata tutunacaksın.” Bunu söylemek benim için hiç kolay değildi. Benim ilk aşkım babam, ikinci aşkım abimdi.

Sıla’nın ağlayışları Yiğit’i uyandırdı. “Yiğit’e bakar mısınız?” diye sordu Sıla, ağlayışlarını duyduğunda.

İşte anne olmak böyle bir şeydi, durum ne olursa olsun evladını düşünmek zorundaydın. “İstersen Yiğit bir süre benimle kalsın, ailenin yanına git sen,” dedim dolan gözlerimi kırptıştırarak beşiğe ulaşırken.

“Yok, şu an bana güç veren tek şey o.”

Beşiğinde ağlamaktan rengi kızarmış Yiğit’i yavaşça alarak göğsüme yasladım. Onu yavaş yavaş sallarken başını okşuyordum.

Ceren Melek

Abimden kalan son parça, onun parçası.

Yiğit'in kokusunu derince içime çekerek yumuşak tenine öpücükler bıraktım.

Sıla yine bir ağlama krizine girince sesi Yiğit'i daha fazla huzursuz etmesin diye kalkıp banyoya geçti. Yiğit olanları anlayamasa da bir şeyin eksikliğini hissediyordu, babası gittiğinden beri sürekli ağlıyordu.

"Halan seni her şeyden koruyacak." Kulağına doğru fısıldadım. "Seni bu dünyadaki her şeyden koruyacağım, sizin için güçlü kalacağım. Canım benim." Ağlayışları bir an olsun durmuyordu.

Sıla banyodan çıktığında rengi biraz daha solmuştu. "Acıktı, emzirmen lazım." Yiğit'i ona uzatacaktım ki almadı. Yatağa oturarak daha çok ağlamaya başladı. Yiğit'le birlikte ağlıyorlardı.

"Sıla, Yiğit için biraz olsun kendine gelemes misin?"

"Üzüntüden sütüm kesilmiş." Omuzları daha şiddetli sarsılmaya başladı. "Dünden beri az az geliyordu, tamamen kesildi. Daha oğluma bile..."

"Sıla tamam canımın içi, ben halledeceğim."

Sıla yüzünü iki eliyle kapatarak hıçkırıklarla ağlarken Yiğit'i yatağın üstüne bıraktım. "Şimdi acil tüm eşyalarınızı alıp çıkıyoruz. İstersen bana gel, istersen babanlara geç. Yiğit benimle kalsın."

Sıla bir cevap vermedi. Yiğit'in eşyalarının olduğu çantayı alıp farklı bir çantaya da Sila için hızla bir şeyler attım.

Odanın kapısını açtığımda beklediğim kişiyi gördüm, Kılıç nerede olduğumu bilmesede de koridorda durmuş beni bekliyordu. Beni gördüğü an hızla bana doğru yürüdü. Çantaları uzattığımda hemen aldı, içeri dönüp Yiğit'i kucağıma aldım.

"Sıla hadi, gidiyoruz." Sözlerimle Sila yatağın üstündeki abimin gömleğini avuçları arasına aldı yine.

Yiğit'i Kılıç'a uzattığımda şaşırdı. Sanki ona bir bebek değil de bir bomba uzatıyormuşum gibi gözleri irileşirken ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu.

Kırık İnci

“Kılıç.”

“O bebek, üstelik ağlıyor.”

“Farkındayım, Kılıç.” Yiğit’i kucağına bıraktığımda şaşkınca hemen elindeki çantaları dirseğine doğru kaydırды. Neredeyse ellerinden biraz büyük olan Yiğit’i kolları arasına aldığında dehşete düşmüştü.

“Beni kucakladığın gibi onu da sıkı sıkı kucakla,” dediğimde şaşkınlığı biraz daha artmıştı.

Yiğit’i kırılabak bir bibloymuş gibi hafıfçe tutarak göğsüne bastırды. İki eliyle sıkıca tutarken Yiğit ağlamaya devam ediyordu.

Ben de Sila’ya destek oldum yürüyebilmesi için. “Asansöre geçelim,” dediğimde Kılıç’ın hiç sesi çıkmıyordu. Yürürken yavaş yavaş Yiğit’in sırtını okşuyordu ve şaşırtıcıydı ki Yiğit’in ağlayışları biraz da olsa azalmıştı.

Asansöre bindiğimizde Sila bana yaslandı, Kılıç da hâlâ Yiğit’in sırtını sıvazlamaya devam ediyordu. “Biraz daha okşarsan biz uğraşacağız.” Kılıç ne demek istediğini anlamadı.

Okşamaya devam ettiğinde Yiğit sesli şekilde gaz çıkardı. Kılıç’ın üstündeki şaşkınlık daha da arttı. O kadar şaşırdı ki kafasını hızla kaldırırken gözleri irileşmişti. “Bu sesi bu küçücük şey mi çıkardı?”

Eğer bu kadar harap halde olmasaydım şaşkınlığı beni güldürebilirdi.

“Seni uyarmıştım.” Konuşmam bittiği an bir kez daha gaz çıkardı Yiğit.

“Demek bebeğin gazı varmış, bak rahatladı,” derken bir yandan Yiğit’in sırtını okşuyor, bir yandan da bana bakmaya çalışıyordu.

Çok iri ve sert bir adamdı, onun kolları arasında bir bebek görmek absürt dursa da inkâr edilemeyecek bir şey vardı ki kucağına yakışıyordu.

Asansör hemen dış kapıya yakın olduğundan Aral’ı görmediğimiz için sevinliyordum. Kılıç arabayı tam kapının önüne çekmişti.

Ceren Melek

Sıla'nın arabaya binmesine yardım ettim, bu sırada Kılıç elinde Yiğit'le ne yapacağını bilemez şekilde ayakta dikiliyordu.

Yiğit'i almak için ona uzandım ama Kılıç başını eğmiş, ağlamayı kesen Yiğit'e bakıyordu. Ona bakarken hep sert olan yüz ifadesi yumuşamış, kaşları her zamanki çatık halinden çıkmıştı.

"Kılıç." Ona seslendiğimde kollarımı uzattığımı fark edebildi. Hemen Yiğit'i uzattı, onun güçlü kolları arasından çıkan Yiğit ağlamaya başladı.

Yiğit'in suçu yoktu, Kılıç bayağı iyi tutuyordu. Öyle ki beni kucakladığında aynı tepkiyi vermemek için kendimi çok tutmam gerekmişti.

Yiğit'i bebek koltuğuna oturtup kemerini bağlarken Kılıç da çantaları yerleştiriyordu.

"Benim de yukarıda eşyalarım var, alıp geliyorum."

"Ben de sizinle geleyim," dedi hemen Kılıç.

"Gerek yok, beş dakikaya gelirim. Şimdi Aral kendini yırtmasın onları götürüyoruz diye." Pek hoşuna gitmese de isteğime uydu.

İçeri geri dönüp üst kata çıktım, sürekli seyahat yaptığım için hazırda duran valizimi hızla giysi odasından çıkardım. Telefonum da tahmin ettiğim gibi odamdaydı.

Bir süre bu eve gelebileceğimi, daha doğrusu gelme cesareti bulabileceğimi sanmıyordum. Gözlerimden yaşlar hızla akarken hareketlerim de çok hızlıydı, bunun sebebi sadece zihnimi oyalamak istememdi.

Fakat yapamadım.

Bakışlarım cama kaydı, havuzun kenarındaki o sallanan koltuğa baktığımda babama son sarılışım aklıma geldi.

"Neden yaptın bunu, baba? Neden her şeyi bana bıraktın? Sizden sonra hiçbir şeysiz kalırım diye mi bıraktın her şeyini?" Gözlerimi sıkıca yumdum.

"Keşke bana bu kadar güç bırakmadan önce, o güçle aç kurtlarla nasıl savaşacağımı da öğretseydin. Ne yapacağım ben şimdi,

Kırık İnci

baba?" En acı kısmı da bir daha hiçbir soruma cevap veremeyecek olmasıydı.

Ben babamın kızıydım, ben annemin kızıydım, ben abimin kızıydım. Beni onlar yetiştirmişti. Bu yüzden onlara layık bir evlat olacaktım.

Ben şımarıktım, umursamazdım, nazlıydım ama bu saatten sonra artık sadece tek şey olacaktım, güçlü olacaktım.

Gözlerimden akan yaşları silerek omuzlarımı dikleştirdim.

Onların cinayetini aydınlatana kadar, onların katilini bulana kadar kendime yas tutmayı yasaklıyordum. O katilleri bulana kadar bu dünyada bana rahat bir nefes yoktu.

Odamdan çıktığım an merdivenlerden inen Cenk'i gördüm. Aral'ın yanından geliyor olmalıydı. Beni gördüğünde adımları yavaşladı. "Nereye gidiyorsun yine?" Beni uzun uzun süzdü.

"Bana soru sorma cüretini gösterme." Sözlerime alayla güldü, ellerini kumaş pantolonun ceplerine yerleştirerek yanıma doğru yürümeye devam etti.

Onu umursamayarak yanından geçecektim ki bileğimden tutup beni durdurdu. En ufak kırıışıklığı bile olmayan kıyafetleri, özenle şekillendirilmiş açık kahve, sarıya çalan saçları ve tıraşlı yüzüyle ne kadar mükemmel gözüküyor olsa da içi bir o kadar iğrençti.

"O eline koluna sahip çık," dedim ama kolumu tutmaya devam etti.

"Nereye gidiyorsun o herifle?"

"Siktir git başımdan, elimden bir kaza çıkacak şimdi."

"Abinlerin yerinde olsam, buradan bir adım bile uzaklaşmana izin vermezdim. Dışarısı senin için tehlikeli." Sanki beni düşünüyormuş gibi konuşması beni daha da sinirlendiriyordu.

"Emin ol, içerisi daha tehlikeli." Bakışlarımı aşağılayıcı bir şekilde, tiksiniyormuş gibi üstünde gezdirdim. "Hadi git ablamı teselli et, sizin asıl yas gününüz bugün." Parlayan gözlerinden öfkelenişini anlayabilecek kadar iyi tanıyordum onu.

Ceren Melek

Beni kendisine çektiğinde artık o da oynamayı bırakmıştı. “Ben bu yer için çok bedel ödedim.”

“Bedelin ablamla olmak mıydı?”

“Evet, seni hâlâ severken...”

“Kapa çeneni! Siktir git başımdan! Sen ırz düşmanı pisliğin te-kisin.”

“Hemen celallenme, geçmişten bahsedecektim sadece. Ayrıca...” Bana doğru eğildi. “Seni sinirlendirmeye bayılıyorum, bana bağırırken çok seksi gözüküyorsun.”

Tam diğer elimi onu itmek için elimi kaldırmıştım ki Aliye’nin kapısı açıldı.

Bizi gördüğü an bakışları kısılrken tüm yüzü öfkeyle kaplanmıştı. “Ne yapıyorsunuz siz?”

Sonunda kolumu bıraktı Cenk, hem de çok hızlı bıraktı. “İnci kötü görünüyordu, yardımcı olmak istedim.” Başını sağ omzuna doğru yatırarak o manipülatör sesiyle konuşuyordu.

“Hayır, yine beni bir yerlerde sıkıştırıp taciz etme peşinde,” dediğimde Aliye öfkeyle birkaç adım attı bize.

“İnci! Böyle düşünmen beni çok üzdü.” Cenk hemen benden uzaklaştı.

Aliye onun koluna girip karşıma dikildiğinde sadece onları seyrediyordum. “Geçmişte, Cenk’in pişman olduğu saçma sapan kısa bir ilişki yaşamış olabilirsiniz ama bu yıllar önceydi. Artık onun hayatında ben varım, hareketlerine dikkat et. Sevgilime iftira atma! Çok yanıyorsan birkaç uyuşturucu çekip kendine bardan bir adam bul!”

Hiçbir şey söyleyemedim. Ne hayal kırıklığı hissettim ne de başka bir şey. Sadece bolca mide bulantısı vardı. Tiksiniyordum.

“Zaten zor zamanlar geçiriyorsunuz, birbirinizin üstüne gitmeyin, sevgilim,” dedi Cenk sanki ikimizi de düşünüyormuş gibi.

“Biliyor musun, Aliye? Gerçekten istesem sevgilini ayartmam on dakikamı falan alır çünkü o karaktersiz. Ha sakın endişelenme, ben kardeşimin sevgilisine göz koyacak kadar alçak bir insan

Kırık İnci

değilim. Daha ailemi toprağa vereli bir gün olmuşken kardeşime sürtüklük yapacak kadar karakersiz de değilim. Yazık size, size emek veren annemle babama yazık.”

Sözlerimle Aliye öfkeyle üzerime yürüdü, Cenk hemen onu tuttu. Bense onları seyrettim.

“Bırak beni! Bu kız iyice şımartıldı! Para da kaldı ya üstüne, şimdi bize neler yapacağını planlıyordur o küçük aklında.”

“İnci Hanım’la konuşurken kelimelerinize de ses tonunuza da dikkat edin!” Kılıç’ın sesi hemen arkamdan yükseldi ve sadece bir saniye sonra onun güven verici gölgesi üzerime düştü.

“Sana mı soracağım? Çık hemen evimden,” dedi Aliye bu sefer de ona bağırarak.

“Sanırım burası artık İnci Hanım’ın evi.” Kılıç’ın sözleriyle Aliye’nin öfkesi biraz daha arttı.

“Koruman seni ne kadar da sahiplenmiş! Eminim onun da altına yatıyorsundur!”

“Anlaşılan İnci Hanım’ın yatak hayatıyla ilgili acılarınız var ama ablası bile olsanız böyle konuşmanıza izin vermem. Gidelim, İnci Hanım.” Onlarla arama geçip bir eliyle bana yol gösterdi.

Ben önden o arkamdan yürürken Aliye’nin sinir krizi geçirdiğini biliyordum. Merdivenleri inerken Kılıç arkamdan konuşuyordu.

“Abla mı, yoksa şeytanın sol boynuzu mu karar veremedim.” Az önce öz ablam tarafından bir kez daha yaralanmasaydım söylediklerine keyiflenebilirdim.

“Sanırım hepsini duydun?” Sorumla bir süre sessiz kaldı.

“Yanlış bir şey yaptığınızı düşünmüyorum, bir abla kardeşiyle bu şekilde konuşmamalı.”

“Ben hep yanlış yaparım.”

“Neyse ki artık ben varım,” dediğinde merdivenin sonuna ulaşmıştım. Omzumun üstünden ona baktığımda bakışları üstümdeydi.

“Sen ne yapacaksın ki?”

“Sizin için mi?” dedi ve bir süre sessiz kaldı. “Her şeyi, İnci Hanım.”

Ceren Melek

“Öyle mi? Bu bir korumanın işi değil bana kalırsa.”

“Size özel bir korumayım, unuttunuz mu?” dedi koyu gözleri gözlerimde gezinirken.

“Doğru, bana özel.” Tekrar önüme dönebildiğimde neyse ki daha fazla kimseyi görmeden arabaya ulaşabilmişim. Araba sürecektek halde değildim, sağ koltuğa yerleştiğimde Sila’ya baktım. Bir eli Yiğit’in elinde, bakışları dalgınca camdaydı.

“Açacağım konuma gidelim,” dedim Kılıç sürücü koltuğuna yerleşirken. Telefonumu bağlayıp konumu açtığımda Kılıç da başını onaylayarak salladı. “Aslında, önce hastaneye gidelim.”

“Bir sorun mu var?” Kılıç hemen bakışlarını üstüme çevirdi. “İyisiniz, değil mi?” Annem, babam ve abim dışında kimse benim sağlığım için bu kadar endişelenmezdi.

Parmağımı kessem, azıcık kan görsem koşa koşa babama gidip naz yapardım. Azıcık grip olsam, anneme bitki çayları yaptırırdım. Biraz moralim bozulsa, abimle sohbet seansları yapardık. Gözlerim dolmasın diye çabalamam gerekti.

“Bir şeyim yok, Yiğit’in doktoruna bir görünelim. Aç kaldı, bu kadarlık bebeğe mama da çok vermek istemiyor, Sila. Doktor hastanedeki anne sütlerinden verebilir belki.” Sözlerimle bakışlarını yola çevirdi ve bir süre düşündü.

“Aslında, yeni doğum yapmış bir tanıdığım var. İki aylık daha, ondan rica edebilirim.” Kılıç’ın sözleriyle Sila’ya çevirdim başım.

“Sorsun mu?”

“Yiğit’in karnı doysun da... Kendi oğluma bile yetemiyorum artık,” dedi Sila kısıp sesle.

“Tamam o zaman.” Sözlerimle Kılıç ve yönünü değıştirdi. “Temiz mi bu kadın?” Kılıç şaşırđı.

“Temiz.”

“Hmm, çok emin söyledin, nasıl bir münasebetin var kadınla? Evli mi? Sigara, ilaç falan kullanmıyor, değil mi?” Sözlerimle kısa bir an bana baktı şaşkınlıkla.

Kırık İnci

“Endişelenmeyin. Hiçbir şey kullanmıyor,” dedi emin şekilde.

“Bilemiyorum, benim bebeğimin midesi çok hassastır.” Sözlerle bana yandan bir bakış attı.

“Umarım ona da Victoria’s Secret istemezsiniz,” dedi kısık sesle ama ben duydum.

“Böyle yaparsan maaşına zam gelmez. Daha senden neler isteyeceğim!” Sabırla derin bir nefes aldı.

“Neler isteyeceksiniz?” Bir eli direksiyonda, bana yan yan bakarken onu seyretmemek çok zordu.

“Öyle bakarsan çok hayırlı şeyler istemem,” dediğimde önüne döndü, boğazını temizlerken dudaklarındaki gülüşü gizledi.

Bu gece onunla önemli bir işim vardı, akıl hastanesindeki arkadaşlarımı kurtaracaktık.

Yarım saatlik yol boyunca Yiğit sürekli ağlamıştı, o ağladıkça Sıla daha çok ağlamıştı. Sonunda sitelerin olduğu bir sokağa girmiştik. Arabayı otoparka bıraktığında hemen indim, Kılıç Sıla’nın kapısını açtı ama kafasını iki yana salladı.

“Hiç takatim yok, sizi burada beklesem olur mu?” dedi güçsüzce.

“Olur tabii.” Yiğit’i kucağıma aldım. Yiğit o kadar çok ağlıyordu ki kucağımdaki minik bedeni titriyordu. Altdudağı aşağı sarkmış, iyice şirin bir şey olmuştu.

“Hala senin o ağzını yer.” Boynunu öptüm kokusunu derince içime çekerken. Asansöre ulaştığımızda Kılıç bize bakıyordu.

“Sen eminsin değil mi bu kadının temiz olduğundan?” dediğimde tam cevap verecekti ki tekrar konuştum. “Doktora sormadan böyle bir şey kalkışıyoruz ama bence çok sağlıksız. Vaz mı geçsek acaba? Sıla da kesin oğlunu başka birinin emzirmesini izlemeye dayanamayacağı için gelmedi. Kız haklı, benim de sütüm aksaydı kesilirdi şimdiye.”

“İnci Hanım,” dedi Kılıç hararetle konuşmamı bölerek. “Sakin olun, hiçbir sorun olmayacak. Söz veriyorum.”

Ceren Melek

“Nereden biliyorsun? Çok mu iyi tanıyorsun sen bu kadını? Hem kadına sordun mu sen? Belki kendi çocuğunun sütünü başkasına vermek istemeyecek?”

Sorularımla nefesini verdi sıkıntıyla, sekizinci kata geldiğimizde zile bastı. “Sadece sakın olun,” dedi o güven verici ses tonuyla.

Bence bu ses tonuyla yapamayacağı hiçbir şey yoktu, hem de hiçbir şey.

Kapıyı genç bir kadın açtı. Biraz iri ve kaslı bir kadındı. Kaslı kollarının arasında bir bebek tutuyordu.

“Kılıç!” dedi şaşkınca, bakışları bizim üstümüze döndüğünde şaşkınlığı arttı. “Kim bunlar?” Kılıç tam ağzını açacaktı ki kadın nefesini verdi. “Bunu da mı yaptın? Ne ara çocuk peydahladın?”

“Irmak!” dedi Kılıç uyarırcasına.

“Aman be tamam, geçin içeri,” dedi ve kapıyı tamamen açtı. Bu sırada kolunda tuttuğu bebeği göğsüne bastırırken bakışlarım diğer eline gitti. Diğer elinde silah vardı.

Artık tehlike sezmiyor olacaktı ki silahını siyah pijamasının beline yerleştirerek bebeğiyle içeri doğru yürüdü.

“Irmak biraz tuhaftır,” dedi Kılıç kapıyı kapatırken.

“Kim bu kadın?” Sorumla Irmak bize döndü.

“Kılıç’ın karısıym, bu da bebeğimiz.” Sözleriyle şaşkınlıkla Kılıç’a baktım. “Çok sorumsuz bir baba, tüm işi bana bırakıyor.” Yiğit kucağımda kendini yırtarcasına ağlamaya devam etti.

“Sen evli miydin?” Şaşkınca Kılıç’a baktım.

“Neden şaşırdın? Sana çapkınlık mı yaptı yoksa? Bu adamın çapkınlıklarından gına geldi bana da!”

Hiç evli bir adama benzemiyordu, hem parmağında yüzük de yoktu. Evli falan değildi bence. Yani öyle umuyordum.

Sahiden, neden umuyordum?

Yoksa bu adam hakkında edepsiz düşüncelerim mi vardı?

Sikeyim, kendi kendime konuşuyordum. Bu gidişle akıl hastanesine kendi hür irademle dönmem gerekecekti.

Kırık İnci

“Irmak şaka yapmayı sever,” dedi Kılıç. “İnci Hanım’ın korumalığını yapıyorum. Bu güzel bebeğin anne sütüne ihtiyacı var.”

Kadın ismimi duyduğu an kafasını bize çevirdi. Yeni fark ediyormuş gibi uzunca inceledi. “Şu magazindeki kız?” dedi beni incelemesi bir türlü bitmezken. “Bu bebek senin mi?”

“Hayır, halasıyım.” Bize döndüğünde kendi bebeğini Kılıç’a uzattı ve kollarını açtı Yiğit için. Kılıç’la bakışlarımız kesiştiğinde güven verici şekilde göz kırptı.

Yiğit’i onun kollarına bıraktım.

“Ah, sen ne güzel bir bebeksin böyle!” dedi Yiğit’i incelerken. Bu sırada kendi oğlu kıskanmış olacaktı ki etrafı inletircesine ağlamaya başladı.

Evin içi küçüktü, benim odam kadar anca vardı ama çok zevkli döşenmişti. Her tarafta bebek oyuncakları, kıyafetleri vardı.

Irmak koltuğa oturarak bacaklarını uzattı, birden tişörtünü kaldırıp göğsünü açtığı anda Kılıç hemen başını çevirdi.

“Şimdi benim şifalı sütüm sana mükemmel bir güç verecek, yakışıklı.” Yiğit onun memesini iştahla emmeye başladı.

“Nereden arkadaşsınız?” dedim Kılıç’la Irmak’a bakarken.

“Aynı yerde çalışıyorduk,” dedi Kılıç.

“Sen de mi korumasın?” Sorumla Irmak onaylayarak başını salladı.

“Belli olmuyor mu? Kılıç’tan çok daha iyiyimdir bu arada,” dedi kısık sesle.

“Aynen ondan,” dedi Kılıç kucağındaki bebeği tek koluyla sallarken.

“Bebegin babası nerede?” Sorumla Irmak nefesini sıkıntıyla verdi.

“Babası tam bir piçtir, sana demedim, bebeğim,” dedi hemen Yiğit’e eğilerek.

“Bebegi istemedi mi?” Merakla konuşurken fazla özele girdiğimin farkındaydım.

Ceren Melek

“Magazinde anlatıldığı kadar aşüfte misin?” dedi bana yandan bakarak.

“İrmak!” Kılıç hemen uyarıcı bir tonda söylendi.

“Haddim olmayan sorular sordum, haklısın,” dediğimde bakışlarını Yiğit’e çevirdi.

“İrmak biraz kabadır.” Kılıç’ın arkası hâlâ bize dönüktü.

“Güzel götünle bizi kışkandırmaya mı çalışıyorsun?” dedi İrmak gülerek.

“Hayır, arkadaşımın göğüslerini görmemeye çalışıyorum, bu çok kötü!” dedi Kılıç da hararetle şekilde konuşarak. Aralarında sıkı bir bağ olduğu belliydi.

“Ne zamandır arkadaşsınız?”

“Çok zamandır,” dedi İrmak. “Ne yalan söyleyeyim, seninle ve bir bebekle kapıma geldiğinde dedim şimdi yandık!”

“Abartma,” dedi Kılıç.

Yiğit iştahla emmeyi bıraktığında, İrmak onun alnına bir öpücük bıraktı. Yiğit’i bana uzattığında ona teşekkür ettim. Orta sehpanın üstünde duran değişik bir şeyi eline aldı, plastik şeyi göğsüne götürdüğünde şaşkınca onu izliyordum.

“Ne yapıyorsun?”

“Biraz süt sağıyorum, birkaç gün idare eder. Ben iyi besleniyorum, sütüm bol geliyor. Benimki dana gibi içiyor gerçi.” Bu sırada onun bebeği çığlık atmıştı, Kılıç onu zapt etmeye çalışıyordu. “Tamam be oğlum, bir şey demedim.”

“Memelerin sarkmıyor mu?” Gözlerim merakla irileşmişti.

“Sarkıyor, her geçen gün daha da sarkıyor. Gerçi şu an süt dolu, asıl süt gidince ne olacak diye düşünüyorum.”

“Korkunç,” dedim dehşet içinde.

“Bebeğimin karnını doyurmak için iki göğsümü de feda ederim ben,” dedi Kılıç’ın omzundan ona bakan oğluna göz kırparak.

Kırık İnci

Sonunda bitirdiğinde biberona doldurduğu sütleri bana uzattı. “Benim minik buzağıma iyi bakın,” dedi Yiğit’i öperek. “İsteddiğiniz zaman getirebilirsiniz. Kahve falan ister misiniz?”

“Gitmemiz gerek, çok sağ ol,” dedi Kılıç bebeğini Irmak’a uzatarak.

“Lütfen bir daha kapıma tam dişine uygun ateşli bir hatun ve bir bebekle gelme, az kalsın aklımı kaçırıyordum. Tamam mı?”

“Tamam,” dedi Kılıç gülerek.

Yiğit’in karnı doyduğu için hemen mayışmaya başlamıştı. Kafasını göğsüme yaslayarak uyumaya başlamıştı bile.

“Bu yaptığın benim için çok değerliydi, çok teşekkür ederim. Dile benden ne dilersen,” dedim Yiğit’i biraz daha sarmalarken.

“Bunu ona demeyecektin,” dedi Kılıç kısık sesle.

“Bir dilek hakkım olsun o zaman,” dedi Irmak yine oğlunu kolda hafif hafif sallarken.

Sonunda evden çıkarak asansöre geçtik. “Gözlerinizi sürekli sulu görmek hoşuma gitmiyor, İnci Hanım.”

“Yerimde olsaydın görürdüm ben seni.” Yine burnumu çektim. “Irmak değişik bir kadın.”

“Öyle, bir o kadar da sağlamdır.”

“Belli, eli benim kafam kadardı.” Fısıldadım sesim duyulmasın diye.

“Dedikodu yapmaya an kolluyorsunuz.” Sözleriyle ona teessüf edercesine baktım.

“Durum değerlendirmesi bu, canım.”

Asansörden inip arabaya geçer geçmez Yiğit’i uyanmaması için aşırı yavaş şekilde koltuğuna yerleştirdim. Sıla ağlamaktan yorgun düşmüş olacaktı ki yine uyuyakalmıştı.

Kılıç arabayı çalıştırdığında bu sefer benim açtığım adrese sürüyordu.

Hayatım nasıl da değişmişti, nasıl da her şeyimi kaybetmiştim.

Ceren Melek

Düşünme.

Düşünme.

Lütfen düşünme.

“Bu akşam için hazır mısın?” diye sordum Kılıç’a.

“Bu akşam ne var ki?”

“Eğlenceli şeyler yapacağız.” Sözlerimle kısa bir an bana baktı ve gözlerindeki imalı bakışa şahit oldum. “Öyle şeyler değil, seni yaramaz şey.”

“Ne? Bir şey demedim ki,” dedi hemen savunmaya geçerek.

“Gördüm bir kere, kıvrıma. Bana çok feci baktın.” Sözlerimle güldü.

“Peki, öyle istiyorsanız.”

“Hayır! Kabullenme ki tartışmamız uzasın. Böyle tadı çıkmaz ki.”

“Peki o zaman, İnci Hanım,” dediğinde ofladım.

“Bu gece deli kaçıracağız!”

“Belki de oldukları yer olmaları gereken yerdir, bunu hiç düşününüz mü? Adı üstünde deli!”

“Hayır.” Yüzümü buruşturdum. “Ben oraya mı aittim sence?”

“Bu gidişle evet,” dediğinde ona şaşkınca baktım.

“Maaşını keserim!”

“Beni tehdit mi ediyorsunuz?” dedi şaşkınca.

“Evet, bana prenses gibi hissettirmek zorundasın, ben şımarık bir kızım, çok da nazlıyım.” Omuz silktim, kollarımı göğsümün altında birleştirerek.

“Onu fark ettim zaten,” derken yüzü ciddiydi.

Fark etmişti.

Kafamı dağıtmak için, düşünmemek için onunla konuşmaya çalıştığımı fark etmişti çünkü yolun tüm kalanında beni konuşturmaya çalıştı.

Sıla’yı bırakmak için ailesinin evine geldiğimizde büyük malikânenin kapısı aralandı.

Kırık İnci

Sıla zengin bir ailenin kızıydı, bir sürü erkek kardeşi vardı. Abim ona evlenme teklifi ettiğinde, tüm abileri abimin başına üşüşüp tehdit falan etmişlerdi. Hatta abim topuğuna sıkacaklar diye çok korkmuştu. Yine de Sila'dan hiç vazgeçmemişti. O günleri, abimin tatlı anılarını hatırladığımda nefes almak güçleşti.

Araba evin önünde durdu, bizimki kadar olmasa da büyük bir evdi. Sila'yı uyandırmak için kafamı çevirmiştim ki çoktan uyandığını fark ettim, boş gözlerle etrafı izliyordu.

"İnci! Hoş geldin," dedi Sila'nın en küçük kardeşi Mert, benimle yaşıttı. Masmavi gözleri ablasının gözlerine benziyordu.

"Sıla'ya yardımcı olur musun?" Sorumla hızla başını salladı.

"Gelsene sen de içeri."

"Yok, sağ ol," dedim ama arabadan da indim.

"Sağ ol beni getirdiğin için," dedi Sila güçsüzce. Bana sarıldığında onun sarılışına sıkıca karşılık verdim.

"Lütfen kendin için, Yiğit için biraz da olsa toparlan. Sen benim ablamsın," dedim kulağına doğru.

Yorgun bir şekilde benden ayrıldığında, artık gözünde akıtacak yaş kalmadığını biliyordum. Sila, Yiğit'i kucağına alıp içeri geçince Mert de çantaları aldı.

"Gelmek istemediğine emin misin?" diye sordu başını hafifçe eğerek.

"Evet."

"Pardon ama sizin ev *Adams Ailesi*'nin evi gibi, bence bizimle kalsan çok eğleniriz." Sözlerinde art niyet olmadığını biliyordum.

"Bizimkiler çok seviyor zaten, valla bak taşın bize."

"Çok incesin."

"Annem harika yemekler hazırlatmıştı."

* Orijinal ismi *The Addams Family* olan, 1930'ların çizgi romanına dayanan ve ilk olarak 1991'de sinemaya uyarlanan, gotik ve absürt bir yaşam tarzına sahip, tuhaf ve komik karakterlerden oluşan bir komedi serisidir. —e.n.

Ceren Melek

“Ben gideyim,” dediğimde pes etti.

“Tamam o zaman ama bize taşınabilirsin, istediğin zaman gelebilirsin. Burada bir evin var.”

“Teşekkür ederim,” dediğimde gülümsedi.

“Sen çok güçlü bir kadınsın, eminim seninle gurur duyuyorlardır.”

“Kendine iyi bak, görüşürüz.” Daha fazla konuşmak istemeyerek arabaya bindim.

Tüm konuşmamızı açık camından dinleyen Kılıç, camını kapattı. Arabayı çalıştırdığında kafasını bana çevirdi.

“Herkesin size yürüdüğünün farkında mısınız?” Sorusuyla başımı salladım.

“Elbette farkındayım, çok güzelim çünkü,” dediğimde bahçeden çıkarıyordu arabayı.

“Bunun farkında olmanız güzel.” Bana yan yan baktı. “Ama rahatsız olduğunuz bir durum olursa müdahale etmekten hiçbir zaman çekinmem.”

“Rahatsız olup olmadığımı nasıl anlayacaksın peki?”

“Anlarım ben, siz bana bakın yeter,” dedi güven verici şekilde.

“Bakışlarımdan mı anlayacaksın?”

“Evet.”

“Beni daha o kadar tanımıyorsun ki.”

“O zaman tanırız,” dedi ama bunu söylediği ses tonu bende derin bir nefes alma ihtiyacı yarattı. “Şimdi nereye?”

“Eve, eve gidip güzel bir plan yapacağız. Çok işimiz var.”

“Bunu gerçekten yapacak mıyız, İnci Hanım?”

“Evet ve lütfen artık bana hanım deyip durma.”

“Böylesi daha uygun,” dedi inatçı şekilde.

Bu adamın inadı benimkinden de beterdi. “Bu gece onları oradan çıkaracağım! Birkaç güne de şirkete işimin başına gidip tüm akbabalara gününü göstereceğim.”

Kırık İnci

Sözlerimle ağır ağır başını salladı. “Bazen beni umursamadığını, sadece işin yüzünden katlandığını düşünüyorum.” dedim bakışlarını cama çevirerek.

“Öyle zaten,” dediğinde bu kadar dürüst olması hoşuma gitmemişti. “Ama bence işim olmasaydı da size katlanmak zor olmazdı.”

“Sen de övüyor musun, sövüyor musun anlamıyorum.”

Yolun geri kalanında yine zihnimi oyalamak için onun gibi bir adamdan beklenmeyecek şekilde çok sohbet etti. Konuşmalarımız boyunca kendi hakkında tüm sorulardan kaçınması elbette dikkatimden kaçmamıştı.

Eve geldiğimizde salona geçip oturdum. Hayatım boyunca ilk defa bir kıyafetle bu kadar uzun süre duruyordum. Annem kesin çok kızardı.

Zorlukla derin bir nefes çektim ciğerlerime ve banyoya geçtim. Üstümü çıkartıp kısa bir duş aldım. Bu süre boyunca içeriden pek ses gelmemişti.

Duşumun ardından bornozumla odama geçtim. Saçlarımı hafif hafif kurutarak taradım ve annemin çok sevdiği ipek siyah bir pijama takımı giydim. En sonunda da taşlı, hafif topuğu olan ev terliklerini giydim.

İşte şimdi tam annemin kızıydım.

Gözümden gelen yaşı elimin tersiyle silip salona döndüm. Kılıç televizyonu açmış, rahat şekilde koltuğa yayılmıştı.

İri cüssesiyle üçlü koltukta fazla yer kaplıyordu ve her açıdan çok heybetli görünüyordu.

Bakışları beni bulduğunda kısaca üstümde gezindi. “Acıkmışsınızdır,” dediğinde orta sehpaye dizdiği yemekleri gördüm. “Neyli seversiniz bilemedim.” Pizza söylemişti.

“Fastfood şeyler pek sevmem,” dedim yanına geçip otururken.

“Başka bir şey söyleyeyim mi?” Sorusuyla başımı iki yana salladım.

Ceren Melek

“Yerim biraz.” dediğimde oturuşunu düzeltti. O da benimle birlikte hiçbir şey yemiyordu. “Sen başla,” dedim telefonumu elime alırken.

Bu durumda bakmam beni harap edecekti ama yine de hakkımdaki haberlere bakmak için Twitter hesabımı açtım. Yine linç aradı gözlerim ama bu sırada bir haber gördüm. Çünkü o iğrenç haberin sahibi, o şuarsuz kadın bir açıklama yapmıştı programda. Üstelik sadece o değil, bu haberin ilk kaynaklarının hepsi aynı şekilde açıklama yapmışlardı.

İnci Altınsoy hakkındaki son haberlerimiz çok konuşuldu. Durumu biraz daha araştırınca İnci Altınsoy'un kullandığı sokinleştiriciler yüzünden tepkisiz olduğunu ve gün boyunca kendinde olmadığını öğrendik. Yaptığımız haberin yıpratıcı etkileri sebebiyle özür diler ve başsağlığı dilerlerimizi iletiriz.

“Siktir oradan!” Heyecanla gözlerim irileşmişti. Kılıç pizza dilimini iştahla yiyordu. “Hayatta inanmam! Bu kanal hayatta haberinin yalan oluşunu kabul etmez.” Kılıç sözlerimle şaşırmadı, merak bile etmedi.

“Bir kere benim hakkımda yalan haber yaptıklarında babam bunlara neredeyse bir servet teklif etti ama kabul etmediler! Şimdi nasıl olur da siler ve hatta özür dilerler?”

“Belki de yaptıklarının ne kadar iğrenç, mide bulandırıcı olduğunu fark etmişlerdir.”

“Bunlarda insanlık namına hiçbir şey yok! Altında bir iş var. Biri bunları durdurmuş, çok etkili biri yapmış bunu. Aral hayatta uğraşmaz, zaten şu an en gıcık kaptığı kişi benim. Peki kim yaptı?” Kendi kendime konuşurken Kılıç da beni dinliyordu ama pek umursamadığı için koca ısırıklarla yediği pizzasını şimdiden yarılamıştı.

“Ne güzel işte,” dedi Kılıç ağzı doluyken.

Kırık İnci

Tabii yine insanlar bana saydırmadan edememişti.

Bunlarda para bok gibi, nasıl korkuttularsa hemen R yapmışlar.

Sakinleştirici kısmı doğrudur, kız sürekli kafasını çekip geziyor, zaten hareketlerinin başka açıklaması olamaz.

Daha fazlasını okuyacaktım ki telefonum çalmaya başladı, halam arıyordu. Nefesimi vererek açtım telefonu.

“İnci, güzel kızım benim! Cenazede çok gerildik, aklım hep sende kaldı. İyi misin?” Ses tonu her şeyi belli ediyordu aslında.

“Bir şey mi vardı?”

“Senin halin hepimizin içine oturdu kuzum benim, aklımız hep sende. Yarın akşam amcanın çiftliğinde buluşacağız tüm aile. Mutlaka gel.”

“Mirası öğrendiniz sanırım?”

“Miras şu an konumuz olamaz güzel kızım benim, önemli olan senin sağlığın. Yavrum benim.”

“Tamam, hala.” Daha fazla konuşmasın diye hızla telefonu kapattım.

Ben de önümdeki pizzadan bir dilim alıp ısırdığımda aç olduğumu hissediyordum ama hiçbir şey yemek istemiyordum. Hiç iştahım yoktu, hiçbir şey yapasım da yoktu.

Düşünme.

Düşünme.

Düşünme.

“Nimet o, İnci Hanım,” dedi Kılıç uzun süredir elimde tuttuğum dilime bakarken.

“Sen de nimetsin,” dediğimde o kadar şaşırdı ki ağzındaki lokmayı çiğnemeyi durdurdu. Bir süre yüzüme alık alık baktı.

Güldüğümü gördüğünde zorlukla çiğnemeye devam etti. “Kızardın!” dediğimde önüne dönüp kolanın yardımıyla lokmasını yutmaya çalıştı.

“Çok utandın,” derken ifadesini dikkatlice izliyordum.

Ceren Melek

“Şaşırdım sadece,” dese de pek hızlı konuşamamıştı.

Biraz da olsa dikkatim dağılmıştı, pizza dilimini bitirebildim.

Tam bu sırada telefonum çaldı, Aral arıyordu. Telefonu açmadan hemen önce elimi ıslak mendille sildim. Hoparlörü açtım, elimi silmeye devam ederken.

“İnci!” dedi her zamanki sert sesiyle. “Neredesin sen?”

“Seni ilgilendirmez.”

“Önemli bir konu var.” Sesi fazla ciddiydi, hep olduğu gibi yani.

“Ne oldu?”

“Onları gömdükleri yerden bir silah, bir de saç teli çıkmıştı, incelemedeydi. Silahta senin parmak izin çıktı ve saç teli de sana ait.”

“Ne? Sen ne saçmalıyorsun?” derken şok geçiriyordum.

“Polis seni almaya gelecektir, haber vereyim dedim.” Daha fazla ne söylediğini duyamadım.

Başım dönüyor, kulaklarım çınılıyordu. Duyabildiğim tek şey zil sesiydi.

Polisler gelmişti.

BÖLÜM 6

ÖLMEMİŞ
CANLARIN
KATİL ZANLISI

ÖLMEMİŞ CANLARIN KATİL ZANLISI

Her şeyden habersiz yaşarken bir gün ailemi öldürmekten suçlanacağımı söyleselerdi onlara gülerdim. Hatta suçlanmanın da ilerisinde bir sorgu odasında bileklerimde kelepçelerle oturacağımı söyleselerdi, herhalde sadece gülmekle yetinmezdim. Büyük ihtimalle kafayı yerdim.

Şimdi de o kafayı yemem gereken evredeydim ama şu an o bile fazlaydı, o bile lükstü bana. Eğer bir an bile savsaklarsam tamamen kaybederdim.

Her şeyin farkındaydım ama mesele her şeyin farkında olmak değildi. Farkında olduklarını parçalamak, içinden gerçeği çıkarmaktı. O gerçeğin ne kadar iğrenç, pis ve kanlı olduğunu henüz bilmiyordum ama öğrenecektim.

Ailemin katilini bulacaktım, kendi katilimi bulacaktım.

Ölmemiş canların katil zanlıları tek tek karşıma çıkacaklardı, onları yok edene kadar da yok olmayacaktım. Bu bir söz değildi, bu bir yemindi. Bu intikam değildi, bu kıyımdı. Bu acı değildi, bu acının ta kendisiydi.

Saatlerdir olayı, o geceyi en baştan anlatıp duruyordum. Her anlattığımda tekrar o geceye dönüyordum, onları bir kez daha kaybediyordum her seferinde.

Acının her saniye bu kadar taze olması hem çok tuhaf hem de çok kötüydü.

Allah'ım, bana dayanamam için güç ver. Yoksa başaramayacağım.

Kırık İnce

İşin ruhat yanı şuydu ki artık anlatırken ağlamıyordum, saatlerdir her anlatışında ağlamayı beklemiştim, belki kırz geçiririm bile demişim ama bir damla bile yaş akmamıştı. O yaşlar yanaklarıma değil, uhnine dökülmüştü. Her damlasında acı değil, öfke getirmişlerdi.

O öfke içimde canavarlaşmıştı, artık sadece intikam isteyen bir kadınla değil, bir canavarla karşılaşacaklardı. O canavar onları yok edene kadar durmayacaktı.

"Anlattıklarında uyumsuzluklar var," dedi karşımdaki polis memuru.

"Bilincim yerindeyken olanlar bu kadar."

"Peki kendini korurken kullandığın silah nerede?"

"Pardon, kan kaybederken o silahı saklayamamışım," dedim sabırlı olmaya çalışarak.

"Peki neden sen? Tüm aileni katlederken neden seni sağ bırak-sınlar?"

"Bilmiyorum."

"Ayrıca o gece kanındaki uyuşturucunun etkilerine baktığımızda, saldırganlık hali sözkonusu olabilir," dedi üstüme gelmeye devam ederek.

Avukatım gelene kadar sessiz kalabilirdim ama bu davanın çö-zülmesini en çok isteyen kişiydim ve vakit kaybetmemek için her şeyi yapardım.

"Kendimi nasıl belimden vuracağım?"

"Belki birileriyle çalışıyorsun," dedi orta yaşlı komiser hızla cevap vererek. "Tüm mirasın sana kalması işin en ilginç tarafı. Ayrıca cesetlerde bir tek senin parmak izin var."

"Öldüklerinden emin olmam gerekiyordu, onlara dokundum. Kaçarken abimin üstüne düştüm ama size bunu zaten on kez anlattım!" Ağır ağır başını sallayarak tekrar önündeki dosyaya baktı. "Tek isteğim ailemin katillerinin bulunması ve siz vakit kaybediyorsunuz! Onların ölümünden çıkar elde edebilecek insanlar çok. Neden bunları araştırmıyorsunuz?"

Ceren Melek

“İşimizi nasıl yürüteceğimizi sana soracak değiliz,” dedi sert bir şekilde. “Ayrıca tüm mirasın sana kalmasına bakarsak onların ölümlünden en büyük faydayı sağlayacak kişi sensin.” Yorgunca nefesimi verdim.

“Kendi sorularınızla çelişiyorsunuz!” dediğimde bana gözlüğünün altından ters ters bakıyordu.

“Bu büyük bir dava ve senin başın da büyük bir belada kızım.”

“Ben senin kızın değilim,” dedim dişlerim arasından sabırla. “Avukatımı bekliyorum.”

“On tane avukatın olsun, bu durumda senin masumluğuna inanmak çok zor. Tutuklu yargılanman için elimden geleni yapacağım,” dediği an kapı tıklatılmıştı.

Oğuz içeri girdiğinde komiserle el sıkıştı ve yanıma oturdu. Sakinleştirici bakışları üstümde gezinirken bir süre olayı dinledi.

“Müvekkilim zaten büyük bir şok yaşıyor, ailesini kaybetmiş biri ve onu ailesinin ölümüyle suçlayarak daha büyük bir şoka sokuyorsunuz. Bu iş bittiğinde sırf bunun için size ayrıca dava açacağız,” dedi Oğuz kendinden emin şekilde.

“Bunun bir çete işi olduğunu düşünüyoruz ve İnci Altınsoy da ya isteyerek ya da zorla bu çeteye katkıda bulundu. Ailesinin ölümünde parmağı var. Burada ona bırakılan miras, koca bir servet. İnsanlar böyle bir servet için ne kadar ileri gidebilir tahmin edebiliyorum,” dedi gömleğinin yakalarını çekiştirerek.

Kapı açıldığında içeri daha genç bir polis geldi, elinde şeffaf bir poşet vardı. “Masanın üstüne bırak,” dedi karşımdaki. Şeffaf poşeti masanın üstüne bıraktı ve birkaç adım geri çekildi. “Bu silah sana bir yerden tanıdık geliyor mu?” dediğinde gözlerimi kıstım.

“Benim değil.”

“Ama senin parmak izin var,” dedi polis yine. “Bu kendini savunduğun silah değil, bunu onaylıyorsun değil mi?”

“Evet,” dedim yutkunarak.

Başımı eğdim, dirseklerimi masaya yaslayıp silahı daha yakından inceledim. Bu silah benim değildi ama yabancı da değildi.

Kırık İnci

“Kime ait bu silah?” Sorumla komiser nefesini sıkıntıyla verdi.

“Ruhsatsız, sahibini bilmiyoruz.”

Bakışlarım kısıldı. Evet, ben bu silahı elime almıştım. Hem de cinayet günü.

Aral’la tartıştığım an, bana silahı elinin tersiyle ittirdiği an zihnime kesik kesik dolarken bunun o silah olduğuna neredeyse emindim. Sinirlenerek onun kafasına fırlattığım silah...

“Bize söylemek istediğin bir şey var mı?” dedi polis, Oğuz da aynı şekilde tepkimi izliyordu.

Annemin sesi zihnimde yankılandı. *Kimseye güvenme.*

“Hayır, daha önce hiç görmedim.”

“Hiç görmediğin bir silahta neden parmak izin var peki?”

“Müvekkilimin o gece uyuşturucu etkisinde olduğunu biliyorsunuz. Hatırlayamaması çok normal ve bunun için üstüne gidemezsiniz. Ayrıca bilincini yitirdiği esnada eline tutuşturulmuş olabilir bu şekil bir iftira için,” dedi Oğuz hızlı hızlı konuşurken.

“Tüm oklar senin üstünde,” dedi aynı sert ifadesiyle komiser. “Bu gece burada olmaya hazır ol, aynı şekilde gelecek geceler de,” dedi ve yerinden kalktı. “Avukatınla konuşabilirsin, birazdan tekrar geleceğim ifade almak için.” Daha fazla konuşmadan çıktı.

Oğuz direkt bana döndü, bakışları üstümde gezindi. Benim gibi süslü bir kızı son zamanlarda böyle tayt ve sweatle görmek ona tuhaf gelmiş olacaktı ki bakışları uzun süre giydiklerimde oyalandı.

Polisler geldiğinde üstümde siyah geceliğim vardı, Kılıç karşımda bir duvar gibi dikilmiş ve ben üstümü değiştirmeden beni hiçbir yere götüremeyeceklerini söylemişti. Polisler beni götürürken de benim arabama binip bizi takip etmişti.

“O gece hakkında bana hatırladığın her şeyi anlatman gerek, İnci.”

“Saatlerdir tek yaptığım bu zaten,” dedim bıkkın bir şekilde.

“Şu an ne kadar suçlu gözüktüğün hakkında hiçbir fikrin yok. Seni hemen bu durumdan çıkarmamız gerek.”

Çeren Melek

"Ailem öldü benim, Oğuz! Benim annemi, babamı, abimi öldürdüler! Şimdi de o suçu üstüme yıkmaya çalışıyorlar. Onları..."

"Evet, bak ne güzel farkındasın. Ona göre davranman lazım, her adımı dikkatli atman lazım. Yanlış bir şey yaparsan, birden gerçekten suçlu durumuna düşebilirsin. Şimdi bana o gece ne olduysa detaylı şekilde anlatmanı istiyorum."

Tam anlatmaya başlamıştım ki olduğumuz odanın kapısı açıldı. Az önceki komiser az önceki rahat ifadesinin tam tersi bir tavırla içeri girdi. Kaşları derince çatılmış, yüzünde sert bir ifade oluşmuştu.

"Çıkıyorsunuz," dedi kendi de söylediği şeyden rahatsız olarak.

Oğuz da en az benim kadar şaşkın duruyordu. "Benim dışımda gelen avukatlar falan mı oldu? Birden neden böyle bir karar verdiniz?"

"Öyle gerekti, çıkmak istemiyor musunuz?" diyerek yanımıza yaklaştı. Cebinden çıkardığı anahtarla bileklerimi çözerken kıstığı gözleri üzerimde bu sefer daha dikkatli geziniyordu.

"Aral falan mı geldi?" dedim şaşkınca Oğuz'a bakarken. Bilmiyorum dercesine omuz silkti.

"Birisi lehimize ifade mi verdi?" dedi Oğuz da benimle aynı merakla.

Adam hiçbir şey söylemedi, hızlıca bileklerimdeki kelepçeleri çıkardı. "Bugünlük serbestsin ama şu an bir numaralı şüphelisin ve aksi kanıtlanana kadar da gözümüz üstünde."

Oğuz tam konuşacaktı ki adam aşırı gergin şekilde dışarı çıktı hızlıca. "Ne oluyor sence? Neden bırakıyorlar beni?"

"Bilmiyorum ama öğreneceğim. Önce şuradan çıkalım." Birlikte ayaklandık, odadan çıktığımız an Kılıç'ı gördüm. Hemen kapının karşısında durmuş, beni bekliyordu. Çıktığımızı gördüğünde birkaç adımda yanımıza ulaştı.

"İyi misiniz, İnci Hanım?" Sorusuyla başımı olumlu anlamda salladım.

"Ben içerideyken birileri mi geldi, benim hakkımda konuşmak için?" dediğimde başını iki yana salladı.

Kırık İnci

“Ben burada kalıp bir şeyler öğrenmeye çalışacağım. Sen eve geç,” dedi Oğuz kolumu destek vermek istercesine sıkarak.

“Haber bekliyorum,” dedim yorgunca. Eğilip yanağıma bir öpücük bıraktı, ardından hızla yanımdan uzaklaşırken Kılıç kısıp bakışlarıyla onu süzüyordu.

“Oğuz’a âşık mı oldun?” dediğimde irkildi.

“Anlamadım?”

“Çok dikkatli bakıyorsun da.”

“Sizin etrafınızdaki herkese dikkatle bakmam gerekiyor gibi. İyi olduğunuza emin misiniz?”

“Ailemin cinayetinden suçlandım, ne kadar iyi olabilirim?” Yorgun bir halde yüzümü ovuşturdum.

“Bu sefer ağlamamışsınız.” Koyu gözleri uzun uzun gözlerimde gezindi.

“Bundan sonra ağlamayacağım, ağlatacağım.” Yüzünde yarım ağız, tatlı bir sırıtış oluştu.

“Size de bu yakışır, İnci Hanım.”

“Bana hanım demen çok sinir bozucu,” derken yürümeye başlamıştım. “Bu lanet yerden hemen çıkmak istiyorum.”

“Önce dışarıyı kontrol edeyim, basın duymuş olabilir,” dedi temkinli şekilde.

“Daha birkaç saat oldu, hem nereden duyacaklar ki?” derken kapıya ulaşmıştım. Kılıç da peşimden hızlı hızlı gelirken çıktığımız an haklı olduğunu anladım.

Her tarafta kameralar, muhabirler ve ışıklar vardı.

Işık beni o kadar rahatsız etti ki elimin tersiyle gözümü kapatmaya çalıştım. Herkes bir şey soruyor, bana yaklaşmaya çalışıyordu.

“Ailenizin cinayeti için mi geldiniz, İnci Hanım?”

“Hakkınızda çıkan haberlerle ilgili söylemek istediğiniz bir şey var mı? Gerçekten ailenizin cenazesinde tarzınızı mı düşünüyorsunuz?”

Ceren Melek

“Ailenizin cinayetinde şüpheli olduğunuzu duyduk. Bu konuda söylemek istediğiniz bir şey var mı?”

“Aileniz tüm mirası size bırakmış, cinayetin bununla bir ilgisi var mı?”

“Ailenizin ölümünde gerçekten parmağınız var mı?”

Başım dönüyordu, midem bulanıyordu. Hiçbir tepki veremiyordum.

Kılıç bir elini belime koydu, beni hızlı hızlı yürütürken kameraların görüntü almasını engellemeye çalışıyordu.

“Geri çekilin!” Onun yerine bağırان başka biri olsa muhabirler daha çok üstüne giderlerdi ama Kılıç insana korku veren bir adamdı. Gözlerini kısarak onları uyarırken beni de göğsüne çekmiş hızla yürütüyordu.

Bu sırada, o kalabalığın arasından küçük bir erkek çocuğu yanıma ulaştı. Elime bir çiçek tutuşturup kaçarken olanları algılayamıyordum.

Beni arabaya bindirene kadar kimsenin yanıma yaklaşmasına izin vermedi. Kendisi de vakit kaybetmeden sürücü koltuğuna geçti.

“Bu kadar kısa sürede olayın yayılmasının ve buraya doluşmalarının tek bir mantıklı açıklaması var,” dedim sıkıntıyla yüzümü ovuştururken.

“Bilen biri özellikle mi çağırmış?” dedi bakışları yoldayken.

“Evet,” dedim ve elimdeki çiçeği inceledim.

Bu bir zambaktı.

Bembeyaz bir zambak.

Tıpkı annemin bahçeye ektikleri gibi.

“Çiçeği bırakın, öyle size verilen her şeyi de almayın,” dedi ve elini uzattı çiçeği almak için.

Ona izin vermedim, çiçeği incelemeye devam ettim.

“İyi misiniz?” dedi tekrar, bunu bana çok sık sormak zorunda kalıyordu.

Kırık İnci

“Şimdi yarın da ailesinin katili diye paylaşırlar her yerde,” dedim nefesimi zorlukla verirken.

“Endişelenmeyin, öyle bir şey olmayacak.” Sözleriyle başımı hızla kaldırdım. “Herkesin gözünde çok zeki olmayan, zengin ve şımarık bir kızsınız. Kimse cinayet işlediğinizi düşünmeyecek.”

“Yarın uyandığımda yine hakkımda bir ton hakaret göreceğim. Sorun küfretmeleri falan değil, sorun ben bu kadar acı çekerken insanların bunu yapabildiğini düşünmesi.”

“Bunun bir önemi olmamalı, siz kameralar karşısında bir yüzünüz. Alışık değil misiniz?”

“Böyle şeylere alışmak kolay değil, terapi alıyorken yine biraz daha dayanabiliyordum ama şu an hiçbir şeye dayanacak takatim yok.”

“O zaman yarın terapiye götürüyüm sizi,” dediğinde başımı iki yana salladım.

“Hayır, iyileşmeye değil, kötüleşmeye ihtiyacım var.” Çünkü ancak o zaman bu karşımdakilerle savaşacak kadar güçlü olabilirdim.

“Kendinize acı çektirmeyi seviyor musunuz?” Sorusuyla bakışlarım elimdeki çiçeğe daldı.

Lilyum.

Zambak.

Belki de ilk defa kafamı dağıtmak için onunla sohbet etmedim, yorgunca başımı arabanın koltuğuna yasladım.

Gözümden akan yaşları kimsenin görmesini istemiyordum. Başımı tamamen cama doğru çevirdim ve gözlerimi yumdum.

Kendime geldiğimde hareket eden bir şeyin üstündeydim ve bu araba değildi. Kılıç'ın kucağındaydım.

Gözlerimi kırptırdığımda bana yukarıdan bakıyordu. “Uyumaya devam edebilirsiniz,” dedi bir bebek taşıyormuş gibi dikkatliken.

İtiraz etmedim, başımı güzel kokulu göğsüne yasladım. “Ağrıyan bir yeriniz mi var? Acı çekiyor gibisiniz,” dediğinde sessiz kaldım.

Ceren Melek

Kalbim ağrıyordu, çok acıtıyordu. Üstelik asla dinmeyecek bir ağrıydı bu. Hayatım boyunca ensemde olacak bir ağrıydı. Belki de kaybettiğim an beni tekrar diriltecek o ağrıydı.

Uyandığımda sıcak yatağımdaydım. Gece olanlar, uzak bir zamanda yaşanmış gibiydi ama değildi.

Gözlerimi sıkıntıyla yumdum.

Hakkımda çıkan haberleri tahmin bile edemiyordum.

Dün çocuğun verdiği zambak başımın ucuna özenle bırakılmıştı. Derin bir nefes aldım. Kendime gelmem gerekiyordu.

Yorgun argın yataktan kalktım, her sabah yaptığım bakım rutinin aksine yüzümü bile yıkamadım. Odadan çıktığımda içeriden güzel kokular geliyordu.

Salona ulaştığımda bir nefes sesi duydum, sık alman bir nefesti. Adımlarımı hızlandırdım ve salona girdim.

Kılıç salonun ortasında, yarı çıplak şekilde mekik çekiyordu. Terli, çıplak, nefes nefese ve... nefes kesiciydi.

Başarılı bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibi kusursuz bir vücuda sahipti. Sanki heykeltıraş arada hata yapmış gibi vücudunda küçük izler vardı.

İnip kalkarken nefes nefeseydi, hızlıydı ve hiç yorulmazmış gibi güçlü duruyordu.

“Günaydın,” dedi ama yüzü bana dönük değildi. Sadece o kusursuz sırt kaslarım ve pazılarını görüyordum.

“Günaydın,” dedim ona yaklaşıp daha yakından incelerken. “Beni dün yine kucaklamışsın?”

“Çok hafıfsiniz.” Nefes nefese kaldığı için sesi biraz şeydi, baştan çıkarıcı.

Eğer o hayatıma birkaç hafta önce girmiş olsaydı ve ben evin en küçük şımarık kızı olarak onu tanısaydım, eminim ki şimdiye kadar çoktan on kere falan onu yatağa atmıştım. Çok iyiydi, çok

Kırık İnci

karizmatikti. Neyse, odaklanmam gereken şeyler vardı ve bu yakışıklı korumam değildi.

Birden sıcaklamıştım sanki.

“Kahvaltı hazırladım sizin için.”

“Teşekkür ederim,” dedim ama ayakta dikilip onu izlemeye devam ettim. Hatta biraz daha yaklaşıp yüzünü de görüş açımın içine dahil ettim.

Yüzünde tatlı bir sırıtiş oluşurken hâlâ aynı hızla sporuna devam ediyordu. En sonunda durduğunda soluklandı.

“Spor yapacak vaktim olmadığı için evinizde yapıyorum, sorun olur mu?” dediğinde başımı iki yana salladım.

Böyle bir şeyin evimde çıplak gezinmesi sorun olmazdı.

İç çektim. “Kendi evinmiş gibi davran, boş odalardan birine geçebilirsin.”

“Öyle yaptım zaten, eşyalarımı yerleştirdim,” dediğinde şaşırdım.

“Ne ara?”

“Arkadaşımdan istedim getirmesini.”

“Peki,” dedim ve zorla da olsa ondan gözlerimi ayırabildim. Telefonumu alıp mutfığa geçerken o da sporuna devam ediyordu.

Derin bir nefes alarak Twitter ana sayfasına girdim, bir süre gezindim ama kendim hakkında hiçbir şey göremedim. En sonunda merakıma yenik düşerek gündeme baktım, şaşırtıcıydı ki gündemde de değildim. Kendi adımı arattığımda sadece cenazeden görüntüler vardı.

Dün gece hakkında hiçbir haber yapılmamış, hatta bir tane bile tweet atılmamıştı. Şaşkınlığım artarken bunun nasıl mümkün olabildiğini düşünüyordum.

Birkaç magazin sayfasına da baktım ama hiçbirinde bir şey yoktu. Sadece bazıları eski konularımı gündeme getirerek linç ediyorlardı o kadar.

Aral ya da diğerleri hayatta uğraşmazdı, aynı şekilde arkadaşlarım da. Peki ikidir kim böyle büyük haberleri engelleyebiliyordu?

Ceren Melek

Kafa karışıklığım biraz daha artarken Kılıç'ın hazırladığı kahvaltıya baktım.

Hiçbir şeyin eksik olmadığı bir masa hazırlamış, kenarda duran makinada filtre kahvemi bile yapmıştı. Filtre kahvenin yanına süt ve şeker de koymuştu.

Gözlerimi kırpıştırarak derin bir nefes aldım. Kılıç'ın hazırladığı kahvaltı günler sonra iştahla yiyebildiğim tek şey oldu. Güçlü olmalıydım, çözmem gereken büyük bir dava vardı.

Kendime gelecektim, dik duracaktım, ailemin katilini ve beni ailemin katili gibi göstermeye çalışan kişileri bulacaktım. Şu saatten sonra onları bulmadan aldığım her nefes bana haramdı.

Dik duracaktım, babam için. İçimde kopan fırtınaları gülümsemelerle saklayacaktım, annem için. Herkesi parmağımda oynatacak ve kurban olduğum bu oyunda onları kukla yapacaktım, abim için.

Telefonumda Aral'ın, Aliye'nin, amcamların, halamların ve diğer bir sürü akraba ve arkadaşımın araması vardı. Hepsini görmezden geldim.

Kahvaltıdan sonra salonun önünden geçerken Kılıç'ın hâlâ spor yaptığını gördüm. Onu bölmeden direkt duşa girdim. Kendime gelmek için kısa bir duş aldım, ardından bornozuma sarılıp odama geçmeden önce salona bir kez daha baktım. Kılıç her baktığımda farklı bir pozisyondaydı, şimdi de plank yapıyordu.

Onu rahatsız etmeden odama ilerledim. Geçen ay annemle Paris gezimizde aldığım beyaz mini elbiseyi çıkardım. Bu elbiseyi anneciğim seçmişti. Dolan gözlerimi kırpıştırdım. Zaten en güzel kıyafetlerimi hep o seçerdi.

Bu elbiseyi aldığımız gün, altına en gidecek ayakkabıyı, çantayı ve saç stilini de söylemişti. Yüzümdeki yorgun ifadeyi kapatacak bir makyaj yaptım. Annemin hep sevdiği gibi saçlarımın birer tutamını saçımın arkasında tutturdum.

Tom Ford topuklu ayakkabılarımı giyindim. Tam Zümrüt Altınoy'un kızıydım.

Kırık İnci

Gözümden akan yaşları silerek aynaya gülümsedim. O yansımanın arkasında annemin beni izlediğini biliyordum, bana bakıyor ve gururla gülümsüyordu. Hep memnuniyetsiz gibi dursa da yaptığım şeyleri en çok o sever, beni hep desteklerdi.

Güzeller güzelim benim.

“Sizin için güçlü kalacağım, söz veriyorum,” dedim masanın üstündeki peçeteyle yaşlarımı silerken. “Bugün yanlarına gideceğim, hepsinin ne konuştuğunu dinleyecek, ne planladıklarını öğreneceğim. Sizin katilinizi bulacağım.”

Masamın üstünde babamla sarılarak çektiğim bir fotoğraf çerçevesinin içindeydi. O camı okşadım, babamın yüzünü okşadım.

Bundan sonra onları sadece fotoğraflarda görmeme neden olan herkesi mahvedecektim.

Derin bir nefes aldım, Chanel siyah çantamı alarak odadan çıktım.

Kılıç hâlâ spor yapıyordu, bu sefer sınav çekiyordu.

Çantamı koltuğu üstüne atıp ona yaklaştım. “Saatlerdir spor yapıyorsun!”

“Hayran hayran bakılacak bir vücut yaratmak hiç kolay değil,” dedi nefes nefese.

“Çok yorma kendini, ben bugün seni daha çok yoracağım.” Bir an durdu ve alnına düşmüş saçlarıyla, terli yüzüyle tatlı tatlı baktı. Elimi havada salladım. “Öyle değil, seni yaramaz şey.” Gülerek sınav çekmeye devam etti.

“Hedefime ulaşmama daha var, biraz bekleyebilir misiniz?” dediğinde ofladım.

“Beklemeyi hiç sevmem.”

“Tamam, o zaman sırtıma oturur musunuz?” dediğinde doğru duyup duymadığımı anlayamadım.

“Ne?”

“Ağırlıkla çalışırsam sayımı düşürürüm, birkaç dakikaya biter,” dedi nefes nefese.

Ceren Melek

Şu saniye, terli terli kısık sesle konuşurken onun her yerine oturabilirdim.

Söylediklerini hiç yadırgamayıp sanki bir sandalyeye oturmuş gibi sırtına oturduğumda benim varlığımdan hiç etkilenmeyerek aynı hızda devam ediyordu.

“Bu çok seksi,” dedim çıplak vücudunu süzerken. “Yoksa korumam beni baştan çıkarmaya mı çalışıyor?”

“Baştan mı çıkıyorsunuz?”

“Evet, seni şöyle gördüğümünden beri altımda nasıl terlersin diye hayal ediyorum,” dediğimde birden durdu. “Şaka şaka.” Çıplak omzuna vurdum ama elimi çekmek için de acele etmedim. Güldü yine, bakışlarım vücudunda gezinirken yuvarlak kalçasından gereğinden fazla oyalanmıştı.

“Ben sapık değilim, tamam mı?”

“Tamam, İnci Hanım.”

“Rahatsız olursan söyle.”

“Olmam, İnci Hanım,” dediğinde altdudağımı ısırarak sabırla derin bir nefes aldım. Sert ve terli kaslarının üstünde olmak çok baştan çıkarıcıydı.

“Emin misin?”

“Eminim. Ayrıca çok hafıfsiniz, ağırlıkla çalışmış sayılmıyorum. Kalkabilirsiniz,” dediğinde hiç istemesem de kalktım güzel belinden.

O da spor yapmayı bıraktı, bir süre derin derin nefes aldı. “Kısa bir duş alayım, sonra çıkalım olur mu?”

“Olur,” dedim koltuğa geçip onu süzmeye devam ederken.

Yere serdiği havluyu aldı ve omzuna attı. Çıplak vücuduyla ayağa kalktığında yüzünü görmek için başımı epey bir kaldırmam gerekti.

Bu adam çok gerçekdişiydi.

Bakışlarımı fark ettiğinde tatlı tatlı sırtarak bana kıcını döndü. Hızla salondan çıkarken dikkatlice onu izliyordum. Korumamla yaşama işine fazla alışmıştım.

Kırık İnci

Ailem dışındaki insanlarla aynı çatı altında yaşamaktan nefret ederdim ama bu herifin rahatsız edici hiçbir şeyi yoktu.

On dakika boyunca telefonumu elime almadım, normalde bir telefon bağımlısı olan ben açıp Instagram hesabıma bile bakmadım.

Öylece durup duvarı seyrettim.

Tam on dakikanın ardından Kılıç düşünu almış, salona üstünü giyinmiş şekilde girmişti. Saçları hâlâ nemliydi, siyah kumaş bir pantolon ve beyaz bir gömlek giyinmişti.

Salondan içeri girerken gömleğinin kollarını yukarı doğru katlıyordu. Bakışlarımı fark ettiğinde durdu, başını kaldırmadan bana alttan alttan baktı.

Bu kadar iyi görünmesi insanlık suçuydu. Üstelik her geçen gün gözüme daha da karizmatik geliyordu. Bu herife sadece yakışıklı demek büyük bir hata olurdu. Her tarafından karizma fişkırıyordu.

“Bana neden öyle bakıyorsunuz?” dedi en sonunda dayanamarak.

“Gördüğüm en iyi şeye bakıyorum,” dediğimde sonunda gömleğiyle uğraşmayı bitirmişti.

“Bana bilerek yürüyorsunuz. Hem kafanız dağılıyor hem de karşılık vermeyeceğimi biliyorsunuz,” derken sırtıyordu.

“Evet, biliyorum,” dedim yerimden kalkarken.

“O zaman yanlış biliyorsunuz,” dediğinde bakışlarımı hızla ona çevirdim. Sırtışını silerek dikleşti ve ellerini arkasında birleştirdi. “Nereye gidiyoruz, İnci Hanım?”

“Önce eve uğrayıp babamın eşyalarını alacağım, sonrasında da büyük amcamın evine gideceğiz. Gidip neler planladıklarını görmem ve onları incelemem gerek,” dediğimde başını ağır ağır salladı.

Birlikte evden çıktık, otoparka indiğimizde Kılıç kapımı açıp sürücü koltuğuna geçti. “Üstünüze bir ceket alsaydınız keşke,” dedi serinliği hissettiğinde.

“Üşümüyorum, bence üşürsem beni hemen ısıtırsın,” dediğimde arabayı çalıştırmıştı.

Ceren Melek

“Onu nasıl yapacağım?”

“Benim için şehri falan yakarsın. Özel korumamsın ya hani.”

“Elbette,” dedi gülümseyerek. Gülümsemek bu adama çok yakışıyordu. Gerçi bu adama her şey çok yakışıyordu. “Yeter ki siz isteyin.”

Yol boyunca şarkı açarak, arada da sözlerimle ona yürüyerek yakışıklı korumamı biraz yordum.

En sonunda eve yaklaştığımızda derin bir nefes aldım. Zaten yaklaştıkça daha çok saçmalamıştım ve Kılıç da bunu fark etmişti.

“Şu ağaçlar ne kadar da güzel, bazen ağaç olmak istiyorum. Sonra da olmak istemiyorum, bilmiyorum niye. Of, bu ara rüyalarım çok karmaşık, gerçekten rahat uyuyamıyorum. Sen nasılsın? Burçlara inanıyor musun? Ben de inanıyorum ya, gerçekten Jüpiter benim sinirlerimi çok bozuyor. İnsanlar çok acımasız, merhametsiz.” Sözlerimle Kılıç boş boş yüzüme baktı.

Deli arkadaşlarım olsa anlardı ve birlikte gülerdik.

“Pek iyi değilsiniz sanırım, İnci Hanım,” derken artık gülmüyordu. “Kliniğe dönmek istemediğinize emin misiniz?” Ona ters ters baktım.

“İstiyorum, vallahi bak ciddi ciddi istiyorum. Orada dayasınlar bana uyuşturucuyu, etrafta gezip durayım deli elbisemle. Dert yok, tasa yok, süper hayat. Onda on hayat, şu halime bak.”

“Zaten bir an oraya dönmek için rol falan yaptığınızı düşündüm,” dediğinde ona teessüf edercesine baktım çünkü ben rol falan yapmamıştım.

“Oradaki arkadaşlarımı kurtaracağım,” dediğimde nefesini verdi. “Şimdilik çok yoğunum, birazcık rahatlayayım, direkt gidiyoruz.”

“Bu gidişle onların yanına geri dönecek gibisiniz.”

“Patronunla düzgün konuş!” dedim hemen çatılan kaşlarımla. “Maaşını keserim bak.”

“Beni sürekli tehdit mi edeceksiniz böyle?”

Kırık İnci

“Sen hep böyle tatlı tatlı konuşacak mısın benimle?” dediğimden aniden sustu, altdudağını ıslatırken yola odaklanmaya çalıştı ama kızarmıştı! “Ya nasıl da utandı!”

“Utanmadım, İnci Hanım,” dedi boğazını temizleyip kendine gelmeye çalışarak.

“Utandın ya da daha kötüsü bana yü...”

“Tamam, İnci Hanım,” dedi hızla.

“Tamam ne?”

Bu sırada araba bahçede durmuştu, Kılıç bir savaştan çıkmış gibi nefesini rahatlamışçasına verdi. “Geldik,” dedi konuyu kapatmaya çalışarak.

Gülerek arabadan indiğimden ilk gördüğüm kişi Cenk olmuştu. Takım elbisesinin içinde, evin merdivenlerinde durmuş sigarasını içiyordu. Onu gördüğüm an gerçek gülüşüm soldu ve yerini sahte bir ifade aldı.

Kısık bakışları beni uzun uzun süzerken hemen ardından Kılıç’a döndü. Ona bakarken gözlerindeki nefreti biraz bile gizleme gereği duymuyordu.

Kılıç bir adım arkamda dururken o da Cenk’e kilitlenmişti. “Zor bir geceydi sanırım,” dedi Cenk çok üzgünmüş gibi.

Başımı Kılıç’a çevirdim. “Bilmem, öyle miydi?” dediğimden Kılıç güven verircesine gözlerini açıp kapattı.

“Bence değildi,” dediğinde ona gülümsedim. Bakışlarımı Cenk’e çevirdim.

“Ne oldu?”

“Polis seni ifade için götürmedi mi?” derken ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. “Tüm oklar senin üstündeydi. Senden önce biz ifade vermeye gitmiştik ama senle konuşamadık. Aramalarımıza da dönmedin.”

“Evdeler mi diğerleri?” dedim sorusunu duymamış gibi.

“Evet, onlar da hazırlanıyor. Ahmet amcalara gidiyoruz,” derken beni süzmeye devam etti. “Bugün yine çok güzel olmuşsun.”

Ceren Melek

“Sen de hiç formunu kaybetmiyorsun, hep yavşaksın,” dediğimde normalde bunu pek umursamazdı ama sanırım Kılıç bizi dinlediği için rahatsız olmuştu.

Onunla daha fazla konuşmadan eve geçtim, Kılıç da peşimden gelirken kısa bir an ona yaklaşmış, omzuna vurarak eve girmişti ve fazla iri olduğu için Cenk’in geriye doğru sendelemesine neden olmuştu.

Eve girdiğimde kimseyi görmemeye çalışarak direkt babamın çalışma odasına çıktım. Babamın odasında bir kasa vardı ve şifresini bilmiyordum. Onun dışında sadece bilgisayar vardı ama bulamıyordum. Şirkette bırakmış olabilirdi.

Onun odasından çıkıp abimin odasına geçerken Kılıç bu süre boyunca beni koridorda beklemişti. Abimin de bilgisayar yoktu.

Ellerim boş çıkarken aşırı şekilde canım sıkılmıştı. “Bir şey bulamadınız mı?” Sorusuyla başımı iki yana salladım.

“O gece onlara saldırırlarken eşyalarını da pekâlâ çalmış olabilirler,” dedim sıkıntıyla merdivenlerden inerken.

Salondan sesler geliyordu. Kılıç peşimden gelirken ben de salona girdim. Aral, Aliye, Atlas ve Cenk salona dizilmişlerdi.

Mert’in de dediği gibi şu an tam olarak *Adams Ailesi* gibi duruyorlardı. Hepsi simsiyah giyinmiş, dün aldıkları haberlerden sonra yüzleri beyazlamıştı.

Bense aralarında bembeyaz, yaşadığım tüm buhrana rağmen yaptığım makyaj sayesinde kanlı canlı duruyordum.

“İnci Hanım, eve teşrif edebildiler,” dedi Aral kısıp gözleriyle Kılıç’a ve bana bakarak.

“Sizin için gelmedim.”

“Tahmin edebiliyorum,” dedi gıcık bir gülümsemeyle. “Ahmet amcam bizi bekliyor, herkes gitmiş,” diye devam etti. “Geliyorsun, değil mi? Dün olanları da konuşalım.”

“Elbette geliyorum, sonuçta artık her şey bana kaldı değil mi?” dedim ben de ona gıcık gıcık gülümserken.

Kırk İnci

“Şu saçma kavgayı kesin artık,” dedi Atlas. Hayret, bugün ayakta duramayacak kadar çok içmemiştii. Gerçi saat daha erkendi.

“Geç kalacağız, yemeğe yetişelim. Ayrıca daha onları toprağa vereli iki gün olmuşken beyaz giyinmen ne kadar doğru?” Aliye’nin sözleriyle bakışlarımı ona çevirdim.

Aynı annem gibi zarif giyinmişti bugün. Siyah, zarif bir elbise, dirseklerine kadar uzanan eldivenler, kafasında siyah hasır bir şapka ve annemin kolyesine benzeyen ama yanından bile geçemeyecek olan inci bir kolye takmıştı.

Sabırla verdim nefesimi. “En azından onları toprağa verdikten sonra evde kutlama düzenleyip yerlerine geçmeye çalışmıyorum.”

“Tamam, İnci!” dedi Aral uyarıcı bir tonda.

“Bu kız iyice kafayı yedi,” dedi Aliye kalkmasına yardım etsin diye elini Cenk’e uzatarak.

Cenk onu kaldırırken artık eskisi gibi gözlerinin içine bakıp eline öpücükler bırakmıyordu. Aksine zor dayanıyormuş gibiydi. Bunlar daha iyi günleriydi.

“Dünkü olayları uçakta konuşacağız,” dedi Aral yanımdan hızla geçerken.

Kılıç’la arabama geçtiğimizde uçak kısmını anlamadığına emindim. “Ahmet amcam Kıbrıs’ta yaşıyor, evi orada,” dediğimde kafasını ağır ağır salladı.

“Bugün sabra çok ihtiyacınız var gibi duruyor,” dediğinde başımı olumlu anlamda salladım.

“Diğer akrabaları gör sen bir de,” dedim nefesimi vererek.

“Beyaz giyinmeniz yas tutmadığınız anlamına gelmiyor. Ben-
ce onların karanlıklarının arasında ay gibi parlıyorsunuz.” Bunları söylerken hiç yüzüme bakmamış, gündelik bir şeyden bahsediyormuş gibi konuşmuştu.

“Sen bayağı romantik bir adamsın, he,” dediğimde başını iki yana salladı.

“Değilim.”

Ceren Melek

“Evet, öylesin.”

“Ablanızın sevgilisi yanınıza yaklaştığı an orada olacağım, o herif gördüğüm en yavşak herif.” Sözleriyle yine başımı salladım.

“Öyle, benimle birlikteyken ablaımla falan yakınlaşmış zamanında. O zamanlar on yedi yaşındaydım, o salağı ilk aşkım sanıyordum,” dediğimde şaşırmıştı.

“Ablanız da pek iyi değil.”

“Pek mi?” Güldüm.

“Medyaya yansıtılan her şey çok farklı,” derken biraz da kendi kendine konuşuyormuş gibiydi.

“Evet, kimi nasıl göstermek istiyorlarsa öyle yapıyorlar. Ben de aksi için çabalamıyorum gerçi.”

“Hakkınızda çıkan hiçbir şeyle alakanız yok,” dedi bakışları yoldayken.

“Hiçbir şey deme lütfen, o haberlerde sürekli ne kadar seksi ve güzel olduğumdan da bahsediyorlar.” Sözlerimle dudakları gerildi, tam gülmüyordu ama bu da onun gülüş tarzıydı.

“Haklısınız.”

“Hangi konuda? Güzel ve seksi olduğum konusunda mı?” dedim hemen.

Altdudağını ıslatırken yine yüzünde o tatlı ifade belirmişti. Çaktırmamaya çalışa da hafif hafif sıcaklıyor, utanıyordu.

Eli beyaz gömleğinin yakasına gittiğinde de bu tezimi doğruladım.

Yolun geri kalanında Kılıç’a yürümeye devam ederken o da beni sabırla dinlemiş, ara ara da karşılık vermişti. Eğer ona yürüdüğümün çeyreği kadar bana yaklaşırdı aramızda kesin bir şeyler olurdu. Ancak bu çizgiyi çok güzel koruyor, sınırı aşmıyor ama ketum da durmuyordu. Hafif şakacı, çokça rahatlatıcı ve güven verici bir adamdı. Ona yürüme sebebim de sadece buydu, kafamı inanılmaz dağıtıyordu. Mesela yol boyunca hiç, birkaç saat sonra gireceğim o gergin ortamı düşünmemiştim.

Kırık İnci

Havalimanına ulaştığımızda direkt arabayla birlikte uçak pistine geçtik. Normalde böyle bir uygulama herkese yapılmazdı ama babam sürekli yurtdışına seyahat ettiği için ve vakit kaybetmekten nefret ettiği için birkaç yıldır uçağa bu şekilde geçiyorduk, bize ait olan tüm plakalarla.

Diğerleriyle aynı anda varmıştık. “Bu yolculuk çok uzun sürecektir,” dedim bıkkın bir şekilde. Bu sırada Kılıç arabadan indi, ben inmek için hazır hissetmezken Kılıç kapımı açtı.

“Ben yanınızda olacağım,” dedi Kılıç elini bana doğru uzatarak.

O büyük elini tutmaya çalıştım, parmaklarımın elleri arasında ne kadar küçük kaldığını görünce ona komik gelmiş olacaktı ki boğazını temizledi.

Ben inerken o da hafifçe çekerek inmemde yardımcı oldu.

Babamın en sevdiği ve en büyük uçağıydı. Altınsoy yazıyordu uçağın üstünde. “Acaba babam uçağını da mı bana bıraktı?”

“Bence her şeyini size bırakan babanız onu da size bırakmıştır.”

“Diğerlerini uçaktan atarsam ne olur?” dedim kısık sesle.

“Bence çok güzel olur,” dedi o da aileme yandan bir bakış atarak.

“Tam kafama göre bir korumasın. Hem kafama hem gözüme hem gönlüme...” Sözlerimle sağ yanağındaki gamzesi belirginleşirken boğazını temizledi yine.

Diğerleri uçağın merdivenlerinden çıkarken ben de yürüyordum. Tam Cenk geçecekti ki Kılıç bir kolunu kaldırarak onu durdurdu. Ben önce geçerken arkamdan da Cenk’in geçmesine izin vermedi. Kılıç koca bedeniyle arkamdan çıkarken Cenk görünmüyordu bile.

Aral’ın karşısındaki koltuğa oturduğumda Kılıç da arka tarafa geçiyordu. “Seçili korumalar dışında diğerleri bizimle seyahat etmez,” dedi Aral onu süzerken.

“Kılıç seçili ve özel bir koruma,” dedim bacak bacak üstüne atarken.

Ceren Melek

“Dün gece ne oldu karakolda? Seni nasıl serbest bıraktılar?” dedi Aliye de sevgilisiyle çaprazımdaki koltuklara yerleşerek.

“Üzölmüş gibisiniz.”

“Tüm okların seni göstermesi bizi de şaşırttı,” dedi Aral takım elbisesinin ceketini çıkartırken.

“Beni önce akıl hastası, sonra da katil yapmanız sizi şaşırttı mı?”

“Seni bir şey yaptığımız yok, İnci,” dedi Atlas.

“Sen fikir belirtme, hatta konuşma. İçmeye devam et,” dedim kısık bakışlarımla.

“Biz senin büyükleriniz, düzgün konuş,” dedi Aliye.

“Ayrıca polis senden şüphelenmekte haklıydı, tüm oklar senin üstünde şu durumda. Dediğim gibi şaşırdığım şey senin tutuklanman değil, senin serbest kalabilmen,” dedi Aral kısık bakışları üstümde gezinirken.

“Ne yani?” Ben de onları tek tek inceledim. “Kendi ailemi ben mi öldürdüm? Miras için? Siktirin gidin başımdan.”

“Öyle bir şey söylemedik,” dedi Atlas.

“Belki uyuşturucu etkisindeyken hatırlayamadığın şeyler yaptın. O gece büyük bir şeylerin olduğu belli ve emin ol ortaya çıkacağım,” dedi Aral yine boş boş konuşarak.

“Katılıyorum sana,” dedim başımı sallayarak. “O gece büyük bir şeyler oldu, babama en güvendikleri ihanet etti. Yoksa babam aptal bir adam değildi, birileri eve girdiyse babam da kandırılmıştır. Ve bu ortaya çıkana kadar da durmayacağım. Bir gün her şeyi açığa kavuşturacağım ve onların ölümünde parmağı olan herkesi mahvedeceğim.” Konuşurken hepsine tek tek bakıyor, ifadelerini izliyordum.

“Peki bunu nasıl yapacaksın?” dedi Cenk benimle alay edermiş gibi.

Hâlâ beni küçümsüyorlardı, işte tam da bu yüzden kazanacaktım.

“İnci herhalde izlediği filmler gibi sanıyor, yine gerçeğin dışında yaşıyor,” dedi Aral alayla.

Kırık İnci

“Artık büyümesi gerek,” dedi Aliye de başını sallarken.

“Aslında size sormak istediklerim var,” dedim sözlerini pek takmayarak. “Olay gecesi siz tam olarak neredeydiniz? Neden evdeki ve bendeki koruma sayısı bu kadar düşmüştü? Eve geldiğinizde ben hâlâ hayattaysam, ne ara tüm kanıtları yok ettiler?”

Aral ve Aliye bakiştılar.

“O gece bizim rayfaylaydım,” dedi Atlas omuz silkerek. “Bizimkilerle de kapıda karşılaştık.”

“Bunları neden soruyorsun, İnci?” dedi Aral. “Ne demeye çalışıyorsun?”

“Ne anlıyorsan o.”

Sorularıma cevap vermediler, ayrıca fazlasıyla gerildikleri de elbette gözümünden kaçmamıştı. Daha fazla konuşmayacaklarını anladığımda yanlarından kalkıp yakışıklı korumamın yanına geçtim.

Bu tarafta birkaç koruma daha vardı, beni gördüklerinde kalkacaklardı ki onları durdurdum ve Kılıç’ın yanına yerleştirdim.

Elinde bir kitap vardı, *Gazap Üzümleri*. “Okumak ister misiniz?”

“Okudum onu,” dediğimde kaşları havalandı. Sanırım dışarıdan sadece marka isimlerini aklında tutan kültürsüz bir şeye benziyordum.

“Yolculuk kısa sürecektir, daha hafif bir şeyler olsun,” dediğimde yanında duran küçük kitaplıktan *Satranç* kitabını çıkardı.

“Bunu da okudunuz mu?” dediğinde başımı sallayarak onayladım.

“Ama kaç yıl oluyor, bir ara her gün başka bir Stefan Zweig kitabı bitiriyordum, o yüzden hepsi birbirine girdi. Gerçi aklımda en çok kalan bu oldu sanırım.”

“O zaman başka kitap bakalım,” dedi ama hangi kitabı çıkartsa okumuştum.

En sonunda pes etti. “Okumadığınız bir kitap var mı, İnci Hanım?”

Ceren Melek

"Bu rafta yok."

"Pek kitap okuyan birine benzemiyorsunuz."

"Çok okurum, çok da severim. En çok da romantik olanları," dediğimde gülümsedi. "Ne? Sen sevmez misin?"

"Romantik her şey bana çok sıkıcı gelir," dedi kısık sesle.

"Seni romantik her şeye alıştıracığım o zaman," diye göz kırptım. Gülümsemesini bastırmaya çalışarak kafasını önüne çevirdi.

Bir saatlik yol boyunca Aliye'nin sevgilisine nazlanmasını dinlemiştik. İner inmez amcamın araçları bizi havalimanından almak için dizilmişlerdi.

Amcamın bir tarafı ormana bir tarafı denize bakan malikâne-sine gitmeyi normalde çok severdim. Burası bana çok huzur verirdi. Ayrıca burası sadece amcamın evi değil, Altınsoy ailesinin en büyük malikânesiydi. Babamın büyüdüğü evdi. Büyükanнем de burada yaşıyordu.

Amcam bana farklı bir araba göndermişti. Kılıç'la arkadaki koltukta otururken Kıbrıs'ın sıcak havası şimdiden rahatsız etmeye başlamıştı.

"Kıbrıslı mısınız?" Kılıç'ın sorusuyla başımı salladım.

"Biraz karışık ama evet," dediğimde daha fazla sorgulamadı.

"Buraya sık sık gelir misiniz?"

"Evet, kumar falan oynuyordum bir ara. Babama otel aldır-tım buradan sırf rahat oynamak için," dediğimde Kılıç'ın kaşları ovalanmıştı. "Sonra her şey benim olunca oynayışım kaçtı, zaten babam da sırf o yüzden almadıysa ben de bir şey bilmiyorum."

Hissettiğim acıyla burnumun ucu sızlarken derin bir nefes aldım.

Büyük malikâneye geldiğimizde tüm akrabalar bahçedeydi. Hepsi yas tutuyormuş gibi simsiyah giyinmişti. Sadece baba tarafı değil, anne tarafından da akrabalar vardı.

Ahmet amcam yerinden kalkıp bana ulaştı, yanaklarımı öptüğünde ona karşılık vermedim. "Güzel kızım benim, çiçek gibi olmuşsun." Ahmet amcam görüntü olarak babamın kopyası gibiydi.

Kırık İnci

Benzerlikleri, bu saatten sonra canımı yakacak gibi gözüküyordu.

“Koruman kapıda kalabilir,” dediğinde itiraz edecektim ki durdum.

Herkesin ne düşündüğünü ve ne yapmak istediklerini öğrenmem gerekiyordu, bunun için onlara güveniyormuşum gibi gözükmem lazımdı.

“Alışkanlık işte.” Bakışlarımı Kılıç’a çevirdim. “Diğer korumalarla bekleyebilirsin,” dediğimde bir süre emin olmak için gözlerimin içine baktı. En sonunda pes ederek başını itaat edercesine salladı ve yanımdan uzaklaştı.

Amcam beni diğerlerinin yanına çekerken bakışlarım onda kalmıştı. Sadece benim değil, tüm kuzenlerimin de bakışları onun üstünde kalmıştı.

Girdiği her ortamda dikkatleri çekebilecek bir adamdı.

Bahçede koca bir masa hazırlanmıştı. “Olanların şokunu yeni yeni üstümüzden atabiliyoruz,” dedi Ahmet amca yürürken.

“Bence siz ilk gün atlatmıştınız,” dedim dilime hâkim olamamış olarak.

“O gün hepimiz çok acılıydık ama iş hakkında konuşmamız gerekiyordu, biliyorsun ki biz çok köklü bir aileyiz. Dağılmamamız gerek, şu an birbirimize en çok kenetlenmemiz gereken yerdeyiz.” Tane tane, manipüle edici şekilde konuşuyordu.

Babama çok benzediği için yüzüne bakmamaya çalışıyordum. Babama duyduğum özlem yüzünden ona sarılıp ağlamak istemiyordum.

Havadaki temiz havayı içime çektim, herkes tek tek kalkıp bana fazla samimi şekilde sarılıyordu. Aral, Aliye ve Atlas aynı ilgiyle karşılaşmamışlardı.

“Ah, bu elbiseye âşık oldum,” dedi Melis beni süzerken. Kendisi normalde giyindiğim her elbisede bir kusur bulur, bir şekilde laf sokardı.

Ceren Melek

“İnci zaten çok güzel olduğu için giyindiği her şeyi güzelleştiriyor,” dedi Melis’in annesi, ortanca amcamın karısı.

“Biraz solgun gözüküyor, çok yormayalım onu,” dedi Figen halam. Kocasını kumarbaz olandı.

“Bu gece burada kalmayacağım,” dediğimde Ahmet amca hemen bana döndü.

“Olmaz kızım, ne zamandır gelmiyorsun. Böyle bir durumda bizimle kalman senin için en güzeli olur. Bizim çocuklarla gezersin, biraz kafa dağıtırsın.” Bizim çocuklar dediği, şeytana pabucunu ters giydirecek kuzenlerimdi.

“İşlerim var, yarından itibaren şirketin başına geçeceğim!” dedim sesimi yükselterek. Bu cümlemlerle hepsinin dikkati benim üstümde daha da yoğunlaştı.

“Sen ne anlarsın şirket yönetmekten?” dedi Ahmet amcamın en büyük oğlu Cemil. “Böyle şeyler erkeklerin işidir. Neden kendini kasiyorsun ki? Gez ve gençliğinin tadını çıkar. Bu sıkıcı işleri de bizim gibi adamlara bırak.” Masadaki herkes kafalarını sallayarak onu onaylamıştı.

Güldüm, yüksek sesle güldüm. O kadar çok güldüm ki başım arkaya doğru düştü. Masadaki tüm ses kesilmişti.

“Sizin gibi adamlar?” derken yavaş yavaş gülmemi durdurabiliyordum. “Karısını aldatan, şirkette çalışan kadınları sadece bir objeymiş gibi gören ve bunları sadece babaları sayesinde yapan adamlar mı? Ah, hiç güleceğim yoktu, Cemil.” Cemil’in rengi aniden bembeyaz olmuştu. Yanındaki karısı da aynı gerginlikle bana bakıyordu.

“Acını anlıyorum ama sözlerine dikkat et,” dedi Cemil yerinden kalkarken.

“Acımla sözlerimin bir alakası yok. Ayrıca size kötü bir haberim var, şirketi ben yöneteceğim. Hem de hepsini. Babamın her şeyini daha da büyüteceğim, egosundan geberen insanlara onun emeklerini yedirtmeyeceğim. O zaman benim gibi bir kadının neler yapabileceğini göreceksiniz.”

Kırık İnci

“Zaten Galip amcanın tüm mirası sana bırakması saçmalıktan başka bir şey değil,” dedi Cemil. İşte biraz da olsa gerçek yüzlerini göstermeye başlamışlardı.

“Evet, aslında bu çok şüpheli bir durum! Ayrıca İnci cinayet anında orada olan tek kişi,” dedi başka bir kuzenim de.

“Bu kadar tartışma yeter, birbirinizin üstüne daha fazla gitmeyin. Gel İnci benimle,” dedi Ahmet amca ayağa kalkarken. “Senin atına bakalım.” Tartışma büyüse de büyümese de umurumda değildi ama yine de Ahmet amcayla birlikte kalktım masadan.

“Babaannem nerede?”

“Haber aldığımızdan beri iyi değil, odasına kimseyi almıyoruz,” dedi amcam benimle birlikte yürürken.

“Amca, sen daha iyi bilirsin, son zamanlarda babamı rahatsız eden birileri var mıydı?”

“Babanı rahatsız eden çok kişi vardı. Unutma, eğer bir şeyler başarıyorsan düşmanın çok olur, kızım. Bizim de düşmanımız çok.” Bu evdekilerin o düşmanlardan daha tehlikeli oldukları kesindi.

“Kimler mesela? En büyük düşmanınız kim?”

“Kırahanlılar, geçmişten gelen derin bir husumet var. Ama uzun zamandır sessizler, baban son zamanlarda işlerden elini eteğini çekmeye çalışıyordu fakat bundan memnun olmayan çok kişi var.”

“Çok üstü kapalı konuşuyorsun,” dedim ama neden böyle konuştuğunu biliyordum. Benim çok şey bilmem onun da işine gelmezdi.

“Diyeceğim o ki kızım, ailenin katilini arama demiyorum ama o katilleri ararken kendi canından da olma. Çok dikkat et.”

Zaten o gece beni öldürmek istemedikleri için yaşıyordum ve eminim ki bunun da bir sebebi vardı. Belki de en başından beri amaç ailemin cinayetini benim üstüme atmaktı.

Amcamla birlikte yürürken atların yanına gelmiştik, burada bembeyaz, güzel bir atım vardı. “Rüzgâr nasıl?”

Ceren Melek

“Rüzgâr seni epey özledi,” dediğinde atların olduğu alana gelmiştik.

Rüzgâr’ı gördüğüme adımlarımı hızlandırdım, koşarcasına ulaştığımda o da beni gördüğüne sevinmişti. Boynuna sarılmamla başını hafifçe eğerek kişnedi.

Tertemiz yüzüne bir öpücük bıraktım. Ona burada çok iyi bakıyorlardı. Bir gerçek vardı ki Ahmet amcam bu dünyada hiç kimseye merhamet duymazdı ama hayvanlar kırmızı çizgisiydi. Burada sırf çiftliği için kalıyordu.

“Ben de seni çok özledim, Rüzgâr.” Onu en son görmeye geldiğimde Sıla hamileydi, Aytekin abimle buraya ilk defa gelmişlerdi.

“Hoş geldiniz, İnci Hanım,” dedi seyis beni gördüğünde. “Binici kıyafetlerinizi hazırlayayım mı?”

“Rüzgâr’ı hazırlaman yeterli,” dediğimde hızla onu hazırlamaya başladı. Bu süreçte özlemle Rüzgâr’ın güzel tüylerini okşadım.

Annem binici kıyafetlerimi giyinmeden, bir elbiseyle Rüzgâr’a bindiğimi görse eminim çok söylenirdi. Babam da annem bana söyleniyor diye ona kızardı.

Burnumu çektim, başımı gökyüzüne kaldırdığımda, sanki onların bu tartışmasını gözlerimin önünde gördüm.

Rüzgâr kişnediğinde ilgimi yine ona çevirdim. Amcam yanımdan ayrılmıştı çoktan. Rüzgâr’a bindiğimde bu hissi ne kadar özlediğimi daha iyi anladım.

Ormana doğru gitmeye başladığımızda bir yandan Rüzgâr’ın tüylerini okşamaya devam ediyordum. Bir yere kadar hızlı hızlı giderken yüzüme çarpan hava inanılmaz iyi gelmişti.

Rüzgâr yavaşladığında tüylerini okşamaya devam ettim. “Başımıza çok kötü şeyler geldi, Rüzgâr, çok kötü. Herkesi aldılar benden, hem de çok kötü aldılar, biliyor musun? Nereden bileceksin ki? Sana da gelmiyorum hiç. Sen de kızdın mı bana?”

Rüzgâr’ın üstünden indim, onunla yavaş yavaş yürürken bir yandan da konuşuyordum.

Kırık İnci

“Herkesten şüpheleniyorum, herkesten bir şeyler çıkmasını bekliyorum. Ne yapacağım bilmiyorum, korkuyorum, Rüzgâr. Ya katillerini bulamazsam diye çok korkuyorum.” Rüzgâr başını bana doğru eğerek yüzüme dokunduğunda ağladığımı yeni fark ettim.

Başımı başına yasladım bir süre, ona sıkıca sarıldım. “Babam seni bana getirdiğinde küçücüktün, o zaman bayılmıştım sana. Bak, şimdi ikimiz de kocaman olduk. Evet, biraz yaşlandın. Ama seni çok seviyorum.”

Onunla biraz daha dertleştikten sonra tekrar üstüne çıktım, biraz daha ilerlerken ormanın bu taraflarını hiç hatırlamıyordum.

İleride bir adam vardı, elinde tüfekte karşısındaki hedeflere sıkıyordu. Rüzgâr’ı yavaşlattım.

Adam beni fark ettiğinde durdu, uzaktaydı ama çatık kaşlarını görebiliyordum. Genç ve iri olduğunu seçebiliyordum sadece.

“Burası özel mülk, hanımefendi!” diye bağırduğunda nereye geldiğimi anlamaya çalıştım. “Burası Kırahanlı ailesine ait! Geri dönseniz iyi olacak.” Konuşurken hafif tehditkâr bir tondaydı.

Orada dikilmeye devam ettiğimde tüfeği bana çevirdi. Rüzgâr korkmasın diye okşamaya devam ettim başını.

“Yıllardır geliyorum buraya, bu arsa Altınsoy ailesinin!”

“Hayır, Altınsoy arazisi beş yüz metre gerinizde bitti!” derken hâlâ çok gergindi.

Evet, buraya daha önce hiç gelmemiştim. Bu kadar uzağa gelmeme babam hiç izin vermezdi.

“Yemedik arazinizi,” dedim ve Rüzgâr’ı ürkütmeden geri döndürdüm. Oradan hızla uzaklaşırken beni izlediğini biliyordum.

Kırahanlı soyadını birden çok duyar olmuşum. İlk duyduğumda babam ve abim konuşuyorlardı. Her kimlerse, köklü ve dişli oldukları belliydi. Belki cinayette parmakları vardı. Şu saatten sonra zaten herkes gözümde başşüpheliydi.

Hızla ilerlerken gördüğüm kişiyle yavaşladım. Kılıç ormandaydı. “İnci Hanım, sizi arıyordum.” Sözleriyle bakışlarım kısıldı.

Ceren Melek

“Neden?”

“Amcanız yalnız döndü, merak ettim sizi,” derken bakışları uzun uzun üstümde gezindi.

Yavaşladığımda o da yanımda yürümeye devam etti.

“Ata binmek yakışmış,” dedi. Güneş gözlerine vurduğu için tek gözünü kapatarak konuşuyordu. Koyu gözlerini güneş bile aydınlatamıyordu.

“Başka şeylere binmek daha çok yakışıyor,” dediğimde şaşırdı. “Bisiklet falan yani,” derken eğleniyordum. “Sen ne düşündün?”

“Hmm...” Kafası dağılmış gibiydi. Güldüm. “Çok güzel bir atmış,” dedi o da Rüzgâr’ı incelerken.

“Yabancıları pek sevmez.”

“Bence beni sever,” dedi hafif hafif Rüzgâr’ı okşayarak. Şaşırtıcıydı ki Rüzgâr ona dokunmasına izin verdi.

Seyisin yanına dönene kadar ağır ağır yürüdük. En sonunda inecekken Kılıç tam arkamda durarak açılan eteğimi birilerinin görmesini engelledi. Bunu sık yapıyordu.

Omzumun üstünden yüzüne baktım ama kalçalarım değil, havaya bakıyordu. Elini belime koyarak inmemi kolaylaştırdığında, ona döndüğüm an burun buruna gelmiştik.

“Teşekkür ederim,” derken yakışıklı yüzünü bu sefer daha yakından inceledim.

“Rica ederim,” dedi o da aynı dikkatle bana bakarken.

Kendimi geri çekmeyi başardığımda, Rüzgâr’ı biraz daha öptüm ve zorla da olsa ayrılabilirdim.

Bahçeye dolanarak değil de direkt geçebilmek için eve girdiğimde Kılıç peşimden geliyordu.

Duyduğum seslerle aniden durdum, Kılıç da hızla durduğunda sessiz olması için elimi havaya kaldırdım.

“Bu nasıl bir saçmalık?” diyordu Cemil. “Her şey boşa gidiyor!”

“Nereden bilelim tüm mirası o şımarık kızına bırakacağını?” dedi Cenk de.

Kırık İnci

“Planımız böyle değildi!” dedi Cemil tekrar. “Bir hiç uğruna bu kadar tehlikeyi göze almadım ben!”

“Siz iki salak zaten bir haltı becerseniz şaşacağım! Bu olanların tüm sorumlusu sizsiniz! Ben sizi kaç kere uyardım!” Bu da Aral’ın sesiydi.

“Sakin olalım, şu an daha büyük bir sorumuz var,” dedi Aliye de.

“O İnci başımıza bela açacak! İcabına zamanında bakmalıydık.” Bunu diyen de küçük amcamdı.

“Saçmalamayın daha fazla!” dedi Aral. “Onun için endişelenmeyin, zeki zeki konuştuğuna bakmayın, safın teki. Onu istediğim kıvama getirmek bir haftamı almaz. Zaten böyle bir güçle başa çıkamaz, elbette bizden yardım isteyecek. İnci şımarıktır, çok da doyumsuz. Annemizle babamız olmadığı için onlardan aldığı sevgi eksik kalınca bize muhtaç kalacak. Biz de ona istediğini vereceğiz. Cidden çok saf, iki güzel sevişe kanıyor.”

“Bu konuyu uluorta konuşmayalım, her şey ailemizin iyiliği için,” dedi amcam.

“Evet, ailemiz için,” dedi Aral da.

Geriye doğru birkaç adım attığımda, o sert göğse çaptım. Tamamen döndüğümde Kılıç beni izliyordu dikkatle.

İşaretparmağının tersiyle gözyaşımı silene kadar gözümden akan yaşın farkında bile değildim.

Girdiğimiz kapıdan geri çıkarken Kılıç da peşimdeydi, hiçbir şey söylemeden beni takip ediyordu.

Biz bahçeye ulaşana kadar evdekiler de ön bahçeye çıkmışlardı. Omuzlarımı dikleştirdim, dudaklarıma bir gülümseme yerleştirdim.

“Ben İstanbul’a dönüyorum,” dediğimde hepsi bana baktı.

“Olur mu öyle şey, kızım?” dedi Ahmet amca. “Daha yeni geliniz, yemek bile yemedin.”

“Yarın şirkette çok yoğun olacağım ama sözüm olsun, haftaya yine geleceğim. Kendinize çok iyi bakın, ben bu ziyaretimi

Ceren Melek

saymıyorum. Yakında tekrar görüşeceğiz.” Hepsini orada bırakarak hızlı hızlı uzaklaştım.

Kılıç da peşimden gelerek beni takip etti. Arabaya bindiğimizde beni dikkatle izliyordu.

“Şimdi ne yapacağız, İnci Hanım?”

“Onları gerçek İnci Altınsoy’la tanıştıracamız.”

Gece boyunca bir saat bile uyuyamamıştım. Sürekli düşünüp durmuştum. Düşündüğüm şeyler beni büyük çıkmazlara götürmüştü. Tahmin ettiğimin ötesinde bir kötülükle karşı karşıyaydım ve hâlâ her şey büyük bir gizemdi.

Bugün tam annemin kızıydım, çok zarif, pahalı ve güzeldim. Simsiyah bir tulum giyinmiş, pahalı takılar takmış, saçlarımı dalga dalga yapmıştım.

Omzuma attığım ceketle şirketin uzun koridorunda yürürken gözümdeki güneş gözlüğünü bilerek çıkarmıyordum. Beni gören herkes bir kez daha bakıyordu. Altınsoy ailesinin şımarık kızını takım elbiselerin içinde şirkette görmek herkesi şaşırtıyordu.

Kılıç da iki adım gerimde, benim gibi simsiyah giyinmiş, gözüne de güneş gözlüğü takmıştı.

Babamın odasına girene kadar yanıma gelmeye kimse cesaret edemedi. Odaya girdiğimde babamın asistanı girdi içeri.

“Merhaba, İnci Hanım, hoş geldiniz.”

“Hoş buldum, Serpil. Bir saat içinde tüm departmanların müdürlerini toplantı odasına getir. Bu saatten sonra Altınsoy şirketini ben yönetiyorum,” dediğimde şaşkınlığını gizlemeye çalışsa da pek başarılı olamadı.

“Başka bir isteğiniz var mı?”

“Bir sütlü şekerli, bir tane de sade kahve.” Söylediklerimi onaylayıp hızla kafasını sallayarak çıktı odadan.

Babamın koltuğuna oturdum, çalışma masası bizim fotoğraflarımızla doluydu. Gözümdeki güneş gözlüğünü çıkardım.

Kırık İnci

Kılıç da gözlüklerini çıkarıp beni izledi bir süre. “Yönetici olmak size yakıştı, İnci Hanım.”

“Bana yakışacak daha güzel şeyler var mı peki?” dedim başımı omzuma doğru eğerek.

“Evet, kesinlikle.” Bu sefer yüzünde mimik oynamadı.

“Ne gibi peki?” dediğimde derin bir nefes aldı. Arkama yaslanarak bacak bacak üstüne attım. “Sözlerimden ve hareketlerimden rahatsız oluyorsan yapmam.” Ona sürekli yürüyordum, patronu olduğum için belki sessiz kalabilirdi bu duruma.

“Olmuyorum,” dedi kesin bir şekilde.

“Hiç mi?” dedim havalanan kaşlarımla.

“Hiç,” dedi aynı kesinlikle.

“Yandık o zaman,” dediğimde yüzündeki sert ifade kırıldı.

“Yanalım o zaman.”

Tam ona cevap verecektim ki odamın kapısı tıklatıldı ve hemen ardından açıldı. “Bu size gelmiş, İnci Hanım,” dedi Serpil elinde büyük bir çiçek buketiyle odama girerken.

Çiçeği masamın üstüne bıraktığında bakışlarım kısıldı.

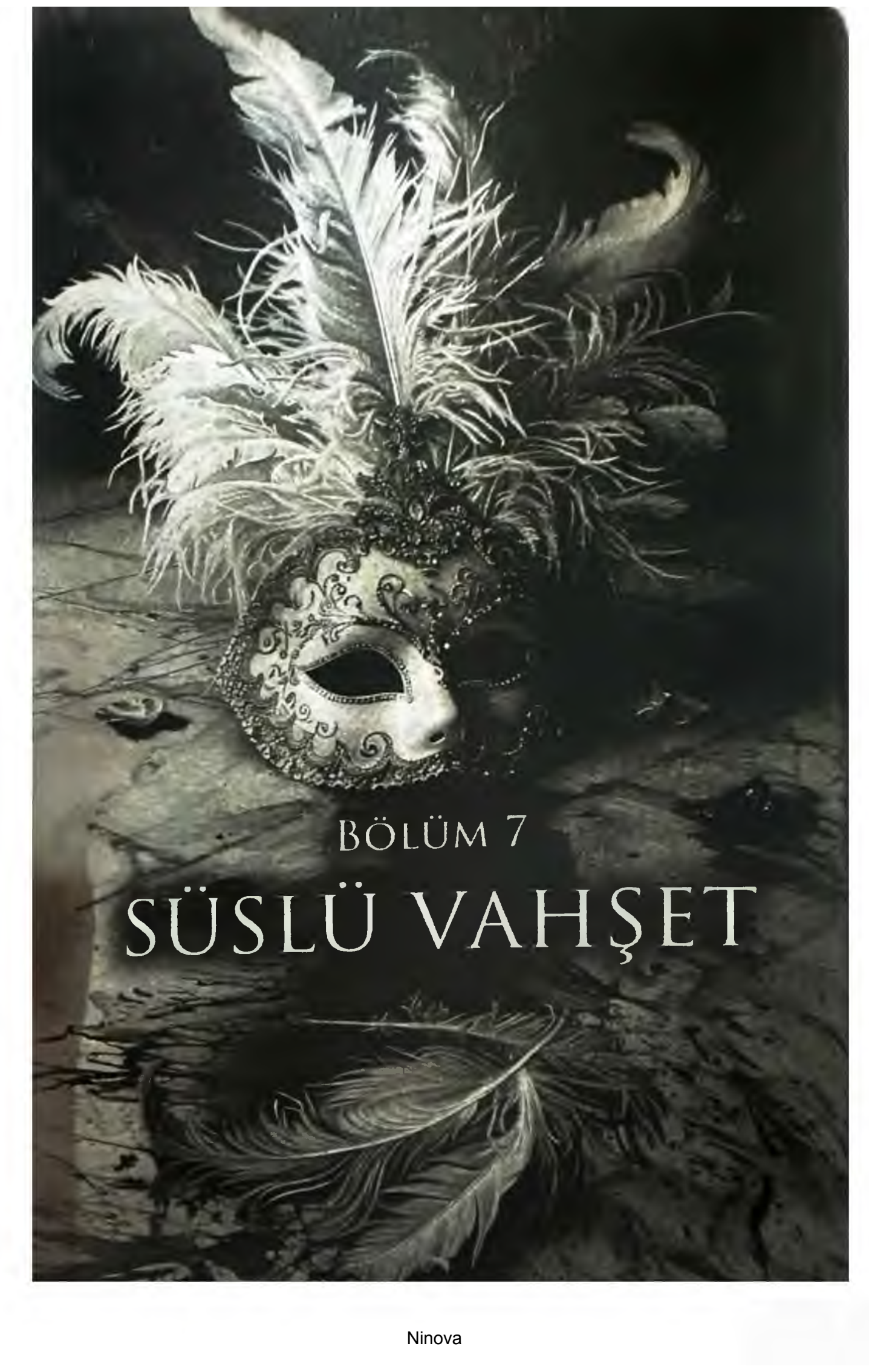
Bir buket dolusu zambaktı, bembeyazlardı. Aşırı güzel düzenlenmiş bir buketti. Buketin içinde küçük küçük beyaz inci taneleri ve üstünde bir de not vardı.

Çiçekleri kendime çekip notu açarken Serpil çıkmıştı. Kılıç’ın bakışları dikkatle üstümdeydi.

Beyaz, küçük bir zarftı. İçindeki kartı çıkardım.

*Çakıltaşlarının arasında parlayan inci tanesine
sevgilerimle.*

ARSLAN KIRAHANLI

BÖLÜM 7

SÜSLÜ VAHŞET

SÜSLÜ VAHŞET

Annem bana hep bir çare bulunur derdi, babam çarem olurdu, abim çare aradığım sorunu yok ederdi. Artık hepsini tek başıma yapmak zorundaydım.

Bana bu zorundallığı yaşatan herkesin zoru olacaktım. Onları mahvedecektim.

Parmaklarım arasındaki yazıyı tekrar tekrar okurken nefes alıp verişlerim hızlanmıştı, öfke tüm vücudumu ele geçirmişti.

Bu adam kimdi bilmiyordum ama ailemin ölümünde parmağı olabilecek bir insan olduğunu biliyordum.

Zambak.

Annemin diktiği zambaklar gözümün önünde canlandı, beyaz elbisesi içinde o zambakları dikişi... Annem sadece çiçekleriyle, bahçesiyle uğraşırken üstünün batmasını umursamazdı. Kafasına taktığı hasır şapkasıyla hepsiyle tek tek ilgilenirdi. İri taşları olmasına rağmen boynundan o inci kolyesini hiç çıkarmazdı. Zambakların içinde parıldayan inci tanelerine bakarken bunun anlamını anlayamıyordum ama anlayacaktım.

Sonucunda anlayacağım her şey benim sonum olacaksa da ben son nefesimde de anlayacaktım. Üstelik o gün anlamakla kalmayacaktım, anlamak zorunda olduğum her şey için onların sonu olacaktım.

“İnci Hanım, her şey yolunda mı?” Kılıç’ın sesiyle bakışlarımı kaldırdım süslü buketten. Süsü ya da çiçeklerin güzelliği, bu hediyein vahşetini gizleyemiyordu.

“Değil.” Konuşurken elimdeki zarf yumruğumun içine hapsolmuştu.

Ceren Melek

Kılıç'ın bakışları avucumda gezindi.

Birkaç adımda yanıma gelerek çiçekleri inceledi. "Geçen karakolun önünde çocuğun size verdiği çiçeklerden," dedi ama çiçeklere çok kısa bir an baktı.

Bakışları tekrar elime kaydıığında yüz hatları sertti. "Bir tehdit mi?"

"Hayır," dedim ve Kılıç'ın güzel siyah gözlerine baktım. "Bir savaş çanı."

"Savaş çanı?" dedi havalanan kaşıyla. "Gönderen kişinin adı belli mi?"

"Belli."

Bakışları üstümde gezinirken huzursuzlanmıştı. "İyi olduğunuzla emin misiniz?"

Aniden gülümsedim. "Evet, daha iyi olmamıştım," dedim ve elimdeki buruşmuş kâğıdı çöpe attım.

"Kim göndermiş? Bu bir tehditse önlem almalıyız."

"Arslan Kırahanlı adında bir adam. Tanıyor musun ki?"

Sorumla kafasını iki yana salladı. "Araştırabilirim."

"Hayır, bu senin işin değil. Sen o kaslı kollarınla beni koru yeter," dedim ona çapkın bir bakış atarak.

"Aslında bu tam olarak benim işim." Çiçek buketini eline aldı, içinde bir kayıt cihazı var mı diye bakmak için tüm çiçekleri çıkartırken sadece onu izliyordum.

"Bu ismi daha önce de duymuştum," dediğimde tüm dikkati çiçeğin üstündeydi.

"Öyle mi? Nerede duydunuz?"

"Hatırlamıyorum ama duyduğuma eminim," dedim omuz silerek. "Bu adamın altından bir şeyler çıkacağı belli."

"Koruma çemberi oluşturalım mı?" dedi çiçeğin içinde hiçbir şey olmadığına ikna olduğunda.

Kırık İnci

“Hayır, sen yetersin bana,” dediğimde başımda dikiliyordu.
“Ne? Yetmez misin?”

“Yeterim, İnci Hanım, ben size hep yeterim.”

“Hep mi? Her şekilde mi?” Arsız sözlerimle dudaklarında tatlı bir gülüş oluştu.

“Evet, elbette. Her şekilde,” derken ciddi kalmaya çalışarak yüzündeki gülüşü hızla dağıttı.

“Güzel.”

Aramızda uzun bir bakışma geçerken bu bakışmayı bölen şey sertçe açılan kapı oldu. Aral içeri büyük bir öfkeye dalmıştı.

Bakışları önce iri korumamda sonra bende gezinirken daha da öfkелendi. Yanımda sürekli Kılıç gibi bir adamın olması ve ondan korkmaması onu çıldırtıyordu.

“İnci! Sen ne halt ediyorsun burada?” dedi her zamanki gibi bağırarak.

“Kapıyı çalmadın,” dediğimde şaşırdı.

“Ne saçmalıyorsun sen?” dedi tükürürcesine konuşurken.

“İnci Hanım’ı duydunuz. Çıkın, bir daha gelin,” dedi Kılıç da yönünü aniden ona çevirerek.

“Sen kimin şirketinde kimi kovuyorsun lan?”

“Benim şirketimde.” Artık Aral öfkeden renk değiştirmeye başlamıştı bile.

“Sen kim oluyorsun da gelip babamızın koltuğuna oturuyorsun!”

“Dediğimi yapana kadar seni yok sayıyorum,” dedim tırnaklarımı incelerken. Bakım vakti gelmişti.

Tavırlarım onu daha da öfkелendirdi. Bana doğru birkaç adım atmıştı ki Kılıç hızla karşısında kapı gibi dikildi. Kılıç’ın iriliği onu görmemi bile engelliyordu şu an.

Bu bile onu delirtirken beni görmek için Kılıç’ın omzunun üstünden başını yana eğmesi gerekti.

Ceren Melek

“Sen bu şirketi yönetebileceğine gerçekten inandın mı? Hep böyle hayalperest olmuştun zaten! Sen burayı bir ay bile yönetemezsin! Her şeyi eline yüzüne bulaştırıp yalvara yalvara kapıma geldiğinde görüşeceğiz.” Ben onu takmamaya devam ettiğimde kapıyı çarparak çıktı.

“Böyle abim olsa her gün döverdim,” dedi Kılıç onun arkasından kısık gözlerle bakarken.

“Peki var mı?” dedim merakla. “Abin, ablan, kardeşin falan.”

“Var,” dedi kestirip atarcasına.

“Hangisi var?” dediğimde sessiz kaldı. Zaten konu kendi özel hayatına geldiğinde hep sessiz kalıyordu. “Sonuçta benim yanımda yaşıyorsun, bir ailen ya da sevgilin varsa bu durum onları zorlayabilir.”

“Zorlamaz.”

“Yani sevgilin mi var?” Sorarken cidden merak ediyordum çünkü ona çok feci yürüyordum ve ben sevgilisi olan insanlara asla yürümezdim.

Kılıç yine bana doğru döndü. “Bunu neden bu kadar çok merak ediyorsunuz?”

“Sevgilin varsa senin hakkında kurduğum edepsiz planları gerçekleştiremem.” Sözlerimle suratıma bakakaldı. “Şaka, şaka yaptım.”

“Çok sık şaka yapıyorsunuz.”

“Belki de şaka yaptığımı söylerken şaka yapıyorumdur.” Bir süre ne dediğimi anlamak için yüzüme bakakaldı. “Şaka.” Sevimlice gü-lümsedim.

Kılıç kafasını iki yana salladı, benden uzaklaşırken yine ayakta dikilecekti ki onu durdurdum. “Odada tekiz, ayakta durmana gerek yok.”

“Dikkatinizi dağıtıyorsam kapıda da bekleyebilirim.”

“Evet, dikkatimi feci şekilde dağıtıyorsun ama hayır. Kalmanı istiyorum.” Sözlerimin ardından odanın diğer köşesindeki oturma takımına geçti. Siyah koltuğa yerleşirken bakışları etrafta geziniyordu.

Kırık İnci

Önüme dönüğümdede gördüğüm ilk şey babamın masayı doldurduğu çerçevelerdi. Tek tek hepimizin fotoğraflarını koymuştu, bir tanesinde ben babama arkadan sarılarak öpüyordum.

Bu fotoğraflar hep burada kalacaktı.

Derin bir nefes alarak omuzlarımı dikleştirdim ve masanın üstündeki telefonda Serpil'i aradım. Anında yanıt verdi. "Yönetim kurulu toplantısı istiyorum. Yarım saat içinde herkes toplanmış olsun."

"Peki, İnci Hanım, başka bir isteğiniz var mı?"

"Evet, her departmandaki müdürleri odama istiyorum hemen."

"Hemen hallediyorum." Telefonu kapatıp bakışlarımı önüme diktim. Babamın burada hep bir bilgisayar vardı ama şu an yoktu. Bilgisayarlarının birden kaybolması da ölümleri kadar şaibeliydi.

Kısa süre içinde bir genel müdür, beş tane de departman müdürü odama gelmişlerdi. Kılıç onların gelmesiyle yerinden kalkmış, arkamdaki yerini almıştı.

Beni babamın yerinde gören herkes şaşıırıyordu, hepsi bu anın gerçekliğini sorguluyor ve babamın koltuğunda ne halt yediğimi merak ediyorlardı.

"Merhaba," dedim hepsine ama hiçbirinin oturmasına izin vermedim. "Bundan sonra babamın yerinde ben olacağım, şirket hakkında çok bilgimin olmadığı bir sır değil ve sizlerden bu süreçte bana ekstra yardım etmenizi istiyorum. Şirketin bu bir yıl içerisinde yaptığı tüm ithalat, ihracat, tesis yönetimi, personel bilgisini, ortaklıkta bulunduğu şahıs ve şirketleri, girdiği tüm ihaleleri bir saate kadar masamda görmek istiyorum."

Hepsi beni şaşkıınca dinliyordu, en önde babamın başdanışmanı Muhsin amca duruyordu. Babam ona çok güvenir, çok da severdi ve yıllardır bizimle çalışıyordu. Bu şirketin genel müdürüydü.

"Anlamakta güçlük çekiyoruz, yönetim kurulundan karar çıktı mı?" dedi Muhsin amca da en az diğerleri kadar şaşkıinken.

Ceren Melek

“Çıkmadı, çıkacağını da sanmıyorum ama bunun bir önemi yok çünkü babam tüm hisselerini bana bıraktı.” Sözlerimle birbirlerine baktılar.

“Birazdan toplantı da yapacağız ama toplantıya kadar işe koyulmanızı istiyorum. Her gün bir müdürle oturup detaylı bilgi alacağım, hiçbir şey aksamayacak. Bugün içerisinde de şirketin tüm işlevlerini inceleyeceğim, buna göre hareket edeceğim.”

“Peki, İnci Hanım, başka bir isteğiniz var mı?” dedi Muhsin amca hemen resmileşerek.

“Hayır, çıkabilirsiniz,” dediğimde pek hoşlarına gitmemişti.

Hepsi erkekti, aralarında bir tane bile kadın yoktu. Bunun sebebi tüm kadınlardan daha başarılı olmaları mıydı? Pek sanmıyordum.

İş hayatlarında erkeklere sunulan gül bahçeleri kadınlara sunulmuyordu, sadece dikenli yollar vardı. Bu hayatın her alanında böyleydi ama artık bu şirkette olmayacaktı.

Şirketin yönetimi babamda olsa da son zamanlarda yavaşça emekliye ayrılmaya başladığı için tüm işi Aral ve Aytekin abime bırakmıştı. Zaten benim işi öğrenmemi de bu yüzden istiyordu.

Hepsi çıkarken en sona mali işler müdürü kalmıştı. Mavi gözlü, sarışın ve gereğinden fazla karizmatik olan bu adamı tanıyordum. Neydi adı?

“Başınız sağ olsun,” dediğinde hâlâ adını düşünüyordum.

“Sağ ol,” dedim kısık gözlerimle. “Adın...”

“Emre Sayer,” dedi bozulmuş bir şekilde. “Birkaç ay önce şu yeni açılan yerde tanışmıştık.”

Siktir! Ben bu adamla yiyişmiştim!

“Doğru, hatırladım,” dedim kafamı sallayarak. “Kolay gelsin.”

“Yeni işinizde başarılar dilerim,” dedi ve beni son kez süzerek odadan çıktı.

Kılıç’a başımı çevirdiğimde Emre’nin arkasından bakıyordu. “Size bakışları pek hoşuma gitmedi.”

Kırık İnci

“Zaten kimsenin bakışları hoşuna gitmiyor. Doğru dedin ama mavi gözlüler fena oluyor, gözleri kalıyor,” dediğimde ne saçmaladığımı dinliyordu.

“Sizi yakından tanıyor gibi,”

“Hmm, hızlı zamanlardan,” dedim geçirircesine. Acaba yatmış mıydık? Pek hatırlamıyordum, üstünden bayağı geçmişti ve o zamanlar cidden hızlıydım. Ayrıca uyuşturucu işini de abartmıştım.

“Sizde pek bir etkisi olmamış gibi, adını bile hatırlayamadığınız göre.”

“Hepsinin adını hatırlasaydım,” dedim ve ifadesini gördüğümde sustum. “Şaka.”

Bu sefer şakam yüzünde bir ifade değiştirmede, zaten çoğu zaman şaka da yapmıyordum.

“Biraz çapkınsınız sanki, İnci Hanım,” dedi arkamdan çıkıp odanın içinde yürürken.

“Daha hiçbir şey görmedin, göstermemi ister misin?” dedim başımı omzuma doğru eğip onu süzerken.

Bakışlarımı gördüğünde durdu, önce yutkundu, sonra derin bir nefes aldı. Eli gömleğinin yakasına gittiğinde sıcakladığını biliyordum.

“Bu göstermemiş halinizse vah halimize.”

“Neden?” dedim hemen çatılan kaşlarımla.

“Çünkü ben de göstermedim.” Durdu ve ekledi. “İş adabı.”

“O zaman seni kovmam farz oldu desene,” dediğimde güldü.

Karşıma geçip oturduğunda bu sefer aramızda değişik bir sessizlik oluştu. Ben de sıcaklamıştım, klimanın ayarını yükselttim.

“Bugün iş çıkışı sizi eve bıraktıktan sonra birkaç saatliğine izin isteyebilir miyim?” dediğinde şaşırdım.

“Neden? Ne yapacaksın birkaç saatte?” Normalde asla çalışanların hayatını merak etmezdim.

Ceren Melek

“Bir arkadaşımı ziyaret edecektim,” dedi o da seksi patronuna açıklama yaparken.

“Hmm, nasıl bir arkadaş?” dedim ona bakmayıp elime aldığım kalemi incelerken.

“Arkadaş gibi arkadaş işte,” dedi Kılıç da kafası karışmış şekilde.

“Adı ne arkadaşının?” dedim asla haddim olmayan sorular sorarak.

“Dünya.” E kız mıydı, erkek mi? Uniseks bir isim duymayı hiç beklemiyordum.

“Hmm, ben de geleyim seninle,” dedim ifadesini görmek için bakışlarımı yüzüne çevirerek.

Şaşırdı, bir an ne diyeceğini düşündü. “Emin misiniz benimle gelmek istediğinize?”

“Hmm, neden? Özel bir işin mi var? Çok özelse, rahatsız olacaksan gelmem.”

“Hayır,” dedi gülerek. “Ama siz rahatsız olabilirsiniz. Gideceğim yer pek size göre değil.”

“Hmm, sorun değil, sen varsın ya yanımda.”

“Peki o zaman, bunu siz istediniz,” derken nedendir bilmem eğleniyordu.

Dünya kız ismi miydi, erkek ismi mi? Kafam çok karışmıştı.

Yarım saat geçmeden yönetim kurulu toplanmıştı, üstümdeki siyah tulumumu elimin tersiyle düzelttim. Ben kalktığımda Kılıç da benim peşimden hemen ayaklandı.

Asansörle alt kata inerken de ben toplantı odasına girerken de hep iki adım arkamdaydı.

Toplantı masası epey uzundu ve kurul da düşündüğümünden daha kalabalıktı. Aral, Cenk, Cenk’in babası, Cemil, Ahmet amcam ve daha birçok tanıdık yüz de buradaydı.

İşin eğlenceli kısmı, bana ahkâm kesen insanların benim bir sözleşimle hizaya geçmesiydi.

Kırık İnci

Yine de ben geldiğimde hiçbiri ayağa kalkmamıştı. Bana saygı duymayı öğreneceklerdi.

Koltuğumun başına geçtim ama oturmadım. Hepsi yüzüme aval aval bakarken kalkmaya pek niyetleri yok gibiydi.

Kılıç boğazını temizleyerek varlığını hatırlattığında çoğunun gözü ona kaydı. Sadece görünüşü bile onları ürkütüyordu.

Az biraz uzayan saçlarını yine üç numaraya vurmuştu bu sabah, üstünde iri vücuduna yapışan siyah bir gömlek vardı ve kaşındaki çizikle de düşmana korku, dosta güven verdiği kesindi.

Muhsin amca kalktığında diğerleri de tek tek onun peşinden ayağa kalktılar. Oturmaya devam eden sadece dört kişi kalmıştı.

Aral, Cenk, Cenk'in babası, küçük amcam Seyfi...

Diğerlerini ayakta bekletirken bu pek umurumda değildi ancak hepsi bakışlarını bu dörtlüye diktiklerinde en sonunda kalkmak zorunda kaldılar.

Yerime oturdum ve gülümsedim. "Hoş geldiniz, oturabilirsiniz," diyerek hepsini geri oturttum.

"Amcalarını bu şekilde ayağa dikerek üstünlük mü taslıyorsun?" dedi Seyfi amcam ters bir şekilde.

"Her şeyi usulüne uygun yapmaya çalışıyorum, babamın izinden gidiyorum sadece," dedim ama daha fazla açıklama yapma gereği duymadım. "Hepinizin bildiği üzere babam bu şirketteki hisselerinin hepsini bana devretti."

Sözlerim yüzünden Aral'ın sol gözü seğiriyordu sınırdan, Cemil renk değiştirmişti bile.

"İsmen olabilir ama kurulun da ortak kararı olması gerekli," dedi Ahmet amcam.

"Kurulun kararının bu saatten sonra çok bir etkisi olmayacak."

"İnci Hanım, kusuruma bakmayın ama siz şirket yönetmekten ne anlarsınız?" dedi aralarından bir tanesi. Bu söz en çok Cemil'in ve Aral'ın hoşuna gitmişti.

Ceren Melek

“Cidden öyle, siz bu şirkettekilere güven verebileceğinizi mi zannediyorsunuz?” dedi başka bir tanesi.

“Adınız bu kadar magazin dünyasıyla iç içeyken bence bir şirket yönetmek yerine Instagram takipçilerinizi yönetmeye devam edebilirsiniz.” Bunu söyleyen de odada sayılı olan kadınlardan biriydi.

“Üstelik adınız sürekli kötü şekillerde anılıyor, bu şirketimize sadece zarar verir,” dedi başka bir tanesi daha.

Anlaşılan ben gelmeden önce gardlarını almışlardı zaten.

“Sizin gelişiniz hisse değerimizi yerle bir eder, bu kötülüğü bence babanızın şirketinize siz de yapmak istemezsiniz,” dedi bu sefer başka bir adam.

Göbekli, sakallı adamların hepsini bir odaya dizmiş ve bunlara söz hakkı vermişlerdi.

“Aral yıllardır bu işin içinde, hepimizden daha iyi biliyor her şeyi ve bence yönetimi abine bırakman en doğrusu olur,” dedi Ahmet amcam da.

Hepsi onaylarcasına başlarını salladı, Aral da gereksiz şekilde göğsünü şişirerek kravatını düzeltti.

“İnci hevesini ve acını anlıyoruz ama bunlar çok büyük işler. Kendine bunu yapma, kızım, altında kalırsın. Burada sadece hırslarını düşünemezsin, bizim adımıza çalışan binlerce çalışan var. Bir karar alırken herkesi düşünmelisin,” dedi Seyfi amcam.

Hepsini sessizce dinliyordum sadece.

“Nerede görülmüş hiçbir şey bilmeyen birinin birden şirketin başına geçip yönetimi devraldığı?” dedi başka bir tanesi.

“Elinin hamuruyla, kırmızı ojenin cilasıyla bence yol yakırken bu işten vazgeç. Kendine bu kötülüğü yapma, kuzen,” dedi sevgili kuzenim Cemil de.

“Ayrıca magazinde sürekli memelerini gördüğümüz birine çalışmamız çok komik olur,” dedi aralarından bir tane genç olan.

Kılıç hareketlenmişti ki elimi kaldırarak onu durdurdum.

Kırık İnci

Aral bakışlarını ona dikti, adını bilmiyordum ama Aral'ın bakışlarını fark ettiğinde ileri gittiğini anladı. "Kalk lan oradan," dedi Aral rıslarcasına.

Genç adam şaşırdı, etrafına bakındı destek almak için ama kimse suratına bile bakmadı.

"Birden ileri gittiysem özür dilerim," dedi ama bu özrü bana değil, abime diliyordu.

"Sana kalk dedim," diye directti Aral.

"Bunu yapamazsınız, ben sizden yana kullanıyorum oyumu!" dedi adam biraz daha çirkefleşerek.

"Siktir git! Al oyunu da..." Aral ilk defa insanların içinde biraz da olsa yüzünü gösteriyordu. Aral insanların içinde asla küfretmezdi.

Kılıç tam bir adım atmıştı ki adam korkarak yerinden kalktı.

"Kovuldun," dediğinde daha da öfkeyle doldu.

"Benim bu şirkette hissem var!" Kapıya yürürken hâlâ konuşuyordu. Kılıç onun karşısına geçerek kısık sesle bir şeyler söyledi.

Her ne söylediyse adamın rengi attı ve kaçarcasına çıktı toplantı salonundan.

"Endişenizi anlıyorum, hayatıma bakarsanız bunda haklısınız da ama babam beni buraya layık gördü. Babam benim başarabileceğime inandı, hepiniz onun ne kadar zeki bir adam olduğunu biliyorsunuz. O bana güvendi ve size söz veriyorum, babamın bana olan güvenini boşa çıkaramayacağım. Bir ay sonra hepiniz bugünkü tavrınız yüzünden benden özür dileyeceksiniz."

Omuzlarım dik, ellerim güven verircesine masanın üstünde açık, bakışlarım da hepsinin gözlerindeydi.

Aral ve Cemil benden bu performansı beklemiyor olacaktı ki afalladılar.

Oysa ben yönetim kurulunu karşıma almayacak kadar zekiydim.

"Bilgisizliğim konusunda haklı olabilirsiniz ama sandığının aksine, beynim sadece marka isimleriyle dolu değil. Dünyaların en iyi üniversitelerinden birinde yüzde yüz burslu okuma hakkı

Ceren Melek

kazandım fakat yeterince zengin olduğum için bu bursu ihtiyacı olan insanlara dağıttım. Evet, ilaçlar konusunda da şirket yönetme konusunda da pratikte hiçbir şey bilmiyorum ve burada da siz devreye giriyorsunuz. Bana eksiklerimi gösterecek, bana bu yolu öğretecek ve yanımda durarak bu şirketi daha da büyük yerlere birlikte getirmemizi sağlayacaksınız. Size inanıyorum, babam sizin bu odaya girmenize izin verdiyse eminim hepinize inanıyordur.”

Tane tane konuşuyor, arada duraksayarak göz temasını devam ettiriyordum.

Konuşmamdan etkilendikleri açıktı.

“Peki sen geldiğin an hisse değerimiz düştüğünde ne halt edeceğiz?” dedi Seyfi amca.

“Evet, bunun olacağı bir gerçek zaten. Hem çok gencim hem de ülkedeki güvenilmeyen isimlerden biri olabilirim. Burada siz devreye gireceksiniz, aynı anda benim gelişimden daha büyük bir işi piyasaya süreceğiz. Nötrler mi bilemiyorum ama bu koltukta oturduğum sürece bu şirketin çıkarlarını düşüneceğim.”

“Neden riske atalım ki?” dedi Cemil öfkeyle. “Senin için neden şirketimizi riske atalım?”

“İyi niyetim sizi yanıltmasın, Cemil, şirketin yüzde elli birlik payı bana ait ama ben bununla sizi tehdit etmek istemiyorum. Ben gerçekten istediğiniz birinin, sizin istediğiniz şekilde yönetime devam etmesini istiyorum, bence işleri zorlaştırmaya hiç gerek yok. Yine de bu kurulda çıkacak kararlara saygı duyacağımı bilmenizi istiyorum.”

Sustuğumda içeride uğultu başladı, herkes bir ağızdan tartışıyordu. Çoğu ben bu odaya girdiğim zamanki kadar önyargılı değildi. İkna olmaya başlayanlar bile vardı.

Cemil sinirden titriyordu, ayağını yere vurup durduğu için sanki elektrik çarpmış gibi sürekli zıplıyordu.

Arkama yaslanıp onlarda yarattığım huzursuzluğu seyrettim. Önümdeki sudan bir yudum aldım, yana bir bakış attığımda Kılıç'ı gördüm.

Kırık İnci

Gözlerini kısmış bana bakıyordu ve gözlerinde gördüğüm şey çok hoşuma gitmişti. Sanki gurur duyuyormuş gibi bakıyordu.

Aramızdaki bakışmayı ve içerideki tüm uğultuyu bölen şey Aral'ın sesi oldu.

“İnci bir uyuşturucu bağımlısı, şimdi böyle aklı başında konuş-
tuğuna bakmayın. Onu bu bataktan ailecek kurtarmaya çalışıyo-
ruz. Yani diyeceğim o ki iyi düşünün. İnci şu an doğru kararlar
verebilecek bir halde değil.”

Herkes sessizleşti, bir bana bir de Aral'a bakarlarken herkesin
kafası karışmıştı.

“Daha geçen gün onu kliniğe yatırmak zorunda kaldık,” dedi
Seyfi amcam da ondan güç bularak.

Salonu terk etmedim ya da aksi bir cevap vermedim ama yum-
ruk yaptığım ellerimi masanın altında gizlemem gerekti.

“Ve sadece bu da değil, İnci'nin kendi ailesinin cinayetinde
şüpheli olduğunu biliyor musunuz? Daha iki gün önce tutuklandı,
belki de uyuşturucu etkisinde yaptı, belki birileri yaptırdı. Belki de
Galip amcanın tüm mirası ona bırakacağını biliyordu,” dedi Cemil
de ortalık karışırken biraz daha karıştırmak istercesine.

“Olduğum yerden o kadar korkuyorsunuz ki ne yapacağınızı
şaşırdınız ama elinizden geleni ardınıza koymayın çünkü bu saatten
sonra ben de koymayacağım. Bu işi zor yoldan halletmek istiyor-
sanız, buyurun. Neyse ki hangileri gerçek, hangileri timsah gözyaşı
ayırt edebiliyorum. Ne oldu? Babam vefat edince şirketi siz yönete-
cek ve babam varken yapamadığınız her şeyi yapabilecektiniz, değil
mi? Ne oldu? İşler planladığınız gibi gitmedi mi?”

Sakin konuşmuştum, bu kadar öfkeliyken kendimi bile şaşırtı-
cak kadar sakın konuşmuştum hem de.

“İnci'ye hak veriyorum, bu kadar ileri gitmeyin,” dedi Cenk
beni savunarak. Gülüşümü bastırmak zorunda kalmadım çünkü
artık komik bile değillerdi.

Ceren Melek

“Aral’ın yüzde dört bile hissesi yok, şu an hiç kimsenin benim kadar söz hakkı yok ama ben yine de adil olmaya çalışarak size kendimi açıklamaya çalışıyorum. Ancak bu çirkin tavrı devam ettirerseniz ben de çirkinleşeceğim. Toplantı bitmiştir.” Cümlemin sonunda elimi masaya vurarak nokta koydum. Kimseden ses çıkmadı, hızla kalkıp salondan çıkarken Kılıç da peşimden geliyordu.

Topuklu ayakkabılarımla yeri inletircesine yürüdüm, asansöre binene kadar tüm katı bu sesle inlettim.

Kılıç da hemen peşimden binerken asansörün kapıları kapanıyordu. Kapı tam kapanırken toplantı salonundan keyifle çıkan Seyfi ve Cemil’i görmüştüm.

Babamın emeklerini bu akbabalara yedirmeyecektim.

“Duruşunuz hayran kalmasıydı,” dedi Kılıç sessizliği bozarak.

“Bana hayran mı kaldın?” dedim dikkatimi dağıtmaya çalışarak.

“Size hayran kalmayacak insana...” Birden durdu. “İçinizde kopan fırtınalara rağmen dik duruşunuz çok takdir edilesi. Çok güzel konuştunuz ve hiçbiri böyle güzel konuştuğunuzu bile bilmiyordu. O yüzden korktular, bu işi gerçekten başarabileceğinizden çok korktular.”

“Korkmaya devam etsinler ama ilk cümleleri merak ettim ben,” dediğimde boğazını temizledi. “Bana hayran kalmayacak insan? Hadi devam et! İltifat duymayı çok severim ben.”

Gülümsedi. “Şaşarım diyecektim, o kadar.”

“Bana hayransın yani?” Tamamen ona doğru döndüm. Asansörde o iri cüssesiyle epey bir yer kaplıyordu ve ben de ona tamamen döndüğüm için aramızdaki mesafe oldukça azalmıştı.

“Öyle bir şey söylemedim, ben sizin korumanızım sadece. Oradaki insanlar için söyledim bunu,” dediğinde yüzümü buruşturdum.

“Git de pavyonda kıvrır.” Sözlerime kaşları havalanırken şaşır-mıştı ama artık bana şaşırmamayı öğrenmesi gerekiyordu.

Kırık İnci

Bu sırada üst kata gelmiştik, artık tam olarak işe koyulmam gerekiyordu. Madem beni küçümsüyorlardı, onlara kimi küçümse-diklerini gösterecektim.

Yeni getirttiğim bilgisayarın başına geçip içindeki yeni gönde-rilmiş tüm dosyaları inceledim. Ne öğle yemeğine çıkmış ne de bir şey içmiştim, tamamen işe odaklanmıştım.

Büyük bir şirkettik ve sadece ilaç alanında değil, bir sürü sektör-de adımız geçiyordu. Babamın reddettiği işler vardı, neden reddet-tiğini anlayamamıştım. Çok yüksek kâr elde edebileceğimiz işlerdi.

Bir de girdiği projeler vardı, çok büyük projelere başlamıştı. İşlerinden birine dudak uçuklatacak yatırımlar yapmıştı. Peki bu proje aniden neden durmuştu?

Ayrıca babamın reddettiği projeler de Aral'ın ve kurulun ona-yından geçmişti. Arkama yaslanarak derin bir nefes aldım.

Bir de karşıma sürekli Kırahanlı şirketi çıkıyordu, son üç ayda girdiğimiz tüm büyük işlerde rakip olmuştu. Hatta elimdeki veriler doğruysa paravan şirketler altında da yapmıştı bunu.

Dönen şeyler çok büyüktü.

O kadar büyük projelerdi ki paragöz ve hırsla aç insanlar için bir ailenin katledilmesi yeterliydi. Sadece birkaç saatte bile bu ka-dar şey öğrendiysem, sanırım bir ayda tam olarak neler döndüğünü anlayabilirdim.

Dikkatimi bölen şey telefonuma gelen mesaj oldu. Telefonuma kayıtlı olmayan bir numaraydı.

İş hayatıma mal oldun ama herkes senin nasıl bir sürtük olduğunu biliyor. Seni sike sike öldüreceğim.

Bunu kimin attığını biliyordum, kurulda kovduğum herifti. Bana böyle bir mesaj atabilecek cesareti bulabilmesi tuhaftı.

“Bir sorun mu var, İnci Hanım?” dedi Kılıç hemen değişen ifa-demi fark ederek.

“Bir sorun olacak kadar büyük değil ama...” Ben cümlemi ta-mamlayamadan yanıma geldi.

Ceren Melek

Arkama geçerken telefonun ekranını rahat görebilmek için öne eğildi. Elini önümdeki masaya dayarken başını da başımın yanına eğmişti.

Mesajı okuduğu an kaşları derince çatılmış, zaten hep ciddi olan ifadesi daha da sertleşmişti.

“Oğuz’a gönder, icabına bakar,” dedim umursamaz bir şekilde ama Kılıç geri çekilmedi, hatta başını şaşkınlıkla bana çevirdi.

“Herif size hakaret edip ölümle tehdit ediyor! Avukata mı vereceğiz?”

“Ne yapacağız? Ayağına mı sıkacağız?”

“Direkt kafasına sıkalım bence,” dediğinde aksini düşünmem onu şok etmiş gibiydi.

Ayrıca ben de kafamı ona çevirdiğim için yüzlerimiz arasında çok az mesafe kalmıştı.

“Havlayan köpek ısırmaz,” dediğimde daha da gerilmişti. “Hem sen varsın zaten.”

“Ben varım ama yine de kimse size bu şekilde davranamaz.”

“Eğer bu ülkede bir kadınsan evet, daha fazlasını da yaparlar.” Ben zaten sosyal medyadan aldığım hakaretlere alışkın olduğum için bu da çok ağırıma gitmemişti.

“Alışmışsınız.” Bunu söylerken kendi bile rahatsız olmuştu. “Sizin hakkınızda böyle pis konuşmalarına alışmışsınız.”

“Ne yapayım? Sen sanıyor musun sadece işinden atılmış adamlar böyle nefret dolu? Hayır, hiç tanımadığım insanlar da nefret dolu. Herkes nefret dolu. O kadar boş ve öfke dolular ki başkalarının hayatları hakkında konuşarak bu boşluğu doldurup nefretlerini kusmaya çalışıyorlar. Bu herif de karakola ifade vermeye gidince susar.”

“İnci Hanım, bu kadar masumken böyle hedef olmanız artık canımı sıkmaya başladı,” derken artık sadece bir koruma gibi konuşmuyordu. “Siz böyle bir pislığe alışmamalısınız.”

“İnsanların ağız torba değil ki,” dediğimde nefesini verdi, o nefesi dudaklarıma çarptığında titrediğimi hissettim.

Kırk İnci

“Evet, göz önünde ve pek seilmeyen biri olabilirsiniz ama bunları hak etmiyorsunuz. Hem o kadar nefret ediyorlarsa niye takip ediyorlar!”

“Sosyal medya ikiyüzlüğü işte,” dedim omuz silkerek.

“Ayrıca konumuz sosyal medya değil, bu herif sizi açık açık ölümle tehdit ediyor ve sadece birkaç saat önce yüzünüze bakmış biri. Bu ciddi bir durum, İnci Hanım.”

“Ama sen beni korursun, özel korumamsın ya.”

“Sizi elbette koruyacağım.” Bu sefer bunu daha sert söylemişti.

“Sorun yok o zaman.”

“Sorun var, İnci Hanım ama endişelenmeyin, hepsini ortadan kaldıracam,” dedi yemin edermiş gibi ve birden o da sanki aramızdaki yakınlığı yeni fark etti.

Bakışları üstümde gezinirken derin bir nefes daha aldım. Aniden uzaklaştığında gözlerimi kırptırdım.

Sikeyim, uzun zamandır kimse tüylerimi diken diken edecek kadar beni etkilemiyordu. Bir dakika, zaten kimse bu kadar etkilememişti!

Benden uzaklaşırken ben de ekrana bakmaya çalıştım ama tüm dikkatim dağılmıştı bile.

“Çıkalım, sen de arkadaşının yanına gidecektin,” dediğimde başını salladı. Toparlandım, bilgisayarımı da yanıma aldım.

Asansöre inip arabaya geçene kadar gergince etrafı izlemiş, elini de belimden birkaç santim geride tutmuştu. Biri saldırmaya çalışsa beni hemen göğsüne çekip koruyacağını biliyordum.

Arabaya bindiğimizde yine ön koltuğa oturdum, normalde Güven ya da başka bir koruma arabamı sürdüğünde asla önde oturmazdım. Arka koltuk prensesiydim.

“Kimse beni öldürmeyecek, bu kadar gerilme.”

“Siz de bu kadar rahat olmayın, zaten çok fazla kişinin hedefisiniz, bir de kendinize yeni düşmanlar topluyorsunuz.”

Ceren Melek

“Aman, sana boşuna mı maaş ödüyorum ben?” dediğimde bakışları yoldaydı.

“Ben her an yanınızda olacağım ama yine de dikkatli olun. Kendinizi savunmayı biliyor olsanız da gücünüz yetmeyebilir.” Benim için endişeleniyordu, sonuçta korumamdı.

Nasıl kendimi savunduğumu ya da silah kullanabildiğimi bilmiyordu. Gerçi bu konularda kendimi geliştirmeye devam etmem gerekiyordu. Yoksa değil Kılıç, onun gibilerden bir ordu hazırlasam bile karşımdakiler durmayacaktı.

Yolun geri kalanında o kadar gergindi ki ona yürümek bile içimden gelmedi. Tabii sesli olarak gelmedi, yoksa içimden yürümeye devam ettim.

Lüks arabam köhne sokaklara girdiğinde etrafımı seyrediyordum. Alışkın olduğum lüks caddelerin ya da bahçeli evlerin aksine, tüm binaların iç içe olduğu, çocukların sokaklarda koşturduğu, çamaşırların evlerin dışlarına asıldığı sokaklara gelmiştik.

Kılıç tepkimi merak ederek bana baktı. “Pek alışkın olmadığınız yerler.”

“Burası İstanbul mu?” Soruyla güldü. “Tamam, epey sosyete olabilirim ama sokak yaşamı hakkında elbette bilgilerim var.”

“Sokak yaşamı mı? Burası normal bir mahalle, İnci Hanım, kimse sokakta kalmıyor.”

1 “Tamam işte, onu kastettim,” dedim savunmaya geçerek. “Sen de buralarda mı yaşıyorsun? Gerçi haklısın, on bin dolar maaşla insan hiçbir şey alamaz ki... Maaşına zam yapmam şart oldu.” Sözlerimle güldü yine.

“Hayır, burada yaşamıyorum ama emin olun, normal bir insan on bin dolar maaşla iyi bir hayat sürebilir.”

“O paraya bir kombin bile yapamazsın, Kılıç!”

“Bu akşam çok eğleneceğiz,” dedi kısık sesle.

Ben nedenini sormadan araba durmuştu. Çocuklar arabanın etrafına gelmeye başladıklarında Kılıç’a baktım.

Kırık İnci

“Neden buraya geliyorlar?”

“Kırmızı ve pahalı bir araba, dikkatlerini çekmiş olmalı. Bu araba buradaki bazı binalardan daha pahalı.”

“Çocukların giyinişi pek iyi değil,” dedim düşünceli bir şekilde.

“Herkes sizin gibi kahvaltıda avokado yiyemiyor.” Bunu bilmesine şaşırmıştım.

“Sen benim avokado yediğimi nereden biliyorsun?”

“Kahvaltı listenizde gördüm,” dedi altdudağını ıslatarak.

Arabadan inmeden önce telefonumu çıkarıp Serpil’e mesaj attım. İlk önce konum gönderdim.

Bu adres ve civardaki mahallelere erzak, çocuk kıyafeti bağışı yapın. Eksiklikler olursa da gidermeye çalışın, şirketin değil benim fonumdan çekin.

Kılıç arabadan inip kapımı açmıştı bile. “Ne o? Gözünüz mü korktu, İnci Hanım?”

“Evet, topuklu ayakkabım bu zemine uygun değil. Neyse, düşersen tutarsın beni.”

“Bana bu kadar güvenmeniz gözlerimi yaşırtıyor,” dedi elini uzatırken.

Ben de elini tutarak indim arabadan. Çocuklar arabaya gösterdikleri ilgiyi bu sefer bana göstermeye başladılar.

“Abla çok güzelsin!” dedi tatlı bir kız.

“Abla ben seni televizyonda görmüştüm,” dedi bir tane oğlan da.

“Abla bu araba senin mi?” Her ağızdan bir ses çıkıyordu, çok tatlılardı.

Kılıç’ın eli belimdeydi ve bedenimi hafifçe yönlendiriyordu ama durdum. Çocukların yanına eğildiğimde Kılıç ne yaptığımı izliyordu.

“Selam,” dedim onlara gülümseyerek. “Nasılsınız?”

“Abla aynı prenses gibisin,” dedi saçları örgülü olan bir kız.

“Hayır, prenses sensin,” dediğimde utanarak etrafına bakındı.

“Abla sen gerçekmişsin,” dedi bir tanesi de.

Kırık İnci

“Neden buraya geliyorlar?”

“Kırmızı ve pahalı bir araba, dikkatlerini çekmiş olmalı. Bu araba buradaki bazı binalardan daha pahalı.”

“Çocukların giyinişi pek iyi değil,” dedim düşünceli bir şekilde.

“Herkes sizin gibi kahvaltıda avokado yiyemiyor.” Bunu bilmesine şaşırmıştım.

“Sen benim avokado yediğimi nereden biliyorsun?”

“Kahvaltı listenizde gördüm,” dedi altdudağını ıslatarak.

Arabadan inmeden önce telefonumu çıkarıp Serpil’e mesaj attım. İlk önce konum gönderdim.

Bu adres ve civardaki mahallelere erzak, çocuk kıyafeti bağışı yapın. Eksiklikler olursa da gidermeye çalışın, şirketin değil benim fonumdan çekin.

Kılıç arabadan inip kapımı açmıştı bile. “Ne o? Gözünüz mü korktu, İnci Hanım?”

“Evet, topuklu ayakkabım bu zemine uygun değil. Neyse, düşersen tutarsın beni.”

“Bana bu kadar güvenmeniz gözlerimi yaşartıyor,” dedi elini uzatırken.

Ben de elini tutarak indim arabadan. Çocuklar arabaya gösterdikleri ilgiyi bu sefer bana göstermeye başladılar.

“Abla çok güzelsin!” dedi tatlı bir kız.

“Abla ben seni televizyonda görmüştüm,” dedi bir tane oğlan da.

“Abla bu araba senin mi?” Her ağızdan bir ses çıkıyordu, çok tatlılardı.

Kılıç’ın eli belimdeydi ve bedenimi hafifçe yönlendiriyordu ama durdum. Çocukların yanına eğildiğimde Kılıç ne yaptığımı izliyordu.

“Selam,” dedim onlara gülümseyerek. “Nasılsınız?”

“Abla aynı prenses gibisin,” dedi saçları örgülü olan bir kız.

“Hayır, prenses sensin,” dediğimde utanarak etrafına bakındı.

“Abla sen gerçekmişsin,” dedi bir tanesi de.

Ceren Melek

Gölerek yanağını öptüm. Küçük çocuk da utanarak birden boynuma sarıldı. Sanırım son zamanlarda yaşadığım en gerçek andı. Çok masum ve güzellerdi.

“Kolyen ne kadar güzelmiş,” dedi kızlardan bir tanesi. Kolyemi çıkartıp onun boynuna taktığımda Kılıç şaşkınca bizi izliyordu.

“Sana çok yakıştı, senin olsun.”

“Benim mi oldu?” dedi kız boynundaki kolyeye bakarak.

“İnci ablanızı yormayın,” dedi Kılıç elini bana doğru uzatarak. Çocuklar biz bir binaya girene kadar peşimizden gelmiş ve bol bol soru sormuşlardı.

“Buralarda çok ünlüymüşüm,” dedim binaya girdiğimizde gülerek.

“O kolye eminim pahalıydı, küçük çocuklara o kadar pahalı hediyeler vermeniz doğru değil. Biri almak için zarar verebilir,” dediğinde bunu hiç düşünmediğimi fark etmişim.

Gözlerimdeki telaşı gördüğünde bakışları yumuşadı. “Endişelenmeyin, ben hallederim.”

“Her şeyi halledemezsin.”

“Hallederim,” dedi göz kırparak. Bu hareketi derin bir nefes almama neden oldu.

Eski ve asansörsüz binada merdivenleri çıkarken Kılıç bir adım arkamdaydı. Kapının önünde durduğumuzda Kılıç zile bastı.

Çok geçmeden minyon, esmer bir genç kadın kapıyı açtı. Kılıç’ı gördüğünde kocaman gülümserken bakışları bana döndüğünde gülüşü şaşkınlıkla soldu.

“Selam, misafir kabul ediyor musunuz?” dedi Kılıç. Dünya bu kız mıydı?

“Gel abi, ne misafiri Allah aşkına. Hoş geldiniz.” Tam içeri geçecektim ki Kılıç’ın ayakkabılarını çıkardığını gördüm.

Bir elimle duvardan destek alarak bileğime bağlı olan topuklu ayakkabıyı açmak için dizimi kırdım.

Ben cebelleşirken Kılıç birden yere eğildi.

Kırık İnci

Onun bu hareketi kapıdaki kızı şoka sokarken Kılıç sanki her gün yaptığı bir şeymiş gibi benim topuklu ayakkabılarımı çıkartıyordu.

Bir tekini çıkardığında adımımı eve attım, diğerini de çıkardığımda topuklu ayakkabımı, ayakkabılığın en üstüne koydu. Kalktığı anda o da içeri bir adım attı ama ben ilerlemediğim için burun buruna geldik.

“Teşekkür ederim.”

“Rica ederim,” dedi ve eliyle ileriye işaret etti. Koridordan salona geçtiğimizde salonda yatan bir adam gördüm. En az Kılıç kadar, belki daha iri bir adamdı.

“Kılıç,” dedi bizi gördüğünde şaşırarak.

“Hiç kalkma, yaralısın,” dedi Kılıç oturmam için koltuğu işaret ederken.

“Dünya çok yakın arkadaşımıdır, İnci de size geçen anlattığım...” diye devam edecekti ki Dünya şaşkınca bir ona bir bana baktı.

“İnci Altınsoy?” dedi Dünya. Gerçekten de dünya kadardı! Çirkin esprime kendi içimden gülerken Kılıç ve Dünya arasında geçen bakışmayı izledim. Kılıç da yanıma oturdu.

“Siz de mi korumazsınız?” Sorumla Dünya başını salladı ama yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

“Evet, bir iş kazası yaşadım. Birkaç gün önce vuruldum.”

“Geçmiş olsun,” dedim ve etrafı inceledim. Küçük ama sıcak bir odaydı.

Bize kapıyı açan kız çay getirdiğinde teşekkür ederek aldım.

“Annem, Kılıç oğlum gelmiş.” İçeri yaşlı bir teyze girdi, çok ton-ton ve tatlıydı.

Kılıç hemen yerinden kalkarak kadının ellerinden öptü. Çok da saygılıydı.

Ben de yerimden kalktığımda Kılıç yine şaşırdı. “Aman bu güzel kız da kim? Kılıç oğlum, neyin oluyor bu güzellik senin? Sonunda bana gelin mi getirdin?”

Ceren Melek

Kılıç bir an duraksadığında ondan önce davrandım, kadının elini öptüğümde sadece Kılıç değil diğerleri de şaşırmıştı. “Çok da kibar,” dedi kadın beni alıcı gözle süzerken.

“Teşekkür ederim, teyzeciğim.”

Kadın kafasını iki yana salladı. “Kılıç oğlum, bir gün bu kadar güzel bir kız bulacağını biliyordum. Maşallah! Çok da yakışmışsınız.”

Kadın çok mutlu olmuştu, bence onun mutluluğunu bozmaya hakkımız yoktu. Kılıç bir teyzeye bir bana bakarken ne yapacağını şaşırmıştı.

“Safiye teyze, Dünya ve Melike’nin anneannesi,” dedi Kılıç onları bana tanıtarak. Geri oturduğumuzda Safiye teyze duygulu gözlerle sürekli bana bakıyordu.

“Aferin oğlum,” dedi Safiye teyze. “Bak oğlum, Kılıç’ı görüyor musun? Bir tane daha böyle gelin istiyorum bilesin.”

“Aman anne,” dedi Dünya gülerek.

“Yok, sen anca eve kurşun getir,” dedi Safiye teyze, bu sözü beni güldürdü. “Maşallah gülüşü de çok güzel, su gibi.”

“Nazar değdireceksin kıza, sultanım,” dedi Dünya.

“Sanki ben seni tanıyor gibiyim,” dedi Safiye teyze düşünceli şekilde. “O kadar güzel ki televizyona çıkan şu artistlere benziyor.”

Çayımı yudumlarken tatlı şekilde gülümsedim. Kılıç sadece şaşkınca etrafında olanları izliyordu.

“Benim namaz vaktim, birazdan geliyorum,” dedi yanımızdan kalkarak.

“İnanmıyorum ya, bize bu kadar sevgiyle bakmıyor,” dedi Dünya.

“İnci Hanım da normalde bu kadar arkadaş canlısı değildir,” dedi Kılıç da.

“Kafamın uyduğu insanlara arkadaş canlısıyım bir kere,” diye hemen savunmaya geçtim.

“He siz o yüzden akıl hastanesindekilerle çok iyi anlaştınız.” Bunu kulağıma doğru eğilerek, sadece benim duyabileceğim şekilde söylemişti.

Kırık İnci

Birden ciddileşirken bakışlarını Dünya'ya çevirdi. "Bunu sana kim yaptı? Tanıyor muyum?" Dünya sessiz kaldı. "Ben senin vurulduğunu etraftan mı öğreneceğim?"

"Zaten işin başından aşkın, bir de beni kafana takma dedim. Abartma sen de."

"Sana bunu yapanları mahvedeceğim," dedi yemin edercesine.

"Sen de Kılıç kadar iyi bir koruma mısın?" dedim Kılıç'ı da överken.

"Asıl koruma benim," dedi Dünya. "Yani asıl koruma benim gibi olur, Kılıç çok odun adam."

"Doğru." Onu onaylamama Kılıç bozulsada bir şey söylemedi. "Siz çok mu yakınsınız?"

"Yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmez, birlikte büyüdük," dedi Kılıç. "Dünya da normalde kendi evinde yaşıyor, burası Safiye teyzenin evi. Vurulduğu için gelmiş."

"Birlikte çalıştığınız oluyor mu hiç?" dediğimde Kılıç kafasını salladı.

"Biz hep birlikte çalışırız."

"Neden ayrıldınız peki?"

"Çok nazlı bir adam, ayrıca bana yeterince zaman ayırmıyordu," dedi Dünya ve bunu o kadar ifadesiz söyledi ki bir an ciddi sandım. "İlişkimize ara vermemiz gerekti."

"Yavşak ya," dedi Kılıç kısık sesle gülerken.

Sanırım Kılıç benim burada sıkılacağımı sanmıştı ama işler hiç de onun düşündüğü gibi gitmedi. Safiye teyzeyi çok sevmiştim. Bir ara onun yaptığı lezzetli börekleri yedim, sonra da Safiye teyze bana yaprak sarmayı öğretti.

Kılıç ise olan her şeyi sessizce izliyordu. Melike de beni sevmişti, yani bence sevmişti. Kılıç bir ara bana eğilmiş ve fısıldayarak, "Herkes kendinizi hayran bırakamazsınız," demişti.

Ben de, "Bir gün herkes İnci Altınsoy'a hayran kalacak," demiştim.

Ceren Melek

Uzun zamandır hiçbir şeyi düşünmeden bu kadar gerçek bir zaman geçirdiğimi hatırlamıyordum. Bu insanlar gerçektir, bu ev gerçektir, hiçbir oyun ya da ağdalı sözler yoktu.

“Bana mantı açmayı da öğreteceksin, değil mi Sefoş?” dediğimde Safiye teyze güldü.

“Kızım ben sana daha neler öğretirim, burası sevin evin artık. Bak Kılıç, sen bu kızı üzersen seni mahvederim!” Safiye teyzeyi yaknaklarından öptüm ayrılmadan önce. Bir ara yer sofrasında oturmuş, bana onların geleneksel etli yemeklerini yedirmesine de izin vermiştim. Bugün yediğim yağlı şeyleri yakmam biraz vakit alacaktı ama çok lezzetlilerdi.

Evden çıkıp arabaya geçene kadar Kılıç hiçbir şey söylemedi. Yüzü çok sertti.

“Yanlış bir şey mi yaptım?”

“Hayır, size çok yakın davrandılar, belki rahatsız olmuş olabilirsiniz.”

“Şaka mısın sen? Onlara bayıldım! Sefoş’u her hafta görmem gerek.”

Arabanın kapısını açtı binmem için. “Beni biraz arabada bekler misiniz? Beş dakikalık bir işim var da.” Sözleriyle başımı iki yana salladım.

“Ya sen yokken bana saldırı düzenlenirse? Olmaz. Ben de geleceğim.” Nefesini sabırla verdi.

Arabanın kapısını sertçe kapatıp yürümeye başladığında ben de peşine takıldım. Kaldırımlar bozuk olduğu için topuklu ayakkabılarım sürekli taşların arasına batıyordu.

“Yürüyemiyorum!” Şikâyetimle sonunda yavaşladı.

Zaten pek tekin olmayan sokaklar, hava iyice karardığı için daha da tenhalaşmıştı. Dar sokaklardan geçip duruyorduk.

En sonunda Kılıç’ın elini tuttum. “Düşeceğim, sakın yürüsene.”

Elini çekmedi, yürümeye devam etti. Bu sefer ben onun bir adım gerisinde kalıyordum. Sonunda eski bir binanın önünde

Kırık İnci

durdu, buradaki çoğu bina eskiydi ama bu diğerlerinden daha eskiydi. Ahşap bina her an yıkılacak gibi duruyordu.

Kılıç binadan içeri girerken elimi bıraktı. Sadece bir kat çıktık-tan sonra cebinden anahtar çıkarırken durdum. Dapdar merdiven-de durup onu izledim. Burası onun eviydi.

“Dışarıda beklemeyin,” dedi sadece ve kapıyı açtı. O içeri girer-ken ben de peşinden girdim.

Bina dışarıdan aşırı köhne görünse de içi o kadar da kötü de-ğil-di. Gerçi çok fazla eşya yoktu.

Kılıç dar koridorda yürürken ben kapının önünde dikilmeye devam ettim.

“Burada mı yaşıyorsun?”

“Evet, burası benim doğduğum ev.” Cevap vermesine ayrı ceva-bına ayrı şaşırmıştım.

Etrafı inceledim, burası resmen dökülüyordu. Dayanamayıp önümdeki odaya yürüdüm, sanırım burası salondtu.

Çok eski model koltuk takımları, tüplü gri bir televizyon ve bir annenin elinden çıktığı belli olan danteller vardı. Televizyonun yanındaki çerçeveye takıldı gözlerim, zaten içeride doğru düzgün başka hiçbir şey yoktu.

Genç, güzel bir kadın vardı ve kucağında da dört beş yaşlarında bir çocuk duruyordu. İkisi de kameraya gülümseyerek bakıyordu. O Kılıç’tı.

Bu küçük çerçeveli fotoğrafın yanında başka fotoğraflar da var-dı. Askerlik fotoğrafları... Onun eğitilmiş iyi bir asker olduğunu bi-liyordum ama neden askerliği bıraktığını bilmiyordum.

Arkadaşlarıyla olan fotoğraflarından birinde Dünya’yı gördüm. Ben fotoğrafları incelerken duyduğum sesle irkildim.

“Gidelim!” Kılıç’ın sesiyle başımı kaldırdım, yanına küçük bir çanta almıştı. “Eşyalarımı almaya gelmiştim.” Fotoğraflarına bak-mamdan rahatsız olmuştu.

Ceren Melek

Onu zorlamadım. Onunla birlikte evden çıktım ama arabaya ulaşana kadar benimle hiçbir şey konuşmadı. O kadar sert bakıyordu ki ben de konuşmaya pek cesaret edemedim. En sonunda arabaya bindiğimizde, yine o sürücü koltuğuna geçti.

“Keyifli bir gündü benim için,” dedim ama cevap vermedi.

Direksiyonu tutan parmak boğumları beyazladı. Hoşuna gitmeyen bir şeyler olduğu belliydi.

“Bana kötü hissettiriyorsun,” dedim ona kısık gözlerimle bakarken.

“Anlamıyorum,” dedi sonunda konuşmaya başlayarak. “Hiç böyle biri gibi görünmüyordunuz.”

“Evet, bir sürtük gibi görüldüğüm doğru ama kırıncı olma istersen.”

“Öyle bir şey söylemedim! Açıkçası buradan nefret edeceğinizi, küçümseyeceğinizi ve daha kötü bir şey düşüneceğinize emindim!”

“Sanki kötü bir şey yapmışım gibi davranıyorsun.”

“Hayır, sorun da burada sanırım. Siz hayal ettiğimden çok başkasınız.”

“Beni hayal ettiğini biliyordum,” dedim başımı koltuğa yaslar-ken.

Bir süre sessiz kaldı, kırmızı ışığa geldiğinde bakışları gözlerimde gezindi. “Sanırım haklısınız.”

“Hangi konuda? Ben genelde haklıyım da,” dedim hemen.

Gülümsedi. *Sikeyim*. Bu adam çok güzel gülümsüyordu.

“Bir gün herkesin size hayran kalacağı konusunda,” dedi ve yeşil ışık yandığında bakışlarını üstümden çekerek yola döndü.

Tam ona laf edecektim ki telefonuma mesaj geldi. Bugünkü herif göndermişti.

Senin hayatını karartacağım sürtük!

Kılıç bir bakışında mesajın kimden geldiğini anladı. “O herifi gebertmemem için hiçbir sebep yok.”

Kırık İnci

“Biz mafya değiliz,” dediğimde alaylı bir ifade oluştu yüzünde. “Hoşumuza gitmeyen herkese zarar veremeyiz.”

Sessiz kaldı ama bakışları kısıktı.

Eve geldiğimizde epey geç olmuştu. Kendime gelmek için direkt duşa girdim, yarının bugünden daha yorucu olacağını biliyordum.

Duşun ardından saçlarımı kurutmadan bornozumu giyerek çıktım banyodan. Kılıç’ın sesi çıkmıyordu ama salondaydı.

Odama geçip bakım serumlarımı yüzüme ve vücuduma sürdüm. Ardından rahat bir takım giyerek odamdan çıktım.

Aral, Aliye ve Atlas üçlüsü çok sessizdi. Bu sessizlik pek hayra alamet değildi. Altından kesin bir şeyler çıkardı. Salona Kılıç’ın yanına geçtim.

Bugünkü şık halinden spor bir hale geçmişti. Gri bir eşofman ve büyük kaslarına yapışan beyaz bir tişört giymişti. Salonun ortasında fazla gözülcü şekilde duruyordu. Üçlü koltukta otururken bakışları telefondaydı ve neye bakıyorsa kaşları çatıktı.

Yanına oturduğumda başını kaldırdı, geri telefonuna dönecekken yine kafasını bana çevirdi.

“Ne?” dedim gülerek yastıkların arasına yerleşirken.

Bir an söyleyip söylememekte kararsız kaldı. “En duru halinizle bile çok gözülcüsünüz.”

“İşte böyle, bana hep iltifat et,” dedim arkama yaslanarak.

“O herif bir daha mesaj attı mı size?”

“Bilmiyorum, telefonumu elime almak istemiyorum,” dedim omuz silkerek. “Sen ne okuyorsun öyle ciddi ciddi?”

“Hiç, hiçbir şey,” dese de avucumu açtım. “Saçma sapan bir haber, görmenize gerek yok.”

“Kılıç,” dediğimde nefesini vererek telefonunu uzattı.

Burçak’la birkaç ay önce gittiğimiz tatilde çekilmiş ama hiç paylaşmadığımız bir fotoğraftı. Üstümde her tarafımı açıkta bırakan bir bikini vardı. Haber başlığını okudum.

Daha allesinin kırkı çıkmadan tatile çıktı ve yan çıplak poz verdi

“Bunu yayınlatan arkadaşınız mı?”

“Onda vardı tek.”

“Hikâye atmış!” dediğinde omuz silktim. “Hesap sormayacak mısınız?”

“Vardır bahanesi, hatta biliyorum bile. Şey der, sen kötüsün diye sana destek olmak için hikâye attım falan.” Sonuçta bu kadar saçmalayacak kadar aptallardı ve beni de kendileri gibi aptal sanıyorlardı.

“Acı çekiyorsunuz,” dedi bakışları gözlerimde gezinirken.

“Bence sen benim acımı geçirirsin?” dedim yine konuyu dağıtmaya çalışarak.

“İnci Hanım, yapmayın. Anlıyorum.”

“Hep beni anlayacak kaslı ve yakışıklı bir adam istemişimdir. Gökte ararken yerde buldum.”

O da bana ayak uydurmaya karar verdi, telefonun ekranını kapattı ve bedenini bana doğru çevirdi.

“Bulup ne yapacaksınız?”

“Öğrenmek ister misin?” dedim başımı omzuma yatırarak.

“Hep sever misiniz böyle tehlikeli sularda yüzmeyi?”

“Sana yürüyen kadınlarla sizli bizli konuşmayı sever misin?” dedim ben de bedenimi ona çevirerek.

“Bana yürüyor musunuz? Bence uçuyorsunuz,” dediğinde kıkırdadım. “İş ahlakı.”

“Seni kovarım bak. Bugün kovarım, yarın geri işe alırım.” Söylediklerimle siyah gözleri kısılırken güldü.

“Artık benimle cilveleşecek kadar iyi durumda mısınız?” dedi tanıştığımız geceyi bana hatırlatarak.

Ona, “Seninle cilveleşecek kadar iyi durumda değilim ama bul beni,” demiştim. Ben de az yelloz değildim.

Kırık İnci

“Hmm,” dedim başımı sallayarak.

Yorgun bir şekilde başımı yastıklara yaslariken Kılıç beni izliyordu. “Sen her patronuna böyle derin derin bakar mısın?”

“Sizin kadar özelse.”

“Benimle flört ediyorsun.” Gülümsemeye devam ettim. “Ama bunu benim için yapıyorsun. Patronunum sonuçta.”

“Hayır, emin olun sizin için yapmıyorum.”

“Çok değişik bir adamsın,” dedim kısık sesle. “Bana kimse senin kadar sahip çıkmamıştı.” Ses tonum konuşurken değişmişti. Yine espri yaptığımı anlayarak verdi nefesini.

“Her durum için ezberinizde bir replik var mı?”

Omuz silktim. “Şaka maka hayatıma girişin çok tuhaf oldu.” Düşünceli şekilde gözlerimi kırıştırdım, “Her şeyimi kaybetmişken geldin.”

“Bu kötü bir şey mi?”

“Hiç değil ve asıl kötü olan bu,” dedim dürüstçe.

“Neden?”

Bir kez daha omuz silktim. “Sanki babamla abim seni göndermiş gibi, onlar gitmişler de bana da bir koruyucu melek bırakmışlar gibi,” dediğimde bakışlarını kaçırdı.

Tüm vücudu bugün bir kez daha gerildi.

Hiçbir şey söylemedi.

“Bana güveniyor musunuz?” Bu soruyu sorarken de yüzüme bakmamıştı. Karşısındaki kapalı televizyonu seyrediyordu sadece.

“Sana yüzde doksan dokuz güveniyorum.”

“Peki yüzde bir?”

“Ben hep yüzde bir yanılma payı bırakırım.” Sessizliği devam etti. “Hadi bir şeyler izleyelim,” dedim ben de bakışlarımı televizyona dikerken.

“Geç oldu, uyusanız iyi olur. Ben de biraz dinlenmeliyim.” Hâlâ yüzüme bakmıyordu.

Ceren Melek

“Haklısın, seni çok yoruyorum, gerçi bana kalırsa seni daha hiç yormadım.”

“İyi geceler, İnci Hanım,” dedi ve salonu hızla terk etti.

Arkasından bir süre baktım. Kılıç, daha soyadını bile bilmiyordum ama işe alındığına göre iyi bir özgeçmişli olmalıydı.

Ben de artık uyusam iyi olacaktı, hem uyuduğum zamanlar canım acımıyordu.

Gördüğüm kâbusun etkisiyle çığlıklar atarak kalkarken yüzümün ıslaklığını hissediyordum ve bir de kulaklarımda yatıştırıcı bir ses vardı.

“İnci Hanım, sadece rüya,” diyordu Kılıç.

Gözlerimi sıçrayarak açtığımda beni sakinleştirmek istercesine saçlarımı okşuyordu.

“Rüya değil, rüya değil ki...” Acıdan sesim bile çıkmıyordu, nefes alamıyordum.

“Geçti.”

“Geçmedi, geçmedi.” Hıçkırıklarım arasında konuşmak da zordu.

“Geçecek.”

“Geçmeyecek. Aldılar benim babamı, annemi, abimi, ben şimdi nasıl yaşayacağım?” Kafam artık dik duramadığında Kılıç başımı göğsüne yasladı.

“Ben nasıl dayanacağım? Aldılar herkesi.”

“Ben varım, ne olursa olsun sizin yanınızda olacağım.”

“Yalancı,” dedim kısılan sesimle.

“Söz veriyorum.”

“Çok acıyor, çok acıyor. Onların yanına gitmek istiyorum, dayanamıyorum.”

“Hayır, hiçbir yere gitmiyorsunuz.” Bir yandan saçlarımı bir yandan da omzumu okşuyordu.

Kokusu beni rahatlatıyordu.

Çok güzel kokuyordu.

Kırık İnci

“Gündüzleri güçlü kalın, geceleri kollarımda ağlayabilirsiniz,” dediğinde bir kez daha hıçkırdım, ona daha sıkı sarıldım.

Onun sakinleştirici sesi ve varlığı beni yatıştırırken uyku tekrar beni kendisine çekiyordu. Uykuya dalmadan önce bir şeyler söyledi ama doğru duyup duymadığımdan emin değildim.

“Özür dilerim.”

Uyandığımda tektim, gece yaşadığım krizi hatırladığımda vücudum kasıldı. Zaten krizin etkisi baş ağrısıyla varlığını yeterince hatırlatıyordu.

Demek Kılıç beni uyuttuktan sonra yatağına geçmişti. Hem neden kalsındı ki zaten?

Duyduğum zil sesiyle kalktım. Üşüdüğümü hissederek askıya asılı duran ve üstünde baş harfimin yazılı olduğu beyaz sabahlığı üzerime geçirdim. Belimi sıkıca bağlarken hâlâ esniyordum.

Zil bir kez daha çaldı. Belki de Kılıç dışarı çıkmış ve anahtarı almadığı için kapıda kalmıştı.

Koridorun sonuna ulaştığımda kapıyı açtım.

Gördüğüm görüntüyle kanım dondu.

Gerçek olduğundan emin olmak için gözlerimi kırptırdım.

Kapımın önünde bir adam vardı.

Düzelteyordum, kapımın önünde ölü bir adam vardı.

Kafasına kurşun sıkılmıştı ama ağzından kanlar akıyordu. Sanırım dili koparılmıştı. Bu adamı tanıyordum.

Bu adam dün toplantıda bana hakaret eden ve sonrasında da mesajlarıyla taciz eden herifti.

Vücudum titrerken ölü adamın elindeki kanlı kâğıdı gördüm. Eğilip kâğıdı aldım.

Bu kâğıt, dün odama gönderilen zambaklardaki kâğıtla aynıydı ve üstünde sadece iki kelime yazıyordu.

ARSLAN KIRAHANLI

BÖLÜM 8

YALAN KADAR TEMİZ GERÇEK KADAR KIRLI

YALAN KADAR TEMİZ GERÇEK KADAR KİRİLİ

Elimdeki kanlı kâğıdı inceliyordum. Kâğıdın üstündeki kan elime bulaşmıştı. Eskiden kan midemi bulandırırды, bakmaya dayanamazdım. Ancak ailemi kanlar içinde gördüğümden beri artık mide bulandırıcı değildi.

Kan benim için bir hatırlatıcıydı, acılarımı ve benden alınanları hatırlatıyordu. Elimde kâğıtla sanki az önce kapımın önünde bir ceset değil de bir kedi yavrusu görmüş gibi evimin kapısını geri kapattım.

Salona yürürken kâğıdın üstündeki iki kelimeyi inceleyip duruyordum.

Arslan Kırahanlı.

Kimdi bu adam?

Benden ne istiyordu?

Bitkin halde koltuğa çöktüğümde vücudum titriyordu, neyin içine düştüğümü bilmiyordum ama dik durmam gerektiğini biliyordum.

İsteddiği şey için benimle oynamaya devam edecekti, hatta sürekli oynuyordu. Gözlerimi yumdum.

Çok acıyordu. Ben onları hatırlamıyordum çünkü zaten onları hiç unutmuyordum. Ben sadece en iyi yaptığım şeyi yapıyor, kendimi kandırıyordum.

Kanınca geçer mi sandım?

Belki de geçerse kanardım.

Ceren Melek

Ben kendini zeki sanan koca bir aptal mıydım? Yoksa aptal sanılan ama her şeyi ortaya çıkaracak zeki olan mıydım? İkincisi olmam gerekiyordu, olmam gerekiyordu da nasıl dayanacaktım? Nasıl sabredecektim?

“Kapı mı çaldı?” Kılıç’ın sesiyle parmaklarımdaki karttan başımı kaldırdım.

Uykusundan yeni uyanmış gibiydi, üstü çıplaktı ve altında da sadece gri bir eşofman vardı. Yüzü şişmiş, gözleri tam açılmamıştı.

“Evet, kapı çaldı.”

Elimdeki kanı ve kartı fark ettiğinde kaşları derince çatıldı.

“İyi misiniz?” dedi ama bu sorunun cevabını beklemeye gerek duymadı çünkü cevap belliydi.

Hızlı adımlarla salondan çıktı, kapının açıldığını duydum ama bir süre ses gelmedi. Ardından kapı geri kapandı ve Kılıç salona geri girdi.

“Neler oluyor, İnci Hanım? Biri mi geldi?”

“Kapının önü boş mu?” Sorumla başını salladı.

“Dolu olması mı gerekiyordu? Biri mi geldi?”

“Az önce kapımda bir ceset vardı,” dediğimde bakışları tekrar elimdeki kâğıda kaydı.

“Ne cesedi?”

“Adam cesedi, ölü adam yani.” Duyduklarıyla bir süre yüzüme bakakaldı.

“Aynı isim mi?”

“Evet, aynı şerefsiz,” dedim avucumda buruşturduğum kâğıdı salonun ortasına fırlatırken. “Benimle oynuyor, yavşak.”

“Kimsenin sizinle oynadığı yok, İnci Hanım.” Birkaç adımda yanıma gelip başımda durdu. “Buna izin vermem.”

Başımı kaldırıp onu izledim, iri vücudu çıplakken daha da göz dolduruyordu; bakışları kısıp, yüzü gergindi.

“Doğru, özel korumamdın benim,” dediğimde başını ağır ağır salladı. “Sadece bana özel.”

Kırık İnci

“Sadece size özel.”

Eli yanağıma gittiğinde yine aktığından haberimin bile olmadığı bir yaşı yakaladı.

“Kimi öldürdüklerini sormadın?” dediğimde eli yavaşça düştü yanağımdan.

“Kimdi?”

“Toplantıda bana hakaret eden, sonrasında da tehdit mesajları atan o pislikti. Evet, onu kovdum ama hissesi olduğu için tamamen yok edemedim. Bu adam onu benim için yok etmiş. İyilik yapmış yani bana.”

“Pek iyilik yapmış gibi gözükmüyor,” dedi az önce başparmağıyla yakaladığı yaşı, baş ve işaretparmağının arasında ezerken. Bakışlarını üstümden ayırdı ve nefesini verdi. “Sitenin kamera kayıtlarını isteyeceğim.”

“Bunu yapan adam eminim onu da halletmiştir,” derken oturduğum koltuktan kalktım ve zaten koltuğun dibinde durduğu için kalkışımla vücudum vücuduna yaslanmıştı.

Geri çekilmedi, kısık gözleri yüzümde gezinirken nedenini bilmem daha da geriliyordu.

“Kendi ağzınızla söylediniz o herifin sizi rahatsız ettiğini, neden ölmesi sizi bu kadar rahatsız etti?”

“Onun ölmesi rahatsız etmedi ki... Beni rahatsız eden başka şeyler var,” dedim nefesimi vererek.

Geri çekilmediği gibi bir de başını bana doğru eğdi. “Ne gibi şeyler? Söyleyin ki ben de çözüm bulayım.”

“Mesela seksi korumamın evimde çıplak gezip beni baştan çıkarması gibi,” dedim kolunda işaretparmağımı gezdirirken.

Parmağımdaki kan tenine bulaştığında, bakışları koluna kaydı. “Sizi baştan çıkarıyorsam dikkat ederim.”

“Dikkat et demedim ki.”

“Rahatsız olduğunuzu söylediniz,” dedi ama geri de çekilmedi.

Ceren Melek

“Beni rahatsız eden tek şey şu an üstünde olmamak,” dediğimde artık bana alışsa da yine de şaşırmıştı. “Şaka, şaka yaptım.” Aniden geri çekildim.

“Ben bir site yönetimiyle görüşeceğim,” diyerek benden uzaklaştı.

O salondan çıktığında bakışlarım yine yerdeki kâğıda kaydı. Ben de salondan çıkarken ayağımla kâğıdı ezip geçtim.

Odama geçip telefonumu açtığımda dün Burçak’ın yayınladığı bikinili poz yüzünden hakaretler görmeyi bekledim. Ancak hiçbir şey yoktu, hiçbir haber yoktu, mesaj bile yoktu. Burçak’ın profiline girdiğimde onun da hikâyesinden kaldırdığını gördüm.

Profilime girdiğimde gördüğüm takipçi sayısıyla bir süre ekrana baktım. Bir süredir hesabıma bakmıyordum, en son o geceydi...

O geceden beri tam bir milyon daha takipçim artmış ve üç milyon takipçi sayısına ulaşmıştım.

Ekrana boş boş bakarak telefonumu yatağın üstüne attım. Hiçbir zaman takipçi ya da beğeni sayısını umursamamıştım ama insanlar hep öyle olduğunu sanmıştı. Öyle sanmaya da devam edeceklerdi.

Onların katillerini bulmak için aptal gibi davranmam gerekiyordu. Aslında Burçak farkında olmadan bana bir iyilik yapmıştı. Bugünden itibaren sosyal medya hesabımı eskisi kadar olmasa da aktif kullanacaktım. Herkesin bildiği şımarık, güzel ve aptal İnci Altınsoy olmaya devam edecektim.

Üstümü çıkartıp Calvin Klein iç çamaşırı takımlarımdan birini giyindim. Üstüme de beyaz bir gömlek baktım ama buradaki dolabımda istediğim tarzda geniş gömlek yoktu.

Kılıç hâlâ gelmemişti.

Üstümü giyinme gereği duymadan odadan çıktım ve Kılıç’m kaldığı yatak odasına girdim. Uyanıp hemen kalktığı için yatağı dağınıktı ama onun dışında odasında her şey çok düzenliydi.

Gözlerim çekmecelerinde gezindi, birkaç silah dışında boştu. Dolabı açtığımda da geneli siyah ve beyaz olan gömlekleri vardı.

Kırık İnci

Dolapta da bir şey yoktu ama beyaz gömleği aldım. Giyinirken Kılıç'ın geldiğini açılan kapıdan duysam da odasından çıkmak için acele etmedim.

Gömleği kollarımdan geçirip ayna karşısında durduğumda Kılıç odanın kapısına gelmişti. Koyu bakışları üstümde gezinirken şaşkındı ama o koyu gözleri üstümde oyalanırken şaşkınlıkımı çok başka duygular hissettiğini gözlerinde görmüştüm.

“Odamı mı karıştırdınız?” dedi konuşabildiğinde.

Omuz silktim. “Yeni postum için böyle beyaz bir gömleğe ihtiyacım vardı ama çok büyük oldu.” Konuşurken bir yandan da kollarını kıvrırmaya çalışıyordum. Sol kolumu kıvrısam da sağ kolumu bir türlü becerememiştim.

Bana birkaç adımda ulaştı, eli koluma uzandı ve gömleğin kollarını yavaşça yukarı doğru katlamaya başladı.

“Gömleğimi elbette giyinebilirsiniz, odamı da karıştırabilirsiniz,” derken kaşları çatıktı.

“Sinirlenmiş gibi yaparak memelerime bakıyorsun.” Kafasını kaldırdı ve gözlerime baktı.

“Hayır, bakmıyorum.”

“Evet, baktın. Haklısın, bakılmayacak gibi degiller,” dediğimde nefesini verdi.

“Az önce kapınızda bir ceset gördüğünüzü söylediniz, şimdi de fotoğraf çekmek için mi hazırlanıyorsunuz?” Konuşurken hâlâ eli kolumdaydı.

“Ne yapsaydım? Cesetle birlikte mezara mı gırseydim?” Çıkışımla altdudağını ıslattı. Sanırım sorum ona mantıklı gelmiş olacaktı ki bakışlarını tekrar gömleğe indirdi. İkisinin kolunu da dirseğime kadar düzgün şekilde katladı.

Bir adım geri çekilip beni incelediğinde derin bir şekilde yutkundu. “Yakıştı, çok yakıştı,” derken sesi kısıktı. Kafasını hafifçe iki yana sallayıp silkелendi. “Dediğiniz gibi kamera kayıtları ortadan kaldırılmış ama etraftaki görüntüleri de toplayacağım.”

Ceren Melek

O konuşurken elinden tutup odadan çıkarttım. Eli sıcak ve büyüktü. Peşimden gelirken sesi çıkmıyordu, odama girip profesyonel kamera fotoğrafımı aldım ve eline tutuşturdum.

Düz duvarın önüne geçip poz verdiğimde önce elindeki kameraya sonra da bana baktı.

“Fotoğraflarımı ya Güven’e ya da arkadaşlarıma çektiririm. O yüzden...”

“Çıplak pozlarınızı da mı Güven çekiyordu?” derken kaşları havalanmıştı.

“Sanırım benim hayranımsın, Instagram profilimde yatıp kalan bir sapık mısın yoksa?” dedim gülererek. “Ayrıca tamamen çıplak olmuyorum, abartma.” Konuşmam bitince yine poz verdim.

Kılıç kameraya baktı, birkaç tuşa basıp kurcaladı. Ardından da beni çekmeye başladı. Başımı duvara yaslayıp gülümsedim.

“Anlamıyorum, zaten sahte bikinili pozlarınız çıktığı için linç yediniz. Neden yine çıplak poz verip üstüne gidiyorsunuz?” derken bir yandan da beni çekiyordu.

“Çünkü umurumda değil, ayrıca sadece takipçi sayısını önemseyen bir yelloz olarak görünmeye niyetliyim.”

“Zaten şirketi size vermemek için her şeyi yapıyorlar, bu şekilde sadece ekmeklerine bal olursunuz.”

“Sen de kaymak mısın?” Sözlerimle durdu, gülüşünü bastırma-ya çalıştı ve ardından beni çekmeye devam etti.

“Bu lafları çok düşünüyor musunuz?”

“Hayır, çok düşünmeyi sevmiyorum. Yani bazı şeyleri tabii, yoksa bazı şeyleri düşünmeyi çok severim,” dediğimde bir kez daha durdu.

Eli yeni giyindiği beyaz tişörtün yakasına gitti, sıcaqlamıştı. Ona poz vermeye devam ettim. Gömlekle yeterince çektiğimizde, gömleğini üstümden çıkartıp yanımdaki tekli koltuğa attım.

“Evet, atabilirsiniz. Kendi gömleğiniz gibi,” dedi koltuğun üstünden yere düşen gömleğine.

Kırık İnci

“Bayağı pahalı bir gömlek, haklısın,” dediğimde bir kez daha duraksadı. “Demek on bin dolar az değilmiş, böyle marka giyinebildiğine göre.”

“Evet, İnci Hanım, on bin dolar yeterince iyi bir para,” dedi ve beni çekmeye devam etti. En sonunda durdu ve nefesini verdi. “Yeterli mi?”

“Bilmiyorum, bakmam lazım.” Duvarın önünden ayrılarak yanına ulaştım ve çektiklerine baktım. Kamerayı bana doğru çevirirken aramızda hiç mesafe yoktu ve ben neredeyse çıplaktım.

O da fotoğraflara bakıyordu, tek tek geçerken bana gösteriyordu. Fotoğraflara değil de ona baktığımı fark ettiğinde durdu. Bakışlarını bana çevirdi.

Aramızda uzun bir sessizlik oluştuğunda bu beni rahatsız etmemişti. Onu inceliyordum. Kirli sakalları, kısık gözleri, keskin yüz hatları ve hepsinin birleşimiyle çok karizmatikti. Ayrıca kaştaki çizigin bana her zaman itici gelmesi bir yana, onun karizmasına çok başka bir hava kattığı da gerçektir.

“Beğendiniz mi?” dediğinde o da aynı dikkatle beni inceliyordu.

“Evet, çok beğendim.” Fotoğraflardan bahsetmiyordum ve o da bunu çok iyi biliyordu.

“Beğenmenize sevindim.”

“Çok sevinme, elimden kurtulamazsın artık.” Kaşları havalandı. “Yani artık yeni fotoğrafçım sensin. Maaşına birazcık zam da yaparım.”

“Zam yapmanıza gerek yok, dolar sürekli yükseliyor zaten.”

“Dolardan daha hızlı yükselen şeyler var şu an,” dediğimde bana hâlâ tam alışmamış olacak ki yine şaşırdı. “Neyse, çıkabilirsin. Ben de hazırlanayım. Bugün yine şirkete gideceğiz.” Ondan uzaklaşıp yere düşen gömleğini aldım.

Gömleği ona uzattığımda sözlerimin etkisiyle hâlâ hareketsizce duruyordu. En sonunda kendine gelebildiğine ona uzattığım gömleği aldı.

Ceren Melek

“Fotoğrafları bilgisayarıma atar mısın ben hazırlanana kadar?”

“Atarım, İnci Hanım,” derken bakışları gömleğin üstündeydi.

“Karşında iç çamaşırlarıyla duruyorum, hâlâ hanım diyorsun.”
Söylendim ama o dalmıştı.

“Haklısınız, İnci Hanım.” Hâlâ gömleğe bakıyordu, birden bakışlarını bana çevirdiğinde bir kez daha yutkundu.

“Çıkarsan soyunacağım.”

“Daha da mı soyunacaksınız?” Şaşkın sorusuyla güldüm.

“Merak mı ettin?” dedim flörtüz bir tavırla, zaten onunla her dakika flört ediyordum. Onun yerinde başka adam olsaydı ben-
ce bana karşı koyamazdı. Gerçi o da çok karşı koyulmayacak bir
adamdı.

“O anlamda demedim, şeyden dedim...”

“Tamam tamam, geç kalacağız. İşe tam saatinde gidip patronluk
taslamam gerek,” dediğimde kafasını salladı ve hızla odadan çıktı.

Ben de üstümdeki iç çamaşırı takımını değiştirdim, üstüme de
mini siyah bir ceket elbise giyindim. Saçlarımı makyajımı da yap-
tıktan sonra topuklu ayakkabılarımı giyindim. Odamdan çıkma-
dan önce annemin, babamın ve abimin olduğu fotoğraf karesine
bir öpücük bıraktım.

“Bana kızmayın, her şeyi sizin için yapıyorum.” Gözümden
akan bir damla yaşı sildim ve odadan çıktım.

Ben salona geçtiğimde Kılıç da üstünü giyinmiş, bilgisayarını açmış
başında oturuyordu. Topuk seslerimi duyduğunda başını kaldırdı.

Bugün beyaz bir gömlek, siyah kumaş bir pantolon giyinmişti.
Üstündeki gömlek benim az önce giyindiğim gömlekti. Nedendir
bilmem, bu benim duraksamama hatta onu uzun uzun inceleme-
me neden oldu.

“Hallettin mi?” Bakışları üstümdeydi.

“Ben her şeyi hallederim,” dediğinde gülümsedim. “Ama bir
sorun çıktı.”

“Nasıl bir sorun?” dedim yanına ulaşarak.

Kırık İnci

“Bilmiyorum, bilgisayara aktarmaya çalışırken tüm fotoğrafları sildim yanlışlıkla,” dediğinde şaşkınca ona baktım.

“Bunu nasıl becerdin?” dedim yanına oturup bilgisayara bakarken.

“Bilmiyorum ki... Ben her şeyi beceririm aslında ama bu cihazı tam olarak bilmiyorum diye herhalde.” Önce bilgisayara sonra da fotoğraf makinasına baktım ancak gerçekten çektiğimiz fotoğraflardan bir tane bile kalmamıştı.

“Çok güzel becermişsin ciddi!” dedim oflayarak.

“Bir daha çekeyim isterseniz?”

“Yok, geç kalacağız. Sonra bakarız,” dediğimde başını salladı. Kucağındaki bilgisayarı kapattım. “Bir şey bulabildin mi? Güvenlik falan da mı kimseyi görmemiş?”

“Hayır, kimse bir şey görmemiş,” dedi masanın üstündeki suyu içmeden hemen önce.

“Kurnaz pezevenkler.” Ettiğim küfrü duymasıyla su boğazında kaldı. Birkaç kez öksürüp ardından ayağa kalktı.

“Çıkalım isterseniz,” dediğinde ben de kalktım.

Arabaya geçene kadar binanın içini belki de ilk kez bu kadar dikkatli inceledim. Ceset o kadar hızlı ortadan kalktıysa, bu demek oluyordu ki kapıyı açtığımda beni izliyorlardı.

Kılıç önce kapımı açtı, ardından sürücü koltuğuna geçti. Arabaya biner binmez Sıla’yı birkaç kez aradım ama açmadı. İçimdeki huzursuzlukla Sıla’nın kardeşi Mert’i aradım. O da sanki telefonun ucunda bekliyormuş gibi hızla cevap verdi.

“İnci, selam.” Telefon direkt arabanın hoparlörüne bağlanmıştı ama kapatmak için uğraşmadım.

“Selam Mert, Sıla’ya ulaşamadım da merak ettim. İyi mi?”

Bir süre sessiz kaldı. “Pek değil ama toparlayacağız. Biz onun yanındayız, bir de onun için endişelenme.”

“Peki Yiğit? O nasıl?” Yiğit’i de çok özlemiştim.

“O da iyi ama etkileniyor bir şekilde, istersen gel buraya, onları da görmüş olursun.”

Ceren Melek

“Müsait olduğumda gelmeye çalışacağım.”

“Duyduğuma göre şirkette yönetimi devralmışsın? Şu an cemiyetin en büyük dedikodusu bu.”

“Yaptık bir şeyler,” dediğimde güldü.

“İnci, senin burada bir evin var. Annemle babam da sürekli seni soruyor. Lütfen sık sık gel, güzelim.” Güzelim kelimesiyle Kılıç bana yandan bir bakış atmıştı. Hatta bana değil, o bakışı tam olarak telefona atmıştı.

“Selam söyle hepsine, geleceğim. Sen de kendine iyi bak. Görüşürüz,” dedim ve telefonu kapattım.

Kılıç bana bir bakış atıp önüne döndüğünde ben de ona baktım. “Ne? Neden öyle bakıyorsun?”

“Çok güzelsiniz, herkesin dikkatini çekecek kadar güzel.” Sözleriyle keyiflenmişim.

“Senin de dikkatini çekiyorum o zaman.”

“Hayır, benim dikkatimi dağıtıyorsunuz,” dedi bakışları yoldayken.

“Bu ne demek şimdi? Sen neden böyle konuşup benim aklımı karıştırıyorsun?” Ben ona soru sorarken o arabayı kenara çekip durdurmuştu.

“Geliyorum hemen,” dedi ve arabadan indi. Bir pastanenin önünde durmuştuk.

Normalde boş durduğum an telefonumu elime alırdım ama artık sadece dalıyordum. On dakikaya yakın boş boş yolu seyrettim.

Kılıç elinde karton poşetler ve kahvelerle dönmüştü. “Bir şeyler atıştırın,” dediğinde onu izliyordum. Uzattığı poşeti de kahveleri de aldım.

Kahveden bir yudum aldığımda yüzüm buruştu, çok acıydı. “Sizinki diğeri,” dedi yüz ifademe gülmemeye çalışarak.

“Zehir be bu,” dedim kemerini taktığında kahvesini uzatarak.

Sandviç, kruvasan ve çörek almıştı. Kruvasanı alıp sandviçi de ona uzattım.

Kırık İnci

“Diğer işlerin nasıldı bilmiyorum ama korumalar böyle şeyler yapmaz.” Arabayı sürmeye devam ederken sandviçten koca bir ısırık aldı. Bunu ona sürekli söylüyordum çünkü sürekli bunu söylememi gerektirecek bir şeyler yapıyordu!

“Korumalar fotoğraf da çekmez.”

“Aman çektin de ne oldu? Boşa çektin.”

Ben de bir ısırık aldım ama hiçbir şey yiyelim yoktu, paketi kapatıp geri bıraktım. “Şimdi akıl hastanesindeki arkadaşlarım ne yapıyordur acaba?”

“Onlarla bu kadar kısa sürede böyle bir bağ kurmanız normal mi?”

“Ben çok çabuk alışırım, çok çabuk severim. Bak, sana da çabuk alıştım. Ayrıca erkekleri de çok çabuk severim, âşık olmam ama severim. O yüzden çok fazla eski erkek arkadaşım var.”

“Aşkla sevgi arasında ne fark var ki?”

“Çok fark var, aşk bence bir kez gelir insanın başına, o da şanslıysa. Annem babam şanslıydı, Aytekin abimle Sıla da...” Artık olmayan iştahım tamamen yok olmuştu.

“Âşık olmuyorsanız neden sürekli sevgili yapıyorsunuz peki?”

“Bilmem, dedim ya çabuk alışıyorum diye, ilgiyi de çok severim.”

“O zaman sevgiliye ihtiyacınız yok artık, ben sizinle ilgilenirim,” dediğinde kafamı hızla ona çevirdim.

“Sen korumamsın, bunlar senin işin değil.”

“Sanırım artık benim işim.”

“Böyle konuşunca çok seksi oluyorsun ama...” Devam edecektim ki onun gülmesi yüzünden devam edemedim. Gamzesi belirginleşirken güzel dişleri görünüyordu. Bakışlarımı gülüşünden güçlkle ayırdım.

Yolun geri kalanında da onunla atışmaya devam ettim. Bu adamla inatlaşmak, konuşmak hatta flört etmek bana iyi geliyordu.

Şirkete geldiğimizde direkt odama geçtim, dünden beri telefona bir sürü arama gelmişti. Aral, Atlas, Aliye... Hiçbirini tekrar aramadım.

Ceren Melek

Kılıç yanımdan ayrıldığında ona nereye gittiğini sormadım, zaten sürekli dibimdeydi, korumam olsa da bu kadar dibimde olmak bunaltıcı olabilirdi.

Bilgisayarımı açıp dün yarım bıraktığım incelemelere devam ettim. Kırahanlı adı sürekli karşıma çıkıp duruyordu, aylardır tek derterleri bizim işlerimizi baltalamaya çalışmaktı.

Kuruldan henüz ses çıkmamıştı, sabahki adamın ölümü de daha duyulmamıştı. Duyulduğunda onun için de suçlu duruma düşeceğime emindim.

Aradan yarım saat geçtiğinde Kılıç'ın olmaması tadımı kaçırmaya başlamıştı. Bu kadar süre beni bırakmazdı.

En sonunda dayanamayarak yerimden kalktım ve odamdan çıktım. Tam Serpil'e soracaktım ki koridorun ilerisinde Kılıç'ı gördüm. Yalnız değildi.

Tam kapımı gören bir koltuğa oturmuş, yanında güzel sarışın bir kadınla sohbet ediyordu.

Önce sıcak bastı, ardından da adlandıramadığım bir öfke vücudumu sardı. Topuklarımı yere sertçe yere vura vura yanlarına yaklaştım ama beni fark etmediler bile. Kadın Kılıç'a dönmüş, elini onun koltuğunun yanına koymuştu ve kahkahalarla gülüyordu. Kılıç da ona eğilmiş bir şeyler anlatıyordu.

"Çay kahve de ister misiniz?" dediğimde sonunda beni fark edebilmişlerdi. Genç kadın beni gördüğünde hızla yerinden kalktı.

"İnci Hanım, merhaba. Dün izinliydim, hayırlı olsun."

"Kimsin sen?" Sesim fazla sert çıkmış olacaktı ki kız şaşırdı.

"Sude Albay, şirketin dış işler müdürünün yardımcısıyım."

Kılıç hâlâ yerinde oturuyordu. Bu sefer bakışlarımı ona çevirdim. "Koruma olduğunu unuttun sanırım?"

"Hayır, gözüm kapınızdaydı."

"Bana pek öyle gelmedi," dediğimde Kılıç da yerinden kalktı.

"Sonra konuşuruz, Sude," dediğinde daha da şaşırmıştım.

Kırık İnci

Onlara arkamı dönüp odama dönerken Kılıç da peşimden geliyordu. Odaya girene kadar ikimiz de hiç konuşmadık. Yerime geçip bilgisayarımı açtığımda Kılıç da başımda dikildi.

“Bir sorun mu vardı, İnci Hanım?”

“Hayır.”

“Sude benim eski bir arkadaşım, burada karşılaşınca sohbet ettik.”

“Sormadım,” dediğimde kafasını sallayarak karşımdaki koltuğa oturdu.

“Beni mi arıyordunuz? Bir sorun mu var?” Başımı iki yana salladım.

Bu sırada Oğuz’a mesaj atıyordum.

Arslan Kırahanlı. Bana bu isim hakkında bulabileceğin her şeyi bulmanı istiyorum.

Çok acil.

“Hayır, normalde yanımdan ayrılmadığın için merak ettim sadece.”

“Biraz sinirlendiniz sanki?” Başımı tekrar iki yana salladım.

“Hayır, dışarıda beklemeye devam edebilir misin? Özel bir misafirim gelecek,” dediğimde kaşları havalandı.

“Kim?” Sorusuna cevap vermeyerek bilgisayarıma geri döndüm.

Bir saat boyunca ikimiz de hiç konuşmadık, ben bilgisayara dalmışken Kılıç da aynı yerinde oturmaya devam etti.

Kapı tıklatıldı, hemen ardından da Oğuz girdi içeri. Kılıç özel misafirin o olduğunu anladığında yerinden kalktı.

“Bir isteğiniz olursa kapıdayım,” dedi ve çıkmadan önce Oğuz’la aralarında uzun bir bakışma geçti.

Oğuz onun arkasından bir bakış atıp yanıma ulaştı. Yanaklarımı öpüp karşıma geçerken elinde bir dosya vardı.

“Sen bu ismi nereden duydun?” dedi direkt konuya girerek.

“Sürekli karşıma çıkmaya başladı.”

“Adam mı?”

Ceren Melek

“İsmi.”

“Galip Bey de onu araştırıyordu son zamanlarda,” dedi ve dosyayı masamın üzerine bıraktı. “Ailenin cinayetiyle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Sanırım,” dedim ve dosyayı açtım.

Adam hakkında doğru düzgün bilgi yoktu, fotoğrafı yoktu. “Bu adam sır gibi saklanıyor. Ne bir fotoğrafı var ne de hakkında bir haber. Sosyal medya hesaplarında dahi fotoğrafı yok.”

“Instagram’ı falan var yani?”

“Eğer ona aitse evet. Bu herif kimse çok iyi gizleniyor. Sanırım birkaç hafta önce Türkiye’ye dönmüş ama nereden döndü ya da şu an nerede, inan hiçbir şey bulamadık. Sen bu adam hakkında ne biliyorsun?”

“Bilmiyorum, Oğuz ama öğreniyorum.”

“Nasıl öğreniyorsun? Başını sakın belaya sokma, zaten yeterince beladasın. Aslında bugün ben de sana uğrayacaktım. Kurul, şirketin başına geçmene karşı, ailen de tüm mirası almana ve seni dava ediyorlar. Bağımlı olduğunu kanıtlamaya çalışacaklar ama endişelenme, en kötü ihtimalle belli aralıklarla tahlil vermek zorunda kalırsın.”

“Aral mı açtı davayı?” Sorumla sessiz kaldı.

“Bunları da atlatacaksın.”

Bakışlarım masanın üzerindeki fotoğraflara kaydı.

Ben bir şeyleri atlatmak istemiyordum. Ben babamın sıcak kollarında olmak, annemin nasihatlerini dinlemek, abimle saatlerce gülmek istiyordum.

“Çıkar mısın?” dediğimde beni zorlamadı.

Odadan çıktığında tuttuğum gözyaşlarımı bıraktım, omuzlarım sarsılarak ağlarken elim onların fotoğraflarına gitti.

Etrafımda sürekli oyunlar dönüyordu.

Kendimi koca bir kasırganın ortasında yapayalnız kalmış hissediyordum.

Kimsem kalmamıştı.

Kırık İnci

Nasıl dayanacaktım?

Güçlü kalmak için taktığım maskeler tenime batıyordu. Her yerim kan içindeydi, kimse görmüyordu.

Fotoğraf çerçevesini göğsüme yaslarken hıçkırıklarım artmıştı.

Onları çok özlemiştim.

Onları şimdiden çok özlemiştim.

Ben onlarsız nasıl bir ömür yaşayacaktım?

Bu sırada telefonuma bir mesaj geldi. Rehberimde kayıtlı olmayan bir numaraya aitti.

Tanışma vaktimiz geldi, İnci tanesi.

Yarın akşam 21.00

En altta da konum vardı, bu oydu. Arslan Kırahanlı.

Attığı konum boğaz kenarında lüks bir restoranın konumuydu.

Kendini böyle zeki mi sanıyorsun?

Yerinde olsam tek gelmezdim.

Beni tehdit mi ediyorsun?

Hayır, tehdit edecek kadar dikkate almıyorum. Karşıma

çıkamayacak kadar korkak bir adam görüyorum sadece.

Seninle çok eğleneceğiz.

Daha fazla mesaj atmadım, araştırması için numarayı Oğuz'a gönderdim.

Bu sırada odanın kapısı açıldı. Kılıç içeri girdiğinde akan makyajımı görünce sert duruşu yumuşadı.

“O herif sizi rahatsız edecek bir şey mi söyledi?” dediğinde başımı iki yana salladım.

“Sadece onları özledim,” dedim burnumu çekerek.

Yanıma yaklaştığında masanın üzerinde duran peçeteyi alıp yüzüme akan makyajımı yavaşça sildi.

“Peki özlem? Özlem ne zaman geçer? Bu acı hep böyle yakacak mı içimi?” dediğimde durdu.

“Hiçbiri geçmeyecek ama alışacaksınız.”

Ceren Melek

“Alışmak istemiyorum ki,” dedim küçük bir çocuk gibi omuz silkerek.

“Çok güzel oynuyorsunuz,” dedi iç çekerek. “Herkes karşı, bana karşı, bazen kendinize karşı ama bazen oynamak için takatiniz kalmıyor. Görüyorum ki yine takatiniz kalmamış.”

“Ne yapacağım ben?” dedim çaresizce. “Takatim kalmadığında ne yapacağım? Beni böyle güçsüz görmelerine izin mi vereceğim?”

“Hayır, elbette vermeyeceksiniz. Bana bakın, ben sizi anlarım, ben sizi bulurum, nerede olursanız olun.”

“Bana böyle davranırsan seni hiç bırakmam,” dedim burnumu çekerek. Sözlerimle gülümsedi. “Sen olmasaydın bu kadar dayanamazdım, bana çok iyi geliyorsun. Teşekkür ederim.” Gülümsemesi yavaşça söndü.

Ayağa kalkıp ona sıkıca sarıldığımda şaşırdı, bir süre hareket etmedi. Başımı güzel kokulu göğsüne gömdüğümde vücudum titriyordu. Kollarını bana doladığında titremem yavaşça azalmaya başladı.

Ne kadar süre öyle kaldık bilmiyordum ama bana iyi geldiğini biliyordum.

Ondan uzaklaştığımda bakışları boştu. “Özür dilerim, arada böyle oluyorum,” dedim ve bir şey söylemesine fırsat vermeden çantamı da alıp odadaki banyoya geçtim. Yüzümü yıkayıp makyajımı tazeledim.

Yüzüme tekrar o vurdumduymaz maskeyi yerleştirmem için biraz beklemem gerekti.

En sonunda odaya geri döndüğümde Kılıç’a gülümsedim. “Yakışıklı korumam beni her şeyden koruyor, kötü düşüncelerimden bile,” dediğimde Kılıç yerdeki dalgın bakışlarını kaldırdı.

Masamın üzerindeki yemekleri görmemle şaşırdım. “Sabah doğru düzgün bir şey yemediniz, güçsüz düşeceksiniz.” Masada tam benim sevdiğim tarzda sağlıklı ev yemekleri vardı.

Kırık İnci

“İstersen evleniriz ya da bir daire tutarım size, annenle kardeşini alırsız, size bakarım. Dünya’ya da bakarım, yine gidersin ziyaretine.” Kılıç sözlerimle bir süre yüzüme bakakaldı.

Gülüp masaya oturduğumda o da güldü. “Çok düşünüyor musunuz bu esprileri?” Ona dil çıkardım, bu hareketimle daha çok şaşırdı.

Yemek kokuları beni acıktırırken Kılıç’ın getirdiklerini iştahla yedim. “Akıl hastanesine ne zaman gideceğiz? Plan yaptın mı?” dediğimde şaşırdı yine.

“Plan mı yapacaktım?”

“Dedim ya sana, düşünmüyor musun? En yakın zamanda onları çıkarmamız gerek.”

“Neden bu kadar taktınız anlamıyorum,” dedi nefesini vererek.

İştahla yemeğimi yedikten sonra tekrar işe koyulmuştum ki odamın kapısı tıklatıldı ve bu sefer Cenk içeri girdi. Kılıç’ı gördüğü an yüzü düşse de odama girmekten çekinmedi.

“İnci, evde yoksun, yüzünü gören cennetlik.”

“Keşke sen de evde olmasan, yapıştın kene gibi,” dediğimde zorlukla gülümsedi.

“Seni merak ettim.”

“Beni mi, yoksa babamın bana bıraktığı paracıkları mı?”

“Hakkımda böyle düşünmenden nefret ediyorum,” dedi karşıma geçip otururken.

Kılıç’ın kısık bakışları onun üstündeydi.

“Aliye’yle tartıştık, nişanı bozmayı düşünüyorum.”

“Neden? Artık parası yok diye mi?” dedim bacak bacak üstüne atarak.

“Özel konuşabilir miyiz?” dedi Kılıç’ın bakışlarından rahatsız olduğunu belli ederek.

“Hayır, Kılıç yabancı değil. Değil mi Kılıç?” dediğimde bana göz kırptı. Ona gülümserken Cenk’e geri döndüm.

Ceren Melek

“Haklısın, Aliye’yle olma sebebim senden büyük olmasıydı ama bunu ben seçmedim. Babam seçti. Sana âşık olduğumu biliyordu ancak umursamadı. Eğer dediğini yapmasam beni evlatlıktan reddedecekti fakat artık bunu yapması için bir sebep yok.” Konuşurken onu dikkatlice dinliyordum.

Kılıç kısık gözleriyle onu izliyordu. Bense sakindim, hatta fazla sakindim.

“Sana âşık olduğumu sanıyordum, Cenk ama on yedi yaşındaydım. Seni ablamla gördüğümde depresyona falan da girmiştim, hatta o zaman psikolojim düzelsin diye babam beni yurtdışına göndermişti. Salak gibi sevdiğim adam ablamı öpüyor diye falan da ağlamışlığım bile var.” Konuşurken gülüyordum ama on yedi yaşındayken bunlar pek de komik şeyler değildi. İlk kez uyuşturucu kullandığımda sırf bu olay yüzünden bunalımdaydım. Ne büyük aptallık!

“Ama dediğim gibi çocuktum. Ablam seni seviyor, senin için savaştı, seni hak ediyor. Bence sen de onu hak ediyorsun. Sakın ayrılmayın, çok üzülürüm bak.”

Bu sırada odamın kapısı çalınmadan açıldı ve içeri bu sefer de Aliye girdi. İşte şimdi kadro tamamdı.

Cenk’i gördüğünde kaşları havalandı. “Sen burada ne arıyorsun?” Cenk hemen oturduğu yerden doğruldu.

“Bana olan aşkını anlatıyordu, beni unutamamış falan,” dedim omuz silkerek.

Aliye kapıyı arkasından sertçe kapattı, üzerinde siyah bir takım vardı ve bakışları öfke saçıyordu. Boynuna da yine inci kolye takmıştı.

Bir dakika.

Bu inci kolye sıradan bir inci kolye değildi. Annemin inci kolyesinin aynısı da değildi. Bu o kolyeydi. O kolye annemin cesedinin yanında parçalanmıştı.

Yerimden hızla kalktığımda Aliye birkaç adım geriledi.

Kırık İnci

“Sen bu kolyeyi nereden buldun?”

“Evdeydi,” dedi Aliye eli kolyeye giderken.

“Yalan söyleme, parçalanmıştı!” Hareketlerimden rahatsız olarak biraz daha geriledi. “Kanlar içindeydi o kolye.”

“Evde buldum, bazıları parçalanmıştı, onları çıkarttım.”

“Çıkar o kolyeyi, annemin kolyesini takmayı hak etmiyorsun sen. Çıkar!” Bağırışımı umursamadı.

“Sen mi hak ediyorsun? Uyuşturucu bağımlısı bir sürtük olarak mı?”

Elim kaşındı, o kolyeyi onun boynundan çekip çıkarmak için avuçlarım kaşındı ama yapamadım. Kolyeye zarar vermek istemiyordum.

Hemen arkamda o güven verici gölge belirdi. “Düzgün konuş, İnci Hanım’la,” dedi Kılıç bir eli belime giderken. Diğer eli de koluma dolandı ve beni geriye çekti.

Cenk de yerinden kalkıp Aliye’nin yanına geçmişti. “Sevgilim zor günler geçiriyorsunuz, birbirinizi daha fazla germeyin.”

“Sen az önce İnci Hanım’a aşkını itiraf etmiyor muydun?” dedi Kılıç kısık gözleriyle. “Baban zorlamamış mıydı seni Aliye’yle olmak için? Şimdi ne kısıriyorsun?”

Aliye hızla başını Cenk’e çevirdi. Cenk bir an ne söyleyeceğini bilemedi, öfkeyle Kılıç’a bakarken ondan nefret ettiği kesindi. Neyse ki korumam çok güçlü bir adamdı, ona zarar veremezdi.

Gerçi Cenk’in eli kolu her yere uzanıyordu, Kılıç’a zarar vermek için bir şeyler yapabilirdi.

“Ne diyor bu?” dedi Aliye kafasını Cenk’e çevirerek.

“Öyle değil, açıklayacağım, canım,” dedi Cenk ama Aliye yine dikkatini bana çevirdi.

“Son zamanlarda şansını çok zorluyorsun. Bir de buraya gelmiş patronculuk taslıyorsun, bu yanındaki herife mi güveniyorsun? İstedğin kadar güçlü durmaya çalış, senin nasıl biri olduğunu en iyi ben biliyorum. İki gün sonra çıkar yine birileriyle seks videoların.”

Ceren Melek

“Senin aksine, ben kimsenin varlığıyla güç bulacak kadar değersiz değilim. Sevgilin de sen de umurumda değilsiniz, anlayın artık.”

“O miras sana kalmayacak!”

“Sen zenginlik için önemsiyorsun mirası, bense babam bana bıraktığı için. Anlamıyorum, ailemizi kaybedeli ne kadar oldu da miras derdine düştünüz, abla? Onların hiç mi değeri yok sizde?” Artık daha sakın konuşuyordum. Hatta ona uzun süredir abla bile dememiştim.

Ona abla demeyi yıllar önce bırakmıştım. İlk sevgilimden ilk öpücüğümü aldığım bahçede, sevgilimden ayrıldıktan bir gün sonra o sevgiliyi beni öptüğü yerde ablamla dudak dudağa gördüğümde bırakmıştım.

Şimdiyse gerçekten ablama soru sormak istemiştim. Her ne kadar o bana hiç ablalık yapmamış olsa da...

Abla dememe o da şaşırdı, bakışları boşluğa düşerken bir adım geriledi.

Cevap vermedi, hiçbir şey söyleyemedi. O kadar şaşırdı ki arkasını dönüp hızla çıktı. Cenk de onun peşinden koşarak çıktı.

“Bunlar ne böyle ya?” dedi Kılıç yakasını düzelterek. “Elimde kalacak bu herif benim.”

“Sakın! Cenk kinci bir şerefsizdir. Babası mafyanın teki. O yüzden sakın,” desem de o kısık gözlerle kapanan kapıya bakıyordu. “Sana diyorum, Kılıç.”

“Benim sizi korumam gerek, sizin beni değil. Ayrıca endişelenmeyin, ben gösteririm ona mafyayı,” dediğinde ofladım.

Tekrar bilgisayarımın başına geçtim, işleri öğrenmek için daha çok çalışmam gerekiyordu. Şirkette yönetimi almış olabilirdim ama bu henüz duyurulmamıştı. Duyurulduğunda başıma gelecekleri az çok tahmin edebiliyordum.

Birkaç saat boyunca başımı bilgisayardan kaldırmadım. Kılıç da arada bana kahve getirmişti.

Kırık İnci

En sonunda bilgisayarımı kapatıp kalktım. “Gidiyoruz,” dediğimde başını salladı. Bugün Aral’ın ve amcamların ya da Cemil’in sesi çıkmamıştı, arkada bir şeyler çevirdiklerine emindim.

Arabaya geçtiğimizde açtığım konumla Kılıç bakışlarını bana çevirdi. “Nereye gidiyoruz?”

“Çok taşaklı bir adamın yanına,” dediğimde artık terbiyesiz oluşuma da şaşırmıyordu. Annem böyle küfrettiğimi duysa bu benim sonum olurdu herhalde. Burnumu çekerek bakışlarımı yola çevirdim.

“Peki ne yapacağız bu adamın yanında?”

“Aslında gitmeyi düşünmüyordum, babamın eski bir dostu. Son yıllarda hiç görüşmezlerdi çünkü adam cidden belalı. Arkadaşlıkları babama zarar vermesin diye uzun zaman önce kestiler konuşmayı.”

“Adı ne?”

“Safir Soytürk. Tabii gerçek adı mı bilmiyorum ama öyle tanınıyor.”

“Bu adamdan ne isteyeceksiniz peki?” derken o da bakışlarını yoldan ayırmıyordu.

“Madem herkes çirkinleşmeye başladı, madem cinayeti çözmek gerekiyor, ben de elimden geleni yapacağım.”

“O zaman bu adama güveniyor musunuz?”

“Yüzde doksan dokuz hem de.”

“Peki babanız görüşmeyi kestiyse sizin görüşmeniz ne kadar doğru? Ya size zarar gelirse?”

“Gelmez ki hem özel korumam ne güne duruyor?” dediğimde ifadesi hiç değişmedi. “Ne zamandır alışveriş de yapmıyorum, sonrasında güzel bir alışveriş mi yapsam? Yoksa hafta sonu birlikte Paris’e mi gitsek alışveriş için?” Sakince beni dinliyordu.

“Sadece alışveriş için Paris’e mi gideceksiniz?” dedi şaşırarak.

“Evet,” dedim ben de şaşırmasına şaşıarak.

“Orada da Victoria’s Secret mı arayacaksınız?” dediğinde başımı iki yana salladım.

Ceren Melek

“Orada çok daha iyi markalar var. Ayrıca sen bana laf mı soktun?”

“Hayır.”

“Evet, soktun.”

“Hayır.”

“İstersen başka şeyler de soka...” Birden durdum ve ifadesiyle güldüm. “Şaka şaka, şaka yaptım. Gül diye.”

Ancak o gülmedi, eli gömleğinin yakasına giderken derin birkaç nefes almak zorunda kaldı. Hatta klimanın da ayarıyla oynadı.

“Böyle şakalar yaparsanız başımız derde girecek.”

“Nasıl bir derde?” dedim hemen ama bana cevap vermedi, sadece derin birkaç nefes alarak gömleğinin üstten üçüncü düğmesini açtı.

Bakışlarım açıkta kalan çıplak tenine kaydığında beni baştan çıkarmak için böyle yaptığını düşünmeme çok az kalmıştı. Neyse, beni sapık sanmasın diye bakışlarımı önüme çevirdim.

Adres şehrin dışında bir mülkteydi. Soytürk kendini insanlardan soyutlamayı severdi, ayrıca herkes ondan çok çekinirdi.

Araba adreste durduğunda Kılıç’ın bakışları etrafta gezindi. İki koruma kapıya çıkıp ismimi aldılar, önce içeriden izin alıp sonra içeri aldılar. Yine de içeri aldıklarında arabanın bagajına kadar incelediler.

Arabadan indiğimizde üstümüzü de kontrol etmek istediler. Kılıç silahını arabada bıraktı, biri onun üstünü ararken bakışları üstümdeydi. Korumalardan biri bana yönelmişti ki Kılıç ona bir adım attı.

“Çek o elini, aklından bile geçirme.” Ses tonu korumayı kızdırsa da ısrar etmedi.

Avuçlarımı havaya doğru kaldırarak omuz silktim. “Zaten bir şey saklayabileceğim kadar çok giysi yok üstümde.” Ben bunu keyifle söylemişim ama Kılıç öyle sert bir bakış attı ki karşımızdaki adama, keyfim yarım kaldı.

Kırık İnci

Ben önde, o iki adım arkamda malikâneye yürürken omuzlarım hep olduğu gibi dikti. Tam evin önüne gelmiştik ki Kılıç'ın duraksadığını fark ettim.

“Ne oldu?” dediğimde silkelendi ve yürümeye devam etti.

Safir Soytürk sanat âşığı bir adamdı, bahçenin her tarafında eşsiz heykeller vardı. Evinin içi de tamamen koyu renkler ve dünyaca ünlü tablolarla süslenmişti.

Evin salonuna kadar bir kadın bize eşlik etti, genç kadının Kılıç'a attığı bakışlar da elbette dikkatimden kaçmamıştı. Sanırım bu kadar yakışıklı bir korumaya sahip olmak çok da iyi bir şey değildi.

Salonda ağır bir puro kokusu vardı, Safir Soytürk üstünde eski Türk filmlerinden fırlamış ropdöşambıra benzer bir şey giyyordu. Beni gördüğünde oturduğu koltuktan kalktı, onu son gördüğüm zamandan beri epey yaşlanmıştı.

“İnci, kızım,” dedi kollarını iki yana açarak. Bu sırada arkamda duran Kılıç'ı fark etti. Soytürk tam konuşacaktı ki Kılıç ondan hızlı davrandı.

“Merhaba.” Bakışlarım ikisi arasında gezindi.

“Siz tanıyor musunuz?” Safir kısıp gözleriyle onu izliyordu.

“Evet, bir zamanlar Safir Bey'in korumasıydım.” Bu bilgi beni şaşırtmıştı.

Safir'in kaşları çatılırken sessiz kaldı. Ona sarıldığımda destek vermek istercesine sırtımı okşadı.

“Cenazeye gelemedim, başınızı belaya sokmak istemedim,” dedi Safir.

“Sorun değil,” dedim kısıp sesimle. Ondan ayrıldığımda Kılıç'a çevirdim bakışlarımı. “Çıkabilirsin.”

Kılıç sözümü ikiletmeden çıktığında Safir ellerimi tutarak beni koltuğa çekti. “Başın sağ olsun, kızım.”

“Safir, aldılar herkesimi benden.”

“Bana gelmen neden bu kadar uzun sürdü?” dedi azarlarcasına.

Ceren Melek

“Onların katilini bulmam gerek, onların katilini bulmadığım her an ölüyorum ben.”

“Ben zaten araştırmaya başladım ama ustaca yapılmış bir iş ve anladığım kadarıyla bir kişinin işi değil.”

“Sen biliyorsundur, babamın düşmanları kim?”

“Galip’i uzun zamandır görmüyordum ama düşmanı çok.”

“Safir, kimsesiz kaldım ben,” dediğimde yaşlı ve buruşuk elleriyle ellerimi okşadı.

“Sana yardım ettiğim ortaya çıkarsa başın belaya girer,” dedi beni uyararak.

“Bana yardım etmeni istemiyorum, bana senin gibi olmayı öğretmeni istiyorum,” dediğimde kaşları havalandı.

“Hayır, umarım hiçbir zaman öğrenmezsin, kızım. Sen Galip’in parçasısın, seni korumak için her şeyi yaparım ama bu karanlığa çekmem.”

“Babam her şeyi bana bırakmış.”

“Biliyorum,” dedi ve ayağa kalktı. “Biraz hava alalım.” Arka bahçeye çıktığımızda gördüğüm en güzel bahçelerden birindeydim.

“Babam neden sadece bana bıraktı her şeyini?”

“Galip insan sarrafıdır, evlatlarını da çok iyi tanır,” dedi çiçeklerini incelerken. Ellerini belinde birleştirmiş, kısık gözleriyle etrafa bakıyordu.

“Peki ölmeden bir hafta önce yapması? Bu da mı tesadüf?”

“Belki de hissetmiştir,” dedi o da dalgınca. Bahçede yürürken camdan bir bölmenin içinde durduk, içi orman gibiydi ve timsahlar vardı. Camın kenarlarında kan lekeleri de vardı.

“İnsanları onlara mı yedirtiyorsun?” dediğimde derin bir nefes aldı.

“Vahşi hayvanları severim ama dışlanmışları daha çok severim. Kimse bir timsahı sevmez, çok çirkin ve vahşilerdir,” dedi timsahlarına sevgiyle bakarken.

“Onlara yedirtmek istediğim çok kişi var.”

Kırık İnci

“Timsahlarıma herkesi yedirtmem, midelerine dokunur,” dedi alttan alttan gülerek.

“Safir, çok kaybolmuş hissediyorum.”

“Bana bir amca demeyi öğrenemedin,” dedi ama ona adıyla seslenmemi sorun etmezdi.

Yürümeye devam ettik koca ormanında. Kendimi safariye çıkmış gibi hissediyordum.

“O gece neler olduğunu öğrenmem gerek, tüm kayıtlar silinmiş, hem de her şey. Ve bu uzun zamandır planlanmış bir şeydi. Etrafımda bunları isteyecek kadar güvendiğim kimsem yok.”

“Araştırıyorum, kızım. Duyduğum ilk günden beri araştırıyorum.”

“Öğrendiğinde bana da söyleyeceksin!”

“Şu ses tonuyla benimle konuşan başka biri olsaydı herhalde yaşamıyor olurdu,” derken sinirli ya da sitemli değildi. Öyle bir namı vardı ki onun karşısına kimse kolay kolay çıkamazdı.

“Sana geldim çünkü çaresizdim, sana geldim çünkü kimsem yok artık.”

“Galip buraya geldiğini duysa kafayı yerdi,” dedi başını sallayarak.

“Babam bana her şeyini boşuna bırakmadı. Bana güvendi. Ben babamın güvenini boşa çıkarmam.” Gözü kara oluşum onu etkilemişti, bunu belli etmemeye çalışsa da anlamıştım.

“Çok zor durumda kalmadıkça bir daha buraya gelme,” dediğinde onaylayarak başımı salladım. “Kimse bilmesin benimle bağlantının olduğunu. Bu gelişinin kimsenin kulağına gitmemesi için elimden geleni yapacağım ama bir daha olmasın.”

“Peki huysuz herif.” Artık geri dönmeye başlamıştık.

“O adamı nereden tanıyorsun?” dediğinde ilk başta kimden bahsettiğini anlayamadım.

“Korumamı mı? Yeni girdi işe, epey başarılı. Neden ki? Bir şey mi oldu?”

Ceren Melek

“Çok mert bir adamdır, onu bulmana sevindim. Artık gözüm arkada kalmaz.”

“Her korumayı bu kadar yakından tanır mısın?” Sorumla dudaklarında yine küçük bir gülüş oluştu. “Yani boşu boşuna geldim. Ne yardım edeceğini söyledin ne de doğru düzgün bir şey anlattın.”

“Hep sabırsız bir kız oldun.” Aksine, son zamanlarda fazla sabırlıydım. Eve geri girdiğimizde uyarı dolu bakışları üstümde gezindi. “Bir daha buraya gelme ve başını belaya sokma.”

“Kesin yaparım,” dedim ama ona yine de sarıldım vedalaşırken.

Evden çıktığımda Kılıç da peşimden geldi, arabaya geri binene kadar hiç konuşmadı.

“Onu tanıdığını neden söylemedin?”

“İş gizliliği,” dedi sadece.

“Senin hakkında çok kötü şeyler söyledi, sanırım seni kovmam gerekecek,” dediğimde bakışları yoldaydı.

“Ne söyledi?”

“Çok karizmatik olduğun için herkesi kendine âşık ediyormuşsun, o yüzden seni çıkarmış işten falan,” dediğimde gülüşünü bastırdı.

Eve varana kadar ona yürümeye devam ettim, arada yorulup sussam da yol böyle çok çabuk geçiyordu.

Eve girer girmez üstümü değiştirip rahat bir şeyler giydim. Kılıç’ın sesi pek gelmiyordu, odasına çekilmişti.

Salona gidip fotoğraf makinamı aldım ve Kılıç’ın kapısını çaldım.

“Gelebilirsiniz,” dediğinde kapıyı araladım.

Altında siyah bir eşofman vardı, üstü tamamen çıplaktı. Bakışlarım vücudunda gezindiğinde derin bir nefes aldım.

“Post atmam gerek, beni yine çeker misin?” dediğimde başını salladı.

“Siz geçin, geliyorum.” Konuşurken bir yandan da dolabından kendisine tişört çıkartıyordu.

Kırık İnci

Elinden tutarak onu yatağa çektiğimde artık bana şaşırmıyordu. “Burada çekelim, akşam ışığı güzel vuruyor.”

Kılıç’ın odasındaki balkonun kapısını açtım, ışık en güzel buraya vuruyordu. Balkondaki geniş koltuğa uzandığımda Kılıç makineyi eline almış, beni izliyordu.

“Yukarıdan çek, doğal bir poz istiyorum.” Yanıma yaklaştı ama açısı çok kötüydü.

“Öyle olmaz, tam üstümden çek,” dedim saçlarımı düzelterip kameraya tebessüm ederken.

Kılıç yattığım koltuğa çıkmak zorunda kaldı. Birkaç poz çekti ama ben yine beğenemedim. En sonunda onu bacaklarımın arasına kadar çektim, tam açıyı ayarlayıp yine poz verdim.

“Nasıl? İyi çıkıyorlar mı? Biraz yorum yapman gerek.”

“İyi demek az kalır,” dediğinde nefesimi verdim ve ona baktım, tam bu sırada bir kez daha çekti.

Onun gibi iri, iyi görünümlü bir adamın tam üstümde durması balkonda olmamıza rağmen beni terletmişti. Dizi iki bacağımın arasından koltuğa yaslıydı ve inanılmaz seksi duruyordu. Üstü hâlâ çıplaktı.

Akşam güneşi çıplak tenine vuruyordu ve nefes kesici bir manzara yaratıyordu. En sonunda bittiğinde kamerayı bana çevirdi, oldukça iyi pozlar vardı.

“Çok güzeller, hadi ben de seni çekeyim. Çok iyi görünüyorsun.”

“Gerek yok, sosyal medya pek kullanmam,” derken hâlâ üstümde sayılırdı. Kalkıp onu geniş koltuğa ittim. Onun durduğu gibi bir bacağı iki bacağım arasına alarak birkaç pozunu çektim.

Gözleri hafifçe kısılmış, yüzünde sert olmayan bir ifadeyle kameraya bakıyordu.

Sikeyim.

Çok iyiydi.

“Bu pozları görseler seni manken falan yaparlar,” dedim ağır ağır kafamı sallarken.

Ceren Melek

Kamerayı indirdiğimde onunla göze göze geldim.

“Kucağımdasınız, İnci Hanım.”

“Tam kucağında değilim, ayrıca bu sanat için sayılır.”

“Sanat için mi?”

“Hmm, sen sanat eserisin ya,” dediğimde o güzel baklavaları gülerken hareketlendi.

Birden yerinden doğrulduğunda hâlâ onun üstünde sayılırdım ve burun buruna gelmiştik.

Esen rüzgâr vücudumu titretti. Çıplak teninden yayılan kokusu, teninin kadifemsi dokusu ve özenle yaratılmış gibi iyi duran yüz hatlarıyla herkesin kalbini hoplatabilecek kadar yakışıklıydı. Hatta arttırıyordum, gördüğüm en yakışıklı ve karizmatik adamdı.

Ve bu adamın kucağındaydım.

Onun da bakışları dikkatle yüzümde geziniyordu, o kapkara gözleri dudaklarıma indiğinde derin bir nefes alma ihtiyacı hissettim.

“Hava biraz sert oldu sanki,” dediğimde bakışları biraz daha kıslırken gülümsedi.

Dudakları aralandı, bir şey söyleyecekti ama vazgeçti.

“Ne? Ne söyleyecektin?” Derince yutkundu.

“Söyleyemem, iş adabı,” dedi ama nefesi tenime çarpacak kadar yakındı bana. Dudaklarındaki nefesi dudaklarıma çarpıyordu.

Birden yerinden doğrulunca ondan uzaklaşmak zorunda kaldım, koltuktan kalktığımda benden uzaklaştı.

“Neden böyle ani hareketler yapıyorsun?” dedim söylenerek.

“Ben bir duş alacağım.” Kaçarcasına içeri girdi.

Arkasından kısık gözlerle bakarken ben de peşinden içeri girdim.

“Ben de geleyim mi?” derken o çoktan çıkmıştı bile.

Bakışlarım odasına gezindi, sabahki gibiydi, toplu ve temiz. Onun odasından çıkıp salona geçtim, bu sefer fotoğrafları aktarıken silinmediklerine emin oldum. Hem nasıl olmuştu da silmeyi becermişti ki?

Kırık İnci

En sonunda fotoğrafı post attığımda yarım saat içinde yiyeceğim linçleri izlemeye başladım. Bu sırada Oğuz'un o herif hakkında söylediklerini hatırladım. Sosyal medya hesaplarında bile fotoğrafları yok demişti.

Telefon bildirimlerim kapalı olsa da uygulama içinde olduğumda beğenileri, yorumları gösteriyordu. Arama kısmına girip ismi arattım.

Arslan Kırahanlı yazdım ve Instagram'da çıkan sonuçlara baktım. En çok takipçisi olana tıkladım, hiç kendine ait bir fotoğraf yoktu ama dünyanın farklı ülkelerinde çekilmiş birkaç tane estetik fotoğraf vardı.

Profil fotoğrafında da sadece A ve K harflerinin iç içe girmesinden oluşan bir logo vardı. Bu kadar boş bir sayfa olmasına rağmen beş yüz bin takipçisi vardı ve herif kimseyi takip de etmiyordu. Takip kısmında sadece bir yazıyordu, bu hesabı merak ederek hemen üstüne tıkladım.

Bir dakika!

Bu bir kişi bendim.

Herif sadece beni takip ediyordu.

Beni ne zamandır takip ediyordu?

Cidden sapık olabilirdi.

Sabah bana mesaj atan numaraya mesaj attım.

Gizli hayranım olduğumu biliyordum.

Mesaj hızla görüldü olurken cevap yazdı.

Daha ne kadar açık anlatabilirdim?

Çok mu komiksin sen? Ruh hastası.

Kırıcı olmaya başladın.

Siktir git.

Daha fazla mesajlarını görmek istemeyerek telefonu kenara bıraktım. Çok geçmeden Kılıç da duştan çıkıp yanıma geldi.

Çeren Melek

Islak saçları ve eşofmanlarıyla yanıma oturduğunda ferahlamış duruyordu. Kendisine su doldurup yanıma oturduğunda onu incelemeye devam ettim.

“Ben de gelseydim, su israfı olmasaydı,” dediğimde suyu yudumlarken gülüşünü bastırmaya çalıştı. Bu hareketi o tatlı gamzesini ortaya çıkardı.

“Ne yemek istersiniz?” dedi telefonu elindeyken.

“Canım hiç dışarı yemeği istemiyor, sen yemek yapamaz mısın?” Kaşları havalandı.

“Ne istiyor canınız?”

“Bilmem, Sefoş’un yemekleri çok güzeldi, onlara mı gitsek?” Sözlerimle şaşırdı.

“Oraya tekrar mı gitmek istiyorsunuz?” Başımı salladım.

“İnci Hanım, konusu açılmışken ne yaptığınızı biliyorum,” dediğinde gözlerimi kıstım.

“Ne yapmışım?”

“Oradaki ailelere yardım yapmışsınız. Bugün öğrendim.”

“Hayır, öyle bir şey yapmadım. Başka biri yapmıştır,” desem de alttan alttan sırtımaya devam etti.

“Ev yemeği sipariş edebilirim.”

“Yemek demişken şu bana notlar gönderen varoş adam var ya...”

“Varoş adam?” dedi telefonunun ekranından gözlerini ayırarak.

“Hmm evet o, şu notlar gönderen ve kendini gizemli sanan şey. Neyse, bana mesaj attı, çok itici biri bence, yarın beni yemeğe çağırıyor.”

“Gidecek misiniz peki?”

“Elbette gideceğim. Kesin şöyle yaşlı göbekli bir şeydir.”

“Pek güvenli gelmiyor kulağa,” dediğinde omuz silktim.

“Sen korursun beni,” dedim başımı omzuna yaslayarak. Bu hareketimle vücudu kaskatı kesilse de benden uzaklaşmamıştı.

Kırık İnci

En sonunda Kılıç bana yemek yapmaya ikna olmuştu, benim için soslu tavuk yapmıştı, ben de o sırada salata yapmıştım. Yemekten sonra yabancı bir film açmış ama filmin yarısında kapatmıştık.

Odalarımıza dağıldığımızda birkaç saat uyuduktan sonra yine kötü bir kâbusla uyanmıştım.

Onları sanki tekrar tekrar kaybediyordum, vücudum korkudan titrerken yatağımdan kalktım. Kılıç'ın odasına ulaştığımda kapıyı çok yavaşça araladım.

“Kılıç?”

“İnci Hanım?” dedi hemen uyanmaya başlarken uykulu bir sesle.

Gözümünden akan yaşları sildim. “Yanına gelebilir miyim?” dediğimde o doğrulmadan yatağa girmiştim bile.

“Titriyorsunuz,” dedi eli koluma giderken.

Dudağımdan çıkan hıçkırıkla başımı çıplak göğsüne gömdüğümde saçlarımı okşadı.

Onun vücuduna yaslanmamla daha çok ağladım, o da tenimi ve saçlarımı daha çok okşadı.

“Çok acıtıyor,” dedim acıyla inleyerek.

“Geçecek.” Karanlıkta gözlerini gözlerimde gezdirdi.

“Kılıç,” dedim yüzünü incelerken. “İyi ki girmişsin hayatıma.” Vücudu kasıldı yine. “Sen benim koruyucu meleğimsin, iyi ki varsın.” Gözlerimi yumdum.

“Benimle mi uyuyacaksınız?” Gözlerimi hiç açmadan kafamı salladım.

“Rahatsız olursan giderim,” derken sesim ağlamaktan kısılmıştı yine.

“Hayır, olmam.” Kolu hâlâ bedenime sarılıydı ve benim başım da onun kaslı göğsünün üstündeydi.

Kılıç'ın göğsünde uyuyakaldım.

Bu sabah uyandığımda Kılıç yanımda değildi. Onun yatağında olmamıza rağmen kalkıp gitmişti.

Ceren Melek

Söylene söylene yataktan çıktım, madem istemiyordu, söylese zorlamazdım. Gerçi patronu gece ağlayarak yatağına geliyordu, rahatsız olması normaldi.

Salona geçtim, ev çok sessizdi. “Kılıç!” Eve bakındım ama hiçbir yerde yoktu.

Mutfığa geçtiğimde durdum, benim için yine kahvaltı hazırlamıştı. Hatta kahvemi de yapmıştı. İçimdeki huzursuzluk anında geçerken masaya geçtim, o an masanın üstündeki not dikkatimi çekti.

*Sözlerimi tutacağım,
bugün kısa bir işim var ama görüşeceğiz.
-Kılıç*

El yazısında gezindi bakışlarım. Ona mesaj atmak için telefonumu alacaktım ki numarasının bile bende olmadığını fark ettim. Aral’dan öğrenebilirdim ancak korumamın beni terk ettiğini düşünerek keyiflenmesini istemiyordum.

Kahvaltı yapacak iştahım da yoktu, sadece kahve içtim. Bayağı da uğraşmıştı kahvaltı için, bir sürü çeşit çıkarmış, pankek bile yapmıştı. Pankekin üstündeki ballı güllen suratı gördüğümde kendimi tutamayarak güldüm.

Onun gibi korkutucu görünen bir adamın pankek yapıp bir de üstüne gülen yüz koyması beni epey bir güldürmüştü.

O pankekleri yedim. Bugün enerjim çok düşüktü, içimdeki acıyla baş edemiyordum. Regl olmak üzereydim, belki onun da etkisi vardı.

Bir de yakışıklı korumam benden izin almadan yok olmuştu!

Önce salona geçip film izlemeye çalıştım, olmadı. Ardından şirket için hazırlanmaya çalıştım ama onun için de takatim yoktu. En kötüsü de kafamı dağıtabilmek için konuşacağım kimsenin olmamasıydı.

Kırık İnci

İçime attıklarımı içimi yaktı.

En sonunda yine onların fotoğrafıyla yatağında ağlaya ağlaya can çekiştim.

İyi görünüyordum. İçimdeki acının ve fırtınaların aksine parlıyordum. Bordoya çalan oldukça mini, vücudumu saran kırmızı bir elbise giymiştim.

Evden çıkmadan önce aynanın karşısında bir tane fotoğraf çektim.

Kılıç hâlâ yoktu, evden başka bir koruma da istememiştim ve Arslan Kırahanlı'nın çağırdığı yere tamamen yalnız gidiyordum. Kılıç'a bunun hesabını soracaktım! Ayrıca bu akşam oraya gideceğimi de biliyordu.

Çantama küçük, kırmızı kabzası olan bir tabanca koymayı da ihmal etmemiştim.

Şehrin ortasında lüks bir yerdi ancak işlek bir akşam olması gerekirken restoranın otoparkı bomboştu. İçeri geçerken korumalar ya da eli silahlı adamlar yoktu ancak içerisi bomboştu.

"Merhaba, hoş geldiniz," dedi bir tane garson yanıma ulaşarak.

"Neden kimse yok?"

"Bu akşam sizin için özel olarak kapatıldı," dediğinde kaşlarım havalandı. Demek onu kimse görmesin diye böyle yollara başvuyordu.

"Size eşlik edeyim." Adamla birlikte restoranın en göze çarpan yerinde durduk. Boğazın kenarında, cam kenarında bir yerdeydi ve geniş masa gereğinden fazla süslenmişti.

İçerisi koyu renkler ve kırmızı ağırlıklıydı. Arkama yaslanarak adamı beklemeye başladım.

Klasik bir müzik çalıyordu, garson yıllanmış bir kırmızı şarap getirdiğinde bu bekleyişin uzun süreceğini anladım.

Elimi çeneme yaslayıp şarabı yudumlarken boğaz manzarasını izledim.

Ceren Melek

On dakika boyunca bunu yapmaya devam ederken artık sıkılmaya başlamıştım.

Bu sırada üstüme düşen bir gölge hissettim.

“Merhaba,” dedi gölgenin sahibi.

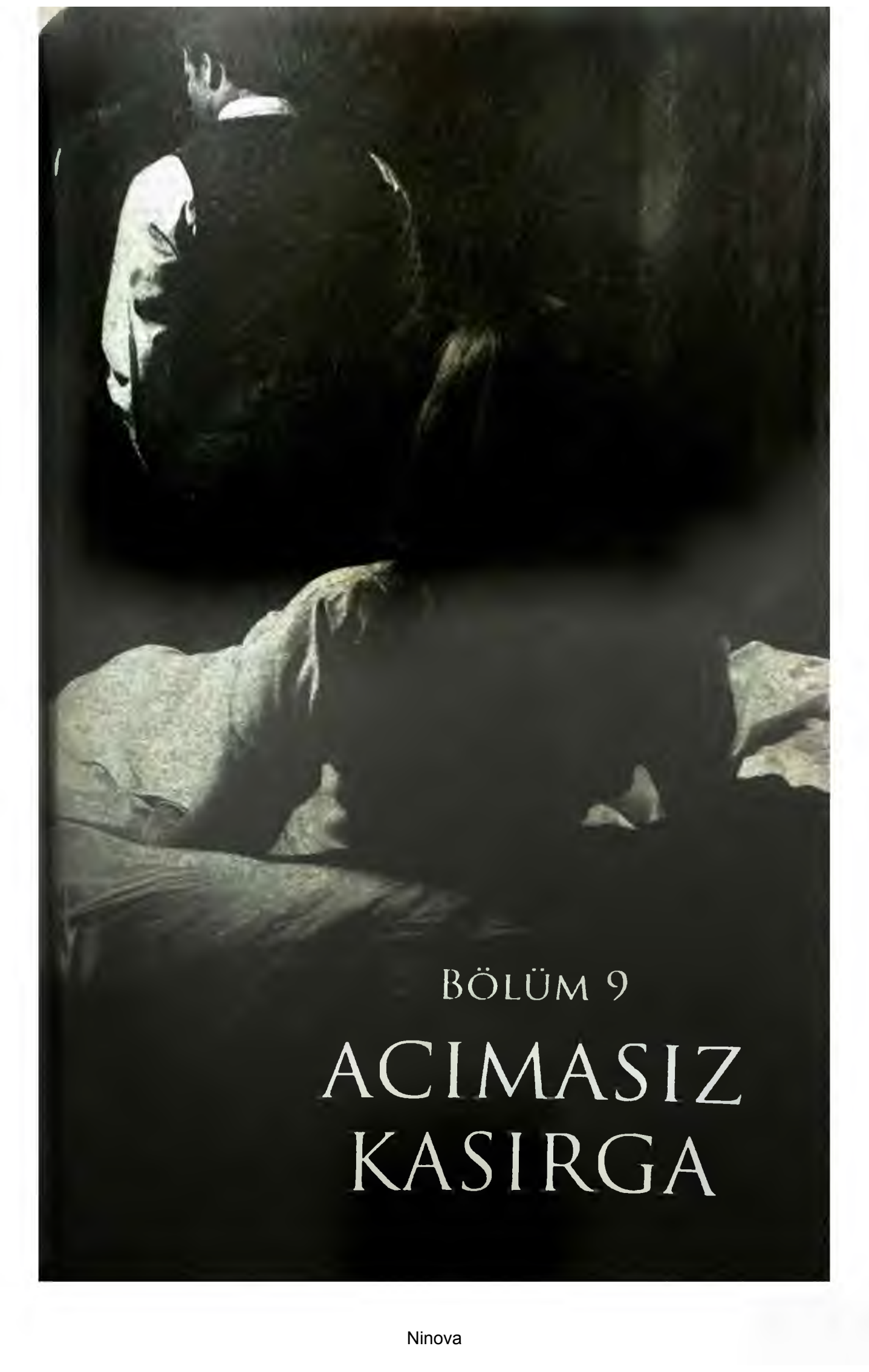
Başımı kaldırıp gelen kişiye baktım.

Yalan kadar temiz, gerçek kadar kirli bir andı. Ne yalan temizdi ne de gerçek kirliydi. Aslında her şey bir aldatmacadan ilerisi değildi.

Karşımdaki takım elbisenin içindeki kişi korumamdı.

Karşımdaki adam Kılıç’tı.

BÖLÜM 9

ACIMASIZ KASIRGA

ACIMASIZ KASIRGA

Bu adam bir kasırgaydı, şiddetli ve karşısına çıkacak her şeyi yok edebilecek bir kasırgaydı. Biraz acımasız, bir o kadar da rotasız. Bense kasırgadan habersiz bir ağaçtım. O kasırğa gelmeden önce tüm dallarımı, yapraklarımı kaybetmişim. Tüm görkemimi ve beni yeşertecek her şeyimi kaybetmiş, cılız bir iskelet kalmışım.

Kasırga yaklaştığında o kasırganın gölgesine aldanmışım, belki de aldandığımı sanmışım. O kasırğa beni diğer rüzgârlardan korur mu sanmışım?

Kasırga üstüme acımasızca gelip beni içine kattığında, beni köklerimden tamamen söküp oradan oraya sürüklediğinde onunla tanışacaktım. Kasırganın en acımasız olduğunu öğrenecektim. Belki o gün, ben de o kasırganın içindeyken kuru köklerimi ona batıracaktım. Belki cılız bir ağaç kasırganın sonu olacaktı.

Kılıç.

En korumasız kaldığım anda hayatıma aniden giren korumam.

Boğazın ışıkları oturduğumuz şık restoranın loş ışıklarını bastırırken onun koyu gözleri sanki tüm ışığı emiyordu.

Esmer tenini saran siyah bir gömlek, siyah bir pantolon giyinmişti. Üç numara saçları sert yüzünü daha da sertleştirirken kaşındaki çizik onu tamamlayan bir parçası olmuştu. Hafif kirli sakalları ve tüm sertliğinin aksine gür, kıvrık kirpikleri ve al dudakları karizmasına bir de güzellik ekliyordu.

“Sonunda gelebildin!” dedim arkama yaslanarak. “Sen nasıl olur da bana haber vermeden tüm gün ortadan kayboluyorsun? Ayrıca telefon numaran bile yok bende. Bugün tüm işlerim senin

Kırık İnci

yüzünden aksadı. Önceden haber verebilirdin, böyle kafana buyruk davranamazsın. İzin isteseydin verirdim zaten, not bırakıp gitmek ne Allah aşkına?” O kadar hızlı konuşuyordum ki ne dediğimi anlamak için bir süre yüzüme bakakaldı.

Tam dudaklarını açıp konuşacaktı ki ona müsaade etmedim ve aynı şekilde konuşmaya devam ettim.

“Bir daha olmayacak, Kılıç! Ayrıca bugün kendini zeki sanan salağın biriyle de buluşacağımı biliyordun. Ya burada bana tuzak kursalardı? Böyle mi yapacaksın görevini? Bu mu senin iş ahlakın?”

Karşımda dikilmeye devam ediyordu. Cümlem bittiğinde yine konuşmaya çalıştı ama ben yine ona izin vermedim.

“Senin yüzünden bugün şirkete bile gidemedim. Sakın yanlış anlama bu arada, sen olmadığın için değil, birden hazırlıksız yakalandığım için gidemedim. Zaten korksam bugün de buraya gelmezdim.” Altdudağını ıslattı, bu sefer sözüm bittiğinde konuşmaya çalışmadı.

Ben yine susmadım, aynı şekilde hızlı hızlı hararetle konuşmaya devam ettim. “Şimdi de habersizce karşıma dikilmiş, bana bön bön bakıyorsun! Bir de ne diyordun, ‘Bundan sonra ben varım, İnci Hanım.’ Böyle mi varsın cidden?”

“İnci...”

Konuşmaya başladığı an yine onu böldüm. “Bir de kahvaltı hazırlayıp gitmişsin, aman ne düşünceli koruma. O ballı surattan bahsetmiyorum bile. Zaten ondan başka hiçbir şey yemedim bugün, kan şekerim de düştü. O geri zekâlı herif de getirdi beni buraya, bir de bekletiyor. Sapık mıdır nedir, derdi de belli değil. Ya gelip buraya beni kaçırsa, öldürse falan? Ölmekten korktuğumu düşünme, sadece ailemin katilini bulamadan ölürüm diye korkuyorum. Gerçi birden ortadan yok olsam beni arayacak kimse de yok ya...”

O kadar çok ve hızlı konuşmuştum ki başım dönmüştü. Öne eğilip başımı ellerim arasına aldığımda sonunda susabilmişim.

Kılıç’ın eli bileğime gitti. “İyi misiniz?”

Ceren Melek

“Acıktım herhalde, başım döndü biraz.”

Bu sırada Kılıç ileride duran garsona seslendi ve hızlı olmasını söyleyerek bir şeyler sipariş etti.

“Mideniz de bulanıyor mu?”

Başımı salladım. “Son zamanlarda sürekli başım dönüyor zaten, annem olsa hemen doktor çağırırdı.” Burnumu çektim derin derin.

“Ben de çağırırım,” dediğinde başımı iki yana salladım.

“Doktora ihtiyacım olduğundan değil ki,” dedim kısılan sesimle.

Başımı ovuşturmaya devam ederken Kılıç’ın elini saçlarımda hissettim, hafifçe okşuyordu.

“O manyak herif de gelmedi. Yemedi herhalde. Daha kendi yüzünü gösteremeyecek bir korkak işte! Klavye delikanlısı! Bir de koskoca restoranı kapattırmış, kıro işte. Görüyorlar saçma sapan dizilerden filmlerden, kendilerini havalı sanıyorlar. Hırbo işte ne olacak.”

“Hırbo mu?” Ona bakmasam da ses tonundan güldüğünü anlamıştım.

“Evet, dağ ayısı işte. Kendini bir şey sanan mafya bozuntusu. Ne olacak?”

“Bayağı bir gerilmişsiniz siz,” derken hâlâ başımda dikiliyordu.

“Ben gerilmeyeyim de kim gerilsin? Son birkaç haftadır hayatım aksiyon filmlerinden hallice. Zaten korumam da bana haber vermeden gitmiş.”

“Üzgünüm,” dediğinde kafamı kaldırıp ona baktım.

“Neyse, o salağın geleceği yok, bari keyfini çıkartalım. Otur da birlikte yiyelim,” dediğimde ayakta dikilmeye devam etti ama kararlı bakışlarını gördüğünde en sonunda karşıma yerleşti.

“Bir hırboyla buluşmak için çok güzel olmamış mısınız?” O da bir korumaya göre çok şık ve iyi görünüyordu.

Üstündeki takım epey pahalı bir markaya aitti. Kemerinden, kol düğmelerine kadar her şeyi markaydı. Kolundaki saatiyse onun birkaç maaşından daha fazlaydı.

Kırık İnci

“Ben zaten her zaman çok güzelim.”

“Doğru, haklısınız,” dedi başını sallayarak.

“Sen nereye gittin? Neydi işinden önemli olan şey?”

Bir süre sessiz kaldı, ardından dirseklerini masaya yerleştirdi ve kara gözlerini gözlerime dikti.

“Birine bir şey açıklamam gerekiyordu.”

“Açıklayabildin mi?” dediğimde kafasını iki yana salladı.

“Yapamadım, yapamayacak gibiyim,” derken bakışları durgundu.

“Neden?” dedim ben de dikleşerek.

“Kıyamıyorum.”

“Kim ki? Ne açıklayacaksın? Özel bir şey mi? Sevgilin falan mı?” Ben sorularımı sıralarken o da çenesini birleştirdiği ellerinin üstüne yasladı.

“Ne kadar çok soru soruyorsunuz böyle. Ayrıca özel hayatım.”

“Özel hayatın işini etkiliyorsa sormak hakkım.”

“Bir daha etkilemez. Beni çok özlemiş gibisiniz.”

“Yalnızlığı sevmiyorum,” dedim dürüst şekilde.

Bakışları ağırlaştı. Hiçbir şey söyleyemedi, sadece beni izledi.

“Beni bir daha öyle habersiz bırakırsan senin için kötü olur.” dediğimde dudaklarını ıslattı.

“Endişelenmeyin, sizi bir daha hiç bırakmayacağım.” Kararlı sesine eklenen ciddi yüz ifadesi ve kara delik gibi derin gözleri, sözlerini daha da etkileyici kılıyordu.

Aramızdaki uzun bakışmayı bölen şey masaya dizilen yemekler oldu. Gerçekten çok acıktığım için daha fazla konuşmadan yemek yemeye başladım.

Kılıç her zamankinin aksine çok iştahlı durmuyordu, hatta çok yemiyordu da. Bakışları sürekli ya bana ya da boğaz manzarasına dalarken derin bir şeyler düşündüğü belliydi.

Ceren Melek

“Neden gelmedi acaba?” dedim düşünceli şekilde. Kılıç sessiz kaldı, yemeğiyle oynamaya devam etti. “Nimet o,” dediğimde gülüşünü bastırmaya çalıştı.

“Siz de nimetsiniz,” dedi göz kırparak.

“Rol çalma, ben yapınca güzeldi.”

“Size ait çoğu şey gibi,” dedi arkasına yaslanıp şarabından bir yudum alarak.

“Görev başında içer misin?”

“Aslında içmem ama sizinle içesim geldi.”

“Evet, ben uğruna içilecek bir kadını,” dediğimde gamzesi iyice belirginleşti. “O hırbo da bizim için kapatmış mekânı. İyi oldu, fotoğrafımızı çekmeye çalışan insanlar falan yok. Burada da hep böyle sosyetik tipler takılır. Normalde ailemle olmadığım sürece pek gelmem buraya. Ne zamandır dışarıda romantik bir yemek yemiyordum.”

Bir eli masanın üstündeydi, diğeri de sandalyesinin kenarındaydı. Her sözümü dikkatlice dinliyordu.

“Bu romantik bir yemek mi?”

“Evet, boğaz kenarında şarap içiyoruz ve çok şıkız. Kesinlikle romantik bir yemek. İyi ki gelmedi o şerefsiz.” Son cümleme kadar beni dinlerken oldukça keyifliydi.

“Romantik şeyleri pek sevmem.” Bunu çok sık söylüyordu.

“Oysa gülüşüne bir roman yazılır, o da sadece romantik olur.”

Artık bana alışması gerekiyordu ama sanırım ona yürüme çitasını biraz daha yükselttiğim için her seferinde dehşet şekilde şaşıırıyordu.

“Çok merak ediyorum, bu sözler nereden geliyor aklınıza?”

“Zekâ meselesi,” dedim sevimlice sırıtarak. Bakışları gülüşümde gezindi.

“Zeki olduğunuzu mu düşünüyorsunuz?” dedi yine dirseklerini masaya yaslayarak.

Kırık İnci

“Aptal olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Hayır, bu düşünceyi sizinle tanıştıktan sonra rafa kaldırdım ama...” Duraksadı. “Çok masumsunuz.”

Utanmasam adamı yatağa atacaktım, gelmiş bana masum di-yordu. Gerçi onunla kurduğum ateşli hayalleri nereden bilebilirdi ki?

“Yapmadığım halt, yemediğim bok kalmamıştır. Ne masumlu-ğu?” Saymaya başlasam buradan evime yol olurdu... Evim de bura-ya bayağı uzaktı üstelik.

“Yaptıklarınızdan bahsetmiyorum. Kalbinizden bahsediy-o-rum.”

“Beni bu kadar sürede tanıdın yani?” dedim sonunda doydu-ğumda ağzımı silerken.

“Evet, tanıdım,” derken kendinden çok emindi. Kendinden emin olmaya devam edebilirdi.

“Ama ben seni daha hiç tanımadım.”

“Tanıyacaksınız.”

“Evet, elbette. Sonuçta artık beni hiç bırakmayacaksın, değil mi?” dedim ona göz kırparak.

“Rujunuz dağıldı,” dedi bakışları dudaklarımdayken.

Elimdeki peçeteye dudaklarımın kenarlarını sildim ama siler-ken içerden alıp bilerek biraz daha dağıttım dudağımın kenarına.

“Ayna olmadan bir türlü beceremiyorum. Sen alsana,” dedim peçeteyi ona uzatarak.

Bir elimdeki peçeteye bir de dudağıma baktı. Derin bir nefes aldı ve biraz daha öne eğildi. Elimdeki peçeteyi alacak sandım ama almadı. Eli direkt dudağımın kenarına gitti.

Elini çeneme yerleştirip başparmağıyla dudağımın kenarını sertçe silerken bakışları kısıktı. Eli sıcacıktı.

“Ah...” Dudaklarımdan çıkan nidayla gözlerini sıkı sıkı kapattı. “Canımı yaktın.”

Çeren Melek

Nefesim hâlâ dudağımın kenarında olan parmağına çarparken Kılıç'ın hareketleri fazlasıyla yavaştı.

"Pardon, canınızı yakmak istemedim," dedi tekrar gözlerini açtığı anda.

Belki ifadesiz kalmaya çalıştı ama parlayan koyu gözlerinde gördüğüm şeyler perdelenememişti.

Başparmağıyla silmeyi bıraktığında, elini çenemden çekmeden önce başımı eline doğru yasladım. "Çok sıkıldım, bir şeyler mi yap-sak?"

Yutkundu bir kez daha. "Ne yapalım?"

"Bilmem, böyle hareketli bir şeyler yapabiliriz." Kaşları havala-nırken artık nefes almakta zorlanıyordu.

"Hareketli şeyler?"

"Hmm, evet. Şöyle terleyip nefes nefese kalacağımız." Göğsü hızla inip kalkarken gözleri biraz daha kısıldı.

"Sınırlarımı çok zorluyorsunuz." Kaşlarımı çattım.

"Ne? Neden? Dans etmek neden sınırlarını zorluyor? Edemiyor musun?" dediğimde dudakları aralandı, elini çenemden hızla çekti.

"Dans mı?" Yüzündeki şaşkınlık beni eğlendirdi.

"Evet, dans. Sen ne düşündün? Seni yaramaz şey." Ben gülerken o kendine gelmeye çalışıyordu.

"Doğru ya, dans," dedi kafasını ağır ağır sallayarak.

"Sen ne düşünmüştün ki?" dedim biraz daha saf a yatarak.

"Ben de öyle düşündüm zaten," diye bir şeyler geveledi ağızda.

Elimi ona uzattığımda o kadar dalgındı ki bunu geç fark etti.

"Şimdi mi?" dedi etrafına bakınarak. "Burada mı?"

"Evet, altı üstü dans edeceğiz. Senin aklından ne geçiyor bilmi-yorum ama..." Kendine gelmeye çalışarak başını iki yana salladı.

Ardından elimi tuttu. Kendi kalkarken beni de kaldırdı.

Yavaş bir klasik müzik çalıyordu. İçerisi zaten bomboştu. Ma-sadan biraz uzaklaştık. Ona yaklaştığımda o da elini belime koydu.

Kırık İnci

Aramızdaki az mesafeyi de kapattım, artık göğsüm vücuduna değiyordu. Boyu uzun olmasına rağmen, topuklu ayakkabılarım da olsa ona kafamı kaldırarak bakıyordum.

“Birden nereden çıktı dans isteğiniz?”

“Sıkıldım. Ayrıca romantik bir akşam yemeğindeyse işi düzgün yapmalıyız.”

“O adamla çıksaydınız da dans edecek miydiniz?” dediğinde yüzümü buruşturdum.

“O hırboyula yürüyüş bile yapmam ben,” dediğimde güldü.

Klasik müzik yerini başka bir şarkıya bıraktığında şaşkınca etrafıma bakındım. Ayrıca sesi de epey bir yükselmişti. Şu an etrafta bir garson bile yoktu. Koskoca alanda sadece ikimiz vardık.

“Aa, garsonlara bak sen,” dediğimde bir kez daha güldü. “Onlar da romantik bir akşam yaşamamızı istiyor.”

Sessizdi, bakışları gözlerimdeyken yavaş hareketlerime ayak uyduruyordu. Eski şarkıları pek dinlemesem de bunu biliyordum. Annemle babamın romantik yemeklerinde çalan şarkılardandı.

*Seninle bir dakika umutlandırıyor beni. Bir dakika siliyor, canım, yılların özlemini. Seninle bir dakika umutlandırıyor beni. Bir dakika siliyor, canım, yılların özlemini.**

“Garson zevkliymiş,” dediğinde onu onaylayarak başımı salladım.

Hasret tükenmez gibi, kavuşmak bir dakika. Sevmek bir ömür sürer, sevişmek bir dakika.

Bir elim göğsünde, bir elim elindeydi. Göğsündeki elimi ense sine koymak istesem de sert göğsünde tutmaya devam ettim. Hareket ederken belimi yavaş yavaş okşuyordu.

Seninle buluşmamız bir dakikada geçti. Gözlerim gözlerini, canım, bir dakikada içti.

Gözleri gözlerimde o kadar derinlere iniyordu ki ne konuşabiliyor ne de kendimi dansa verebiliyordum.

* Semiha Yankı “Seninle Bir Dakika” -ed.n.

Ceren Melek

“Ne? Neden öyle bakıyorsun?” dediğimde gülümsedi.

“Bu gecenin böyle olacağını hiç düşünemezdim.”

“Benimle birlikteysen sürprizlere alışman gerekecek,” dedim ben de göğsünü okşayarak.

Dudakları aralandı, geri kapandı. Ne söyleyecekse kararsız gibiydi ama en sonunda dayanamadı. “Çok güzelsiniz,” dedi hareketleri hızlanırken. Ben de onun hızına ayak uydurdum.

“Sizli bizli konuşmandan nefret ediyorum.”

“Eğer böyle konuşmazsam başımız gerçekten derde girecek,” dediğinde ben de onun yakışıklı yüzünü izliyordum.

“Başımı derde sokmayı hiç bu kadar istememiştim,” dedim onun o dayanılmaz etkisiyle. “Kılıç.”

“Efendim?”

“İyi ki girmişsin hayatıma. Gerçekten. Sen olmasaydın bu kadar dayanacak gücü bulamazdım kendimde. En kimsesiz kaldığım günde geldin bana.”

Beni tutuşu sertleşti ama bu sert tutuş beni itmedi, aksine kendimi ona biraz daha yaslardım.

“Bana bu kadar güveniyor musunuz?”

“Yüzde doksan dokuz hem de,” dedim gülümseyip başımı hevesle sallarken.

“Hayatınızda o kadar kötülük varken, sizin sonunuzu isteyen o kadar insan varken nasıl oluyor da bana güvenebiliyorsunuz?” Sesi de tutuşu kadar sertti.

Sanki ona güvenmem onu rahatsız etmiş gibiydi.

“Bilmem, ben aslında normalde kimseye kolay kolay güvenmem zaten ama sen başkasın. Senin yanında çok güvende hissediyorum, kimsenin bana zarar veremeyeceğini biliyorum. Belki hayatıma beni kurtararak girdiğin içindir. Belki de en yalnız kaldığım zamanda geldiğin için.”

Beni gafil avlayacağını mı sanmıştı, belki de av çok başkaydı.

Kırık İnci

“Yapmayın. Kimseye bu kadar çabuk güvenmeyin,” derken artık gözlerime bakmıyordu.

“Sen kimse değilsin ki.”

“Daha beni tanımadığınızı söylüyorsunuz, bir de bana güveniyor musunuz?”

“Belki hayatını bilmiyorum ama seni yavaş yavaş tanıyorum, Kılıç. Tanıdığım hiçbir adama benzemiyorsun. Sen abimle babam gibi bir adamsın, onlar gibi mert, onlar gibi güçlü ve gerçek.”

Biraz daha sert tuttu bedenimi. “Biraz sert değil misin?” dedim yine edepsiz bir ima yaparak.

Bu sefer imayla yükselmedi, tutuşunu hafıfletti.

Sevmek bir ömür sürer, sevişmek bir dakika.

“Bence seninle sevişmek bir dakika sürmez,” dediğimde biraz gevşedi.

“Şarkıyı bana ithaf ettiğinizin farkında değildim. Ayrıca haklısınız, sürmez.”

“Kaç dakika sürer?” dedim yine edepsiz edepsiz ona sokulurken. Az önceki kaskatı ifadesi gittikçe dağılırken dudaklarını ıslattı.

“Dakika sürmez.”

“Saat mi sürer?” dedim hemen.

“Neden merak ettiniz?”

“Gün mü sürer?” Artık kendini tutamayarak yüksek sesle güldü. Gülerken çıkardığı ses bu kadar melodik ve güzel olmamalıydı. Çok gülen bir adam değildi, hatta ilk defa bu kadar güldüğünü görmüştüm.

“Sizi anlamak çok zor. Kafanız dağılsın diye mi yapıyorsunuz, yoksa gerçekten bana yürüyor musunuz, bazen anlayamıyorum.”

“Çok ciddiylim,” dedim ben de gülerken.

“Eğer öyle bakarsanız hafta sürecek,” derken şarkının sonuna yaklaşmıştık, beni bedeninden uzaklaştırdı. Tek eliyle kendi çevremde döndürdü.

Ceren Melek

Bu dönüşle başım da dönerken beni hızla kendisine geri çekti ve tek koluna atarak bedenimi yere doğru eğdi. Kendi bedenini de benimle birlikte eğerken ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

Bakışlarım bana çok yakın duran dudaklarına kaydı, beni tutmaya devam etti.

“Eğlendiniz mi?” dediğinde gözlerimi kırptırdım.

“Evet ama biraz daha eğilirsen daha çok eğleneceğim.” Sözlerimle gülümsedi. Biraz daha eğildi yüzüme doğru.

“Yanlış sulardasınız, İnci Hanım.”

“Hanım diyerek tüm atmosferin içine ettin şu an,” dediğimde kendi doğrulurken beni de kendisiyle birlikte kaldırdı.

“Tatlı yiyelim mi?”

Tatlı yerine seni yiyeyim, demeden tuttum dilimi. Bugün biraz daha devam edersem gerçekten gece yatakta bitecekti. Gerçi istemediğimden değildi ama korumamdı işte.

“Yok, istemiyorum. Eve gidelim,” dediğimde kafasını salladı.

Bu akşamki dördüncü kadehimin dibinde kalan son yudumu da içtim ve çantamı aldım.

“Bugün biraz hızlı gittiniz sanki,” dediğinde omuz silktim.

“Bu yavaş halim.” O bir kadehten başka içmemiştii. “İş başında olduğun için mi az içtin?”

“Evet ama zaten bünyem dayanıklıdır,” dediğinde ona yandan bir bakış attım.

“Benimki kadar olamaz.” Zaten alkol bir yerden sonra kesmediği için farklı şeylere başvurmuştum. Konuşurken çoktan dışarı çıkıp arabama ulaşmıştık.

Arabamın ilerisinde siyah bir araba duruyordu. Çok pahalı, hatta dünyada sayılı olan arabalardandı. Gözlerimi kistim plakaya bakmak isteyerek, epey uzaktaydı. Tam arabaya bir adım atacaktım ki Kılıç önümü kesti.

“Gidelim mi?”

Kırk İnci

“Bu o piçin arabası olabilir,” dediğimde omzunun üstünden arkaya baktı.

“Sanmıyorum, arabanın içi boş ayrıca. Üstelik burası şu an tehlikeli. Arabaya geçelim,” dedi ve beni hızlı hızlı arabaya bindirdi. Ancak film kaplı camlardan içerisi pek görülebilecek gibi değildi. Sanki bir karartı gördüm ancak emin olamadım.

“Plakayı okuyabildin mi?” dediğimde sürücü koltuğuna yerleşmişti.

“Hayır, uzaktaydı.” Arabayı çalıştırdı.

“Neden gelmedi acaba?” dedim onu izlerken. “Benimle oynuyor mu?”

“Oynasa çağırmazdı herhalde.”

“Ama gelmedi.”

“Belki de hesaba katmadığı şeyler olmuştur. Belki gerçekten ne istediğini bilmeyen herifin teki. Siz güvende kalın, gerisinin önemi yok.”

“Sen korursun ki beni,” dedim başımı koltuğa yaslayarak.

“Korurum.” Dalgındı.

Eve geçene kadar Kılıç daha fazla konuşmadı, ben konuşmaya çalıştığımda da tekdüze cevaplar verdiği için sıkıldım. Durgundu, hatta onu gördüğüm ilk zamandan beri ilk defa bu kadar dalgındı.

“Bugün kötü bir şey mi oldu, Kılıç?” dedim sonunda eve geldiğimizde.

“Hayır.”

“Mutsuz gibisin.”

“Değilim, yorgunum sadece. Ayrıca beni düşündüğünüz için teşekkür ederim.” Sözleriyle ofladım.

“Dün gece birlikte uyuduk, şimdi konuşma şekline bak.”

“Resmiyeti kaldırırsak başımıza kötü şeyler gelebilir, İnci Hanım,” dedi arabanın anahtarını kenara bırakırken.

“Ne gibi kötü şeyler?” Hemen yüzüme o yaramaz ifademi yerleştirdim.

Ceren Melek

“Dinlenin, siz de yoruldunuz.”

Odama geçmek yerine salondaki koltuğa attım kendimi, uzandığımda Kılıç da başımda duruyordu.

Kırmızı elbisemin verdiği cömert dekoltelere bakmamak için epey bir zorladı kendisini.

Kısık bakışlarımla ona bakarken başımda dikilmeye devam etti.

“Senin yerinde başka bir adam olsaydı, şimdiye çoktan beni alıp d...” diye başlamıştım ki sözümü kesti.

“Bu gece daha fazla devam etmeyin. Ciddiyim. Ben bir erkeğim, gerçekten sağlıklı bir erkeğim,” dedi sabrı tükenmiş gibi. “Siz tüm korumalarınıza karşı böyle misiniz?” dediğinde kıkırdadım.

“Erkek olduğunun farkındayım. Hem ne alaka erkek olmanla? Ben de kadını. Cinsiyet tanıtımı yaptığın için sağ ol. Ayrıca ne demek tüm korumalara böyle misiniz? Ben sadece korumalara değil, tüm yakışıklı erkeklere karşı böyleyim.” Son cümlelerimle dudakları gerilirken kaşları sanki mümkünmüş gibi biraz daha çatılmıştı.

“Neyden bahsettiğimi çok iyi biliyorsunuz.”

“Haklısın, bu aralar biraz sapıklaştım. Seni rahatsız mı ediyor bu?”

“Hayır, asla rahatsız edemez. Sadece...” Devam edemedi.

“Uzun zamandır sevgili yapmıyorum, iki üç ay oldu herhalde. Sanırım sevgilisizlik rekoru kıracağım. Bunlar hep bu yüzden. Neyse, yakında sevgili yaparım, sen de rahatlırsın.”

“Hayır!” dedi hızlıca. “Gerek yok.” Bakışlarımı fark ettiğinde boğazını temizledi. “Yani başınızda zaten bir sürü bela var, sizi bitirmek isteyen bir sürü insan var. Şu sıralar kimseye güvenmeyin. Başınız derde girmesin. Benimle istediğiniz gibi şakalaşabilirsiniz.”

“Peki şakalaşmıyorsam?” Bu gece bilmem kaçınıcı kez yüzüme bakakaldı. “Şaka şaka,” dedim gülerek. “Eğleniyorum sadece, hepsi şakaydı.”

“Hepsi mi?”

“Hmm, hepsi.”

Kırık İnci

“Ben bir duş alayım,” dedi uzaklaşarak. “İyi geceler.”

“İyi geceler,” dedim ben de onu arkadan keserken.

Omuzları çok genişti, beli de inceydi ve resmen adam ters üçgendi. Normalde ters üçgen vücut tipi bana itici gelirdi, demek böylesini görmediğim içindi. Ayrıca bir erkeğin öyle yuvarlak bir göte sahip olması mümkün müydü? Başka biri olsa yaptırmıştır, derdim. Bacakları da tüm vücuduyla orantılı olacak şekilde kalındı.

Sonunda görüş açımdan çıktığında burnumu kırıştırarak önüme döndüm.

Çok geçmeden içeriden su sesleri gelmeye başlamıştı. Bu adamı tamamen çıplak hayal etmek felaket gibi bir şeydi.

Yanaklarımı hafif hafif tokatladım ve yerimden doğruldum.

Çantamdan telefonuma uzandım. Evden çıkmadan önce attığım hikâye yine magazin sitelerine düşmüştü. Ailemin ölümünü çok çabuk atlattığıma dair saçma sapan haberler, saçma salak insanların attığı tweetler vardı.

Sosyal medya hesaplarımdan çıktım ve o salak adama mesaj yazdım.

Sen gerçekten korkak bir herifsin. Çağırdığın yere gelmeye bile cesaret edemedin mi?

Tam mesaj yerinden çıkacaktım ki çevrimiçi oldu. Hızla yazıyor olduğunda altdudağımı ıslatarak yerimden biraz daha doğruldum. Hâlâ içeriden su sesleri geliyordu.

Aslında geldim.

Saatlerce oradaydım. Hiçbir yere gelmedin. Bir dakika! Şimdi anladım.

Bir süre cevap yazmadı.

Ne anladın?

Oradaki kel, göbekli garson sendin!

Hayır, değildim.

Kel ve göbekli olduğuna eminim.

Ceren Melek

Değilim, İnci tanesi.

Gelip sapık gibi camdan mı izledin?

Keyfin yerindeydi, eğleniyordun. Bozmak istemedim.

Şuna desene yemedi diye.

Sanırım.

Tüm körülüklerin içinde parlarken o parıltısını söndürmeye cesareti edemedim. Haklısın, İnci tanesi, ben korkak bir adamım.

Sen de karar ver lan! Dost musun düşman mı?

Pezevenk.

O son kelimeyi yazmasam içimde kalacaktı.

Pezevenk değilim.

Ayrıca benimle tanışmak için bu kadar hevesli olduğunu bilmiyordum.

Derdin ne senin?

Benden ne istiyorsun?

Ne istediğimi göreceksin ama aldığım zaman.

Siktir git kodumun yavşağı.

Çok ayıp, İnci.

Bir de cümlesinin sonuna sırtan çirkin bir emoji koymuştu.

Ayıp yataкта olur.

Siktir git.

Bana bulaşma, belan olurum.

Tatlı bir bela.

Herife o kadar küfretmişim ama hâlâ tatlı yazıyordu. Yazık, beyinsizdi galiba. Gerçi böyle rahat olması beni daha fazla sinirlendiriyordu. Ayrıca eminim ki o da bunun için yapıyordu. Beni biraz daha çıldırtmak için.

Karşıma çıkamayacak kadar korkaksın.

Çıkacağım. Er ya da geç karşıma çıkacağım.

İyi uykular, İnci tanesi.

Kırık İnci

O kadar sinirlendim ki sinirden daha fazla küfür yazamadım. "Hırbo!" diye bağırarak telefonu koltuğa fırlattım.

Salonda biraz daha oturup Kılıç'ın banyodan üstünde sularla çıkmasını bekledim ama beyefendi bir türlü çıkamadı.

En sonunda pes ederek odama gittim. Makyajımı temizledim. Üstümü değiştirip geceliklerimi giydim. Yatağa girmeden önce makyaj masamın önüne geçip sırasıyla bakım serumlarımı sürdüm.

Ellerime nemlendirici sürerken bakışlarım masamın üstündeki Aytekin abimin fotoğrafına takıldı.

"Görüyor musun, abiciğim? Kızma bana. Bu tehlikenin ortasına düşmeyi ben seçmedim. Yapacaklarım için bana kızma. Bir gün yanınıza geldiğimde yüzünüze bakacak yüzüm olsun diye hepsi. Affedin beni, artık sizin tatlı İnci'niz olamayacağım. En iyi yaptığım şeyi yapmaya devam edeceğim, şımarık bir sürtük gibi davranacağım."

Yeni bir ağlama krizi bekledim ama bu gece hiç ağlamadım. Bu gece uyuyamadım da. Bu gece sadece acıdım.

Kendime acımadım, içimdeki acıyla tanışacaklara acıdım çünkü ben acımasız değildim, ben tamamen acıydım.

Gece doğru düzgün uyuyamamıştım. Uyuduğum zaman da rüya görmüştüm. Hem de oldukça ateşli rüyalar...

Rüyalarımın başrolünde de korumam vardı.

Aşırı gerçekçi bir rüyaydı! O kadar gerçekti ki uyandığımda rüya olduğunu anlamam epey sürmüştü. Uyandığımda resmen inliyordum! En son bir rüya beni ne zaman bu kadar etkilemişti, hatırlamıyordum bile.

Elimi yüzümü yıkayıp salona geçtiğimde Kılıç yine uyanmış ve spor yapıyordu. Hem de çıplak!

Ceren Melek

Gece gördüğüm rüyadan sonra onu izlersem herhalde artık adımın üstüne atlayacaktım. “Günaydın,” diyerek mutfığa kaçtım.

Kılıç yine kahvaltımı hazırlamıştı. Pek iştahım yoktu, iki kruvasanın olduğu tabağı önüme çektim. Kahvemi de hazırlayıp termosuna koymuştu.

Ayak sesleri duydum, ardından da Kılıç mutfığa girdi. “Günaydın,” dedi bakışları üstümde gezinirken.

Altında gri bir eşofman vardı. Üstünde ter damlacıkları, boyunda da bir havlu vardı ve nefes nefese kalmıştı. Ona daha fazla bakmayarak önüme döndüm.

“İyi misiniz?” dediğinde başımı salladım.

“İyiym, neden?”

“Gece sesinizi duydum. İnliyordunuz.” Siktir! O kadar mıydı yani? “Bir yeriniz mi acıyordu? Gelecektim ama emin olamadım.”

“Hayır, seks rüyası gördüm. Ergenlik çağında bile görmezdim! Acilen sevişmem gerek, yoksa halim hal değil.” Duraksadım. “Bir an seni kız arkadaşım sandım. Bu kadar bilgiyi bilmen gerekmiyor, unut hemen.”

Gülüşünü bastırmaya çalıştı. “Tamam, unuttum bile.” Dirseğini yüksek masaya yasladı, kasları gerilirken bakışları üstümde gezinmeye devam etti. “Sevişmenize gerek yok bence,” dedi öylesine bir şeyden bahsedermiş gibi. “Şimdi karşınıza kötü biri falan çıkar. Hiç girmeyin öyle işlere bir süre.”

“Tavsiyen için sağ ol.” Korumamla daha fazla bu konuyu konuşmak istemiyordum ama dayanamadım. “Sen sürekli benim başımdasın. Kız arkadaşın falan da yok,” dediğimde yine gülüşünü bastırmaya çalıştı. “Var mı yoksa?”

“Bunu neden soruyorsunuz?”

“Çünkü gece rüyamın başrolü sendin.” Yüzüme bakakaldı. Ayrıca çok iyi bir başroldü. Rüyadan kareler sanki yeni görmüşüm gibi zihnime dolarken kendime gelmeye çalıştım.

Kırık İnci

“A-anlamadım?” Omuz silkerek önüme döndüm. “Yine şaka mı yaptınız?”

“Yoo, keşke. Herhalde sürekli seni görüyorum diye oldu. Bilinçaltıma yerleşmişsin.” Kruvasandan bir ısırık daha aldım.

Hiçbir şey söyleyemedi, hatta hareket de etmedi. Öyle heykel gibi dikildi başımda.

“Nasıldı rüya? Yani tam olarak ne gördünüz?”

“Merak mı ettin? Uygulamalı olarak göstereyim mi?” Artık spordan mı, yoksa sözlerimden mi bilmiyorum ama rengi gittikçe kızarıyordu. “Şaka ya, diğerleri değil ama son sorum şakaydı.” İşrahım yoktu yine. “O yüzden sordum, şimdi sevgilisi olan birisiyle ilgili öyle rüyalar görürsem kötü hissederim.”

“Sürekli yürüyorsunuz zaten,” dediğinde tek kaşım havalandı. “Sevgilim yok, görmeye devam edebilirsiniz.”

“En son ne zaman oldu? Senin gibi adam nasıl yalnız? Seni bizim cemiyet davetlerine götürsem havada kaparlar. Zengin bir güzel ayarlayayım sana.”

“Yok, kalsın.”

“Neden? Hem zengin hem güzel diyorum. Neden istemiyorsun? Yoksa kadınlardan hoşlanmıyor musun?”

“Sabah sabah nasıl bu kadar geveze olabiliyorsunuz, hiç anlamıyorum.” Yaslandığı yerden doğruldu. “Ayrıca tamamen kadınlardan hoşlanıyorum.”

“Şimdilik işinin başında olman iyi ama ileride senin de başını bağlayalım. Cemiyettekilerin hepsi yelloz, yine de birkaç kişi bulurum senin için. Nasıl kadınlardan hoşlanırsın? Esmer, sarışın falan?”

“Birini istesem bulurum, İnci Hanım.”

“Bilmem, çok gergin ve ciddisin. Mutluluğun için dedim.”

“Sizin gibi,” dedi birden.

“Hmm?”

“Sizin gibi kadınlardan hoşlanıyorum,” dedi kısılan sesiyle.

Ceren Melek

“Benim gibisi başka yok ki şansına küs. Allah bir tane yaratmış, özene bezene yaratmış. Neyse ben sarışın çok severim, şöyle bir de renkli gözlü oldu mu? Tadından yenmez. O yüzden seni neden gördüğümü anlamadım yani. Sarışın severim ben. Son sevgilim altın saçlı, mavi gözlü, omzuna kadar saçları olan bir şeydi.”

“Çok gevezesiniz.” Artık az önceki kadar eğlenmiyordu. “Ben duşa giriyorum.”

Çünkü konuşacak kimsem yoktu, sadece onunla konuşabiliyordum. Çok mu başını şişirmiştin?

Zaten annem, babam ve abim dışında kimseye gevezelik yapmazdım ki ben. Bu herife neden yapıyorsam?

Yine kahvaltı yapamadım. Kahvemi alıp salona geçtim. Tabletimi elime aldım.

Aklıma takılan birkaç ismi araştırmaya başladım, gözümde herkes şüpheliydi. Çalan telefonumla dikkatim dağıldı.

Cenk arıyordu, bir o eksikti zaten. Aramasını cevapladım.

“İnci, nasılsın?”

“Neden aradın, Cenk?”

“Olaylardan haberin var mı?” Sorusuyla tableten kaldırdım başımı. “Şu geçen toplantıda sana saygısızlık eden adam öldürülmüş.”

“Öyle mi olmuş?” Kafamı tekrar tablete çevirdim.

“Evet! Cesedi bu sabah bulundu. Ayrıca ölmeden önce de şirketteki tüm hisselerini satmış.” Şimdi ilgimi çekmeye başlamıştı.

“Satmış mı? Kime satmış?”

“Bilmiyoruz, gizli tutuluyor ama yakında çıkar ortaya. Büyük ihtimalle kimse sana haber vermedi çünkü kimse seni patron olarak görmüyor. Tüm haberler Aral’a gidiyor.” Bunu zaten biliyordum. “İnci, adamın ölümüyle bir alakın var mı?”

“Cenk bir siktir git sabah sabah!”

“Herkes o gün seninle tartıştığını gördü. Seni suçlayacaklardır.”

“Zaten kutuplarda buzullar erise onun da suçlusu benim,” dedim bıkmış şekilde. Bunun sadece başlangıç olduğunu biliyordum.

Kırık İnci

“Seni uyarmak istedim, dikkat et.”

“Kim o hayatım?” Arkadan gelen Aliye’nin sesiyle telefon kapandı. Birazdan büyük bir tartışma yaşayacakları kesindi.

Çok geçmeden Kılıç, eşofmanları ve ıslak saçlarıyla salona girdi. “Bugün bir yere gidecek miyiz?” dediğinde başımı salladım.

“Önce biraz araştırma yapacağız katili bulmak için. Gece de akıl hastanesine gideceğiz.”

“Bu gece mi?”

“Evet, onları terk ettiğimi sanıyorlardır şimdi. Gidip kurtaralım! Plan yaptın mı? Benim aklımda çok çılgın planlar var.”

“Nasıl çılgın planlar?”

Sorusunun üstüne tabletimdeki hastanenin fotoğrafını açtım. “İnternette sadece tek giriş kapısı gözüktüyor ama odam arka bahçeye bakıyordu. Orada, yani orman tarafında, çitlerin ilerisinde bir kapı olmalı çünkü o taraftan gidip gelen birilerini görüyordum. Büyük ihtimalle çalışanlar kullanıyor. Arkadan girmeyi başarabilsek bile arka bahçede çok fazla kamera var. Bu yüzden oradaki çalışanlar gibi giyineceğiz, yüzümüzü gizleyerek ilerleyeceğiz.”

“İyi de birden gecenin köründe iki çalışan ormandan gelirse anlaşılmaz mı?”

“Hayır, bu hastanede üç vardiya var. Biz geceden sabaha olan kısımla gireceğiz. Yani o saat aralıklarında gireceğiz. Sadece diğerlerine gözükmememiz gerek ama bence bu işin kolay kısmı çünkü çalışanların hepsinin işe başlama saati farklı. Ve genelde ikişerli giriyorlar içeri!” Kılıç sözlerimi dikkatlice dinliyordu.

“Peki sonra? Girdik diyelim, nasıl çıkacağız?”

“Onu da düşünüyorum, hâlâ plan aşamasındayım, ayrıca benim aklım baskı altında daha hızlı çalışır.” Aslında nasıl çıkacağımızın da yolunu bulmuştum.

“İnci Hanım, şaşırtıcı ama mantıklı bir plan. Çok dikkatlisiniz.”

“Üç gün mal gibi aynı manzaraya bakınca dikkat olmuyor canım,” dedim hemen.

Ceren Melek

“Yine de orada acı içinde, uyuşturulmuş haldeyken bunlara dikkat etmeniz şaşırtıcı.”

“Daha bende şaşıracağın çok şey var,” dedim hemen ciddiyeti bozup göz kırparak.

Telefonum tekrar çaldığında bu sefer arayan Sıla’ydı. Aramasını hemen yanıtladım.

“İnci...” Ağlıyordu.

“Sıla, iyi misin?”

“Aral,” dedi ama hıçkırması konuşmasını engelledi. “Aral geldi, aldı Yiğit’i. Tehlikeydimiz! Ailem bizi koruyamazmış! Ben ne halt edersem edeyim ama Yiğit’e bir şey olmasına müsaade etmezmiş!”

“Bir dakika, neredesin sen şimdi?”

“Size gidiyorum. Aral’ın bizim eve gelmesini engelledim. Eğer bizim kapımıza Yiğit’i almak için dayansaydı bizimkiler onu öldürdü. O öndeki arabada Yiğit’le. Ben kriz geçirdiğim için başka arabayla geçiyorum.”

Sözleri öfkemi arttırırken Aral’ı boğmak istiyordum.

“Tamam, canımın canı, sakın ol. Geliyorum ben, sakın kal sen. Halledeceğim.”

“Tamam,” dedi ağlamaya devam ederek ve telefonu kapattı.

“Gidiyoruz,” dediğimde Kılıç hemen yerinden kalktı. Büyük ihtimalle ben konuşurken Sıla’nın sesini duymuştu.

Odama geçip hızla üstümü giyindim. Kalçalarımı sıkıca saran bir kot pantolon giyinip üstüme kısa kollu bir bluz geçirdim. Şüphesiz en hızlı hazırlanmalarımdan biriydi. Spor ayakkabı da ne zamandır giyinmiyordum zaten.

Tek düşündüğüm Sıla’nın daha da üzüldüğü ve Yiğit’in korktuğuydu.

Ben odamdan çıktığımda Kılıç da üstünü değiştirmiş ve salona geçmişti. O da bugün gömlek değil, siyah bir tişört giyinmişti. Üstüne tam yapışan siyah tişörtü onu ilk gördüğüm günü anımsattı bana.

Kırık İnci

Vakit kaybetmeden evden çıktık, yol boyunca tedirgindim. “İnci Hanım, endişelenmeyin. Halledeceğiz.”

“Aral pisliğin tekidir, aklına koyduğu her şeyi yapar, sonucunu asla umursamaz! Miras olayından sonra iyice kafayı yedi. Ah baba ya, saldın hepsini başıma, uğraşıp durayım şimdi. Hayır yani anlamıyorum ben, sen bu kadar harika bir insanken bunlar neden böyle bozuk çıktı?” Hızlı hızlı konuşmamla Kılıç da kafasını salladı.

Yolun geri kalanı boyunca beni konuşturup stresimi atmama yardımcı oldu. Beni anlıyordu, hem de hemen anlıyordu.

Malikâneye geldiğimizde burada olmak tuhaf hissettirmişti. Burada olmak hayatım boyunca ilk defa bu kadar tuhaf hissettirmişti. Artık içeride ailem yoktu. Büyüdüğüm evde sadece anılar kalmıştı. Ailem anı olmuştu.

Hızla içeri yürürken Kılıç da iki adım arkamdaydı. Salondan Sila ve Aral’ın tartışma sesleri geliyordu.

“Sen kimsin? Sen kim oluyorsun da oğlumu alıyorsun benden? Ne sanıyorsun kendini?”

“Sesine dikkat et, Sila! Ben sadece sizi düşünüyorum.”

“Hiçbir şeyim kalmadı benim! Ben zaten mahvoldum. Sen şimdi benim hayatta kalma sebebimi benden alabileceğini mi sanıyorsun, Aral?”

“Hayır! Elbette öyle bir şey yapmayacağım. Sana doğru düzgün burada kalman gerektiğini söylüyorum. Senin ailende sizi koruyabilecek güç yok.”

“Sende var mı? Hani nerede o zaman benim kocam! Bu evde Aral, bu evde öldürdüler onu! Sen de şimdi gelmiş buradan gidemezsin diyorsun!” Sonunda ikisi görüş açıma girdi.

Sila ayakta zor duruyordu, omuzları çökmüş, saçları dağılmış, üstündeki elbisesi kırış kırış olmuştu. Yiğit ortalarda gözüküyordu.

“Tamam, bağırma daha fazla, başın dönüyor,” dedi Aral. Ben yanlarına ulaşacaktım ki Sila’nın gözleri kapandı.

Bilinci kapanıp yere düşerken Aral tuttu onu.

Ceren Melek

“Seni mahvedeceğim!” dediğimde beni umursamadı. Sıla’yı kucağına alarak koltuğa yatırdı.

Sıla bayılmıştı, bilinci tamamen kapanmıştı.

“Hilmi!” diye bağırdı Aral dışarıya doğru. Korumalarını çağırıyordu, zaten onlarsız bir halt yapabildiği yoktu.

Sıla’nın başında ne yapacağımı bilemezken Kılıç yanımıza ulaştı. Sıla’ya doğru eğildi, bileğini tutarak nabzını ölçtü. Ardından Sıla’nın ensesini kavradı.

Hemen Sıla’nın başının altındaki kırlenti kaldırdı. Bacaklarını havaya doğru kaldırarak üç dört yastıkla bacaklarının havada durmasını sağladı.

“Kalp atışları çok hızlı, soğuk soğuk terliyor. Tansiyonu epey düşmüş. Büyük ihtimalle beslenme yetersizliğinden, yorgunluktan oldu. Tuzlu bir şeyler verir misiniz?” Kılıç’ın soğukkanlı açıklamasıyla Aral bu sefer evdeki çalışanlara seslendi.

“Hastaneye gidelim,” dedi Aral.

“Şu an bu şekilde kalması daha iyi, birkaç dakikaya bilinci yerine gelmezse gidelim,” dedi Kılıç kolundaki saate bakıp dakika tutarak.

Sıla’nın gözleri tekrar açılmaya başladığında rahatlayarak tuttuğum nefesimi verdim. Aral da belli etmemeye çalışsa da rahatlamıştı.

“Sıla! İyi misin?” dedim saçlarını okşayarak.

Kafa salladı sadece, bir süre konuşmadı, yerinden doğrulmadı. Bu sırada Kılıç çalışanların getirdiği tuzlu ayranı içirdi ona.

“Hemen hastaneye gidelim,” dedi Aral eli Sıla’ya giderken.

“Sakın! Sakın dokunma bana. Sen iğrenç bir insansın.” Aral ilk defa hakaret iştirirken bu kadar sakindi.

Sıla kendine biraz da olsa geldiğinde Aral yine ona yaklaşmıştı ki Sıla müsaade etmedi.

“Biraz dinlenin,” dedi Kılıç.

“Hastaneye gidiyoruz, Sıla,” dedi Aral emir verircesine.

Kırık İnci

“Defol git başımdan! Senden nefret ediyorum. Kendime geldiğimde oğlumu da alıp gideceğim bu evden.” Yerinden hızla kalktı ve başının dönmesini umursamadan yukarı çıktı.

Aral bir süre arkasından bakarken suçluluk mu hissediyordu anlayamıyordum. Zaten Aral’ın ne hissettiğini anlamak hep zor olmuştu, çocukken bile.

Sıla’ya bakışı hoşuma gitmemişti.

Bu bakışı onda daha önce de görmüştüm. Aytekin abim, Sıla ve Yiğit birlikteyken üçüne baktığını görmüştüm. O zaman bir aile istediğini, belki de imrendiğini düşünmüştüm. Ancak şimdi farklı şeyler düşünmeye başlamıştım.

“Çıkar mısın, Kılıç?” Sorumla Kılıç gönülsüzce Aral’a baktı. Beni onunla bırakmak istemiyordu.

“Kalsın, zaten korumasız bir yere gittiğin yok,” dediğinde Kılıç ona ters bir bakış attı. Odadan çıkmadı ama salonun girişine kadar gidip bizden uzaklaştı.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun, Aral? Önce bana sonra Sıla’ya?”

“Ben sadece sizin iyiliğini düşünüyorum. Peşimizde bir sürü düşman var! O kadar büyük düşmanlar ki ailemizi aldılar bizden. Şimdi dağılarak onlara davetiye çıkarıyoruz.” Hararetli konuşmasını sakince dinliyordum.

“Sıla’nın neden burada kalmasını istiyorsun? Kendi ailesinin evi de güvenli. Neden seninle burada kalmasını istiyorsun?” Sözlerimle şok olurken bakışları boşluğa düştü.

Şimdi yine bağırarak üste çıkmaya çalışacaktı. “Sen ne demek istiyorsun, İnci?”

“Bilmem, belki de Aytekin abimin öldürülmesi senin işine yararmıştır.” Üstüme yürümek için bir adım atmıştı ki hemen Kılıç’ın da hareketlendiğini hissettim.

“Sözlerine dikkat et, İnci. Benim asabımı bozma.” Sinirden kulaklarına kadar kızarmıştı. “Sana dava açtık, sana bırakılan her şeyi tek tek alacağız.”

Ceren Melek

"Kolay gelsin." Kollarımı göğsümün altında birleştirdim.

"Hem mirası alacağız hem de sen hiçbir halt olamayacaksın. Şirketi yöneteceğini mi sanıyorsun? Yönetim kurulu arkandan gölüp dalga geçti geçen toplantıdan sonra. Hiçbiri seni ciddiye almıyor. Senin gibi birini başlarına mı getirecekler bir de?" Konuşurken alaycıydı, bu ses tonunu karşısındaki kişiyi çıldırtmak istediğinde kullanırdı.

Telefonunun ekranını açıp bana uzattı. "Bu fotoğraf on dakika önce düşmüş sosyal medyaya. Dün gece yine kafayı çekip adamlarla mı takıldın?" Gözlerimi kısarak fotoğrafta baktım. Aylar önce sine aitti.

Bir eğlence mekânında, bir adamla öpüştüğüm fotoğraftı.

Az önce paylaşılmıştı. Şimdiden yüz binlerce kez görüntülenmişti.

"Eski bu. Ayrıca tam ben kurulu ikna etmeye çalışırken ortaya çıkması çok şüpheli değil mi, Aral?" Sinirle güldüm. "Daha ne kadar çirkinleşeceksiniz?"

"Daha çirkinleşmedik," dedi ve ekranı birkaç kez kaydırды. Geçen videoyu açacaktı ki daha da öfkelendiğimi hissettim.

"Rezilsin! Kardeşinin ifşalarını mı saklıyorsun telefonunda?"

"Takıldığın heriflere dikkat et, İnci. Ayrıca sana ders vermek için mecburum. Davayla zaten alacağım her şeyi, kanında çıkan uyuşturucular bile yeter bana. Ancak senden istediğim başka şeyler de var. Kurulun karşısına da şirketin başına da geçmeyeceksin bir daha. Yoksa bu videoyu yayınlamak zorunda kalırım ve sen rezil olursun. Bırak yönetimi sana vermeyi, kimse yüzüne bakıp seni ciddiye bile almaz."

Gittikçe daha da öfkeleniyordum. Beni öfkeleniren şey sadece tehditleri değildi. Bu kadar iğrenç bir adamın abim olmasıydı.

"Bunu yapamazsın," dediğimde güldü.

"Öyle bir yaparım ki İnci. Artık kendine gelmen gerekli. Hadi bu videolar benim elimde, bakalım bizim bilmediğimiz daha ne var. O yüzden seni nişanlamaya karar verdim."

Kırık İnci

Güldüm, yüksek sesle güldüm. “Siktir git, dalga geçiyor bir de.”

“Çok ciddiym. Çok güçlü bir adam, ortaklık yapacağımız şirketlerin sahibi, senin için mükemmel bir aday. Belki parmağına yüzük takınca biraz da olsa edep kazanırsın.”

“Aral, git ve videolarımı herkese yay. Ancak...” dedim ve koltuğa oturdum o ayakta dikilirken. “Sen de bir şeylerin ortaya çıkmasına hazır ol.”

Ne bildiğimi bilmiyordu, belki de blöf yaptığımı düşünüyordu. Ancak onun hakkında bir şeyler bilme ihtimalim bile onu çok rahatsız etmişti.

“Bu akşam maskeli balo var. Sen de geliyorsun, nişanlanacağın adamla tanışacaksın.”

“Aral, sence ben senin tehditlerine boyun eğer miyim?” dedim gülerek. “Hadi git kardeşinin seks videolarını tüm dünyaya yay. İnan beni hiç korkutamıyorsun.”

“Hep böyle rahat bir kız oldun zaten,” dediğinde başımı ağır ağır salladım.

Yerimden kalkıp tekrar karşısına dikildiğimde bana küçümseyerek bakıyordu. “İş harici kalabalıktan nefret eden sen, cinayet günü partiye gittin değil mi, Aral? Peki Aliye? Nasıl oluyor da annem öldüğünde parçalanan kolye Aliye’de oluyor?”

Yüz ifadesini sabit tutmaya çalıştı. “Hiçbiriniz masum değilsiniz, gelmişsiniz bana çamur atmaya çalışıyorsunuz. Elinden geleni ardına koyma çünkü ben durmayacağım. Şimdi Sıla’yı da alıp gidiyorum buradan. Elinden geliyorsa durdur hadi.”

O tam bağırmaya başlayacaktı ki arkamı döndüm. Kılıç’la salondan çıkarak Sıla’yı ve Yiğit’i de aldık.

Arabaya geçip onları evlerine bıraktım. Yol boyunca Yiğit’i kucağıma alıp sevdim, sakinleşmeye çalıştım. Sıla’nın da sinirleri harap olduğu için öfkemi ona yansıtmamaya çabaladım.

Bu sefer Kılıç’la sohbet ederek ya da ona yürüyerek kafamı da dağıtamadım.

Çerem Melek

Otoparka girecekken araba yavaşlamıştı, bu sırada bekçi kulübesinin yanındaki kedi dikkatimi çekti. “Durur musun?” Sözlerimle Kılıç hemen dursa da neden durduğumu anlamamıştı.

“Sen geç eve, geliyorum ben,” dedim ama o beklemeye devam etti.

Arabadan inip kulübenin kenarındaki küçük kediye yaklaştım. Kolunun üstünde baygınca yatıyordu. Çok küçüktü, bembeyaz tüyleri kirden grileşmişti. Başını okşadığımda gözlerini açmaya çalıştı ama hali yoktu.

Avucumdan biraz büyüktü.

Bekçi, kediye sevdiğimi fark ettiğinde yanıma yaklaştı. “Annesine geçen araba çarptı, kardeşleri de kayıp. Bir bu kaldı, su falan koymuştum önüne ama diğer kediler suyu yemeği için hırpalamış biraz.”

Çok zayıftı zaten, küçücüktü. Kediye kucığıma aldım. Göğsüme yasladığımda minicik kalbi hızlı hızlı atıyordu.

“Ben bakarım ona,” dediğimde bekçi bunu üstüne alındı ama ben sadece kediye bakıyordum.

“Sen de mi aileni kaybettin? Seni de mi hırpaladılar?” Kediye okşarken dolan gözlerimi kırıştırdım. “Kıyamam, ne yazık etmişler sana.”

Burnumu çektim. “İnci Hanım.” Kılıç’ın sesiyle onun hâlâ arabada durup beni beklediğini hatırladım. Açık camından beni izliyordu.

“Yavru kedi için mama, kum alır mısın?” dedim burnumu bir kez daha çekerek.

“Alıp geliyorum hemen.” O hızla giderken ben de kediyle birlikte eve çıktım.

Su içirip yıkadım. Yıkanırken korkmuştu, tırnaklarını ellerime batırsa da onu temizlemeyi başarabilmiştim. Ancak kurutma makinasını düşük ayarda açtığım halde çok korkunca dayanamayıp havluya sarmıştım. Vücudunda yaralar vardı ama kabuk bağlamışlardı, küçük küçük çizikler de vardı.

Kırık İnci

Salona geçip onu da kucağıma aldım. Her tarafım su olmuştu.

“Seni de kimsesiz bırakmışlar. Benim gibi.” Çok güzel bir kediye di. “Çok kötü, biliyorum. Keşke aileler ölümsüz olsa.”

Gözümünden akan yaşlar görüşümü bulanıklaştırdı. “Çok küçük-sün daha. Nasıl dayanacaksın ki bir başına?”

Ağlayışlarım artarken Kılıç’ın geldiğini duymuştum ama göz-yaşlarımı durduramadım.

“İnci Hanım, iyi misiniz?”

“Ben iyiyim, kediye üzüldüm.”

“Kediye mi ağlıyorsunuz?” dedi yumuşayan sesiyle.

Başımı salladım. “Annesine şerefsizin bir tanesi arabayla çarp-muş. Kardeşleri de kayıpmış.” Hıçkırdım. “Tek başına kalmış, kim-sesiz kalmış. Yazık değil mi?”

Elindeki poşetleri kenara bırakırken bizi izliyordu.

“Diğerleri de canını yakmışlar, nasıl yaralamışlar, korkutmuş-lar.” Bir kez daha hıçkırdım. “Küçücük zaten, nereden bilsin dışa-rısının bu kadar kötü olduğunu? Daha hiç büyümemiş ki... Bari birazcık büyüseymiş. Nasıl baş edecek tüm kötülüklerle?”

Kılıç’ın elini yanağımda hissettiğimde ilk defa başımı kaldırdım kediden.

“Ama şanslıymış, bakın siz buldunuz onu.”

“Evet, buldum. Benim olsun artık, kimse zarar vermesin ona.”

“Sizin olacak, kimse zarar veremeyecek.” Yanağımdaki yaşları sildi işaretparmağının tersiyle. “Şimdi karnını doyuralım,” dedi ve aldığı mamayı açtı. Kedi kokuyu alır almaz kucağımda canlandı, kafasını kaldırıp etrafına bakındı.

Kılıç mamaları aldığı kaba dökerek hazırladı, ardından kediyi kucağımdan alıp aşağı indi. Kedi o kadar iştahla yiyordu ki ne ka-dar aç olduğu belliydi.

Başımı yastığa yaslayıp kedinin mama yiyişini seyrettim. Kılıç da başında durmuş, yüzünde küçük bir tebessümle kediyi izliyordu.

Gerçek Melek

Yorgunca gözlerimi kırıştırdım, artık ağlamıyordum ama çok yorgundum. Beni yoran şey hainler değildi, o hainlerin hep yakınımdakiler olmasıydı.

“İnci Hanım, sıkmayın canınızı,” dedi Kılıç kedinin başını okşarken.

“Sıkmıyorum ki. Sanırım en büyük acıyı yaşadığım için artık diğer acılar önemsiz geliyor.”

“O videoyu yayınlamayacak,” dedi kesin şekilde.

“Aral her şeyi yapar.”

“Yapamayacak,” derken çok emindi. Kedi, mamasını yerken onu daha fazla rahatsız etmedi ve koltuğa geçip oturdu.

“Kendine geldiğinde onu bırakacak mısınız?” dedi kediye bakarak.

“Ne? Hayır! Saçmalama. Bana alışacak, beni sevecek, sonra ben onu nasıl bırakayım? Yazık değil mi? Öyle bir şey yapacak olsaydım hiç almazdım onu içeri; sevip, ilgilenip umutlandırmazdım ki. Ayrıca bunu şeytan bile yapmaz!”

Durgun bakışları kedinin üstünde gezinmeye devam etti.

“Zaten siz de çok sevdiniz,” dedi kısık sesle. “Siz de bırakamazsınız artık.” Kendi kendine konuşuyormuş gibiydi.

“Aral iti de çok sinirimi bozdu,” dedim oflayarak.

“Canınızı sıkmayın.”

“Nişanlayacakmış beni! Anca rüyasında görür o. Ben hiçbir zaman evlenmek bile istemedim, küçükken bile gelinlikleri çok sevdim ama yanında damat var diye yüzümü buruştururdum. Çocukları seviyorum ama evlilik? Asla. Ben bu şatafatlı hayatın içinde bir de koca derdiyle uğraşamam.”

Kılıç bakışlarını yine üstüme çevirdi. “Kocanız olacak kişiye de biraz sabır lazım.”

“Allah Allah! Laf mı soktun sen bana yine?” dediğimde gülüşünü bastırdı. “Evlenmeden çocuk yapmak çok popüler, biraz da onun için linç yiyeyim, ne olacak? Gerçi şimdi değil, bir on yılı var

Kırık İnci

yani onun da. Ayrıca ben çok maymun iştahlıyım, biriyle evlensem aklım diğerkinde kalır.” Artık gülümsemedi.

“Siz mankenlik de yapıyordunuz, değil mi?”

“Yani arada birkaç tanıdığımın defilesine çıkmışlığım var. Birkaç büyük markanın da fotomodelliğini yaptım. Ayrıca bir sürü dergiye de kapak kızı olarak çıktım. Hatta...” Durgunlaştım yine.

Kılıç beni dikkatle dinlediği için devam ettim. “Babam çok kıskanırdı, annemse severdi güzelliğimi göstermemi. Tüm ünlü dergilerin bir kapağında varım. Hatta bir ara oyunculuk teklifi gelmişti de kabul etmedim. O kadar şey ezberleyemem, setle falan hiç uğraşamam yani.”

“Eski sevgililerinizin çoğu futbolcu, basketbolcu falan sanırım? Sporla ilgilendiğim için görüyordum sizi sık sık,” dedi elini ensesine atarak.

“Hmm, evet. Hiç dışarıdan görüldüğü gibi değiller. Ben ilgiyi çok severim, el üstünde tutulmayı, sevildiğimi hissetmeyi çok severim ama çok olunca da sıkılırım. Daha bu arayı tutturamı bulamadım. Şimdi Aral salağı da gelmiş nişanlanacaksın diyor! Rüyasında.”

Sonunda kedi karnını doyurduğunda çekinerek etrafta gezmeye başlamıştı. Yerdeki beyaz halının tüyleri dikkatini çekmişti.

“Neyse, akşam için hazırlanalım, bu işi bu gece halledelim.”

“Aral’ın bahsettiği baloya gitmeyecek misiniz?” dedi ilgilenmiyormuş gibi.

“Hayır! Daha ailemizin kırkı çıkmadı. Ne balosu? Bak, bunlar baloya gider hayırlı olurlar ama ben gitsem sürtük yine eğlence arıyor derler.”

Çatılan kaşlarıyla nefesini verdi. “Kendinize öyle demeyin.”

“Demiyorum zaten, beyinsizler diyor. Bu balo yılda bir düzenlenir, sözde hayırseverler gidip bağış falan yapıyorlar. Kimin nereye ne kadar bağış yaptığı belli olmasın diye maske falan takılıyor tüm gece. Her şey bahane gerçi, tüm büyük isimler orada olduğu için

büyük iş anlaşmaları yapılır. Şimdi Aral da oraya gidip kendi reklamını yapar.”

Beni dikkatlice dinlerken kafasını ağır ağır salladı. “Siz de gitmelisiniz o zaman, meydanı boş bırakmayın bence.”

Aslında haklıydı, gitmem gereken bir geceydi.

“Hiç gidesim yok,” dedim yorgun bir sesle. Gerçi hiçbir şey için halim de takatim de yoktu ama bana güç veren tek şey intikam ateşiydi.

Kılıç yerinden kalkıp salonun çıkışına yürüdü. “Nereye?”

“Üstümü değiştireceğim, eğer izniniz olursa?” dedi iğneleyici şekilde.

“Tamam, izinler senin olsun. Ben de bu güzel kediye isim düşüneceğim. Dişi kedi, acaba adını ne koysam? Chanel nasıl?”

“Kediye marka ismi mi vereceksiniz?” dedi ve daha fazla bir şey söyleme gereği duymadan çıktı odadan.

Ben de kediye bakarak biraz daha isim düşündüm. Bir ara yere oturup onunla oynadım. Tüyleri kurumuş ve kabarmıştı. Çok şirindi. Masmavi gözleri vardı.

Telefonuma gelen mesajla kediye rahat bıraktım. Yine o hırbo mesaj atmıştı. Onu telefonuma HIRBO diye kaydetmiştim, hem de büyük harflerle.

Bu akşam için sabırsızlanıyorum.

Bu akşam? Balo?

Yine gösterip elletmeyecekmişsin gibi hissediyorum.

Bir süre cevap vermedi mesajıma. Yazıyor gözüktüğünde hâlâ yerde oturuyordum.

Söz, bu sefer elleyeceksin.

Siktir git.

Yavşak.

Kiminle oynuyorsun sen?

Anca korkak gibi saklan.

Kırık İnci

Yine yemez karşıma çıkmak.

Karşıma çıkacağım.

Ama

Önce sana bir hediyem var.

Kapını açar mısın?

Hızla kaldırdım kafamı telefondan. Yine kapıma bir şey bırakmıştı.

Yine kapıma ceset mi bıraktın?

Dur sen.

Bu sefer başında durup polisi arayacağım.

Hızla salondan çıkıp koridora geçtim. Önce küçük gözden bakıp kimse olmadığına emin oldum. Ardından kapıyı açtım.

Büyük, kadife bir mücevher kutusu vardı. Kutunun üzerinde beyaz, sadece gözleri kapatacak bir maske duruyordu. Beyaz, tüylü ve taşlı bir maskeydi ama güzeldi.

Mücevher kutusunu da alıp içeri geçtim. Evin kapısını kapatıp kutuyu açtım.

Kutunun içinde inci bir kolye vardı ama bu sıradan bir inci kolye değildi. Bu annemin kolyesiydi, daha bir gün önce ablamın boynunda görüp çıldırdığım kolyeydi.

Titreyen parmaklarım kolyenin üstünde gezinirken sanki annemin tenini okşuyormuşum gibi bir acı yayıldı içime.

Kutunun ortasında bir de not vardı.

Bir İnci tanesine verilecek en güzel hediye kanlı bir inci mi, yoksa kırık bir inci mi karar veremedim.

Bana kalırsa ikisi de değil ancak duyduğuma göre güzel bir İnci tanesi pis taşların peşine düşmüş. O taşların İnci tanesini zedelemesine izin vermeyeceğim. Yolunu kaybedip limanıma geldiğinde benimle gerçekten tanışacaksın.

Sevgilerimle

A.K.

Ceren Alelek

Titreyen elimle telefonumun ekranını açtım. Annemin canuuz bedeninin yanındaki kırık ve kanlı inci tanelerinin görüntüsü gözümde az önce görmüşüm gibi tazeydi. Ona mesaj attım.

Kanlı İnci?

Kırık İnci?

Zaten çevrimiçiyken hızla yazmaya başladı.

Bu gece için sabırsızlanıyorum. Görüşmek üzere İnci tanesi.

BÖLÜM 10

KÖTÜ SAVAŞÇI

KÖTÜ SAVAŞÇI

Kırık beyaz rengindeki inci taneleri parıltıyordu ama bu inci taneleri en güzel annemin gerdanında parlamıştı. O şık kıyafetlerinin içinde, eli babamın elindeyken ve diğer eliyle de bizi zapt etmeye çalışırken çok güzeldi. Bu kolye anneme benziyordu, bu kolye annemdi.

Uyurken bile çıkarmadığı kolyesi, onu benden aldıklarında kopmuş ve her tarafa dağılmıştı. Koparak etrafa dağılan tek şey bu kolye değildi. Şimdi nasıl da eskisi gibi güzel ve görkemli görünüyordu... Bir kez parçalandıktan sonra eskisi kadar güzel olması mümkün müydü?

Belki öyle görünürdü ama bu kolye bir daha hiç tam olamayacaktı. Belki çok güzel belki çok şatafatlı duracaktı fakat onun tamamlanması bir daha hiç mümkün olmayacaktı.

Nasıl birleştirmişlerdi? Kırılanları atıp kana bulanmış taneleri de temizlemişler miydi?

Benim annemin kanı kir değildi ki.

Benim babamın elleri toprak değildi ki.

Benim abimin kokusu acı değildi ki.

Ne zamandır olduğum yere çöküp oturmuştum bilmiyordum. Sadece ellerimin arasındaki kolyeye bakıyordum.

İçimdeki acının yansıması boş gözlerime vurmuştu.

Nasıl da almışlardı her şeyimi.

Nasıl da yapayalnız kalmıştım birden.

Şimdi hangi sevgi doldurabilirdi onların eksikliğini? Şimdi kim doldurabilirdi içimdeki boşluğun nefes kesen derinliğini? Güneş

Kırık İnci

doğuyordu, güneş batıyordu ama bana bir daha hiç güneş doğmayacaktı. Benim günümü de gecemi de çalmışlardı.

Ben bu acıyla nasıl baş edecektim?

Ben bu acıyı yaşamıyormuş gibi görünmeye çalışmaya daha ne kadar dayanabilecektim?

O kadar çok özlüyordum ki artık nefes bile alamıyordum. Düşünmemem gerekiyordu, düşünürsem devam edemezdim, düşünürsem kaybederdim. Düşünürsem onların kanlarını evimizin salonunda umarsızca bırakmış olurdum. Ancak ben, son kanımı verece kadar onların kanını evimizin salonunda, bahçesinde öyle çiğ ve acı bırakmayacaktım. Onların ömrünü çalan herkesi bulacaktım, kolay değildi ve beni bitiren de dayanmak zorunda olmalı.

Telefon da maske de yanımda duruyordu, o kadar bitik hissediyordum ki doğrulamıyordum.

Babam bana hep savaşçı derdi. Bana neden savaşçı dediğini bile anlamazdım. Şimdiyse kötü bir savaşçı olmak zorundaydım. Sanırım artık anlıyordum.

Beyaz, minik kedi yavrusu yanıma sıрнаşmıştı. Bir süre beni kokladıktan sonra kucağıma geldi. Sanki acımı anlıyormuş gibi kafasını bacaklarıma yaslamıştı. Sanki fazlaydı, şu an beni en çok anlayan şeydi o.

“İnci Hanım?” Duyduğum sesle başımı kaldırdım. “İyi misiniz?” derken Kılıç’ın bakışları yerdeki maskede, elimdeki kolyede gezindi.

“Yine kapıma bir şeyler yollamış,” dedim elimdeki kolyeyi havaya kaldırarak. “Annemin kolyesi.”

“Sanırım size yardım etmek istiyor,” dedi siyah gözleri üstümde gezinmeye devam ederken.

“Hayır,” dedim hemen. “Benimle oynuyor, benimle alay ediyor.”

“Yerde oturmayın, hasta olacaksınız.” Yanıma yaklaştı. Elini uzattığında o iri eline ve hemen ardından güzel gözlerine baktım.

Çeren Melek

Güven verircesine gözlerini açıp kapattı. Kolyeyi tuttuğum avucumla kediye göğsüme bastırdım ve diğer elimle Kılıç'ın elini tuttum.

Beni kaldırırken diğer eli de kolumdan tutarak destek olmuştu. “İyi misiniz?” dedi tamamen doğrulduğumda. Bu soruyu bana çok soruyordu.

Başımı salladım. “Sen yanımda olunca daha iyi oluyorum.” Sözlerimle gözleri kısıldı. “Hâlâ ona bir isim seçemedim,” dedim kediye göstererek.

“Marka ismi koymakta hâlâ kararlı mısınız?” Sorusuyla altdudağımı sarkıttım.

“Sen şimdi benim koruyucu meleğimsin, birden girdin ya hayatıma, bu kedicik de birden girdi hayatıma. O yüzden adı Angel olsun.” Sözlerimle gülümsedi.

“Angel mı? Çok düşündünüz mü bu ismi?”

“Hmm, aslında hayır. Birden ilham perilerim fısıldadı sanki. Baksana bembeyaz, çok masum, çok güzel.” Ben kediye sevgiyle bakarken o da bana bakıyordu.

“Bir şeyler yiyin,” dediğinde bakışlarımı yine Kılıç'a çevirdim.

“Hazırlanmam gerek, daha gitmem gereken maskeli bir balo var!” Sözlerimle kaşları havalanırken kucığımda hareketlenen Angel'ı aldı.

“Gitmeyeceğinizi sanıyordum?”

“Kararımı değiştirdim, şu herif yine mesaj attı. Orada olacakmış, bakalım derdi neymiş.”

“Tehdit mi etti sizi?” dedi Angel'ın beyaz tüylerini okşarken.

“Hayır, derdi ne anlamıyorum ki. Manyağın teki. Böyleleri de beni bulur zaten, sanki ben mıknatıs yutmuşum, tüm deliler de demir yutmuş.” Sözlerimle gülüşünü bastırmaya çalıştı. “Neyse, düş alıp hazırlanacağım.”

* (İng.) Melek. -ed.n.

Kırık İnci

“Ben de yiyecek bir şeyler söyleyeyim,” dediğinde başımı geçiştirircesine salladım.

“Zaten sen içeri giremeyeceksin, kapıda olabilirsin en fazla.” Kafasını kaldırıp baktığında konuşmaya devam ettim. “Bu özel bir balo olduğu için davetliler dışında kimse içeri giremez, buna korumalar da dahil.”

“Anlıyorum ama zaten peşinizde birileri varken tehlikeli değil mi?” Omuz silktim sözleriyle.

“Benim göbek adım tehlike.” Bu sefer gülüşünü bastırmaya çalışmadı. “Gamzeni daha sık göstermelisin.”

“Neden?” dedi merakla.

“Sen dünyanın sekizinci harikasıysan gamzen de dokuzuncu harikası çünkü.”

Şaşırdı, öyle şaşırdı ki yüzüme bakakaldı. Halbuki artık alışması gerekiyordu. Gerçi ben de her seferinde çıtayı arşa çıkartıyordum.

O şaşkın şaşkın yüzüme bakmaya devam ederken yerdeki beyaz maskeyi aldım. Tam yanından geçerken, o donmuş halde dikilirken yanağından bir de makas aldım.

Kıkırdayarak odama geçmemle koridorun ortasında kalakalmıştı.

Kısa bir duş alıp kendime gelmeye çalıştım. Telefonuma daha fazla mesaj gelmemişti o heriften, ben de cevap vermemiştim.

Duştan sonra bakım kremlerimi sürüp bir süre büyük dolabımın karşısında ne giyineceğimi düşündüm. Üstümde beyaz iç çamaşırı takımlarımdan biri vardı. Bakışlarım yatağın üstündeki kol-yeye ve maskeye kaydığında derin bir nefes aldım.

Dolaba tekrar döndüğümde beyaz bir elbiseye takıldı gözlerim. Kalın askılı, neredeyse kasıklarına kadar yırtmacı olan, belimi saran ve belden sonrasında da kabarık şekilde yere kadar uzanan özel tasarım elbisemi çıkardım. Birazcık gelinliğe benziyordu ama bu gece herkes abartı olacağı için sıkıntı olmayacaktı.

Üstümdeki transparan sabahlıkla odanın ortasında dikilirken kapım tıklatıldı. “Gel,” dediğimde kapıyı açtı.

Ceren Melek

Kılıç altında gri bir eşofman üstünde beyaz bir sporcu atletiyle kapıda duruyordu. Bakışları üstümde gezinirken ben de onu inceliyordum. Sanırım neredeyse çıplak duruyorken ona gel demem onu birazcık şaşırtmıştı.

“Yemek geldi,” dedi boğazını temizleyerek.

Elbiseyi yatağın üstüne bıraktım ve ona döndüm. “Yiyelim o zaman.”

“Yiyelim,” dedi bakışları yüzüme dalarken.

“Yüzümde bir şey mi var?” dedim ve ona doğru bir adım attım.

“Hayır,” dediğinde bir adım daha attım. Bu sefer ben ona aynı onun gibi dikkatle baktım.

“Yüzümde bir şey mi var?” dedi yine beni taklit ederek.

“Evet, yakışıklılık,” dediğimde yine gamzesi ortaya çıkmıştı. “Senin yerinde başka biri olsa çoktan şımarmıştı, bu kadar mütevazı olmana gerek yok.”

“Tamam, İnci Hanım,” dedi başını sallayarak. Bu sırada askıda duran diğer sabahlığımı üzerime geçirip kuşağını bağladım.

“Hanım demen çok sinirimi bozuyor ama tuhaftır ki yavaş yavaş alışmaya başladım.” Yanına ulaştığımda birlikte mutfağa geçtik. Yine ev yemeği söylemişti.

Karşılıklı oturduğumuzda ben iştahsız olsam da yemeğe başlamıştım ama o telefonunu elinden bırakamadığı için yemeye başlayamamıştı bile.

Telefona bakarken sırtıttığında boğazımı temizledim. O beni takmamaya devam ettiğinde elimin tersiyle sıcak kahveyi masaya doğru döktüm.

“Ah!” Hızla yerimden sıçrarken Kılıç da hemen kafasını kaldırdı. O kadar hızlı hareket etmişti ki ne ara yanıma geldiğini anlamamıştım bile.

Üstüme dökülmemişti ama peçeteyi direkt bacağıma koyduğum için elbette bunu anlayamamıştı.

Önümde diz çöktüğünde hızla peçete alarak sildi bacağımyı. “Çok yandım!”

Kırık İnci

“Neresi yandı? Buz getiriyorum hemen,” dedi ve hızla buzluktan buz çıkartıp bacağımanın üstünde koydu.

Altdudağıma ısıdırıp acı çekiyormuş gibi gözlerimi kapattım. “Burası mı?” dedi buzu peçeteyi tuttuğum çıplak üst bacağımda gezdirirken.

Başımı iki yana salladım, biraz daha yukarı çıkardı buzu. “Burası mı?” dediğinde bu sefer başımı olumlu anlamda salladım.

Kafasını eğmiş olmayan yanığı arıyorken hâlâ önümde diz çökmüş vaziyetteydi.

“Canınız yanıyor mu?”

“Çok.” Abartılı şekilde gözlerimi irileştirdim.

“Hay Allah, tam neresinin yandığını da anlayamadım,” dedi çatık kaşlarıyla fazla ciddi şekilde. Bacağıma doğru üfleyince sıcak nefesi üstüme dökülmeyen kahveyi neredeyse dökülmüş gibi hissettirmişti.

Buz tuttuğu için bacağım kızarmaya başlamıştı. “Hepsi senin suçun,” dediğimde kaşları havalandı. Kafasını kaldırdığında bana diz çökmüş şekilde böyle bakması tenimi ürpertti.

“Benim suçum mu?”

“Hmm...” Kafamı salladım. “Senin suçun tabii. Telefona o kadar dalmışsın ki fark etmedin bile. Sen korumam değil misin? Onun döküleceğini anlayıp beni koruman gerekiyordu. Ne biçim korumasın sen?” Hızlı hızlı konuşmam onun ciddi ifadesini dağıttı.

“Biraz nazlısınız sanki.”

“Hmm,” dedim yine başımı sallayarak. “Çok da narinim, benim canım aşırı tatlıdır, çok canım yandı.” Abartılı şekilde konuşmaya devam ettim.

“Peki, ne yapabilirim sizin için? Krem alayım hemen,” dediğinde başımı iki yana salladım bu sefer.

“Öpsen geçer.”

Bir kez daha yüzüme bakakaldı.

Bir süre yüzüme bakarak ne dediğimi algılamaya çalıştı. “A-anlamadım?”

Çeren Melek

“Öyle, benim bir yerim acısa hemen ya babam ya abim öperdi. Annem de severdi saçlarımı.” Yüzüme uzun süre baktıktan sonra buruklaşan bakışlarını bacağıma çevirdi.

Buz bacağımda erimeye başlamıştı bile, su damlası bacağımdan süzülürken Kılıç buzu çekti. Gözleri gözlerimdeyken bacağıma doğru uzandı. Önce nefesi değdi tenime, sonra dudakları. Bir eli bacağımdaydı.

Bakışlarını gözlerimden çektiğinde kısa bir an gözlerimi yumdum. Öpüp çekilecek sandım ama dudakları orada kalmaya devam etti.

Öpücüğünün ardından dudakları biraz daha yukarı kaydı, bir öpücük daha bıraktı.

Az önce buzun bacağımda bıraktığı soğukluk bu sefer yerini gerçekten yanma hissine bırakmıştı. Dilim damağım kururken bu öpücüklere devam etmesini istediğimi biliyordum. Dudakları yumuşacıktı.

Bir kez daha öptü.

Dokunuşlarıyla neredeyse titreyecektim!

“Ah!” dediğimde bacağımdaki eli sertleşti, tekrar bakışlarını yüzüme çevirdi ama dudaklarını tenimden çekmedi. “Yanıyor, ondan.” Bu sefer öpmedi, üfledi.

Kafasını kaldırdığında bakışları kısıktı. “Biraz daha öpebilirim?”

“Biraz daha öpersen korumam olmanı da gideceğim baloyu da umursamayacağım ve seni alıp hemen yat...” Sözümü kesen şey bir kez daha tenimi öpmesi oldu, bu seferki daha sert ve uzundu, üstelik daha yukarıdan öpmüştü.

Sonrasında hemen doğrulduğunda hiçbir şey olmamış gibi sözde yanan yere son kez bakıp karşımdaki yerine geri geçti.

Masadaki suyu tek dikişte bitirdi ama susuzluğu geçmemiş olacaktı ki bir bardak daha doldurdu. Üçüncü bardaktan sonra derin bir nefes aldı. Sıcaklamış gibi üstündeki sporcu atletinin yakasını tutup çekti bir an. Ona baktığımı fark ettiğinde durdu.

“Geçti mi yanmanız?”

Kırık İnci

“Bu sefer farklı yerlerim yanmaya başladı,” dedim rahat şekilde yemeğe devam ederken.

Artık tepki bile veremiyordu. “Şaka yaptım. Sen harika bir korumasın. Tabii kahve dökülmeden beni kurtarabilseydin daha harika olacaktın ama yapacak bir şey yok.”

O da yemeğe başlarken sessizdi. Ben daha birkaç çatal alamadan o yemeğini hızla bitirdi. Tabaklarını kaldırıp mutfaktan çıkarken o kadar hızlıydı ki ne yaptığını bile tam olarak anlayamamıştım.

Kafamı iki yana sallayarak tenimde bıraktığı etkiden kurtulmaya çalıştım.

Bu adam hayatımda gördüğüm en çekici şeydi.

Ayrıca karizmatik.

Ayrıca yakışıklı.

Silkelendim. Daha fazla yiyemeyeceğimi anladığımda ben de kalktım. Odama geçerken banyodan gelen su seslerinden bir kez daha duşa girdiğini anladım.

O yakışıklı yüzünün bu kadar yıkanmaktan dolayı aşınmasından korkuyordum.

Baloya hâlâ saatler vardı, bugün zaman epey yavaş ilerliyordu. Vücudum da gergindi. Ne zamandır masaja gitmiyordum. Bu gece daha çok gerileceğim kesindi.

Ani bir kararla her zaman gittiğim SPA merkezini aradım, belki uzun uzun bakım ve sauna keyfi yapamazdım ama kısa bir masaj harika gelirdi. Zaten merkez de on dakika uzaklıktaydı. Hemen randevu oluşturdum.

Sarı mini bir elbise giyinip odamdan çıktım. Bu sırada Kılıç da beline sardığı havluyla banyodan çıkıyordu.

Soğuk suyla duş almış olacaktı ki arkasından buhar çıkmıyordu ama su damlaları o kaslı göğsünden baklavalarına doğru süzülüyordu. Bakışlarımı güçlkle güzel vücudundan ayırdım.

Havlusu da belinden düşecekmiş gibi duruyordu, keşke düşseydi.

Ceren Melek

“Hazırlanmışsınız?” dedi ıslak kirpiklerini kırıştıtararak.

“Evet, masaja gitmeye karar verdim.”

“Şimdi mi? Geç kalmaz mısınız?”

“Kalmam, ayrıca kalsam ne olacak, keyfimden önemli değil ya,” dediğimde kafasını ağır ağır salladı.

“Peki, hemen üstümü giyinip geliyorum.”

“Tamam, bekliyorum,” dedim arkamdaki duvara yaslanıp kollarımı göğsümün altında birleştirerek.

Onu izlemeye devam ettiğimde gülüşünü bastırdı.

“Burada mı bekleyeceksiniz?”

“Evet.” Kafasını salladı ve odasına geçti. Ben de bu sırada onu süzmeye devam ettim. Ona olan bakışlarımın elbette farkındaydı.

Üstünü giyinip gelmesi beş dakika sürmeden hızla çıkmış, on dakikadan da kısa bir sürede SPA merkezine gelmiştik. Büyük bir SPA oteliydi burası ve otelin sahibini de yakından tanıyordum.

“Nereden çıktı birden masaj istediniz?” dedi Kılıç otelin içini incelerken.

“Gerginim ve bu gece biraz daha gerileceğim. Güçlü kalmak için vücuduma iyi davranmam gerek. Ayrıca rahatlamaya ihtiyacım var.”

“Ben sizi rahatlatırdım,” dediğinde ona baktım. “Yani, masaj yapardım anlamında.” Hemen düzeltmeye çalıştı.

Bu sırada otelin SPA kısmına gelmiştik. Tam resepsiyona yönelmiştik ki bir ses duydum.

“Aa, İnci, ne zamandır yoksun. Sonunda gelebildin.” Erin benim en iyi masörümdü. Elleri resmen şifalıydı.

“Selam, çok gergin vücudum. Hemen iyi bir masaja ihtiyacım var. On dakikalık bile yeter.”

“Ah, bebeğim hiç merak etme, seni pamuk gibi yapacağım,” dedi her zamanki gibi aşırı samimi şekilde yanaklarımdan öperken.

Kılıç bir adım arkamda duruyordu. Erin onu fark ettiğinde kısa bir bakış attı ama bir şey söylemedi. “Sen geç, bebeğim. Soyun,

Kırık İnci

geliyorum hemen,” dedi ve yanımızdan uzaklaştı.

“Bu ne ayak?” Kılıç’a çevirdim kafamı. Kaşları çatılmış, kısık gözleriyle Erin’in arkasından bakıyordu.

“Çok iyi bir masör, dünya ünlüleriyle çalışan bir adam. Elleri o kadar iyi ki.”

“Müşterilerine bebeğim mi der hep?” dedi onun arkasından bakmaya devam ederek.

“Bilmem.” Omuz silktim. “Neyse, ben içeri geçiyorum. Sen de burada beni beklersin. Sen de girsene hatta. Çok gerginsin.”

“Gerek yok,” dedi sert şekilde. “Hadi gidin de geç kalmayalım.”

“İşte bundan bahsediyorum. Bu kadar gerginlikle çok yaşamazsın,” dediğimde beni geçiştirircesine başını salladı.

Onu orada bırakıp soyunma odasına geçtim. Burada her zaman bir dolabım vardı. İçinden beyaz, sadece göğüslerimi kapatan üstü ve sadece kalçamı saran altı giyindim. Havluma sarınıp soyunma odasından direkt masaj odalarına geçtim.

Buradaki tütsü kokusu beni rahatlatıyordu. Her tarafta doğal taşlar vardı, içersinin loş ışığı bile insanı dinlendiriyordu.

Bu akşam için iyi bir hazırlık olacaktı.

Üstümdeki havluyu çıkardım ve masaj masasına yüzüstü uzandım, başımı yumuşak yastığa koyarak gözlerimi yumdum. Çok dinlendirici bir Uzakdoğu müziği çalıyordu. Atmosfer beni esnetirken baloyu boş verip uyumak istiyordum.

Kapı açıldığında kafamı kaldırmadım. “Son zamanlarda çok gerginim, ayrıca belimde ve boynumda rahatsız edici bir ağrı oluyor ara ara.”

Erin ses vermedi. Vücuduma sürdüğü yağın serinliği tenimi ürpertirken ellerini omzumda hissettim. Yavaş yavaş yağı yayıyordu ama Erin’in yumuşak ellerini iyi tanırdım.

Bu hiç Erin’in yumuşak ellerine benzemiyordu. “Ne yaptın görüşmeyeli, duvar mı tokatladın?” dedim hâlâ gözlerimi kapalıyken.

Ceren Melek

Eli bedenimde geziniyor, biraz sert biraz yumuşak şekilde tenimi yoğuruyordu.

“Neyse, yanımdaki herif çok iyi değil mi? Bir içim su. Manken olacakmış da yanlışlıkla koruma olmuş gibi,” dedim dokunuşlarıyla inanılmaz şekilde rahatlarım.

Tenim gevşerken keyifle mırıldandım, elleri kısa bir an durdu. Ardından tenimde gezinmeye devam etti.

“Bugün ellerinde ayrı bir şifa varmış gibi.” Elleri boynumda gezindi. Bir kez daha mırıldandım. “O kadar iyi geliyor ki.”

Elleri bu sefer belime indi tekrar. “Rahatlamanıza sevindim ama her masaj sırasında bu kadar çok inler misiniz?” Kılıç’ın sesiyle gözlerimi açtım hızla.

Başımı kaldırıp ona bakacaktım ama o tekrar tenimi yoğurarak kalkmamı engelledi.

“Ne yapıyorsun sen burada?” dedim şaşkınca. O beni umursamadan masaj yapmaya devam etti.

“Şu herif bana pek güvenilir gelmedi, içeri girmeme de izin vermedi. Sonuçta ben sizin korumanızım ve her şeyden korumalıyım. Ben de işe el atmaya karar verdim.” Sanki yaptığı çok normal bir şeymiş gibi konuşuyordu.

“Bu kadar abartmana gerek yok, burası bir tanıdığının yeri zaten.”

“Hoşunuza gitmediyse bırakabilirim,” dediğinde başımı iki yana salladım.

“Başladıysan bitir bari, ben hiçbir şeyi yarım bırakmayı sevmem,” dedim ama konuşurken vücuduma dokunması beni mayıştırmaktan çok resmen canlandırıyor.

“Devam ediyorum o zaman,” dedi sakın sesiyle.

“Sen böyle masaj yapmayı nereden biliyorsun? Hani önceden askerdin? Her şeyi nasıl biliyorsun sen?” Boğazını temizlediğini duydum, yine gülmemek için kendini tutuyordu.

“Ben çok becerikli bir adamımdır.”

“Orasını fark ettik zaten,” dedim elleri sırtımda gezinmeye devam ederken. “Masörlük de mi yaptın? Her haltı bu kadar iyi bilmen çok saçma.”

“Daha bildiğime şaşıracağınız çok yeteneğim var.” Bunu söylerken kulağıma yaklaştığını hissetmiştim ama hâlâ ona bakmıyordum.

“Görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Göreceksiniz,” dedi kendinden emin şekilde.

Eli belimden aşağı indiğinde ben de rahat durmadım. “Belimin altında ağrı var.” Elimle de gösterdim o noktayı. Tam belimin bitişi, kalçamın başlangıcıydı.

Kısa bir an duraksadıktan sonra elleri yine maharetli şekilde orada da gezinmeye başladı. Bir masörün elinin kalçalarımda ya da vücudumda gezdirmesi sadece vücudumu rahatlatırdı ama onun dokunuşları beni neredeyse heyecandan titretecekti.

“Birazcık daha aşağı inebilirsin,” dediğimde bir kez daha duraksadı. Kalçalarımı da o iri eliyle avuçladığında inlememek için kendimi çok zor tuttum. Neyse ki elleri orada çok oyalanmadan bacaklarıma indi.

Bacaklarıma masaj yaparken o kadar profesyoneldi ki gören on yıllık masör olduğunu zannederdi.

Bacaklarımı bitirip kollarıma geçtiğinde hâlâ mayışamıyordum. Ellerini vücudumdan çektiğinde bu sefer sırtüstü uzandım ve gözlerimi açtım.

Üstünde hâlâ vücudunu tam saran o dar tişörtü vardı. Bana alttan alttan bakarken ellerini daha fazla hissetmek istediğimi biliyordum. Elleri üzerimdeyken onu izlemek de istiyordum.

Omuzlarımdan göğsümün altına inene kadar gözlerimi yüzünden ayırmadım. Elleri belimdeyken o da gözlerini bana çevirdi. Bakışlarını bakışlarımdan ayırmadan tenime masaj yapıyordu.

Ellerini bedenimde her hareket ettirdiğinde kolları biraz daha geriliyordu, kollarındaki damarları belirginleşmişti. Loş ışıkta kızılımsı görünen dudaklarını ıslattığında nefes alıp verişlerimin hızlandığını fark etmişti.

Ceren Melek

Eli tekrar boynuma çıktığında kafamı geriye doğru atarak tüm boynumu ona sundum. Bir eliyle hafif hafif okşarken gözleri gözlerimdeydi.

“Ağrılarınız geçti mi?” Sorusuyla başımı salladım.

“Ellerinin bu kadar iyi olduğunu tahmin etmiyordum,” dediğimde ellerini çekti vücudumdan. Saate baktığımda şaşırmadan edemedim.

Sadece sekiz dakika olmuştu ama bana sanki sekiz saat geçmiş gibi gelmişti.

“Yeterli mi?” dediğinde başımı iki yana salladım. “Kısa bir masaj istediğinizi söylemişsiniz.” Yerimden doğruldum, birden ona doğru döndüğümde tam yanımda durduğu için bedeni iki bacağı-mın arasında kalmıştı.

Masaja devam etmesini ve o güzel elleriyle beni saatlerce yoğurmasını istiyordum.

“Kılıç, ben sana sürekli yürüyorum ve sen de kendini tutuyorsun ama sonra geliyor, tüm vücudumu elliyorsun.”

“Sadece güvenliğinizden emin olmaya çalışıyordum,” dedi o kısık gözleriyle.

Tam uzaklaşacaktı ki onu tişörtünden tutarak durdurdum, kendime doğru çektim. Kafamı dikleştirdiğimde nefes alış verişleri hızlanmıştı.

“Hiç inandırıcı değilsin,” dedim dilimi damağıma vurup gülerken.

Bakışları dudaklarıma kaydığına yutkundu. Ben de bunu fark ederek dudaklarımı onunkilere biraz daha yaklaştırdım.

Altıdudağını ısırıp gözlerini yumdu ama geri de çekilmedi.

Gözlerini tekrar açtığında artık dudaklarımız arasında sadece bir nefeslik mesafe vardı.

Onu öpmek için dudaklarımı aralamıştım ki odanın kapısı açıldı.

“Her şey yolunda mı diye bakmaya gelmiştim,” dedi Erin ama halimizi gördüğünde gözleri irileşti.

Kırık İnci

Bu sırada Kılıç'ın benden uzaklaşmasını beklesem de uzaklaşmadı. Erin'e sert bir bakış atıp elini belime koydu.

"Öyle kapı çalmadan giremezsin." Kılıç öyle ürkütücü bir ses tonuyla konuşmuştu ki Erin hızla kapıyı geri kapattı.

"Neden sinirlendin?" dedim yerimden doğrularak. Bacaklarımı havada sallıyordum. "Öpüşemediğimiz için mi?"

"Öyle bir şey olmayacaktı zaten, İnci Hanım," dedi ters şekilde.

"Neden sinirlendin o zaman?"

"Neredeyse çıplaksınız! Müsait olup olmadığınızı bilmeden dalaamaz öyle içeri," dedi. Az önceki tutkulu bakışlarından tamamen uzaklaşıp öfkeyle dolmuştu. "Burayı çok aradınız mı? Hiç güvenilir değil. Ben size daha güzel masaj salonları bulacağım, söz."

"Bulmana gerek yok, sen yaparsın artık," dediğimde başını salladı.

"Çıkalım artık, İnci Hanım."

"Az önce her yerimi elledin, hâlâ hanım diyorsun."

"Kapıdayım, İnci Hanım!" Daha fazla konuşmadan kendini dışarı attı.

Bense bir süre olduğum yerde kaldım. Kapanan kapıda takılı kaldı gözlerim, çok daha derinlere indi zihnim.

İnci tanesi çakıtaşlarına kanar mıydı?

Keskin bir kılıç, kötü savaşçıyı öldürür müydü?

Belki de kötü savaşçı çoktan ölmüştü, belki de o keskin kılıç en başından beri kötü savaşçının kalbindeydi.

Gözelici görünüyordum. Yani her zamanki gibiydim.

Saçımı makyajımı halledip elbisemi de giyindikten sonra hafif bir makyaj yapmıştım, zaten maske yüzümün büyük bir çoğunluğunu kapatacaktı. Maskeyi henüz takmamıştım.

Elbise bedenime ve tenime mükemmel uymuştu. Son zamanlarda solaryuma gidecek vaktim olmasa da hatta Ibiza'nın kızgın

Ceren Melek

güneşinde uzanmasam bile tenim hâlâ tam beyaz değildi. Beyaz da bu ten rengime güzel bir uyumla eşlik etmişti.

Titreyen ellerim birkaç kez inci kolyeye gitti ama bir türlü alıp takamadım.

Kapım tıklatıldı bir kez daha. “Gel.” Kılıç üstünü giyinmiş, yine fazla iyi şekilde içeri girdi.

Beyaz bir gömlek, kumaş siyah bir pantolon giyinmişti. Sürekli böyle aynı renklerle nasıl her seferinde baştan çıkarıcı etkiler bıraktığını bir türlü anlamıyordum.

“Hazır mısınız?” Sorusuyla başımı salladım. Yanında durduğum kolyeye baktı. “Onu takmayacak mısınız?”

“Yapamıyorum,” dedim nefesimi vererek.

Birkaç adımda bana ulaştı, tam önümde durduğunda yoğun ve ağır kokusu ciğerlerime doldu.

“İsterseniz yardım edebilirim.” Teklifini sessizce başımı sallayarak onayladım. Kolyeyi eline aldığı anda sırtımı döndüm. Dalgalı ve hacimli saçlarımı bir elimle topladım.

Kılıç kolyeyi boynuma değdirdiği anda tenim ürperdi.

Gözlerim dolmasın diye düşünmemeye çalıştım, gözlerimi yukarı kaldırdım.

Kılıç’ın elleri kısa bir süre boynumda oyalandıktan sonra kolyeyi takabilmişti. Anında ağırlaşan boynuma sanki bir kolye değil de yağlı urgan asılmış gibi daraldı nefesim.

“Çok yakıştı,” dedi Kılıç dudakları kulağıma yaklaştığında. Eli kolumu ağır ağır okşarken sanki gerginliğimi anlamıştı da onu yok etmeye çalışıyordu.

İşin tuhaf tarafı başarılı olmasıydı.

Ona döndüğümde aramızdaki mesafe çok azdı. Bakışları beni baştan aşağı süzerken gözleri biraz daha kısılmıştı.

“Beyaz size çok yakışıyor.”

“Bana her şey yakışır ki,” dedim gülümseyerek. Bu sefer bakışları gülüşümde oyalandı.

“Haklısınız.” Yutkundu. “Ama size daha çok yakışacak şeyler biliyorum,” dediğinde bu sefer şaşırın taraf ben oldum.

“Öyle mi? Nedir?”

Nefesini verdi. “O bana kalsın, sonra cidden yanarız.”

“Bir gün yanacağımız konusunda anlaşmıştık zaten,” dedim göğsüm göğsüne değecek kadar ona yaklaştığımda.

Bir süre öyle kalırken ne geri çekilebildi ne bir şey yapabildi. Gözlerini sıkıca yumup benden uzaklaştığında bunu yapmanın onun için kolay olmadığını biliyordum.

“Tebrik ederim, bana ilk defa biri bu kadar karşı koyabiliyor,” derken onu alkışladım. “Hayır yani bu kadar iradeli olman da düşündürtmüyor değil.”

“Neyi düşündürtüyor?” dedi çatık kaşlarıyla.

“Diyorum acaba erkeklerden mi hoşlanıyorsun? Çok yakışıklı herifler zaten hep öyle olur. Bak, öyleyse ve utanıp saklıyorsan çok üzülürüm. Ben asla seni yargılamam.”

“Öyle bir şey yok, İnci Hanım!” dedi gereğinden fazla öfke lenerek. “Korumanız olmasaydım bunu size en güzel şekilde gösterebilirdim.”

“Tek sıkıntı korumam olman mı? Kovayım seni?” dedim hevesle. “Birkaç saatliğine kovarım, pardon birkaç hafta mıydı?”

“İnci Hanım,” dedi ve gözlerini kapattı bir kez daha. “Durun, yoksa kendime hâkim olamayacağım.”

“Tamam, kendine savcı ol.” İğrenç esprimle yüzündeki o yoğun ifade hızla yok oldu. “Ne kadar komik bir insanım ben ya. Hem güzel hem komik. Hem seksi hem bebeksi. Hem...”

“Evet, evet aynen öylesiniz, İnci Hanım. Çıkalım mı?”

“Sen az önce beni geçiştirdin mi?” dedim gözlerimi irileştirerek.

“Hayır, geçiştirmedim.”

“Neyse, çıkalım artık. Ben de bu kadar güzelken korumam da bu kadar seksiyken evden çıkmak hiç istemezdim, hatta evden değil yataktan...”

Ceren Melek

“Yataktan?”

“Şaka yaptım, seni yaramaz şey.”

“Bu şakalarınız bir gün başımıza bela açacak,” dediğinde uzun topuklularıyla odadan çıkıyordum. Tabii çıkmadan önce Bottega Veneta markasının parıltılı küçük çantasını elime almayı ihmal etmedim.

“Nasıl bir bela?” dedim dış kapıya doğru yürürken.

“Güzel bir bela,” dedi o da iki adım arkamdan.

“Güzel bela mı olur?” Evden çıkarken asansörün önünde durduk.

“Sizin içinde olduğunuz bir şeyin güzel olmama ihtimali yok.” Konuşurken bana değil, karşısına bakıyordu ve sanki iltifat etmiyordu da normal bir şey söylüyormuş gibi davranıyordu.

Asansöre binip otoparka inene kadar sessizdim. Gergin hissediyordum ve ben gerginken çok daha fazla konuşurdum. Gerçi ben genel olarak çok konuşurdum, tabii sadece beni gerçekten dinleyen insanların yanında yapardım bunu. Beni sadece üç kişi hiç sıkılmadan dinlerdi, onlar da artık yoktu. İşin can sıkıcı tarafı şuydu ki korumam da beni dikkatle ve sıkılmadan dinliyordu. Beni anlıyordu.

Arabaya bindiğimizde Kılıç adrese doğru sürerken bu sefer ona yürümüyordum.

“Neden sessizsiniz?” dedi Kılıç en sonunda merakla.

“Gerginim, bu gece pek keyifli geçmeyecek. Nişanlımla tanışacağım ya! He bir de şu hırbo var. Zaten ne zamandır kimseyle sevişmiyorum. Neyse, belki bu gece kendime bir sevgili yaparım.” Sözlerimle kafasını kısa bir an bana çevirdi.

“Sevgili yapmanıza gerek yok, ayrıca rüyalar yetmiyor mu?” derken yüzünde alaycı bir sırıtış oluşmuştu.

“Ha ha çok komik! Ne demeye çalışıyorsun sen bana? Anca rüyanda mı demeye çalışıyorsun? Bebeğim, ben istesem sen benimle sevişmek için yalvarırsın bana da iş ahlakın olduğu için istemiyorum. Ayrıca bir daha seninle rüyamda muhteşem bir seks yaptığımı

Kırk İnci

görmeyeceğim! Gerçekten bak, gideceğim başkalarını görecekim.” Beni sakince dinlerken bakışları yoldaydı.

Bakışlarımı kaslı kollarını saran o beyaz gömlektan almaya çalıştım ama gerildiğinde kasları daha da ortaya çıkıyordu.

Gerildiğinde böyleyse acaba sevişirken nasıl olurdu o kaslar? Silkelendim.

“Hayır, başkasını görmeyin. Beni görün,” dedi o da sanki benim elimdeymiş gibi. “Öyle miydi sahiden?” Tatlı bir sırıtışla yüzüme bakıyordu.

“Nasıl mıydı?”

“Muhteşem miydi?” Zaten gözüme fazla seksi gelirken bir de alttan alttan bakıp sırıtması daha da yükseltiyordu beni.

“Uslu bir koruma olursan söz, sana tüm detayları anlatacağım,” dediğimde başını olumlu anlamda salladı.

“Aldım ben sözümü.” Kısa bir sessizlik oluştuğunda tekrar konuştu. “Bu arada asla biriyle sevişmek için yalvarmam.”

“Bu lafını yedirtirim.”

“Ben laflarımı yemem,” dedi kendinden emin şekilde.

Ancak henüz İnci Altınsoy’u tam olarak tanımıyordu.

Davet alanına yaklaştığımızda beyaz maskeyi taktım. İpini saçlarımın arkasından geçirerek bağladım. Elbette saçımın harika hacmini kapatmasına izin veremezdim. Aynadan saçlarımı düzelttim.

Sadece gözlerimin etrafını saran bir maskeydi ve beni gören elbette tanıyacaktı ama bu maskeli balo işini çok ciddiye alan insanlar da vardı. Tamamen yüzlerini kapatanlar, hatta kafalarını bile kapatanlar çoğunluktaaydı. Ne saçma bir şeydi böyle! Koskoca insanların işi mi yoktu?

“Şimdi var ya tilki maskesiyle falan gelecekler, gece boyu içip boş boş konuşacaklar, iğrenç iğrenç dans edecekler, sonra da yarın takım elbiselerini giyinip işe gidecekler.” Koca bir bahçenin önünde durduk, demir kapılardan içeri arabayla girilmiyordu.

“Sen gelemezsin zaten. İnmene gerek yok.”

Ceren Melek

“Ben hep burada olacağım, numaramı da kaydedin artık. İstedığınız an arayın, içeri girmenin yasak olması umurumda olmaz. Bir tehlike sezerseniz direkt arayın beni,” dediğinde başımla onayladım.

Telefonumu çıkarıp numarasını aldım, onu telefonuma YAKIŞIKLI KORUMAM diye kaydetmiştim.

“Ayrıca dikkatli olun, herkese karşı,” dedi uyarıcı tonda.

“Elbette.” Gülümsedim. “Ben hep dikkatliyimdir.” Yüzü gerilip bakışları kısılrken yanağına hızlı bir öpücük bıraktım.

Şaşıırken kısık bakışları ve gergin yüzü hemen yok olmuştu. “Ne zamandır böyle sevgilimle bir yere gitmişim gibi hissetmiyordum, o yüzden öptüm. Yoksa güzel koktuğun için değil.”

“Magazinciler çekmesin?”

“Bu gece buraya yaklaşabileceklerini sanmıyorum.”

“Pek inesiniz yok gibi.” Evet, hem de hiç yoktu. Bu gece içimde kötü bir his vardı ve işlerin yolunda gitmeyeceğine neredeyse emindim.

“Yok, sadece seninle arabada yapabileceğimiz pozisyonları düşünüyorum,” dedim bahçeyi izlerken.

“P-pozisyon?” Bugün ikinci kez kekeliyordu.

Kafamı hızla ona çevirdim. “Yani araba sürüş şekillerinden bahsediyorum, sen ne anladın ki? Yaramaz şey.” Kemerimi çıkardım ve yerimden doğruldum. “Neyse, geldiğimde işinin başında ol, bir yere kaybolma ve uslu bir koruma ol. Beni böyle memnun etmeye devam edersen zam yaparım sana. Zaten yaptığın masajı iki günde bir yapsan sana yüzde yüz zam bile yaparım.”

“İşe girdiğimden beri dolar dört beş lira yükseldi. Zam geliyor yani.”

“Hadi ya, o kadar oldu mu? Zaman ne kadar hızlı.”

“Hızlı olan zaman değil, kur. Ayrıca biraz daha inmezseniz kurdan daha hızlı şeyler olabilir,” dedi ciddi şekilde yüzüme bakarak.

“Nasıl hızlı şeyler?” dedim hemen.

Kırk İnci

“Ne düşündünüz ki?” Bu sefer gülümseyen oydu.

“Seninle dirty talk yapmak isterdim ama neyse, gidiyorum ben.” Elim kapıya gitti. “İniyorum.” Kafasını salladı. “Gidiyorum.” Kapıyı açtım. Tam inerken ona döndüm bir kez daha.

“Bu gece bana güç veren şeylerden biri senin burada oluşun, o yüzden sakın hiçbir zaman istifa etmeyi düşünme.” Onun cevap vermesine zaman bırakmadan arabanın kapısını kapattım.

Bahçenin demir kapısının önüne geldiğimde telefonuma gelen davetiyenin karekodunu okutarak içeri girdim.

Bahçe bile kalabalık ve inanılmaz gösterişliydi. Her taraf renkli ışıklar, gösterişli süs havuzları ve heykellerle doluydu. Kırmızı halının üstünde yürürken etrafı inceliyordum. Herkesin yüzünde maske vardı, çalışanlara kadar maskesiz kimse yoktu.

Tam da düşündüğüm gibi maske işini çok abartanlar olmuştu. Uzun merdivenlerden çıkıp geniş salona girdim, içerisinin dışarıdan çok daha şatafatlı olduğuna dair tahminim elbette doğru çıkmıştı.

Sözde yardım gecesi idi, sadece bu geceyi hazırlamak için yaptıkları harcamaları kullansalar ülkede aç insan kalmazdı.

Biraz yürüdüğümde maskeleri olsa da tanıdık yüzleri görmeye başlamıştım. Zaten o kadar tahmin edilebilirlerdi ki maskelerinden bile yüzlerini görmeden kim olduklarını çıkarabilirdim. Mesela pembe maskesinin neredeyse tavana kadar uzanan tüyleriyle yürüyen ve tavus kuşuna benzeyen kişi Burçak’tan başkası olamazdı. Etrafında da diğerleri vardı.

Bakışlarımı farklı bir tarafa çevirdim. Ailemin hayatta kalan gereksiz fertleri de buradaydı.

Aral gri bir maske takmış, gri bir takım elbise giyinmişti. Hemen yanında Atlas, mavi küçücük bir maske takmıştı. Aliye dikkat çekici kıpkırmızı bir elbise giymiş, gözlerinin etrafını kapatacak kırmızı tüylü bir maske takmıştı. Yanındaki nişanlısı Cenk’in koluna sımsıkı tutunmuştu. Cenk de dümdüzdü, her zamanki gibi.

Ceren Melek

Yanlarına ulaştığımda kollarımı iki yana açarak gülümsedim. “Güzel ailem! Birlikte ne kadar da güzelsiniz.”

“Geç kaldın,” dedi Aral.

“Assolistler en son gelir,” dedim rahat şekilde.

“Bir dakika! O boynundaki ne senin?” dedi Aliye bağırıp birkaç meraklı bakışın da bize dönmesine neden olurken.

“Kolye, yakışmış mı?” dedim saçımı bir elimle savurup kolyeyi biraz daha gözler önüne çıkararak.

“Sen nasıl aldın onu? Bendeydi! Dünden beri onu arıyordum ben!” dediğinde omuz silktilim.

“Ben de anlamadım, kapımda buldum. Herhalde onu asıl hak eden kişiye gelmek istedi.” Omuz silkerek gülümsemeye devam ettim.

“Bir de dalga geçiyor! Bağımlılığın yanında bir de hırsızlık mı eklendi? Eve gelip kolyeyi mi çaldın sen?” Bağırmaya devam ediyordu.

“Sana ait olan bir şey değildi bu kolye.”

“Hemen onu bana geri veriyorsun, İnci,” dedi Aliye üstüme yürüyerek. Cenk hızla onu kolundan tutarken Aral da daha fazla dayanamadı.

“Bu tartışmayı sonra devam ettirin. Rezil etmeyin bizi.”

“Rezillik böyle olmaz, rezillik sizin gibi olur, rezillik ailesinin katledilmesinin ardından keyif çatanlar gibi olur.”

“Yeter!” dedi Aral dişlerinin arasından konuşarak, neredeyse fısıldamıştı.

“Bu gece çok eğleneceğiz, abiciğim.” Gülümsemeye devam ettim.

“Kendine gel! Bu gece nişanlınla tanışacaksın,” dedi Aral, bana meydan okuyordu.

“Nişanlı mı?” dedi Cenk şaşkınca.

“Evet, İnci’ye uygun, harika bir damat bulduk,” dedi Aral.

“Evet, özenle seçtik. Seni bu düştüğün kötü yoldan kurtaracak bir adam bulduk, kardeşim,” dedi Aliye gözlerini kolyemden almazken.

Kırık İnci

"Kim?" dedi Cenk aynı gerginlikle. Bunu daha ben bile sormamıştım.

"Sana ne?" dedi Aliye hemen.

"Sadece sordum, sevgilim," dedi Cenk gülümsemeye çalışarak.

Atlas sessizdi, her zaman olduğu gibi yine alkolden ayakta duramıyordu. Birazdan cemiyetten dışına göre birini bulur ve geceyi o kızla sonlandırırđı.

Biraz ileride duran çirkef kuzenlerimi ve çıkarıcı akrabalarımı gördüğümde hemen buradan uzaklaşmam gerektiğini anladım.

"Sohbetinize doyum olmuyor ama ben kaçar."

"Dur şurada!" Aral sakın görüntüsünün aksine sözleri ve gözleriyle ateş saçıyordu.

"Bana emir verip durma," dedim ve biraz daha kalırsam boğazlarına yapışmaktan çekindiğim için yanlarından uzaklaştım.

"Aa, İnci, sen de mi geldin?" dedi birden Burçak önümü kesecek. Boynuma atılıp sıkıca sarıldığında onu ittirdim. "Ah, tekrar hayata dönmen beni ne kadar mutlu etti bilemezsin. Gece hayatı sensiz çok durgun! Neyse, haydi gel bizimkilerin yanına." Beni kolumdan sürükleyerek bizimkiler dediğı grubun yanına kadar götürdü.

Batu beni gördüğünde bakışlarını kaçırdı. Hayret, demek utanması vardı. Lisa ve Yeliz de abartılı şekilde sevindiler burada olma. Birkaç kişi daha vardı, isimlerini hatırlamıyordum. İsimlerini hatırlamama sebebim onları az görmem değildi, aksine çok görüyordum ama her seferinde kafam iyi oluyordu.

Toplandığımızı gören birkaç kişi daha yanımıza geldiğinde nefesimi verdim.

"İnci olmadan hiçbir şeyin keyfi olmuyor," dedi Jack.

"Evet ya, çok özlemişiz," dedi Aleyna da.

Hepsi konuşuyor, bir şeyler söylüyorlardı ama o kadar boşlardı ki dinlemek bile istemiyordum.

Ceren Melek

“Duyduğuma göre şirketin başına geçmişsin...” dedi Yeliz gülerek. “Kızım sen kim şirket yönetmek kim? Hem onlar çok sıkıcı işler, eğlenmeye vakit bile kalmaz.”

“Heves etmiş işte,” dedi Batu da.

“Deniyorum, kombin yapıp patronculuk oynamak çok zevkli,” dedim yüzümde yapmacık gülümsemeyle. “Ayrıca Yeliz, baban da burada mı?”

“Yok, hasta biraz. Neden?”

“Sanırım son zamanlarda ortak bir iş yapmışlardı babamla, ondan sordum. Neyi var ki?”

“Kalp şeyleri işte, yaşlı artık.”

“Müsait olduğu bir zaman mutlaka ziyaret edeceğim, Saffet amcağı çok severim, geçmiş olsun gelmem gerek.”

“Gel,” dedi Yeliz de omuz silkerek. “Sormana gerek bile yok.” Kolunu okşayarak gülümsedim.

“Ben de sizi çok özlemişim.” Batu’ya döndüm bu sefer. “Sizin şirketin avukatı bizimkiyle ortak çalışıyordu, değil mi?”

“Bilmiyorum. Sanırım.”

“Neyse, sen de şirkette işe başladın, değil mi? Babanın şirketinde? Hayırlı olsun, sonunda bir baltaya sap olabileceksin. Şaka şaka, en kısa zamanda senin de yanına uğrayıp ofis hediyesi getireceğim. Belki eski günleri yâd ederiz.”

“Sana her zaman, her yerde açığım, biliyorsun,” dediğinde ona da gülümsedim.

Birazdan kusacaktım!

Onlarla biraz daha sohbet edip ağızlarından laf aldıktan sonra biraz da olsa katlanabilir olmuştu. Ayık kafayla hiç çekilmiyorlardı.

“Yeni bir mekân açılmış, sonrasında oraya mı gitsek?” dedi Linda. Zaten yeni mekânları hiç bitmiyordu.

“Hayır, ilerleyen saatlerde yaşlılar gidince burası manyak eğlenceli olacak! Onu boş ver de geçen İtalya gezimde aldığım çantayı

Kırık İnci

gördün mü? Dünyada sadece iki tane var..." Yeliz o kadar boş konuşuyordu ki devamını dinleyemedim.

İçim bayılmıştı!

Ben bunlarla önceden nasıl uzun uzun sohbet edip bir de eğleniyordum?

Aklıma akıl hastanesindeki arkadaşlarım geldi. Onlar ne yapıyorlardı acaba? Bana kızmışlar mıydı, yoksa çok umursamamışlar mıydı?

Sözde bu gece onları kurtarmaya gidecektim!

Sürekli bir aksilik çıkıyordu ama halledecektim.

Yanlarından ayrılıp büyük salonda ilerlemiştim ki üstümde bir bakış hissettim. Kafamı çevirdiğimdeyse kimseyi göremedim.

Bu sırada telefonuma bir mesaj geldi.

Kolyenin de maskenin de sana çok yakışacağına emindim ama bu kadarı benim bile hayallerimin ötesinde.

Elbette sapıgımdı.

Sen beni hayal bile edemezsin.

Öyle gizli gizli izlemeye devam et.

Gecenin ilk dansı benim olsun.

Aral'ın bakışlarını üstümde hissettiğimde tam yönümü çevirecektim ki eli telefonuna gitti. Telefonunu havada sallayarak bana elindeki kozunu hatırlattı. Şerefsiz.

Omuzlarımı düşürmeden yanlarına yürüdüm. "Ne?"

"Ne değil, efendim, bir türlü öğretemedik. Her neyse, nişanlınla tanışma zamanın geldi." Aral konuşuyordu ama onu duymuyordum.

Gözüm ilerideki bir noktaya takılmıştı çoktan.

Simsiyah maskesinin üstünde gümüş işlemeler olan bir adam vardı. İri, uzun ve simsiyah giyinmiş bir adamdı. Teninin hiçbir yeri açıkta değildi, öyle ki ellerinde bile eldiven vardı. Maskesi tüm yüzünü kapatıyordu, hatta gözlerini ve ağzını bile. Başını da kapıyordu, saçları bile görünmüyordu.

Ceren Melek

Gözlerini göremezken bile bana baktığını anlayabiliyordum.
Arslan Kırahanlı.

“Beni duyuyor musun, İnci?” Aral’ın sesiyle bakışlarımı zorlukla ondan ayırdım. “İşte geldi, hoş geldin, Timur,” dedi Aral omzumun üstünden bakarak.

Kafamı çevirip gelen kişiye baktım. Şık bir takım elbisenin içinde, altın sarısı saçları ensesine kadar uzanan, mavi gözlü, bronz tenli, uzun boylu bir adamdı. Yüzünde sadece gözünün etrafını saran beyaz bir maske vardı. Normal şartlarda tam tipim olacak biri gibiydi ama şu an bakasım bile gelmiyordu.

“Merhaba, tanıştığımıza sevindim.” Uzattığı elini sıkmadım.

“Bu mu müstakbel damat adayı?” Aral bana öfkeyle bakarken ben adamı süzmeye devam ediyordum. “Kardeşinin erkek zevkini bu kadar iyi bilmen şaşırtıcı. Acaba o videolarda mı gördün, habirim olmadan çekilen seks videolarımda?”

Aral sinirden renk değiştirmeye başlamıştı.

“Ne? Ne videosu?” dedi Atlas şaşkınca.

Bakışlarımı tekrar karşımdaki adama çevirdim. “Sanırım biraz önyargılısın,” dedi samimi gözükmeye çalışarak. “Seni tanımak isterim.”

“Neden? Abim istedi diye mi, yoksa bikinili fotoğraflarım çok seksi diye mi? Dur! Buldum. Miras değil mi?” Son cümlemi öne doğru eğilip sözde fısıldayarak sormuştum.

Kaşları havalandı, benden pek hazzetmediği belliydi. “Böyle düşünmen beni çok incitti,” dedi bir beyefendi gibi.

“Ne kadar da yakıştılar! Birlikte aşırı iyi görünmüyorlar mı?” dedi Aliye bizim konuştuklarımızı umursamadan. Cenk sadece ona kaşlarını çatarak bakmakla yetindi.

“İnci koskoca kadın, kiminle tanışıp tanışmayacağına kendi karar verir,” dedi Cenk karşımdaki herifi benden daha çok süzerken. Aliye nişanlısının bu tepkisine hemen bozuldu tabii.

Kırık İnci

"Evet, hakkında çok fazla şey duydum ama magazin abartmaları olduğuna eminim. Hangimizin başına gelmiyor ki?" dedi Timur bana birkaç adım daha yaklaşarak.

"Müsait olduğumuz bir zamanda sizi ve ailenizi ağırlamak isteriz." dedi Aliye hevesle.

"Zaten konuşuyorduk, hatta birkaç planım var," dedi Aral bana vandan bir bakış atarak.

Bu sırada çalan klasik bir müzikle insanlar dans etmeye başlamışlardı. "Bir dans edip birbirimizi neden daha yakından tanımıyoruz?" dedi Timur denen adam yapmacık saygısını korumaya devam ederken.

"Hayır, başkasına sözüm var," dedim ve kafamı çevirerek az önce gördüğüm o siyah maskeli adamı aradım.

Çok geçmeden buldum onu, karşımdaydı ve onu kolayca bulmamı istiyor olacaktı ki daha yakına gelmişti.

Diğerlerine bakma gereği duymadan adama doğru yürüdüm, o da bana geliyordu ağır adımlarla.

Hepsinin beni izlediğini biliyordum ama pek umurumda değillerdi.

Gizemli adamımla ortada buluştuğumuzda hiçbir şey söylemeden bana siyah deri eldivenli elini uzattı. Ben de uzattığı elini tuttum ve beni diğer insanların içine çekmesine izin verdim.

Eli belime giderken ben de omzuna koydum. Maskesi her tarafını kapatsa da ürkütücü ya da komik durmuyor, aksine ona değişik bir hava katıyordu. Dudaklarının etrafı ve hatta göz çevresinin de hepsi kapalıydı. Etrafı görmesine yardım eden iki küçük nokta kadar açıklık vardı sadece.

"Arslan Kırahanlı," dediğimde belimdeki eli sıkılaştı. "Ne kadar korkak bir adamsın sen. Karşıma çıkmaya yüzün bile yok. Neden kendini bu kadar gizliyorsun? Tahminimin aksine göbekli değilmişsin ama kel olduğun konusunda hâlâ şüphelerim var, nedendir bilmem artık dişsiz de olduğunu düşünmeye başladım."

Ceren Alelek

Ben konuşurken hiçbir şey söylemiyor, sadece dansıma çılık ederek beni izliyordu.

Etrafıma baktığımda Aral'ı gördüm. Kısık gözleriyle karşımdaki adamın kim olduğunu çözmeye çalışıyordu. Üstelik bunu yapan tek kişi o değildi.

Zaten herkes maskeli olduğu için onun maskesi dikkat çekmemişti ama şu an onunla dans ettiğim için artık neredeyse salonun hepsinin dikkatini çekmişti. Salonun ortasında birimiz siyahlar birimiz beyazlar içindeyken hiç tanınmasam dahi büyüleyici şekilde dikkat çekerdik.

"İnci Altınsoy'la dans ediyorsun. Bu bir şereftir," dediğimde beni biraz daha kendisine çekti. Göğsüm bedenine yaslanırken göremeyecek olmama rağmen inatla maskeli yüzüne bakıyordum.

"Derdin ne, Kırahanlı? Sen kimsin? Benden ne istiyorsun?" Elbette cevap vermedi. "Sesini duymamdan bile korkuyorsun."

Müzik daha hareketli bir hal alırken dansımız da hızlanıyordu. Birimizin simsiyah diğerinin de bembeyaz olmasının yarattığı zıt renk uyumu ya da direkt dansımız fazla göz kamaştırıcıydı. Etraftaki insanların gözlerindeki heyecanlı parıltılar da bunun kanıtıydı.

Dans eden iki düşman vardı salonun ortasında.

Peki sahiden öyle miydi? Yoksa görünen sadece bir aldatmaca mıydı?

"Kendini böyle gizleyerek ve gizli kapaklı notlar göndererek benimle oynadığını mı zannediyorsun?" derken sesim alaycıydı. "Dikkat et, Kırahanlı, ben senin tanıdığın hiçbir düşmanına benzemem."

Çünkü ben kimsenin dikkate almadığı, kolay lokma gördüğü o düşmandım.

Artık başını ezmek için çok geç kaldıkları o yılandım.

Sözlerimin yüzünde bıraktığı ifadeyi elbette göremiyordum ama beni ilgiyle dinlemeye devam ettiğini iyi biliyordum.

"Kolyeyi bana ulaştırdığın için sana teşekkür etmeyeceğim. Ailemin katili olabilecek potansiyeldesin, tıpkı bu salondaki herkes

Kırık İnci

gibi ama sen bu salondaki diğerlerinden daha tehlikelisin. Gizemli olduğunu için değil tehliken,” dedim ama ona neden tehlikeli olduğunu da söylemedim.

Merak ettiğini biliyordum.

“Artık benimle oynamaya çalışma, Kırahanlı, hiç ilgimi çekmiyorsa. Amacın neyse onu da dürüstçe belli et. Korkak ve kaypak adamlar sadece midemi bulandırır. Etrafımda onlardan yeterince var.” Ondan uzaklaşacaktım ki elimi bırakmadı.

Ben arkamı dönerek birkaç adım atmıştım ki beni hızla kendisine çekti. Sırtım, sert vücuduna yaslanırken bir kolunu tekrar belime sardı sıkıca.

Saçlarım göğsüne dökülürken kafamı kaldırıp maskeli yüzüne baktım. Bir süre öyle kaldığımızda onun da başı bana eğikti.

“Şovu kes, Kırahanlı,” dedim ve belimdeki eldivenli eline parmaklarımı geçirdim.

Uzun ve sivri tırnaklarım elinde eldiven olmasına rağmen ona batarken hâlâ hiçbir tepki vermiyordu.

Tam sinirlenip kafamı önüme çevirdiğim anda o da ellerini bedenimden çekti, hemen ardından da uzaklaştı.

Derin bir nefes alıp başımı çevirdiğimde çoktan arkasını dönüp benden uzaklaşmaya başladığını fark ettim. O kalabalığın arasında yürürken ben de peşinden gitmeye başladım. Arada omzunun üstünden bana bakarak peşinden gittiğime emin oluyordu.

Yürümeye devam ederken gördüğüm kişiyle aniden durdum. Sıla buradaydı.

Salonun bir köşesine çekilmiş, siyah düz bir elbisenin içinde, siyah bir maskeyle duruyordu. Kollarını kendine sarmış etrafı izliyordu.

Peşinden gittiğim Kırahanlı’ya kısa bir bakış attım ancak Sıla’yı bırakamazdım. Durdum ve hızla Sıla’nın yanına ulaştım. “Sıla! Senin ne işin var burada?” Daha sabah babasının evine bırakmıştım onu.

Ceren Melek

"Aral çağırdı, önemli bir davet olduğu için tüm ailenin bir arada olması gerekiyormuş." Konuşurken öfkeli bile değildi, hissedildi. Tüm akşam gergin olan ben, duyduğum bu cümleyle daha da gergin miştim. Avuçlarımı sıkarken sakın kalmaya çalıştım.

"Sen öyle boyun eğmezsin onun emrine. Seni neyle tehdit etti? Neden hemen beni aramadın?"

"Seni de zora sokmak istemiyorum, İnci. Onun ne kadar çılgınlaşabileceğini tahmin edebiliyoruz," dedi umursamaz şekilde.

"Seni neyle tehdit etti?"

"Babamın girdiği bir işle, aslında çok önemli bir olay değil ama tatsızlık çıksın istemedim. Zaten hastalık yaşıyor babam, bir kişiyi daha kaybetmeye gücüm kalmadı."

"Hayır! Ona boyun eğemezsin. Ona istediğini veremezsin. Hiçbir halt yapamaz. Şimdi hemen gidiyorsun buradan, olmak istemediğin bir yerde sırf o salak istiyor diye olamazsın, Sıla. Hele bu haldeyken asla, buna asla izin vermem." Onu kolundan tutmuştum ki çekti.

"İnci, lütfen. Çok yorgunum zaten."

"Sana bir sorun olmayacak diyorum."

"Birkaç saat durup gideceğim, endişelenme," dedi beni sakinleştirmeye çalışarak.

İçimdeki öfke artarken artık sakın kalamayacağımı biliyordum.

Bakışlarımı Aral'a diktim. Salonun diğer ucunda, bıraktığım yerde duruyordu. Karşısındaki sözde nişanlım olacak adamla keyifle sohbet ediyordu.

Sıla'yı orada bırakıp hızla ona doğru yürümeye başladım. Bu sırada yine üstümde bir bakış hissettim. Kafamı çevirdiğimde yine o bakışı yakaladım.

Gözlerini göremezken bile bana baktığını anlayabiliyordum. Durmuştu ve peşinden gitmemi bekliyordu.

Arslan Kırahanlı.

Kararsız bakışlarım Aral'a kaydı, ona hemen haddini bildirmem gerekiyordu ama bir de şu herif vardı.

Kırık İnci

Kafamı Aral'a çevirdiğim o kısacık surede arkasını donup yine kalabalığın arasında yürümeye başlamıştı bile.

Nefesimi vererek onun peşinden gitmeye karar verdim. Aral'a bunun hesabını zaten burada soramazdım, manipülatör bir şekilde herkesi ikna eder ve o kurnaz aklıyla beni suçlu duruma düşürürdü.

Adımlarımı hızlandırıp peşinden giderken o da hızlanmıştı. Kalabalığın arasında onu kaybetmemeye çalışıyordum ama hem herkeste maske olması hem de içerideki loş ışık bunu zorlaştırıyordu.

Biraz daha hızlandığında artık onu göremiyordum. Gözlerimi kısarak daha dikkatli baktım. Yoktu!

Tam o sırada salonun çıkışında gördüm onu. Bahçeye çıkıyordu.

Beyaz elbisem yerleri süpürürken hızlı hızlı yürümeye devam ettim. Üstümdeki meraklı bakışları umursamayarak dışarı attım kendimi.

Arka bahçeye doğru yürüyordu.

Çimden yapılmış bir labirentin önünde durduğunda ona yetişmeme az kalmıştı.

Ancak labirente girdiğinde gözümden yine kaybolmuştu. Düşünmeden labirente girdim, biraz yürüdükten sonra ne onu görebildim ne de girdiğim yeri.

Düşündüğümden çok daha büyük, geniş bir labirentti. Çimenlerin boyu da epey uzundu, etrafı görmeme imkân yoktu. Etkinliklerin vazgeçilmezi havai fişekler patlatılmaya başladığında etraf biraz da olsa aydınlanmıştı.

Tam sağ tarafa dönecektim ki sol taraftan bir el beni kendisine çekti.

Sırtım çimen duvara yaslandığında karşımda yine Kırahanlı vardı. Siyah maskesiyle bana bakıyordu.

"Derdin ne lan senin? Peşinden koşturmalar, gizemli gizemli bir köşelere çekmeler? Daha benimle konuşmaya bile cesaretin yok senin?" Onu kışkırtıyordum, daha doğrusu kışkırtmaya çalışıyordum.

Ceren Melek

Onu itecektim ama onu ittiğim kolumu havaya kaldırarak başımın üstünde tuttu bir eliyle.

Dizimi kasıklarına geçirdiğimde yine tepki göstermedi ama bir kez daha aynı hareketi yapmamam için çıplak baldırına elini sardı sıkıca.

Hem koşturmaktan hem öfkeden nefes nefese kalırken beni izliyordu. Vücudu vücuduma yaslıydı.

“Çıkar maskeni,” dedim sert sesimle. Beni takmadı, bu sırada o daha ne olduğunu bile anlamadan kaldırdığı bacağımanın arka tarafında duran beyaz kabızalı küçük tabancamı çıkartıp sol göğsüne yasladım.

Şaşırmış mıydı emin değildim ama benden böyle bir hareket beklemediğine emindim.

“Çok oldun sen, bir halt yapabildiğin de yok. Göster gerçek yüzünü.”

Tabancamın tetiğini çektim. “Seni öldürmekten çekinmem, artık hiçbir şeyden çekinmiyorum.” Silahı göğsüne biraz daha bastırdım.

Blöf yapmıyordum, hem de hiç.

“Çıkar maskeni. Hemen.”

Maskesini çıkarmadı, ben de silahımı ateşlemekten çekinmedim. Havai fişek gösterisinin silah sesini bastıracağını biliyordum.

Silahım gürültüyle patlarken o kadar hızlı hareket etmişti ki onu takip edememiştim.

Kolumu havaya kaldırarak kurşunun havaya gitmesini sağlamış, iri bedeniyle de beni ters çevirmişti. Göğsüm çimen duvara yaslanırken sert göğsünü sırtımda hissediyordum.

Kafasını boynuma eğmişti ve nefesini de tenimde hissedebiliyordum.

Tam ona küfretmek için dudaklarımı aralamıştım ki göğsümün arasına küçük bir kart düştü.

Aynı hızla bedeni bedenimden uzaklaşmış, sadece saniyeler içerisinde labirentin içinde kaybolmuştu.

Kendime gelmeye çalışarak göğsümün arasına düşen karta baktım.

Kırık İnci

*Yerinde olsam salondaki eğlenceyi kaçırmazdım.
Sana küçük bir hediyem daha var. Sonra teşekkür
edersin, İnci tanesi.*

A.K.

Kafamı kaldırıp etrafıma bakındım. Devam ediyordu.

Emindim ki bu oyunlarına daha da hırslı şekilde devam edecekti.

Silahımı tekrar yerine koydum ve dakikalar boyunca temkinli adımlarla labirentten çıkmaya çalıştım. O salonda umursadığım sadece bir kişi vardı ve onun güvenliğinden emin olmam gerekiyordu.

Beyaz elbisemin yere sürünen eteğine bulanmış çamuru umursamadan hızlandım. Daha rahat koşabilmek için eteğimi iki elimle tutarak havaya kaldırdım.

Merdivenleri çıkıp salona girdiğimde her şey normaldi. Sözde yardımseverlerden biri konuşma yapıyordu. Arkada müzik çalıyor ve insanlar dans etmeye devam ediyordu.

Her şey anormal derecede yolundaydı.

Salonun ortasına kadar ilerlerken gözlerim her tarafta Sıla'yı arıyordu. Sonunda onu gördüğümde rahatlayarak nefesimi verdim. Aliye ve Atlas'ın yanındaydı.

Tam ona doğru bir adım atacaktım ki önüme düşen şeyle durdum.

İlk önce tavandan düşenin ne olduğunu anlayamadım.

Ancak insanlar çığlık atarak kaçmaya başladıklarında başımı eğerek düşen şeye baktım.

Bu bir cesetti.

Gözleri açık, ağzı dikiliydi.

Bu kanlı bedenin sahibini tanıyordum.

Bu oydu, birkaç ay önce sevimsemizi benden habersiz kayda alan ve videoyu yayan o adamdı. Aral'ın beni tehdit ettiği videonun sahibi.

Ceren Melek

Dikili ağzının kenarlarından yere çakıldaşları dökölüyordu.

Bu sadece vahşet değildi, bu içine düştüğüm savaş alanının ilk gösterisiydi. Düşman ne kadar da yardımsever görünüyordu, düşman ne kadar da çekici görünüyordu.

Ancak benim iyi bildiğim bir şey vardı: Ne olursa olsun günün sonunda düşman yine düşmandı.

BÖLÜM 11

ALTIN İSTİRİDYE

ALTIN İSTİRİDYE

Karşımda çakıtaşları vardı ama bu çakıtaşları bir denizin kenarında ya da bir dekorun yanında değildi. Hatta bir mezanın yanında da değildi. Bu çakıtaşları bir adamın ağzındaydı.

Ağzının kenarlarından taşan çakıtaşları ve sanki ölmeden önce bir taşa çevriliyormuş gibi hâlâ dehşetle bakan gözleri karşımdaki kanlı görüntünün tüylerimi ürpertmesine neden oluyordu.

Artık midem bulanmıyordu.

Etrafımda herkes çığlık atarak bağırp kaçarken ben sadece beyaz elbiseme sıçrayan kana bakıyordum.

Bu adam sadece öldürülmemişti, işkence görmüştü ve bunun sebebi beni habersizce kayda almasıydı. Arslan Kırahanlı sadece bir düşman değildi, Arslan Kırahanlı çok tehlikeli bir adamdı. Sadece tehlikeli bir düşman değil, baştan sona tehlikenin ete kemiğe bürünmüş haliydi.

Karşımdaki görüntüye bakarken iğrenmiyordum ya da rahatsız olmuyordum. Sanırım bu özelliğimi ailemi kaybederken kaybetmiştim. Sanki artık benim için onların cesetlerinden daha acı verici hiçbir görüntü olamazdı.

Eğildim, yerdeki işkence edildiği belli olan cesedi daha detaylı inceledim. Bu detaylar bana ne kazandıracaktı bilmesem de karşımdaki tehlikenin neler yaratabileceğini daha net görmek istiyordum.

Ben ondan korkmuyordum, ben ondan daha tehlikeli olabileceğim için kendimden korkuyordum.

Ben bile ne kadar ileri gidebileceğimi bilmiyordum ama hep birlikte öğrenecekmişiz gibi görünüyordu.

Kırk İnci

Tam cesedi elleyecektim ki bir el kolumu havada yakaladı. "Ne halt ediyorsun sen?" Aral'ın sesiyle irkildim. "Onu neden ellemeye çalışıyorsun?"

Etrafıma bakındım, salon bomboş kalmıştı. Sahiden, ne kadar süredir hipnoz olmuş gibi karşımdaki kanlı bedeni izliyordum?

Salondakiler kaçarken maskelerini düşürmüşlerdi, her tarafta maskeler vardı.

Yerlere dökülen şeyler sadece maskeler değildi. O maskeler onların bin yüzünden biriydi.

Sahi, bu kaç yüzlü bir tehlikeydi?

Bu görüntü beni güldürürken Aral bana delirmişim gibi bakıyordu. Belki de delirmiştim, belki de bu beni delirtecek bir oyundu. Belki de delirmek beni hayatta tutacaktı.

Sonuçta bu baştan aşağı bir delilikti.

"Masken düşmüş," dediğimde Aral boş boş suratıma baktı.

"Gidiyoruz hemen buradan!" dedi ve beni kolumdan çekiştirerek peşinden sürüklemeye başladı.

"Sende daha fazlası var gerçi, düşmesi pek önemli değil." Aral omzunun üstünden kısa bir an bana baktı, aklım başımda mı, yoksa şoka mı girmiştim çözemiyordu.

Kalabalık bahçeye çıktığımızda şimdiden kırmızı mavi ışıklar görünmeye başlamıştı. Zengin olunca her şey daha hızlı işliyordu.

Kolumu elinden kurtarmaya çalıştım ama o kadar sıkı tutuyordu ki bir türlü çekemiyordum.

"Derdin ne senin?" Beni hızla kalabalığın arasında sürüklerken ona karşı koymayı bıraktım.

Sadece dakikalar önce çıktığım arka bahçeye geldiğimizde gözlerim ondan bir iz aradı ama yoktu. Aral beni karşısına aldığı anda hâlâ kolumu sıkıyordu.

"Sen ne halt ediyorsun?" Omuz silktim.

"Ne halt ediyorum?"

Ceren Melek

"O dans ettiğin adam kimdi?" dediğinde hâlâ sakindim. "Ölen adam çok tanıdık, değil mi İnci?"

Tam dudaklarımı açıp konuşacaktım ki Aral beni kendisine çekti. Aral, abim, belki de hayatımda ilk defa bana sarıldı.

Kollarım güçsüzce iki yanıma düşerken bundan nefret ettim. Onun abim olmasından nefret ettim, kalan tek ailem olmasından nefret ettim, bu işin sonunda hepimizi yok edeceği için ondan nefret ettim.

Hâlâ onun sahte sarılışıyla kalbim ısındığı için en çok da kendimden nefret ettim.

Nasıl da zavallısın, nasıl da sevgiye muhtaçsın, İnci. Nasıl da aç kalmışsın sevgiye bu kadar kısacık zamanda? Nasıl da seville seville doymamışsın sevgiye? Nasıl da seni sevecek herkesi kaybetmişsin?

İçimdeki sevgi açlığının yerini dolduran intikamın acı tadı damağıma bulaştı, önce yaktı sonra yıktı.

"Kardeşim, nasıl da korkmuşsun." Aral yüksek sesle konuşuyordu. Aral yine mükemmel abi oyunu oynuyordu.

Omuzlarım düştü, omuzlarım onun oyunu yüzünden değil, onun bana sarılışının bile oyun oluşu yüzünden düştü.

Yorgundum, başım abimin göğsüne yaslıyken onun oyununda figüran değildim ben, sadece yorgundum.

Ben de kollarımı kaldırdım, onun sarılışına karşılık verdim. Bu beklenmedik hareketimle vücudu kaskatı kesildi. Hiçbir şey söylemedi, hareket bile etmedi. Kelimenin tam anlamıyla donmuştu.

"Artık midemi bile bulandırmıyorsun," dedim ve ondan uzaklaştım.

Arkamı döndüğümde gördüğüm birkaç kişiyle Aral'ın neden sarıldığını da daha iyi anlamış oldum. Cemiyetin dedikoducu isimlerinin çoğu yan yanaydı ve bize bakıyorlardı.

"Nasıl da düşünceli bir abi. Aral mükemmel bir çocuk, tam evin erkeği olacak vasıfta," diyordu orta yaşlı bir kadın.

Yanlarından geçerken sadece alayla güldüm.

Kırık İnci

Topuklu ayakkabımla çimenlerin üstünde hiç tökezlemeden yürürken eteğimdeki kanlar insanların dönüp bir kez daha bana bakmasına sebep oluyordu.

Peşimden Aral da geldiğinde gözlerim etrafta geziniyordu, kalabalık ve telaş boğucu olmaya başlamıştı.

"Eve gidiyoruz," dedi Aral bu sefer bileğimi tutarak.

"Git."

"Konuşacaklarımız var, İnci. Ayrıca dışarı tehlikeli olabilir, içeri araba getirtiyorum."

"Peki," dedim telefonumu çıkartırken.

YAKIŞIKLI KORUMAM ismine bastım ve mesaj attım.

Malikâneye gideceğim, sen de direkt oraya geç.

Bir cevap beklemeden ekranımı kapattım. Bu sırada Aliye, Sila, Cenk ve müstakbel nişanlım olacak Timur'un yanına gelmiştik.

"İyi misin?" dedi Timur ilgiyle.

"Aşırı doz samimiyetsizlikten midem bulandı sadece. O ceset bile buradaki insanlardan daha az ürkütücü..."

"Sen de aynı kaderi yaşamak istemiyorsan benden uzak dur," diyecektim ki durdum.

Bir şekilde bu cinayeti bile benim üstüme yıkmaya çalışabilirlerdi.

"Üstüne kan bulaşmış, iyi olduğuna emin misin?" dedi Cenk, Aliye'nin ona olan ölümcül bakışlarını hiç umursamıyordu.

"Atlas nerede?" dediğimde kimseden ses çıkmadı. Sorumu yineledim. "Atlas nerede? En son ne zaman gördünüz?"

"Yine bir yerlerde sızmıştır," dedi Aral bakışlarını telefonundan kaldırmadan.

İfademiz bile alınmadan hızla dışarı çıkartılırken aklım hâlâ Atlas'taydı. Evet, o içip içip birden ortadan yok olmayı çok severdi ama daha ailemiz bizden taze alınmışken ve bu gece önüme bir ceset atılmışken endişelenmeden edemiyordum.

Ceren Melek

Dışarı Aral'ın getirttiği özel zıhlı araçlarla çıkarılmıştık. Zaten son zamanlarda sürekli bu zıhlı araçlarla geziyordu ve bu da aklıma bazı sorular düşürüyordu. Aral birilerinden korkuyor muydu? Yoksa şimdiden başını belaya mı sokmaya başlamıştı?

Eve geçene kadar Cenk'in bakışlarını üstümde hissetmiş, Aliye de sürekli laf sokmaya devam etmişti. Birkaç kez boynumdaki kol-yeyi almak için üstüme atlayacakken Cenk onu tutmuştu.

Kılıç beni aramamıştı, hatta mesajıma bile cevap vermemişti.

Malikânenin bahçesinde durduğumuzda büyüdüğüm eve ne kadar yabancılaştığımı izledim. Doğduğum, büyüdüğüm ve belki de beni savaşçıya dönüştüren o evdi.

İçindeki mutlu anılarımın hepsini, sadece birkaç dakikalık büyük yük bir kâbusla vahşete çeviren kıyametin bir parçasıydı.

Düşünme, düşünme, düşünme...

Düşünme ve düşme, tek yol bu.

Gözlerimi kırptırdım, derin bir nefes aldım ve yüzümdeki maskeyi çıkardım. Salona geçerken elimdeki maskeyi yere attım, tam annemle babamın kanının kuruduğu o zemine.

Dıştan tertemiz bir zemindi ama ben oradaki gerçeği görüyordum. Bembeyaz maske kanla dolu yere düşmüş ve kırmızıya bulaanmıştı.

Sıla eve gelir gelmez üst kata çıkmıştı, ben onu babasının evine tekrar götürecektim ama konuşmama bile müsaade etmemişti.

"Nasıl bu kadar rahat bu kız?" dedi Aliye yine bağırarak girerken. Zaten bağırmaktan başka yapabildiği bir halt yoktu.

"Bilmem, ablacığım, belki ailemizi nasıl katlettiklerini görüp anlattığımda deli damgası yediğim için bir şeylere bağışıklık kazanmışımdır." Onlara dönüp ellerimi arkamda bağlayarak gülümsediğimde Aliye karşısında iğrenç bir yaratık varmış gibi bakıyordu.

Eteğime bulaşmış kan, kanın yer yer sıçradığı gelinliğe benzeyen bembeyaz elbisem ve rahat bakışlarım, çıldırtıcı gülüşlerimle

Kırık İnci

birazcık ürkütücü duruyor olabilirdim. Oysa bilmedikleri bir şey vardı ki ben bu görüntüden çok daha ürkünçtüm

Aral tam konuşacakken Atlas girdi salona. Üstündeki takım elbisesi kırışmış, maskesi çıkmış ve nefes nefese kalmıştı. Bizi gördüğünde duraksadı, sanki burada olmamızı beklemiyor gibiydi.

"Her şey yolunda mı?" Sorumla yutkundu

"Olanları duyunca sizi merak ettim," dedi bakışları yerdeyken ama bu bana hiç inandırıcı gelmedi.

"Neredeydin?" dediğimde kaşları çatıldı. Umursamaz maskesini takındı hızla ve omuz silkti.

"Odamdayım ben." Arkasında kalan hiçbir şeyi umursamadan, her zamanki gibi arkasını dönüp çekti gitti. Atlas Altınsoy böyle bir adamdı.

"O kolyeyi nasıl aldın sen?" dedi Aliye yine konuyu aynı yere çekerken.

"Yeter Aliye!" dedi Cenk aniden bağırarak. Bu bağırışı Aliye'yi şaşırırken gözlerini iri iri açmıştı. Aral onları pek umursamıyordu, kısık gözleriyle bana bakarken derin bir şeyler düşünüyordu ve Aral genelde pek hayırlı şeyler düşünmezdi.

"Sana yeter! Şu kızı savunup durma bana."

"Şu kız dediğin senin kardeşin, Aliye, sürekli saldırmak için yer arıyorsun," dedi Cenk yılda birkaç kez yaptığı o mantıklı sayılı konuşmalardan birini yaparak.

"Onu mu savunuyorsun yine?" Aliye resmen bir krizin eşiğindedi.

"Ever! Kendine gel artık. İnci'nin üstüne daha fazla gitmene müsaade etmeyeceğim," dedi Cenk sanki kendisi beni çok düşünüyormuş gibi.

Ah Miras, nelere kadirdi. Ölüyü diriye, diriye ölüye çevirirdi.

Gerçi mirastan önce de Cenk'in bana karşı olan cümlelerinden ve hareketlerinden rahatsız oluyordum. Sözleri ve bakışlarıyla beni

Ceren Melek

alenen taciz ediyordu. Sessiz mi kaldığımı sanıyorlardı? Belki de henüz çığlığını duymamışlardı.

Aliye'nin rengi gittikçe arttı, Cenk'in beni savunmasını yediremiyordu. Öfkeli bakışlarını nişanlısından çekip bana çevirdi.

"Tam bir sürtüksün! İşini gören herkesin altına yatabileceğin ve bununla gurur duyacak kadar kalitesizsin. Ne yaptın? Cenk'i de mi ayartmaya çalıştın?" Artık hiçbir cümlesi beni şaşırtmıyordu.

"Komiksin, Aliye, mide bulandırıcısın. Cenk zaten benimle ilgili ve kardeşinle olan bir adamı ayartan sendin. Ben bunu aştım, umursamıyorum bile. Peki bunu bana yapan senken sen neden aşamıyorsun? Yoksa hep olduğu gibi onu senden almamdan mı korkuyorsun? Hayır, asla düşünmem çünkü dediğinin aksine, ben hiçbir zaman senin kadar midesiz ve kalitesiz olmadım."

Aral sözlerimle belki de ilk defa ilgisini gerçekten bu konuşmaya verdi.

Çatılan kaşlarıyla Cenk'e bakarken Aliye öfkelenmeye ve kudurmaya devam ediyordu. Tam yine üstüme atlayacaktı ki Cenk onu kolundan tutarak yukarı çıkardı. Hayır, bunu onu ya da beni düşündüğü için yapmadı elbette. Sadece Aral'ın kötü bakışlarının farkındaydı.

Sonunda Aral'la salonda yalnız kalmıştık. "Kiminle çalışıyorsun?" dediğinde kaşlarım çatıldı.

"Ne?"

"O adam, seni kayda alan kişiydi. O adamı öldürttün," dedi emin şekilde.

"Ben yapmadım diyeceğim ama yine gece akıl hastanesinde birer mi?" Ellerimi iki yana açarak sevimli bir şekilde gülümsedim.

"Bana bak, İnci!" Üstüme yürüdüğünde ne irkildim ne de geriye bir adım attım. "O dans ettiğin herif kimdi? Sen nasıl oluyor da her istediğini yapabiliyorsun?"

Omuz silktim. "Şans benden yana."

Kırık İnci

"O videoyu sildin! Sana karşı olan kozumu sildin ve bunu yapmana imkân yok, İnci. Telefonumun içi boş, bilgisayarım çalındı ve hiçbir kopya ortada yok. Sen bunu nasıl becerdin?"

Video yoktu, Aral'ın elinde koz kalmamıştı.

Arslan Kırahanlı sadece o adamı vahşice öldürmekle kalmamış, bir de kayıtları ortadan kaldırmıştı.

"Sende hiçbir koz kalmadığını bilmiyordum ama öğrendiğime sevindim. Artık olmayan kozlarını bir tarafına sokarsın." Eli çeneme gitti, hırsıyla çenemi sıkarken sadece bana zarar vermek değil, beni öldürmek isteyecek kadar öfkeli olduğunu biliyordum çünkü o öyle bir adamdı.

"Sınırlarımı çok zorluyorsun! Sana zaten gereğinden fazla sabır gösterdim ama bitti. Sana kalan her kuruşu alacağım, o kalkuk burnunu yerin dibine sokacağım. Şımarık bir kıزدan fazlası değilsin, neden elimdeki koz gittiği için üzülüyorsun ki? Birkaç güne kalmaz yeni bir videon düşer önüme. Sen basitsin, İnci, sen basit ve aptal bir kızsın. Boyundan büyük işlere kalkışma, bu sana son uyarım. Saçma sapan hırslarından vazgeç ve her şeyi asıl hak eden kişilere bırak. Ben senin aynı rahatlıkta marka giyinip dünyayı gezmen ve bir taraflarda kafayı çekmen için yeterli hayatı sağlarım sana."

Çenemi o kadar çok sıkıyordu ki dişlerim bile acıyordu. Yine de kurtulmak için çabalamıyordum.

Sadece onları daha hiçbir şey yapmadan ne kadar kudurttuğumu izliyordum.

İstesem bacağımdaki silahı çıkartıp onu korkutabilirdim ama yapmayacaktım çünkü beni basit görmeye devam etmelerini istiyordum.

"Merhaba." Duyduğumuz sesle Aral hızla yüzümü bıraktı. Arkasına döndüğünde az önceki şeytan ifadesini yok ederek gülümsedi.

Sözde beni nişanlayacağı o adam gelmişti. "Merhaba, Timur, geleceğinden haberimiz yoktu," dedi Aral az önce üstüme kükreyip beni tehdit etmiyormuş gibi.

Ceren Melek

"Garip bir geceydi. İnci'yle tam tanışma fırsatımız olmadı. Ayrıca iyi olduğunuzdan emin olmak istedim," dedi renkli gönderi önünde gezinirken.

Kıskık sesle konuştum. "Siktir, pezevenk." Ağzımı kapatıyormuş gibi öksürdüm "Affedersiniz."

Aral'ın dişleri bu kadar sıkımayla nasıl dayanıyordu anlamıyordum ama böyle giderse kırklı yaşların gelmeden takma diş kullanmaya başlayacaktı.

"Çok düşüncelisin ama dediğin gibi zor bir geceydi. Müsait bir zamanda seni evimizde ağırlamak isteriz," dedi Aral içinde boynuzlu bir şeytan yatmıyormuş gibi.

"Evet, elbette," dedi Timur da.

"Gidiyorum ben, yoksa kusacağım," dedim daha fazla davranamayarak. "Ayrıca Sıla'yı biraz daha burada tutarsan seni evimden kovarım, Aral. Evet, bu ev de benim. Ne çabuk unuttun? İznimle yaşadığım yere bir de tehditle insan getiriyorsun. Seni kapının önüne koymamak için çok zor tutuyorum kendimi. Sen beş kuruş etmezsin."

Timur sözlerimle şaşırırken kaşları havalanmıştı.

Aral'ın elleri yumruk olmuştu ve kendini zor tuttuğunu iyi biliyordum. Timur'un karşısında kötü durmak istemiyordu, zaten sadece şov için yaşıyordu.

Elimle Aral'ın omzuna iki kere vurdum ve salondan hızla ayrıldım. Bu evde artık nefes alamadığımı hissediyordum. Bu evde durmak bile beni mahvediyordu.

Her yerde anılar vardı.

Güzel anılarımız hainlerin ellerine hapsolmuştu. Ne anılarımız geri gelecekti ne de kayıplarımız ama hainlerin elleri kopacaktı.

Verandaya çıktığımda arkamdan gelen kişinin kim olduğunu biliyordum. "Bir dakika! Bekler misin?" Timur'un sesiyle durma niyetinde değildim ama kolumu hafifçe tuttuğunda durdum.

Önce eline baktım çekmesi için, o da şansını zorlamadan çekti.

Kırık İnci

"Bu gece seninle konuşmak istiyordum. Her şey çok ani gelişti," dedi yakışıklı yüzüyle beni incelerken. Evet, yakışıklıydı ama Aral benim karşıma dünyanın en yakışıklı adamını çıkarsa da o çıkardığı için yine bana çirkin gelirdi.

Ayrıca Kılıç kadar yakışıklı değildi.

Acaba artık esmer mi seviyordum?

"Seni gideceğin yere götürebilirim." Teklifiyle başımı iki yana salladım. "Peki yarın konuşabilir miyiz?" Bir süre düşündüm.

Aral bu herifi karşıma çıkardıysa elbette bir haltları vardır diye düşündüm. "Seninle nişanlanmayacağım, hiç ilgimi de çekmedin ama belki bir ara konuşmak için değerli vaktimden birazcık ayırırım."

Sözlerimle gülümsedi ama bu samimi bir gülümseme değildi. Öfkeyi saklamak için takılan sahte bir maskeydi ve ben maskelere doymuştum.

"Güzelsin, İnci, ilgimi çekiyorsun. Skandallarla dolu geçmişini umursamadan seni tanıyabilirim. Ve sen, karşına benim gibi bir adam çıktığı için çok şanslısın." İşte klasik kendini beğenmiş, aileden gelen parayla her haltı yapmış o şımarık veletlerdendi.

"Ben herkesin ilgisini çekerim. Git başımdan."

"Ben de seninkini çekeceğim," dedi kendinden emin bir ifadeyle.

"Hiç sanmıyorum." Ona küçümser bir bakış attım. "Görücü usulü evlenmeye hiç niyetim yok."

"Beni tanırsan," dedi ve bir adım daha atarak aramızdaki mesafeyi azalttı. "Benimle evlenmek için can atarsın." Aşırı rahattı. "Hatta benimle bir gece geçirirsen o çapkın gece hayatından da vazgeçersin." Konuşurken yaklaştığı yetmiyormuş gibi bir de yüzüme doğru eğilmiş, beni etkilemeye çalışmıştı.

"Sanmıyorum," dedim kıkırdayarak.

Gülüştüğünden cesaret alarak elini koluma götürdü ve yavaşça okşadı. "Cemiyette adı çıkmış bir kadınsın, herkesin nefret ettiği o şımarık kızsın. Bense bugüne kadar hiçbir skandala karışmamış,

Ceren Melek

güçlü bir şirketin veliahdım. Güzel olduğun doğru ama zeki misin göreceğiz.”

Kendinden çok emindi. Hem dalga geçiyor hem de kendini çok büyük görüyordu. Beni küçümsüyordu.

Ailesini kaybetmiş, adı çıkmış, hiçbir halt bilmeyen, sadece güzelliği olan bir sürtük olarak görüyordu ve sözleri ne kadar kontrollü çıkmaya çalışsa da ne düşündüğünü gözlerinden bile anlıyordum.

Çenemi kaldırdım, yüzümü yüzüne yaklaştıtırırken kısılan bakışları yüzümde gezindi.

“Adımı temizlemeye ve hatta bunu bir adam sayesinde yapmaya hiç niyetim yok, Timur. Benim hızlı hayatıma adım atmak istemezsin, sonra maazallah yetişemezsin. Ayrıca yeterince hayrana sahibim, aç gözlerini üzerimden çek.”

“İnci Hanım!” Duyduğum sesle bakışlarımı karşımdaki sinir bozucu heriften ayırarak bahçeye çevirdim.

Kılıç, korumam. Hızlı adımlarla yanımıza ulaşırken kaşları çatıktı ve Timur’a öfkeyle bakıyordu. Timur’un kolundaki elime baktığında daha da öfkelendi.

Timur elini çekerken hâlâ meydan okurcasına bana bakıyordu.

“Her şey yolunda mı, İnci Hanım?” Soru sorarken bile Timur’la aramızda olan o az mesafeye dikmişti gözlerini.

“Yolunda, beni götürür müsün buradan?” dedim elimi ona uzatarak. Ona elimi uzatmama şaşırsa da belli etmedi, hep yaptığı gibi ifadesiz maskesini takındı.

Yine de bana bakarken bakışları yumuşadı ve elimi tuttu. Ben verandadan inerken elimi biraz daha sıktı. Merdivenlerin sonuna geldiğimde kollarımı beline doladım.

Kılıç’a sarılmam sadece Kılıç’ı değil, aynı zamanda Timur’u da şaşırtmıştı ama onun ne kadar şaşırdığını görmek için kafamı çevirmedim.

“Her şey yolunda mı, İnci Hanım?” Sorusuyla başımı salladım.

Kırık İnci

“Buradan gitmek istiyorum.”

“Elbette,” dedi elleri omuzlarımı okşarken. Dudakları kulağıma doğru fısıldadı. “Bu adam sizi rahatsız mı etti?” Başımı iki yana salladım.

Bu sırada Timur’un yanımdan geçip gittiğini görmüş ve pek de umursamamıştım.

“Geç kaldın,” dedim kısık sesle. “Neden geç kaldın?”

“Mesajınızı görmeden önce kargaşayı gördüm. Hemen içeri girerek sizi bulmaya çalıştım ama çıkmıştınız. Ben buraya gelene kadar da siz varmıştınız,” dediğinde göğsünden yavaşça ayrıldım.

Kısık gözleri yüzümde gezinirken yakışıklı yüzünü izliyordum. Birden kaşları derin bir şekilde çatılırken eli çeneme gitti.

“Bunu sana kim yaptı?” Öfkeden sesi kalınlaşırken sanırım resmiyeti de unutmuştu. “Size, size bunu kim yaptı?” diye düzeltti kendisini.

“Aral ama dur, hiçbir şey yapmanı istemiyorum,” desem de o benden uzaklaşıp bir adım atmıştı eve doğru.

Kolundan sıkıca tutarak durdurdum onu. “Başka planlarım var, onları bozma. Sen çalışanımsın, Kılıç, sözümü dinlemek zorundasın.” Sözlerimle gözünü kapattı ve sakinleşmek için derin bir nefes aldı.

“Hemen gidiyoruz,” dediğimde konuşmak için dudaklarını araladı ama ona müsaade etmedim.

“Bunun icabına sonra bakacağım,” dedi kısık sesle.

“Çok yorucu bir geceydi ama çok keyif aldım. Diyordum ki çok sıkıcı olur, saçma sapan danslar, samimiyetsiz konuşmalar olur falan diyordum ama partinin sonuna gelmeden havadan ceset yağdı!” Heyecanla konuşmamı hayretle dinlerken eli belime gitmişti. Sorsam bunu beni korumak için yaptığını söylerdi.

Birlikte karanlık bahçede arabaya doğru yürürken Kılıç da beni dinliyordu.

“O şerefsiz de geldi, hayalimin aksine göbekli değildi ama kelliğinden emin değilim. Kafasını örtmüştü. Artık benden nasıl

Ceren Melek

korkuyorsa, ödle. Neyse işte, bir baktım ben bu hırboyla dans ediyorum. Malın tekiydi, alık alık suratıma bakıyordu.”

Arabanın yanına geldiğimizde kapıyı açtı geçmem için. Ancak ben binmedim ve eli belimdeyken ona baktım.

“Yanınızda olmam gerekiyordu,” dedi bakışları çeneme kayarken

“Sorun değil,” dediğimde kaşları hâlâ çatıktı.

“O herif kimdi?” dedi beni kapıyla arasında tutarak.

“Müstakbel nişanlım.” Sözlerimle belimdeki eli sıkılaştı.

“Öyle mi? Asla nişanlanmayacağınızı sanıyordum?”

“Öyleydi ama sarışın beklemiyordum.” Kaşları havalandı. “Bayağı yakışıklı. Olabilir gibi.”

“Gidelim buradan,” derken beni arabaya bindirecekti ki uzaklaşmadan gömleğinden tutarak kendime çektim.

“Sanırım son zamanlarda esmerler ilgimi çekmeye başladı. Bir de siyah gözler falan,” dediğimde kaşları düzeldi.

“Öyle mi?” Beni birden belimden tutup havaya kaldırdı. Bir an dengemi bulamadım ama beni arabanın koltuğuna yerleştirdiğinde iki bacağımın arasında duruyordu.

“Öyle,” dedim cilveli bir sesle. “Böyle esmer, uzun boylu, çizik kaşlı, dazlak.”

“Dazlak mı?” dedi gülmekle gülmemek arasında kalarak.

“Hmm, dazlak birisini bu kadar beğeneceğimi düşünemezdim. Üç numara saç bu kadar mı yakışır? Neyse işte, sanırım beğendiğim erkek tipi değişti.”

“Dazlak falan değilim, İnci Hanım. Gerçi siz uzun saç seviyorsunuz.”

“Hmm, artık değil,” dedim yine cilveli cilveli elimin altındaki gömleğini okşarken.

Derin bir nefes aldı ve belimde olmayan elini bacaklarıma geçirerek arabaya tamamen binmemi sağladı. Emniyet kemerini takarken fazlasıyla hızlı hareket etmişti.

Kırık İnci

Kapımı kapatıp sürücü tarafına geçtiğinde arkama yaslanarak derin bir nefes aldım.

"Zor bir geceydi sanırım?"

"Yani, şu videomu gizlice çeken şerefsuzun cesedi önüme düştü birden. Ağzında da çakıtaşları falan vardı. Şu Arslan Kırahanlı ruh hastasının önde gideni. Böyle insanlar dışarıdayken benim akıl hastanesindeki arkadaşlarımla orada kısıp kalması çok saçma bence." Yine çok konuşmaya başlamıştım.

Bakışları yoldayken nefesini verdi. "Sizce nereden öğrendi böyle bir şey?"

"Bilmiyorum, artık her yerden çıkmaya ve sınır bozucu olmaya başladı. Ama tüm videoları da yok etmiş. Bu videonun varlığını bilen kişiler bile sayılıdır."

"Bir daha benim yanınızda gelemeyeceğim bir davet olduğunda bence gitmeyin," dedi bakışları yoldayken.

"Bence de. Yakışıklı korumamı görmezsem sıkılıyorum," dedim esneyerek. "Yoruldum biraz."

"Uyuyun."

"Şu salak herifte aklım. Adam aldı beni labirente falan götürdü. Konuşmuyor da sesini duymamdan korkuyor. Araştırmama göre kimse bu adamı tanımıyor, yüzü resmen sır gibi saklanıyor. Yurtdışında falan okumuş zaten, uzun zamandır ülkede bile değilmiş. Kendini neden böyle saklıyorsa..." Bir kez daha esnedim.

"Eve geçene kadar uyuyun." Omuz silktim inatla.

"Bir sürü işim var, şimdi amcamlar falan da şirkete gelebilir, hatta büyük amcam yine Kıbrıs'a çağırabilir. Ayrıca şu Kırahanlı ismini biraz daha araştırmam gerek. O kadar yoğun bir hayatım var ki deli arkadaşlarımla bile kurtaramıyorum." Kılıç beni ciddi ciddi dinlerken kafasını ağırca salladı.

"Onu ben hallederim," dedi güven verici şekilde. Sanırım delilerin deliler hastanesinden kaçma fikrine artık karşı gelmiyordu. Bence onlar deli de değildi zaten.

Çeren Melek

"Her şeyi hallediyorsun, beni de halletsene," dediğimde o kadar şaşırdı ki kafasını çevirip bana bile bakmadı bu sefer. "Şaka ya, şaka yaptım."

"Sanırım şakalarınızı sevmeye başladım." Bakışlarından yoldan kısa bir an ayrıp o kara gözleriyle bana kısacık ama etkili bir bakış attı.

"Şakalarımın daha çok seveceğin şeyler biliyorum." Güldü bu sefer.

"İnci Hanım," dedi boğazını temizleyerek. "Hani yorulmuştunuz?"

"Yorgun olmam çapkın olmayacağım anlamına gelmez, hem sabahki masaj çok güzeldi. Zaten hiç yetmedi bana, kısacık sürdü. Böyle giderse hemen sevgili yapmam gerekecek."

"Sevgiliye falan gerek yok bence," dedi bir kez daha. "Ayrıca istediğiniz zaman size masaj yaparım, o salona gitmediğiniz sürece."

"Gitsem de sen yapıyorsun zaten, neyse, hâlâ nasıl o kadar iyi masaj yapabildiğini de anlamış değilim ama artık elimden kurtulamazsın. Bu senin işin değil, bunu bir arkadaş gibi yaptığını düşündüğüm için çok yorulursan ben de sana masaj yapabilirim." Sözlerimle altdudağını ıslattı.

"Bana masaj mı yapacaksınız?" derken kafasını tamamen kolruğa yasladı.

"Evet, öyle bir iyilik yapabilirim. Sadece karşılık vermek için, yoksa kesinlikle o kaslı vücudunun her tarafını ellemek için değil." Sözlerimle arabanın hızı yükselmiş, Kılıç'ın eli gömleğinin yakasına gitmişti.

"Sıcakladın mı? Klima da açık," dedim kemerimi açarak. Ona doğru uzanıp gömleğinin üstteki ikinci düğmesini açtığımda bakışları şaşkınca yüzümde gezindi.

"Ne yapıyorsunuz, İnci Hanım?"

"Korumam beni çok düşündüğü için ben de onu düşünüyorum." Gömleğinin üçüncü düğmesini de açarken biraz oyalandım.

"Siz sarhoş musunuz?" Sorusuyla başımı salladım.

"Ama alkolden değil."

Kırık İnci

Artık şaşırmaması gerekiyordu ama sanırım daha tam alışamadığı için sürekli şaşırmaya devam ediyordu.

Bir elini direksiyondan çekti, alınma koydu elinin tersini. "Ateşiniz mi var acaba?"

"Hmm, birazcık. Söndürsene." Kısık sesle yüzümü yüzüne yaklaştırarak söylediğim cümleden sonra daha fazla sabrı kalmamış olacak ki nefesini verdi. Hızını düşürerek arabayı sağa çekti, kendimi tekrar koltuğa atarken gülüyordum.

Dörtlüleri yaktı, evet, bu acil bir durumdu.

Bana döndüğünde ben de başımı koltuğa yaslamış gülerek onu izliyordum.

"İnci Hanım," dedi ciddi ciddi. "Sizi neden arka koltuğa atmam için çabalyorsunuz?" dediğinde gülmem arttı.

"Arka koltuğa atıp ne yapacaksın ki? Yaramaz şey."

"Kafanızı dağıtmak için benimle eğlenmenizi anlıyorum ama bunun da bir sınırı var ve benim hiç sabrım kalmadı." Oldukça ciddiydi.

Onun ciddi ciddi konuşmasına rağmen ben yine durmadım tabii. "Ön koltuk olmaz mı?"

Gülüşünü bastırmaya çalıştı. "İnanın hiç fark etmez." Bir korumayla asla yapılmayacak bir sohbetti, hatta daha önce bir sevgiliyle bile bu kadar ateşli konuştuğumu hatırlamıyordum.

Bu adam beni çok yükseltiyor, çapkınlık sınırlarımı çok farklı boyutlara taşıyordu.

Altdudağımı ısırarak gülüşümü bastırdım, gözlerimi hafifçe kapattım.

"Artık yorulduysanız, eve gidebilir miyiz?" dediğinde başımı eğerek sessizce onayladım.

Yolun geri kalanında yarı uykulu yarı uyanıktım. Vardığımızda kesinlikle uyanıktım ama kaslı korumamın kollarında olmak istiyordum.

Kılıç arabadan indiğinde benim kapımı açarak inmemi bekledi ama ben kollarımı ona doğru uzattım.

Çeren Melek

"Çocuk gibisiniz, İnci Hanım," dedi nefesini vererek.

"Benden sıkıldın mı?"

"Hayır."

"Sıkıldıysan," diye başlamıştım ki birden beni kucağına aldı. Tüm uykum kaçarken kollarımı boynuna doladım.

"Sıkıldıysam ne olacak, İnci Hanım?" dedi benimle birlikte asansöre doğru yürürken.

Başımı göğsüne yasladım. "Ne kadar da kaslısın, çok rahat ettim burada."

"Uyuyabilirsiniz," dedi kısık sesle kafasını bana doğru eğerek.

Asansöre bindiğimizde yerimde fazlasıyla rahattım. Beyaz elbise yere doğru uzanırken bir elim onun ensesindeydi. Ensesindeki parmaklarımı hafif hafif hareket ettiriyordum.

Kılıç dümdüz önüne bakıyor, bir tepki vermiyordu. Bense onu seyrediyordum. Saçını hafifçe çekiştirdiğimde gözlerini yavaşça gözlerime çevirdi.

"Bazen robot olduğunu düşünüyorum." Sadece daha çok yükselmek için saçmalıyordum.

"Bazen sizin gerçekten akıl hastanesinde yatmanız gerektiğini düşünüyorum." Sözleriyle saçlarını bir kez daha çektim. "Canımı yakmıyorsunuz."

"Canını yakmak isteyen kim?" Başımı omzuna yasladım ve ona bakmaya devam ettim. Çok derin bir nefes aldı, dudakları aralandı ama geri kapandı. Dolgun dudaklarını ıslatırken bakışlarını yüzümden ayırmıyordu. Asansör durduğunda hiç inmek istemiyordum, onun kucağında uzaya kadar çıkabilirdim.

Eve girene kadar beni kucağında taşıdı, hatta yatağıma kadar.

"Hiç üstümü değiştirecek halim yok. Yardım eder misin?" dediğimde Kılıç kafasını belli belirsiz salladı.

"Geceliklerim sol tarafta." Sözlerimle büyük dolabımı açtı. Hızla beyaz bir gecelik alıp bana döndüğünde yatakta vücudumu esnetiyordum.

Kırık İnci

“Tamamdır, uyuyacağım,” dedim zorlukla doğrularak.

“Yardım edecektim?” derken pek çıkası yok gibiydi.

“Çok tatlısın ama geri kalanı hallederim. Gerçi kalmak istiyor-
san...”

“İyi geceler, İnci Hanım!” dedi ve daha fazla oyalanmadan çıktı odadan.

Üstümdeki kanlı elbiseden kurtulup boynumdaki inci kolyeyi özenle çıkardım. Şifreli mücevher dolabımın en gözde yerine koydum kolyeyi.

Geceliklerimi giyinip bilgisayarımı açarken aklımda bin türlü şey dönüyordu. Elim telefonuma gitti ve Hırbo'ya mesaj attım.

Adam öldürmek?

Çakıltası?

Ağız dikmek?

Adamım, sen ciddi yaratıcısın.

Tam telefonumu bırakacaktım ki karşımdaki kişi mesajımı gördü.

Aslında çok daha yaratıcı bir adamım ben.

Ve de korkak. O kadar korkaksın ki sesini

duymamdan bile korktun.

Ama güzel dans ediyorsun.

Dans etmeyi severim, sen de kollarıma çok yakıştın. Bir Altınsoy'la isteyerek dans edeceğimi söyleseler gülerdim.

Senin benimle derdin ne?

Ayrıca hâlâ ailemin katili olduğunu düşünüyorum. Olmasan bile benimle böyle oynadığın için bunun bedelini ödeyeceksin, Kırahanlı çünkü sen şerefli bir düşman değilsin. Sen sahtekâr ve oyunbazsın.

İnci Altınsoy yalancıları sevmez.

Başka öldürmemi istediğin biri var mı?

Son yazdıklarına sinirle güldüm.

Mümkünse kendininki.

O zaman üzülürsün.:)

Ceren Melek

Bir de sırttan emoji atmıştı. Bu adamla mesajlaşmak hayatımda yaptığım en saçma şeylerden biriydi. Telefonumu yatağın üstüne bırakıp bakışlarımı tekrar bilgisayarıma çevirdim.

Çok düşünürsem delirir, az düşünürsem kaybederdim.

O yüzden kurnaz olmam gerekiyordu. Karşımdakinin hamlesini birkaç el önceden tahmin etmem gerekiyordu.

Tahmin etmek de yeterli gelmeyecekti. Olasılıklar delirtecek ama olmayışlar bitirecekti.

Son zamanlarda uykuya dalmak benim için zordu. Saatler önce uyanmıştım ama yataktan hiç kalkasım yoktu. Bilgisayarımı açmış, gece yarım bıraktığım araştırmaya devam ediyordum.

Şirketin dosyalarını ve babama yakın olan her ismi tek tek inceliyordum. Kırahanlı ailesinin de tam olarak neden düşman olarak anıldığını uzun süre araştırmış ama bu konuda bir şey bulamamıştım.

Babamın işlerini araştırırken gördüğüm her isim benim için yeni bir şüpheli listesi oluşturuyordu.

O listenin başını çekmek için çabalayan çok fazla isim vardı.

Kapı tıklatıldığında önümdeki ekranı kapattım. “Gel.”

Kılıç içeri girdiğinde üstü çıplaktı. Duştan yeni çıkmış olacaktı ki saçları hâlâ ıslaktı. Onun peşinden Angel da girdi odaya.

“Günaydın. Bugün işe gitmeyecek misiniz?” dedi merakla.

“Bilmem, bakacağım.” Bakışları üstümde gezinirken ben de onu inceliyordum. En sonunda dirseklerimin ağrıdığını hissedip bilgisayar kenara bırakarak yatağымda sırtüstü yattım.

“Kahvaltınız hazır,” dedi orada dikilmeye devam ederek.

“Biraz rahatsızım sanki.” Sözlerimle birkaç adımda bana ulaşması arasında sadece saniyeler vardı. Yatağıma ulaşıp bana doğru eğilirken bakışları dikkatle üstümde gezindi ama bu sefer incelemek için değildi.

Kırık İnci

“Neyiniz var, İnci Hanım?”

İç çektim. “Biraz çarpıntım var sanki, baksana.” Elini tutup sol göğsüme götürdüğümde bakışları kısıldı. “Çok hızlı değil mi?”

Avucu kalbime yaslıyken gözleri kısıldı. “Evet, hızlı. İsterseniz doktora gidelim.” Kafamı iki yana salladım. “Uyku düzensizliği, fazla kafein ve stresi size bir süre yasaklıyorum.”

“Kalbim acıyor, hep böyle. Bazen duracak zannettiğim kadar yavaşlıyor, bazen de nefesimi kesene kadar hızlanıyor,” dedim titreyen çenemle burnumu çekerken. “Neden böyle oluyor? İçindeki herkes gitti diye mi acaba?” Gözümden akan bir yaşışaret parmağının tersiyle sildi.

“Belki de iyileşmeye çalışıyordur.”

“Artık içine alabileceği kimse kalmadı ki.” Eli yüzümde gezinirken gözlerimi yumdum.

“Ağır kayıplardan sonra psikolojik sıkıntılar ve fiziki hastalıklar yaşamak normal. Ama dediğim gibi, hemen doktora görünelim.” Sözleriyle kafamı iki yana salladım.

“Geçer zaten.” Omuz silktim.

“Peki, sizinle inatlaşmayacağım, zaten ben yanınızdayım. Rahatsız hissettiğiniz an hastaneye gidiyoruz.”

“Sen neden çıplak geziyorsun?” Sorumla elini yüzümden çekti ve bir an kendisine baktı.

“Spordan sonra duş aldım, hava çok sıcak. Rahatsız...” Konuşmaya devam edecekti ki sözünü kestim hemen.

“Hayır, hiç rahatsız olmadım. Olmam da zaten olsam olsam az...”

“Tamam, İnci Hanım, iyisiniz siz. Gelin de kahvaltı yapalım.”

Oflayarak yataktan kalktım.

Sabah ilk uyandığımda dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkadığım için tekrar banyoya gitmedim. Direkt Angel’ı kucağıma alıp Kılıç’la birlikte odamdan çıktım.

Ceren Melek

Ben önden önden yürürken bakışlarını üstümde hissediyordum. Bu geceliği dün bana verirken eminim ki inceleme fırsatı olmamıştı, şimdi bol bol inceleyebilirdi. Beyaz transparan dantelli, gecelik içimi olduğu gibi gösteriyordu.

O yemek masasına geçerken ben kahvemini alarak Angel'ı biraz sevip kokladım. Benden sıkıldığında da onu daha fazla bıktırmamak için yere bırakıp terasa çıktım. Kahvaltı yapasım yoktu. Kahvemden bir yudum alırken terastaki masada duran Kılıç'ın sigara paketini gördüm.

İçinden bir dal alıp yakarken manzarayı izliyordum.

"Aç karınla kahve ve sigara mı? Çarpıntınızın olması çok normal," dediğinde omuz silktim. "Üşüyeceksiniz böyle."

"Beni bu kadar düşünmen çok tatlı," dedim kahveyi yudumlarken. "Ama hava cehennem gibi. Sanki cehennemden ateş topu atmışlar da etrafta dolanıyor. Nedir bu hava ya?" Bir yandan söylenirken bir yandan da sigarayı içiyordum.

"Peki o zaman," dedi ve o da bir sigara yaktı. Kollarını mermer tırabzana yaslarken öne doğru eğilmişti, hâlâ çıplak olduğu için kaslarının gerilişi tam olarak göz doldurmuştu.

"Yine de yakın binalar var, fotoğrafınızı çekmesinler," dediğinde üstümdeki gecelikten dolayı laf ettiğini anladım.

"Çeksinler, görmedikleri şey mi? Yüzden fazla bikinili fotoğrafım var. Ne zamandır çekmiyorum, bir ara çekeriz."

"Ha?" Tepkisi beni güldürürken o da kendine güldü. Boğazını temizledi. "Yine ben mi çekeceğim?"

"Evet, aslında çok iyi bir fotoğrafçım var, adam ciddi iyi. İş çamaşırı çekimlerinde..." Cümlemi kesen şey onun hızla konuşması oldu.

"Ben çekerim! Ben çok güzel çekerim. Gerçekten. Ben zaten ara ara doğayı falan çekmeyi severim."

"Beni bikiniyle çekmek doğa fotoğrafları çekmeye benzemez. Ayrıca o çektiğin fotoğrafları sildin!"

Kırık İnci

“Bilerek yapmadım. Bir daha olmaz,” dedi güven vermek istercesine. “Hem sizi çekmek de bence doğa fotoğrafı çekmekten çok farklı olamaz.” Benimle konuşurken onun da bakışları kalabalık şehir manzarasındaydı.

“Neden olmaz?” dedim merakla.

“Doğal afetsiniz ondan.” Kendi söylediği şeye gülmemek için sigarasından derin bir nefes aldı. Yanakları içe göçerken kahkaha atarak elimi çıplak omzuna koydum.

“Sen bana benzemeye başladın,” dedim keyifle.

Çıplak omzu, teninin dokusu çok hoştu. Tüm çıplak bedenini ellemek isteyecek kadar hoş.

Kalçamı tırabzanlara yaslarken sigarayı içmeye devam ediyordum. Bedenimi ona çevirdiğimde o da doğrularak bana yaklaştı.

“Tam hayalimdeki gibi bir korumasın,” dedim gülümseyerek.

“Hayalinizdeki koruma nasıldı?”

“Senin gibi işte. Gökte ararken yerde buldum, hem de en ihtiyacım olduğu zamanda.” Kollarımı boynuna doladığımda vücudu kasıldı.

“İçeri geçelim, kahvaltınızı yapın artık,” dedi benden hızla uzaklaşarak.

Biten sigarayı söndürüp onunla birlikte içeri girdim. “Neden bana karşı koymaya çalışıyorsun?” Sözlerimle nefesini sesli şekilde verdi.

“Ben sizin çalışanınızım, İnci Hanım.”

“Öyle mi? Patronuna doğal afet falan demen normal o zaman?” dedim söylenerek. “Neyse, o ellerinle bana bir masaj daha yap-san...” Konuşmamı bölen şey telefonum olmuştu.

Odama gidip telefonumu aldım, arayan kişiyi gördüğümde gözlerim şaşkınlıkla irileşti.

Eski korumam, yıllardır yanımdan hiç ayrılmayan Güven arıyordu. Heyecanla telefonu açarak mutfığa yürüyordum.

“Güven! İnanmıyorum, sen yoğun bakımda değil miydin?”

Ceren Melek

“Ben de seni özledim, İnci.” Sesini duymamla gülümsemem arttı. “Bir iki gün önce normal odaya geçtim, iyiyim ama iyileşmem biraz zaman alacak gibi.”

Kılıç masaya oturmuştu ama bakışları benim üstümdeydi, dikkatle dinliyordu.

“Ya o kadar sevindim ki! Seni çok özlemişim. Hangi şerefsiz vurdu seni? O yavşak elime bir geçerse var ya...” Ben hararetli hararetli konuşurken Güven gülüyordu ama benim dikkatimi dağıtan şey Kılıç’ın öksürmesi oldu.

“Yine sevgili mi yaptın?”

“Yok, sevgili değil ama olabilir. Sen gel de halledeceğim ben onu. Hemen iyileşmen lazım, Güven.”

“Tamam, İnci, senin için elimden geldiğince hızlı iyileşeceğim. Kendine iyi bak.” Telefonu kapattığımda Kılıç bana bakıyordu.

“Eski korumam, uyanmış,” dedim mutlulukla. Kafasını ağır ağır sallayıp kahvaltısına geri döndü. “Endişelenme, seni kovmayacağım.” Yüzüme bakmayarak yine başını salladı. Yanağından makas aldığımda şaşkınca kafasını kaldırmak zorunda kaldı. “Ama belki kovarım, belki seninle ilgili başka planlarım vardır.”

“Kahvaltınızı yapın, İnci Hanım,” dedi sert sesiyle.

Oflayarak karşısına geçtim ve bana hazırladığı kahvaltıyı pek iştahım olmasa da olabildiğince yedim.

Kahvaltıdan sonra spor taytımı ve cropumu giyinip salona geçtim. Ne zamandır spor salonuna gitmiyor, pilates de yapmıyordum. Matımı yere serip esneme hareketlerimi yapmaya başladım.

Vücudumu hafif hafif esnetirken Kılıç içeri girdi. Spor yaptığımı görünce beni rahatsız etmemek için çıkacaktı ki ona seslendim. “Kılıç, bana şarkı açar mısın? Dinlendirici olursa sevinirim.”

Salonun ortasına kadar gelip kumandayı eline aldı ve ekrandan şarkı seçmeye çalıştı. Hangi şarkıyı açsa beğenmiyordum, başımı iki yana sallayarak tekrar değiştirmesini sağlıyordum. En son bir şarkıda durdu ve kumandayı bıraktı.

“Bir hareket deneyeceğim, şurada durur musun?”

“Nasıl bir hareket?” Önümde durduğunda ben de ayağa kalktım.

“Bacağımı tamamen açmaya çalışıyorum, aslında açıyorum da malum ne zamandır esneme hareketleri yapmama neden olacak eğlenceli aktiviteler yapamadığım için...” Kısık gözleriyle beni izliyordu. “Şimdi sen sadece burada böyle dur.”

“Duruyorum zaten.”

“Şimdi bir bacağımı omzuna kadar kaldıracağım.”

Yutkundu. “Duvara doğru kaldırırsanız? Benim hazırlanmam lazım da.” Terlemeye başlamıştı.

“Tamam tamam, git sen.” Mata doğru eğildim ve bacaklarımı iki yana açtım. Salondan kaçarcasına çıktı. Kolumu havaya kaldırıp elimi ayağıma değdirdim. Bir süre böyle durarak bu sefer ayağımı tamamen tuttum.

“İnci Hanım.” Kılıç tekrar salonun kapısında belirdi.

“Evet?” Nefes nefese kalmıştım.

“Çok yardıma ihtiyacınız olursa ederim, ondan şey yaptım, neyse kolay gelsin...” Yine kaçarcasına uzaklaştığında gülmemek için dudağımı ısırardım.

Bu adamla başım çok feci beladaydı.

Sabah sporumu yapıp duşumu aldıktan sonra hızla hazırlanmış ve şirkete geçmiştim. Giyindiğim şık kırmızı tulum bakan herkesi bir kez daha bana baktırsa da bakmalarının tek sebebinin özel tasarımı tulumum olduğunu sanmıyordum. Geceki olay yayılmıştı ve insanlar konuşuyordu.

Aral bunu da benim üstüme yıkmaya çalışacaktı. İşin sonunda tüm servet ona kalacaksa, benim hapishaneye de akıl hastanesine girmem umurunda olmayacaktı.

Her şeyin farkındaydım. Sahte deliller hazırladıklarını biliyordum. Beni ortadan kaldırmak için her şeyi yapacaklardı. Timur dedikleri adam gerçek bir hamle bile değildi, sadece gözümü boyamaya çalışıyorlardı.

Ceren Melek

Kılıç her zamanki gibi koltuğa yayılmış ve gözlerini bana dikmişti. Bir ayağını dizinin üstüne atmış şekilde otururken dikkatimi fazlasıyla dağıtıyordu. Kafasını ne telefonuna ne de başka bir yere çeviriyordu. Ben bilgisayarla ve evraklarla boğuşurken o sadece beni izliyordu.

“Çok güzelim, değil mi? Bakmaya doyamıyorsun.” Kafamı bilgisayarımdan kaldırmadan şımarıkça laf attım.

“Bu benim işim.”

“Ne yani? Ben senin işin olmasaydım, sen beni böyle tüm gün izlemez miydin?” dedim kafamı kaldırarak. “Alındım.”

“Bu hoşunuza mı giderdi?” Sorusuyla başımı hevesle salladım.

“Evet, ilgiyi severim ama senin gibi adamların ilgisini daha çok severim. Ben yine bunaldım, dün gece yine az kalsın ateşli rüyalar görecektim. Acaba eski sevgililerimden birini mi arasam?”

“Hayır! Hiç gerek yok. Hem adı üstünde eski, size ne hayrı olacak ki?” dedi gergince. Zaten sürekli gergin geziyordu.

“Hmm, bilemiyorum. Çok bunaldım. İlgiye ve bebek gibi sevimli olmeye ihtiyacım var. Hava da çok sıcak zaten. Sevgilimle tatil yapmak istiyorum ama sevgilim yok.”

“Ben tatilde size eşlik ederim,” dedi hemen.

“Ama bu senin işin. Zaten nemrut bir şeysin, benimle yüzmezsin bile.”

“İsterseniz yüzerim,” dedi konuyu kapatmaya çalışarak.

“Tamam o zaman, Ibiza’ya mı gitsek bu hafta sonu?” dedim hemen hevesle. “Gündüz bile herkesin kafası güzel, denizi mükemmel, parti hiç bitmiyor.”

“En son ne zaman gittiniz?” dedi Kılıç merakla.

“Birkaç ay önce, sen hiç gittin mi?” Onaylayarak kafasını salladı ama detay vermedi.

Tam konuşacaktım ki ofis telefonu çaldı. Aramayı yanıtladığımda sekreter Serpil arıyordu. “Timur Koçak Bey sizi görmek istiyor, müsait misiniz?”

Kırık İnci

"Evet," dedim telefonu geri kapatarak.

Kılıç tam konuşacakken odamın kapısı açıldı. Timur içeri girerken Serpil'e teşekkür etti. Bakışları bana döndüğünde uzun uzun süzdü. Düz bir takım elbise giyinmiş, ensesine kadar gelen altın ansı saçlarını özenle şekillendirmişti.

Kılıç onu baştan aşağı süzerken Timur onun varlığını fark etmiş ve pek umursamamıştı. "Merhaba, İnci." Yerimden kalkıp onu selamlama gereği görmedim.

"Neden geldin?"

"Seninle konuşmam gereken şeyler var, özel." Son kelimesi söylerken Kılıç'a bakmıştı.

"Tamam, konuş," dedim arkama yaslanıp bacak bacak üstüne atarak.

"Pekâlâ." dedi ve karşıma geçip oturdu.

Kılıç da yerinden kalkıp birkaç adımda yanımıza ulaştı. Arkama geçip ellerini önünde birleştirerek ayakta dikildiğinde Timur ona alayla baktı.

"Müstakbel nişanlıma zarar verecek değilim, sanırım korumamışsın."

"İnci Hanım kimsenin müstakbel nişanlısı değil, ayrıca bir kez daha gözlerin aşağı inerse o gözlerini oyacağım." Kılıç'ın sözleriyle Timur aşırı şekilde bozuldu.

Evet, güzel memelerim vardı ve Timur odaya gireli daha iki dakika olmadan beş kez falan bakmıştı.

Kılıç'a kafamı çevirip muzip şekilde gülümsediğimde o da altın bir bakış attı ama sırıtuşını gizleyerek göz kırptı bana.

Bu adam resmen yakıyordu!

Kollarını önünde birleştirmesi üstündeki siyah gömleğin gerim gerim gerilip o iri vücuduna yapışmasına sebep olmuştu. dikbaşı ve kusk gözleriyle her an bir saldırıya hazır duruyordu.

Timur boğazını temizleyerek varlığını hatırlattığında istemeyerek de olsa bakışlarımı Kılıç'ın üstünden ayırdım.

Ceren Melek

“Evet, neden gelmiştin?”

“Ailen bu şirketi de serveti de sana bırakmayacak. Duyduğuma göre dava açılmış bile, yakında her şeyi elinden alabilirler. Eğer onların istediğini yaparak benimle nişanlanırsan, hatta evlenirsen tüm servet sende kalmaya devam eder.” Sözleriyle kafamı ağır ağır salladım.

“Evet, şirket yönetme işleri hiç bana göre değil. Paramı ve şirketimi yönetmesi için bir adama ihtiyacım var.” Dalga mı geçiyordum, yoksa ciddi miydim anlamıyordu ama o işine geldiği şekilde anlamayı seçti.

“Güzelsin, ilgimi çekiyorsun, kötü namın olmasa sonsuza kadar birlikte olmak isteyeceğim kadar da ateşlisin. Ancak onun dışında, ben de bir evlilik istiyor değilim. Birlikteliğimiz ikimiz için de avantajlı olacak. Hemen kabul etmeni beklemiyorum ama beni tanımanı istiyorum.”

“Peki, bu hafta yemeğe çıkalım,” dediğimde hem şaşırdı hem hoşuna gitti. Kılıç’ın arkamda hareketlendiğini hissettim ama kafamı çevirip bakmadım.

“Pişman olmayacaksın.”

“Artık gidebilirsin,” dedim bıkkın şekilde.

“Soğuk hareketlerin beni daha çok sana çekiyor, İnci.”

“Böyle salaklardan oldum olası hoşlanmamışımdır, vazgeçmemi istemiyorsan hemen git.” Çenesi kasılırken öfkелendiğini biliyordum ama kendini tutuyordu yine.

Zorlukla yerinden kalktı. “Benimle konuşmayı öğreteceğim sana.”

“Kime ne öğretiyorsun lan sen?” dedi Kılıç ona doğru yürürken. Timur korktu ama geri çekilmedi.

Kılıç’ın eli yumruk olmuştu ve o yumruğu Timur’un yüzüne geçirmek için sadece bir kelime söylemesini ya da hareket etmesini bekliyordu.

“Tamam, Kılıç, sorun yok. Bırak gitsin. Sen de çık şuradan.”

Timur arkasını dönüp çıkarken Kılıç hâlâ onun arkasından öfkeyle bakıyordu.

“Bu cibilliyetini sıkıgımın şerefsiziyle neden yemek yiyeceksiniz?” Kılıç bunu kapıya bakarken öfkeyle söylemişti. Bu kadar unutkanlığının gerektiren bir durum olmamıştı.

“Ben öyle uygun gördüm,” dedim omuz silkerek. “Boş ver onu, şıkıldım ben.”

Kılıç sonunda kapıyla olan bakışmasını keserek bana döndü. “Dün gece bir yere mi çıktın, Kılıç?” Soruyla şaşırdı.

“Kısa bir süreliğine evet, neden?”

“Hiç, kapı sesini duyunca merak ettim. Beni normalde evde tek bırakmazsın diye.”

“Güvenliğinizden emin olduktan sonra bıraktım.”

“Anladım, nereye gittin?” dedim merakla.

“Özel bir mesele,” dedi konuyu kapatmak istercesine.

“Hmm, ne kadar özel ki?”

“Özel işte,” dedi anlam veremeyerek. Tekrar yerine oturduğunda hâlâ onu inceliyordum.

“Seni çok yükseltiyorum diye gidip birileriyle mi oldun?” Bakışlarımı bilgisayarına çevirerek sanki cevabıyla ilgilenmiyormuş gibi davrandım.

“Biriyle yatıp yatmadığımı mı soruyorsunuz?” Şaşkınlıktan sesi sonlara doğru kısılmıştı.

“Hayır, ben sormadım. Sen söyledin. Öyle mi oldu?”

“Bu sizi ilgilendirmez sanırım, İnci Hanım.” Arkasına yaslanırken az önceki öfkesi azalsa da hâlâ çok ciddiye.

“Eğer işinin başında durmayıp gidiyorsan ilgilendirir,” dedim ama beni pek takmadı.

Tam konuşacaktım ki telefonum çaldı, Burçak arıyordu. Aramasını yanıtlarken bakışlarım hâlâ Kılıç’ın üstündeydi.

“Bebeğim nasılsın? Dün gece sarsıcı oldu senin için ama yine gündem oldun. Herkes o ölen adamı ve kimin öldürdüğünü konuşuyor. Ne geceydi ama! Neyse, biz bu gece dün konuştuğumuz

o yeni yere gideceğiz. Elimde harika mallar var, yurtdışından yeni geldi ve toz tanesi bile bizi uzaya çıkaracak! Kesinlikle gelmelisin.”

Bakışlarımı masadaki çerçevelere kaydđ. Onların katilini bulmak için her şeyi yapacaktım, her şeyi.

“Tamam, konum at bana.”

“Ayy, harika olacak! Bu arada geçmiş olsun,” dediğinde neden geçmiş olsun dediğini anlayamadım.

“Neden?”

“Haberin yok mu? Gece Aral abin saldırıya uğramış, saldırganlar bulunamamış ama epey dövmüşler. Hatta çenesini falan kırmışlar! Nasıl duymadın, kızım?” Demek şirketin bugünkü sessizliğinin sebebi buydu. Keşke o çenesini bir daha hiç açamasaydı.

“Neyse, konum at bana,” dedim ve telefonu kapattım.

Kılıç hâlâ ikili koltukta otururken ben de yerimden kalktım. Yorgunca onun yanına ulaşđp uzandığımda sadece beni izliyordu.

Başımı bacağına koyduğumda artık şaşırmıyordu.

“Her şey yolunda mı?” dediğinde dilimi şaklattım.

“Hiçbir zaman, hiçbir şey yolunda değil. Ve ben her şeyle nasıl baş edeceğimi bilmiyorum. Bazen yapamayacak, başaramayacakmış gibi hissediyorum.”

“Siz gördüğüm en güçlü kadınlardan birisiniz,” dediğinde güldüm. “Sizi tanıyana kadar böyle düşünmüyordum ama artık eminim. Siz çok güzel bir savaşçısınız.”

“Güzel değil, kötü,” dedim uyarı yaparcasına gözlerine bakarken. “Saçlarımı okşar mısın?”

Eli tereddütle havaya kalktı ama dediğimi yaptı ve saçlarımı yavaş yavaş okşamaya başladı.

Bakışlarım ileride, vazoda duran zambaklara takıldı. “Baksana solmuşlar,” dediğimde saçlarımı okşamaya devam etti. “Toprakta değiller ya ondan.”

“Evet, ondan.”

Kırık İnci

"Anneminkiler toprakta ama onlar hemen solmaz. Değil mi?" Sorumun ardından susarak onay bekledim.

"Evet, büyük ihtimalle."

"Ama solacaklar bir gün, hepsi solacak. Ne yapacağım o zaman?"

"Belki yerine yenilerini ekersiniz."

"Olmaz ki aynısı olmaz," dedim yorgunca. "Kendime annemin zambakları ölene kadar vakit veriyorum."

"Ne için vakit veriyorsunuz, İnci Hanım?" dedi Kılıç o iri eliyle saçlarımı yavaş yavaş okşarken.

"Katillerini bulmak için, intikamlarını almak için," dedim kısık sesimle.

Sessizleşti, saçımdaki eli durdu. "Elin ne kadar büyük," dedim konuyu değiştirerek. "Başka yerlerin de bu kadar büyük mü?" Gözlerimi açtım. "Şaka şaka, eminim ona zaten."

"Eminsiniz?"

"Hmm, bence öyle. Neyse acıktım ben, beni doyurman lazım."

"Ben sizi her zaman doyururum, İnci Hanım," dedi yine imalı şekilde. Üstelik benim aksime şaka da yapmıyordu yani.

"Ona hiç şüphem yok."

Şüpheler denizin kıyısına gömüldü, kumlar topraklar kadar sadık değildi.

Sıla'yı defalarca aramış ama ulaşamamıştım, kardeşi Mert'i aradığımda hâlâ Altınsoy malikânesinde olduğunu öğrenmiştim. Gecenin sonunda ya da yarın sabah erken saatten gidecek ve Aral'ın saçma tehditlerine son vererek Sila'yı oradan çıkartacaktım.

Aral onların yakında olmasını istiyordu ama bunu güvenlikleri için istemediğine emindim. Gün geçtikçe taşlar daha da yerine oturuyordu.

Nefes kesici bir filmin sonunda, film boyunca işlenen tüm küçük detayları anlayarak birleştirmek gibiydi. Aslında her şey ne

kadar da göz önündeydi, nasıl da insan bazen gözünün önünde, şeyleri göremiyordu.

Altıma açık renk, kalçamı tam saran bir kot, üstüme de kadık mavi renkli ve parıltılı bir crop giyinmiştim. Dalga dalga saçlarımı kabartmış, topuklu ayakkabılarımı da giyinmiştim.

Burçak'ın attığı konumdaki mekâna geldiğimizde Kılıç pek memnun değildi. "Şu an böyle kalabalık yerler sizin için güvenli değil."

"Olsun, sen beni korursun," dediğimde kafasını ağır ağır salladı "Korurum."

O da her zamanki siyah ve beyaz renklerinin aksine, bu gece lacivert bir tişört giyinmişti. İyi gözüküyordu, hem de çok iyi.

Arabayı valeye bırakıp içeri geçerken iri eli yine belime yerleşmiş ve beni kendisine çekmişti. Vücudu güven verici şekilde vücuduma yaslıydı. Sanki biri bana zarar vermeye çalıştığı an göğsüne çekip saracak ve beni tüm kötülüklerden koruyacakmış gibi davranıyordu.

"Bu gece beni korumaya çalışma, planım var," dediğimde bu Kılıç'ın hoşuna gitmedi.

"Yine de koruyacağım."

"Tamam ama karışma benim yaptığım şeylere." Cevap vermedi.

Bu sırada sözde benimkilerin olduğu locaya gelmiştik. Şimdi den masa boş şişelerle doluydu. Burçak masanın üstüne dört sıra dizmişti bile ve burundan çekiyordu.

Ben aileme söz vermiştim.

Bu öyle büyük bir sözdü ki benim için başka hiçbir şeyin önemi kalmıyordu.

Beni aşırı samimi şekilde selamladıklarında ben de onlara aynı şekilde karşılık verdim. Batu, Kılıç'a kötü kötü bakıyordu, Kılıç da pek farklı sayılmazdı.

Ben aralarına geçip otururken Kılıç da koruma gibi locanın girişine dikildi ve bakışlarını üstüme dikti.

Kırık İnci

"Bu herif hep orada mı dikilecek?" dedi Batu.

"Sabaha kadar da bekleyebilir," dedi Burçak, Kılıç'ı baştan aşağı süzerken. "Bu gece benim olmalı."

"Adam çok sert duruyor ama cidden, insan mı bu?" dedi Yeliz de. Diğer kızlar da onun hakkında bir şeyler söylerken resmen adamı gözleriyle yemişlerdi.

"Bu gece bence ben alırım onu," dedi Sevgi kızıl saçlarını geriye atarken. Alımlı bir kızdı, mankendi.

Kılıç benim dışımda diğerlerine pek bakmasa da gözlerinin Sevgi'nin üzerinde oyalandığını görmüştüm.

Önümde duran kadehi tek dikişte bitirirken boğazım yanmıştı.

"Korumamı kimseye kaptırmam, şansınıza küsün," dedim gülme-ye çalışarak. "Ee, Burçak, görelim mallarını." Avucumu açıp ona doğru uzattım. "Korumam izin vermez, tuvalette falan çekeceğim. Çaktırmadan ver." Sözlerimle hevesle salladı kafasını ve sanki dans edermiş gibi elini kalçama atarak pantolonumun arka cebine yerleştirdi.

Kılıç'ın bakışları üstümüzdeyken bunu kaçırmadığını elbette biliyordum.

Her zamanki İnci gibi gözükmek için gözüme birini kestirmem gerekiyordu. Yan locadaki sarışın çıtırlı gözüme kestirdiğimde onun ilgisini çekmem saniyeler bile sürmedi.

Yerimden kalktım, locadan çıkacaktım ki Kılıç karşımda kapı gibi durdu. "Dans edeceğim," dedim ama boş boş yüzüme bakmaya devam etti.

"Duyamıyorum," dediğinde ona biraz daha yaklaştım.

"Dans edeceğim," dedim ama yine duyamıyordu. Biraz daha yaklaştım. Tekrar söyledim ama duyamadığını anlatır gibi elini kaldırdı.

En sonunda bedenimi tamamen bedenine yasladım, bir elimi omzuna koyarak dudaklarımı kulağının dibine kadar götürdüm.

"Dans edeceğim!" Bağırışımla yüzünü buruşturmuş, yüksek sesim onu çok rahatsız etmişti.

Ceren Melek

Eli çıplak belime giderken o da kulağıma eğildi. “Edelim.”

“Seninle mi?” dediğimde omuz silkti. “İyi tamam, sen istedin bunu.” Elini tuttum ve locadan inerken onu da peşimden sürükledim.

Shakira’nın “Hips Don’t Lie” şarkısı remix haliyle çalıyordu. Kollarımı havaya kaldırırken kalçalarımı sallamaya başladım, vücudumu hızla müziğin ritmine göre hareket ettirirken Kılıç’ın bakışları üstümdeydi.

Bu pistlere hiç yabancı değildim ve nasıl dans edeceğimi iyi biliyordum.

Ancak Kılıç odun gibi karşımda dikilmekten başka hiçbir şey yapmıyordu. Kollarını göğsünün altında birleştirmiş, beni izliyordu.

Ah, bebeğim öyle konuştuğunda,

Bir kadını çılgına çevirirsin.

O yüzden akıllı ol ve devam et,

Vücudumun sinyallerini oku.

Bir yandan şarkıyı söylüyor, bir yandan da kalçalarımı sallayarak dans ediyordum. Kollarını ellerimle açtım, iki yana düşen kolları arasına girerek ona arkamı döndüm.

Ben dans ederken biri yanıma yaklaştığında kolunu o tarafa götürerek o kişiyi uzaklaştırıyordu.

Bir elimle saçımı ensemden toplarken ona omzumun üstünden bir bakış attım. Kısılmış gözleriyle ilgiyle beni izliyordu.

Bu gece ben varım,

Biliyorsun kalçalarım yalan söylemez.

Ve seni hissetmeye başladım, oğlum,

Hadi gidelim, yavaştan,

Mükemmelliği görmüyor musun, bebeğim?

En sonunda eli belime gitti. Ben kalçamı ona doğru sürterek aşağı yukarı yavaş yavaş hareket ettirirken beni çıplak belimden kendisine çekti.

Kırık İnci

Dudaklarını kulağımda hissettiğimde onu daha rahat duyabilmek için başımı kaslı göğsüne yasladım.

“Fazla iyi dans ediyorsunuz ama bence yeterli.”

“Yeter mi? Gece yeni başlıyor, bebeğim,” dedim hafif kirli sakallı çenesini okşarken. “İnci Altınsoy böyledir. Hep partiler ama asla yorulmaz, hep gecenin gözdesi, herkesin istediği o seksi bendir.”

“Hayır.” Eli boynuma gitti. Artık tam dans etmiyor, sadece sallanıyordum. “Değil,” dedi emin şekilde.

“İstediğim şeyi aldım, beni eve götürebilirsin.” Sözlerimle kafasını salladı. “Ama kalabiliriz, dansımı izlemeye doymadıysan.”

“Sizin insanların içinde dans etmeniz sakıncalı.” Hâlâ neredeyse benimle burun burunaydı. “Kalçalarınızı böyle sallamanız daha da sakıncalı,” dediğinde kıkırdadım.

Dans etmeye devam ederken iki elini belime götürdü ve kendisine yaslayarak dansımı durdurmaya çalıştı ama ben bu sefer daha yavaş hareketlerle salladım kalçamı.

“Siktir!” Kısık sesle ettiği küfür beni eğlendirirken nefesini sıkıntıyla verdi. “Gidiyoruz, İnci Hanım, hemen.” Çantamı da alıp beni belimden sürüklercesine çıkardı mekândan.

“Of ya, daha yeni başlamıştım eğlenmeye.” Beni arabaya bindirirken konuşmamış ve geri adım da atmamıştı.

Eve gidene kadar dans etmeye doymadığım için hareketli şarkılar açıp söylerken beni çekmek zorunda kalmıştı.

“Sizin hiç düzgün arkadaşlarınız yok mu?” dedi Kılıç merakla. “Etrafınızda hep böyle insanlar mı var?”

“Evet, neden?”

“Hiçbiri normal değil. Yapmacık, kıskançlar ve kötülüğünüzü istediklerine eminim.” Sözlerine karşı çıkmadım. “O uyuşturucuyu ne yapacaksınız?”

“Araştırmam gereken bir şeyler var,” dedim konuyu kapatmaya çalışarak. Yol boyunca şarkı söylemiş ve sallanmıştım.

Ceren Melek

Arabadan indiğimizde dans etmeye de eğlenmeye de doyamamıştım. Otoparktaki asansöre bindik, Kılıç düğmeye basarken ben hafif hafif sallanıyordum. Shakira'nın şarkısı yine ağzıma takılmıştı.

Şarkıyı mırıldanırken kalçamı da hafif hafif sallıyordum. Kılıç bir adım geriledi, bunu beni daha iyi izlemek için yaptığını biliyordum. Saçlarımı bir omzumda topladım ve ona baktım.

Kafamı hafif hafif salladım sanki şarkı devam ediyormuş gibi.

“Kafanız cidden güzel mi, değil mi bir türlü emin olamıyorum.” Sözleriyle ona yaklaştım, kapıyla arasında bıraktığı iki adım arasında durdum. Ellerim gömleğinin kumaşına gitti, hafifçe göğsüne bıraktım ellerimi.

“Benim kafam hep güzel değil mi yani?” diye sordum başımı hafifçe omzuma yatırıp gözlerimi kırıştıtırırken.

Beni uzunca izleyip derin bir nefes aldı. Bakışlarını yüzümden hızla ayırdı, sanki etkimden çıkmak istiyormuş gibiydi.

“Bugün bana hiç güzel eşlik edemedin, ben o kadar güzel oynarken sen anca put gibi dikildin.” Gömleğinin kumaşını avucumun içinde ezerken parmak uçlarım üzerinde yükseldim. Göğsüm göğsüne yaslandı ve yüzlerimiz daha da yaklaştı.

“Dans etmeyi bilmem,” dedi kısık gözleriyle bana bakarken.

“Hadi ya, bence dans etmek sana çok yakışırdı.” Zorlukla nefesini verdiğinde sabrının sınırlarında olduğunu, hızla atan kalbinden anlıyordum.

Asansör kapısı açıldığında ondan uzaklaşmadım. “Geldik, İnci Hanım,” dedi ama o da benden uzaklaşmadı.

Sıcak ve sert göğsünden ayrılıp geriye doğru bir adım attım, bir adım daha attım, onunla yakın olmaya henüz doyamamıştım. Bir adım daha attım ve sanki düşüyormuş gibi geriye doğru sendeledim.

Ben düşmeyeyim diye hızla öne atıldı ve belimden tutarak göğsüne yapıştırdı. Sanki göğsü canımı yakmış gibi hafifçe inledim.

Kırık İnci

Daha fazla bana karşı koyacak gücü kalmamıştı. Bir eli saçlarıma gitti, bakışlarım dudaklarındaydı çünkü ne istediğimi bilmesini istiyordum.

Birden durdu, beni tamamen doğrulttu ve ellerini bedenimden çekti. Hızla uzaklaştığında etkisinden çıkmak için derin bir nefes aldım.

Sonunda eve girdiğimizde çantamı koltuğa atıp kendime bir kadeh meyveli şarap doldurdum. Kılıç beni izlerken gözleri kısıktı, salonun ortasında durmuş, elleri ceplerinde dikkatle hareketlerimi izliyordu.

“Akıl hastanesine mi gitsek? Saat çok uygun,” dediğimde saate baktı.

“Canınız sıkılıyor sanırım.”

“Hmm, çok. Zaten senin yüzünden dansım yarım kaldı.”

“Bence kalmadı, asansörde tamamladınız. Dans edebilirsiniz burada, ben şarkı açarım,” dedi dalga geçermiş gibi.

“Yanındaki kadının gittiği yerlere, ettiği danslara karışan bir adam mısınız?” Kafasını iki yana salladı.

“Hayır, elbette ama siz fazla dikkat çekiyorsunuz. Amacım sadece sizi korumaktı, arkadaşlarınız özellikle sizi çekiyordu. Yediğiniz linçleri biliyorlar, yine de sizi çekip hikâye atmaktan çekinmiyorlar.”

“Belki de çeksinler diye dans ediyorumdur.” Kadehimi hızlı hızlı yudumladım. “Hadi gidelim, bence bu gece hallederiz,” dediğimde güldü.

Kadehimi yenileyecekken şişeyi havada yakalayıp yerine koydu. “Bence dinlenin.”

“Olmaz, bir sürü işim var.”

“Enerjinizi atmak için dans edebilirsiniz,” dedi beni vazgeçirmeye çalışarak.

“Ne yani, salak gibi salonun ortasında tek başıma dans mı edeceğim? Tek başıma?” Durdum, elimi göğsüne koydum. “Sen de eşlik edersen olabilir.”

Ceren Melek

Elini açıkta kalan belimin iki yanına yerleştirdiğinde aramızdaki mesafe epey azalmıştı.

“Biraz enerjimizi evde atarız, sonra sabah olmadan gidip arkadaşlarımı kurtarıyoruz!” dedim gözlerimi irileştirip hevesle bir elimi ensesine götürürken.

Gözleri kısa bir an kapandı. “Peki, kurtaralım.”

“Bana hiç kıyamıyorsun sen ya,” dedim tenini hafif hafif okşarken. “Biliyor musun? Hep böyle bir adam istemişimdir. Bebek gibi seven, düşman gibi s...”

“Tamam, İnci Hanım,” dedi yine uyarıcı tonda. Ofladım derince.

“Tamam ne? Bebek gibi sevip düşman gibi...”

“Çok konuşuyorsunuz,” derken yine nefes alıp verişleri hızlanmıştı.

“Sustursana,” dedim başımı hafifçe omzuma doğru eğerek.

Koyu gözleri dudaklarım ve gözlerim arasında mekik dokurken kendini ne kadar zor tuttuğunu görebiliyordum.

Onun için işleri biraz daha zorlaştırarak bedenimi bedenine biraz daha yasladım ve çenemi havaya kaldırarak dudaklarımı onun için hazır hale getirdim.

“Günah benden gitti,” dedi çok kısık şekilde.

Yumuşak tutuşu sertleşti, belimdeki ellerinden biri boynuma gitti ve beni hızla kendisine çekti.

Dudakları dudaklarıma ulaşacağı sırada telefonum çalmaya başladı. Bunu asla umursamayarak onu öpecektim ama Kılıç etkimden çıkıp kafasını iki yana sallayarak kendine gelmeye çalıştı.

“Sende ne irade varmış be adam! Gidip kendime dazlak başka yakışıklı bulacağım göreceksin. Yeter be, ne naz yaptın!” Sözlerim onu güldürmedi, hatta aksine daha da gerdi. Kolları arasından çıktım.

“Anlamıyorum da yani, bana karşı koyan insan yok diyordum ben! Sendeki naz kadı kızında yok.” Ben hararetli hararetli konuşurken çantamdaki telefonum inatla çalmaya devam ediyordu.

Kırık İnci

“Sadece işimi yapıyorum, İnci Hanım,” dedi o da kendine gelmeye çalışarak.

“Ben de senin işinim.” İşaretparmağını göğsüne bastırdım.

“Sizi öpersem bırakamam,” dedi bakışları yine dudaklarıma kayarken.

“Zaten bırakmayacağını söylüyordun.”

“Dudaklarınızın tadını bir kez alırsam görevime ihanet ederim ve korkarım ki dudaklarınız bağımlılık yapıcı gözüküyor. Sizi bir kere öpersem, sadece öpmekle ve bir kereyle kalmam.” Sözleri ki-bardı, özenle seçiyordu kelimelerini.

Yine de alev alev yanan kara gözleri çok daha başka konuşuyordu. Gözleri beni bir kez öperse günlerce hiç yataktan çıkarmadan defalarca benimle olacağını ve bunu sert şekilde yapacağını söylüyordu.

Gülümsedim. “Testi geçtin, sen gerçekten çok sadık bir korumasın! Seni deniyordum sadece. Artık yanında çıplak bile gezsem huzursuz hissetmem.”

Aynı ifadesizlikle suratıma bakmaya devam etti. Sözlerime pek inanmamıştı.

Telefonum tam durmuştu ki tekrar çalınca artık dayanamayıp çantamdan çıkardım. Ahmet amcam arıyordu.

Bu saatte bu kadar ısrarla araması hayra alamet değildi. Aramasını yanıtladım.

“Efendim, amca?”

“İnci, olanlardan haberin var mı?” Hiçbir şeyden haberim yoktu.

“Ne oldu?”

“Yarın hemen Kıbrıs’a gelin, toplantı yapmamız gerek.” Konuşurken sesi telaşlıydı ve Ahmet amca kolay kolay telaşa düşmezdi.

“Sorun ne, amca?”

“Altın istiridye kayıp,” dediğinde şaşkınca nefesimi verdim.

Altın istiridye hakkında çok bir şey bilmiyordum. Sadece saf altından yapılmış, üstünde milyonluk inci taneleri olan bir istiridye

Ceren Melek

olduğunu biliyordum. Önemli olmasının sebebi sadece milyon dolarlar değerinde olması değildi. Altınsoy ailesinin büyük ve gizli miraslarından biriydi. İstiridyenin içinde ne olduğunu bilmiyordum ama babam hatta tüm büyük Altınsoylar için çok önemli olduğunu biliyordum.

“Ne zaman kaybolmuş?”

“Tam tarih bilmiyorum ama Galip’in vefatıyla aynı zamanlarda. Bu büyük bir mesele, İnci, ilk ışıktaki burada olmanız gerek.”

“Tamam amca,” dedim ve telefonu kapattım.

“Sorun ne?” dedi Kılıç merakla.

“Aile meseleleri. Neyse, ben üstümü değiştirmeye gidiyorum, simsiyah giyinip akıl hastanesindeki arkadaşlarımı kurtaracağım. Sen de çok istiyorsan gelirsın.”

“Tamam, İnci Hanım,” dedi Kılıç bıkkın şekilde.

“Benimle öyle konuşma, eğlenceli şeyler yapmamayı sen seçtin.” Ona öpücük atıp salondan çıkacakken sesiyle durdum.

“Bu gece yapmayın, yarın güzel bir planla ilerleyelim, olmaz mı? Böyle birden kafanıza esip yapabileceğiniz bir şey değil, dikkatli olmalıyız.” Haklı olduğunu biliyordum.

“Ama çok gecikti, beni bekliyorlar.”

“Evet ama sizi beklemeleri, başarısız olmanızdan daha iyidir, İnci Hanım.”

“Senin bir planın mı var ki?” Sorumla başını iki yana salladı.

“Sadece her şeyden emin olalım istiyorum.”

“Tamam, o zaman yarın akşam bu işi bitiriyoruz,” dediğimde gözlerini güven verircesine açıp kapattı. Salondan çıktım.

Odamın kapısını açtım, ardından ışığı ama gördüğüm görüntüyle durdum.

Yatağımın üstünde parlak bir şey vardı.

Birkaç adımda yatağa ulaştım ve o parlak şeyi inceledim.

Yatağımın üstünde altın bir istiridye vardı.

Kırık İnci

Amcamın bahsettiği altın istiridyeyi daha önce hiç görmemiştim, sadece adını bolca duymuştum ama hiç görmememe rağmen yatağımın üstündeki şeyin kayıp istiridye olduğunu anlamam çok sürmedi.

İki elimden biraz büyüktü, kapalıydı ve hiç açılacak yeri yoktu. Elime alıp incelerken alt kısımda küçücük bir anahtar deliği gördüm.

Merakım artarken anahtarın nerede olduğunu bilmiyordum. Altın istiridyenin yanında bir de not vardı yine.

Anahtar aileni senden alanların elinde. İntikam almak istiyorsan anahtarı bulmalısın. Endişelenme, İnci tanesi, ben hep yanında olacağım. Bu sana küçük hediyelerimden bir tanesi, zamanı geldiğinde ben de hediyemi alacağım.

Kollarım arasında nefes nefese kaldığın bir gün teşekkür edersin.

-A.K.

Nefesimi sıkıntıyla verdim. Bu adam, anahtar ve altın istiridye arasında bağ kurmaya çalışıyordum.

Anahtar yeri küçüktü, çok küçük.

O gece annemin cansız bedeninin yanında parçalanmış inci taneleri geldi aklıma. Anahtar kolyenin içinde miydi?

O anahtarı ve altın istiridyeyi almak için mi benim ailemi katletmişlerdi?

Peki bu istiridyenin içinde ne vardı? Beni ailemden ayıracak kadar nasıl büyük bir şey olabilirdi bu küçücük şeyin içinde?

Bu büyük bir ipucuydu ama ipin ucu kaybolmuştu.

Entrika ve güç savaşının içinde kaybettiğim ailemin katillerini bulacaktım. Düşmana dost, dost görünenlere düşman olacaktım, oynamaya devam edecektim ama bu sefer hayatımın oyununu oynayacaktım.

Elimi çabuk tutmam gerekiyordu, zambakların çok ömrü kalmamıştı.

BÖLÜM 12
ACININ TARİFİ

ACININ TARİFİ

Acinin sınırı olur muydu? Acının tarifi olur muydu? Peki acının ilacı olur muydu? Yanlış ilaç daha çok yara yaparmıydı?

Belki de ilaç sadece acıyı güçlendirir ve iyileştireceğini sanırdı. Etkisi kısa süren bir ağrı kesici gibiydi ama ne ağrı kesilmişti ne de acı yok olmuştu. Her şey kısa süreli bir uyuşturucuydu.

Ne de olsa ilaçla zehir arasındaki tek fark dozuydu.

Uyuşmuştum, önce ilaçlarla sonra yalanlarla.

Yalanlar uyuşturuculardan daha çok zarar vermişti, yalanlar inci tanesinin rengini değiştirmişti. Evinin mabedinde acıyla tanışmıştı inci tanesi.

O inci tanesi paramparçaydı.

Önümdeki istiridyeyi incelerken kalp atışlarım hızlanmıştı. Biliyordum, her şeyi görüyordum ve birleştirmeyi bekliyordum. Bu altın parçası ve içindekiler benden ailemi almıştı.

Peki bu herif neden istiridyeyi bana getirmişti? Belki de düşmanlarımızın ortak olduğunu sanıyordu ama benim onun için bir düşmandan daha öte olduğumu henüz bilmiyordu.

Kendini tehlikeli mi sanıyordu? Kendini zeki mi sanıyordu?

Bu benim sahnemdi ve ben istediğim kişiyi başrol gibi hissettirebilirdim çünkü yönetmen bendim.

Çünkü daha fazla kayıp vermeye mecalim kalmamıştı. Çünkü artık daha fazla kayıp verebileceğim kimsem kalmamıştı.

Gözümünden akan yaşı elimin tersiyle silerken omuzlarımı dikleştirdim. İstiridyeyi, şifreli kasama, annemin güzel inci kolyesinin yanına koydum özenle.

Ceren Melek

Kısa bir duş alıp üstüme beyaz, yarı transparan geceliklerimden birini giyindim. Geceliğin göğüs dekoltesinin etrafında inci taneleri vardı. Nemli saçlarımı açık bırakıp çıplak ayaklarımla odadan çıktım.

Kılıç da duşunu almış, üstünü değiştirmişti. Beyaz bir sporcu atleti, gri bir eşofman giyinmiş ve salondaki koltuğa yerleşmişti. Bacaklarını rahatça açmış, elinde kumandayla televizyona bakıyordu. Bir elini ensesine atmıştı ve hep olduğu gibi çok iyi görünüyordu.

Bakışları üstüme kaymış, beni gördüğüne şaşırılmamıştı, çoğu şeyi hissediyordu zaten.

“Bunlar asker reflekslerin mi?” Yanına ulaştım ve koca koltukta fazla yer kapladığı için az kalan boşluğa oturup bacaklarımı kendime çektim.

“Hayır, orada beyazlar içinde durmuş bana bakarken sizi fark etmem insan refleksleri.” Konuşurken bana değil, televizyona bakıyordu. Kanalları değiştirirken en sonunda eski bir yabancı filmin oynadığı kanalda durdu.

“Netflix açsana.” Sözlerimle başını bana çevirdi.

“Geç oldu, uyusaydınız.”

“Uykum yok.”

“İzlemek istediğiniz bir şey varsa...” Kumandayı bana uzattı. Kumandayı elinden alıp televizyonu kapattım. Aynı kumandadan tek tuşla ses sistemini açtım. The Weekend* çalmaya başladı.

“Sana rüyamı anlatacaktım, unuttun mu?” Yanağımı koltuğun başlığına yasladım, ona doğru dönerken bacaklarımı biraz daha kendime çektim.

“Unutmak ne mümkün.” Kısık sesle konuşurken derin bir nefes aldı.

“Tam burada böyle oturuyordun ama üstün çıplaktı, altında da böyle bir eşofman vardı,” dedim gözlerimi gözlerinden ayırmadan.

* Kanadalı şarkıcı ve söz yazarıdır. -ed.n.

Kırık İnci

Derin bir nefes aldı, o da kafasını bana çevirdi. “Bence anlatmayın.”

“Neden? Merak ettiğini sanıyordum?”

“Ediyorum.” İnkâr etmiyordu, kara gözleri alev alev yanıyordu.

“Anlatırsam bana karşı koyamamaktan mı korkuyorsun?” Soruma cevap vermedi, gözleri biraz daha kısıldı. “Biliyordum!”

“Hayır, ben işime sadık bir adamım, İnci Hanım.”

“O zaman anlatmamda bir sorun yok, değil mi?” Sabır çeker gibi bir derin nefes daha çekip dudaklarını ıslattı.

“Olmaz.” Tek bir kelimeyi söylerken bile epey zorlanmıştı.

“Sen tam böyle oturuyordun işte, ben de aynı böyle oturuyordum. Sonra...” Başımı koltuktan ayırarak dizlerim üstünde durdum. “Sana yaklaştım.” Yüzümü yüzüne yaklaştırdım. Aramızdaki mesafe azalırken dizlerimi koltuğa sürterek bedenimi de yaklaştırdım.

“Normalde gördüğüm rüyaları pek hatırlamam ama gariptir ki bunun her anını hatırlıyorum.” Beni merakla dinliyordu. “Saçlarımdan tutup beni kendine çektin, kucağına oturtun.” Kapanmaya yakın olan gözlerinin ardındaki parıltıyı görebiliyordum.

“Rüyamda da kendini tutmaya, işine ihanet etmemeye çalışıyordun ama bana çok dayanamadın. Önce beni kucağından indirdin, yapamayacağını söyledin. Sonra ben kendi isteğimle kucağına çıkınca daha fazla dayanamadın.” Sözlerimi sonunda dizlerimi bacaklarına sürterek bedenimi yukarı kaldırdım.

Bir dizimi kaldırıp kucağına çıktığımda tamamen arkasına yaslandı, göğsü yavaşça şişti ve indi. Tam kucağına oturdum, ellerimi omuzlarına yaslardım. Dudaklarımı yanağına sürttüm ve ondan uzaklaştım.

“O koca ellerini belime sardın.” Yaslandığı yerden hızla uzaklaşıp ellerini belime koydu. Bu hareketi yüzlerimizin biraz daha birbirine yaklaşmasına sebep oldu.

“Böyle mi?” Sorusuyla başımı salladım.

Ceren Melek

Kasıklarımın altında hissettiğim sertlikle altdudağımı ısırdım, onu göğsünden tekrar ittim ve arkasına yaslandı. Bir eli ensesine giderken göğsü hızla inip kalkıyordu.

Kalçalarımı hafifçe onun sertliğine bastırdım, bedenimi hafifçe kaldırıp geri oturduğumda o sertliğin daha da büyüdüğünü hissediyordum.

“Bana edepsiz sözler fısıldıyordun,” dedim ona hafif hafif sürünerek.

Yutkunuşuyla âdemelması yukarı aşağı hareketlendi. “Ne fısıldıyordum?”

“Beni ne kadar istediğini...” Sertliğinin üstünde hareket ettikçe daha da sertleşip büyüdüğünü hissediyordum. “Beni bu evin her tarafında, saatlerce sertçe bec...” Çenemden tutup kendisine çekti ve konuşmamı engelledi.

“Durun, İnci Hanım.” Zorlukla konuşuyordu.

“Durdurabilirsin,” dedim ama o ellerini kalçama sardı ve kendisine biraz daha bastırdı. Koyu gözlerinde tutku kol gezerken doğrularak dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı.

“Emin olun bunu tüm gücümle istiyorum.” Nefes nefeseydi.

Dudaklarımı dudaklarından uzaklaştırıp yanağına sürttüm, kalçamdaki elleri biraz daha sertleşti. Dudaklarım çenesindeyken inledim, daha fazlasını istiyordum. Onu istiyordum ve onun da beni istediğini biliyordum.

“İnci... Hanım...”

Birden durdum, ondan uzaklaştım. Elimi boğazına sardım, kırmızı ojelerim tenine batarken beni izliyordu.

“Sonrasında da beni koltuğa fırlattın, üstüme çıktın. Her tarafımı öptün ve hiçbir tarafımda takat kalmayana kadar sertçe...” Devam etmedim.

Kucağından kalkmak için hamle yaptığım sırada kalçamı daha sert tuttu ve başparmaklarıyla belime baskı yaparak onun bedenine yaslanmamı sağladı. Göğsüm göğsüne çarparken ona çarptım. Dudaklarım çenesine çarptı.

Kırık İnci

“Nereye gidiyorsunuz, İnci Hanım?” İnci Hanım demesi bir yandan sinir bozucu olsa da bir yandan inanılmaz şekilde hoşuma gidiyordu.

“Uyumaya...” Bir eli kalçamdan belime doğru çıktı, geceliğin açıkta bıraktığı çıplak sırtımı okşadı.

“Ciddi misiniz?”

“Evet, rüyamı anlattım işte,” dedim dudaklarına doğru fısılda-
yarak.

“Ve şimdi de gidiyorsunuz? Bu gece kâbuslarım olmak için mi?”

“Kalmamı mı istersin?” Tercihi ona bırakıyordum. Beni istemekten delirecek kıvama kadar getirip bir şey yapmamış gibi köşeme çekiliyordum.

“İç çamaşırı giymediniz mi?” Altdudağımı ısırarak başımla onayladım.

“Nereden anladın?” diye sorsam da sertliğine yaşlı kasıklarımın ne kadar ıslak olduğunu biliyordum. Son kez kendimi ona sertçe bastırdım.

Kucağından kalkıp arkamı dönerken, “İyi geceler,” dedim ve salondan hızla ayrıldım.

Odama girdiğimde bacaklarımda takat kalmamıştı, kendimi zar zor yatağa attım. Onu istemiştim ve hâlâ da istiyordum. Hem de deliler gibi.

Çok geçmeden yan taraftaki banyodan ses geldiğini duyduğumda güldüm. Bu gece uykuya dalmak benim için zor olacaktı.

Tüm gün Kılıç’la pek konuşmamıştım, hatta odamdan da çok çıkmamıştım. Utandığımdan değildi elbette, sadece bedenimin onu bu kadar arzulaması sinirlerimi bozuyordu. Bu daha önce kimseye hissetmediğim kadar şiddetli bir çekimdi.

Sadece elinin bedenimde gezinmesi bile diğer herkesle olan her şeyden çok daha tatmin ediciydi.

Ceren Melek

Odaman kapısı tıklatıldığında bakışlarımı bilgisayardan kaldırdım. Bugün ne şirkete gitmiş ne de telefonları açmıştım, biraz da olsa dinleniyordum. Gerçi pek dinlendiğim söylenemezdi, daha çok çalışıyordum.

“Gel.” Dönen sandalyemde bilgisayarımın ekranını kapatıp kapıya döndüm.

Kılıç içeri girdi. “Kahvaltı yapmadınız, yemek yiyin, İnci Hanım.” Sanki dün gece sevişmenin bin katı bir zevk yaşamamışız gibi konuşması beni deli ediyordu!

“Biraz hasta hissediyorum,” dedim gözlerimle bayık bayık ona bakarken.

Yüzü hemen ciddileşti. “Neyiniz var? Hastaneye gidelim mi?” Sorusuyla başımı iki yana salladım.

“Ateşim var biraz ama iyiyim.”

“O zaman bu gece gitmeyelim şu deli hastanesine ya da bırakın ben tek gideyim.”

“Hayır, aksiyon beni iyileştirir. Geleceğim elbette.” Sözlerimle nefesiyle sıkıntıyla verdi. “Yemekte ne var?”

“Kuru fasulye pilav,” dediğinde ciddi mi, değil mi anlamak için suratına baktım ama oldukça ciddiydi. “Ben yaptım, çorba da yapayım isterseniz?”

“Yok yok, tatlı olabilir ama.”

“Tatlı yapmadım,” dedi masumca.

Bense arkama yaslanıp yüzüne tatlı tatlı baktığımda neyi ima ettiğimi anladı. Sabır çekerek başıyla mutfağı işaret etti. Kısa çiçekli beyaz şortum ve aynı desenli üstümle oturduğum yerden kalktım.

Yanına ulaştığımda geçmemi bekliyordu. Onunla kapının arasında durdum. “Boğazım da ağrıyor sanki.”

“Doktor çağırayım?”

“Yok.” Omuz silktim nazlı şekilde. “Benimle ilgilenmen yeterli, hasta olduğumda çok ilgiye ihtiyaç duyarım da.”

Kırık İnci

“Tamam, İnci Hanım, ilgilenirim,” dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan.

Öne doğru bir adım attım ama sanki hastalıktan başım dönmüş gibi sendeledim. Hemen eli belime gitti. “İyi olduğunuza emin misiniz?” Endişeyle yüzüme bakıyordu.

“Başım döndü bir an.” Hâlâ iri kolları arasındaydım. Beni doğrulttu ama mutfağa gidene kadar da elini belimden çekmedi.

Gerçekten de kuru fasulye, pilav ve salata yapmıştı. “Sizin zengin yemeklerinize pek uyar mı bilmem ama,” dediğinde masaya geçmiştim bile.

“Ellerine sağlık, çok güzel kokuyor. Yemek yapmaya alışkın mısın?”

“Evet, tek yaşadığım için. Ayrıca askeriyede ceza niyetine de bol bol yapardım.” Sözleriyle güldüm. Elimi çeneme yaslayıp onu izledim.

“Askerliği neden bıraktın?” Sorumla duraksadı.

“Yoğurt da koyuyorum, iyi gider.” Geçiştiyordu. Onu zorlamadım.

Yemek boyunca sessizdik, bu sefer onun dikkatini çekmek için cilve de yapmamıştım. “Elin çok lezzetli, bayıldım.” Arkama yaslandım.

“Evet, her şeyim lezzetlidir,” dedi yerinden kalkıp tabakları toplarken.

“Ona ne şüphe...” Omzunun üstünden bana bakıp yarım bir sırtıyla tekrar önüne döndü.

“Akşam için planımız hazır mı?” Hevesli sorumla başını salladı.

“Sizin planı uyguluyoruz.”

“Benim planı dün de uygulayabilirdik, neden bekledik ki o zaman?” Söylenerek kollarımı göğsümün altında birleştirdim.

“Dün bana rüyanızı anlatmakla meşguldünüz.” Evet, güzel bir meşguliyetti.

Tam konuşacakken kapı çaldı. Kılıç omzuna astığı havluyu tezgâhın üstüne attı. “Misafir bekliyor muydunuz?” Başımı iki yana salladım. “Ben bir bakayım.”

Ceren Melek

Kılıç kapıyı açmaya giderken ben de arkasından bakıyordum. Herif koruma değildi de çok amaçlı mutfak robotu gibiydi, her işime yarıyordu. On bin dolar değil, yüz bin dolar maaş bile az olurdu onun gibi bir adama.

Çok geçmeden sesler gelmeye başladı. Merakla yerimden kalkıp mutfaktan çıktım. Gördüğüm yüzlerle sabırla nefesimi verdim ve dudaklarıma yapay bir gülümseme ekledim.

Burçak, Lisa, Sevgi, Batu ve Yeliz gelmişti. Kılıç'ın açtığı kapıdan hepsi içeri girerken en sonda Batu kalmıştı. Sıra ona geldiğinde Kılıç kapıyı sertçe kapattı.

Hepimiz şaşkınca Kılıç'a baktık ama o sadece bana baktı. Ben gözlerimi açıp kapatınca hoşnutsuz şekilde önüne döndü. Kapıyı yumruklayan Batu'ya kapıyı açtı.

"Hoş geldiniz, ne güzel sürpriz, hiç haber de vermediniz." Onların sarılışına tek tek karşılık verdim. Aslında buraya beni görmekten çok yakışıklı korumamı görmek için geldiklerini biliyordum.

Onlarla salona geçerken Kılıç, Batu'nun hemen arkasında duruyor, gözlerini üstünden ayırmıyordu. Onun korkusundan Batu bana sarılmaya yeltenmemişti bile.

"Son zamanlarda hiç vakit geçiremiyoruz, dün de birden yok oldun, seni merak ettik," dedi Burçak salona rahat şekilde geçip otururken.

"Ayrıca burada olduğunu Aliye söyledi, korumanla kalıyormuşsun." Sevgi kızıl saçlarını omzunun arkasına atıp tekli koltuğa yerleşti.

Hepsi otururken biz Kılıç'la ayakta yan yana dikiliyorduk.

"Ben içerideyim," dedi Kılıç sadece bana bakarak. Bunun ne anlama geldiğini bilecek kadar tanıyordum artık onu. *Bir şey olursa duyacağım, sadece seslenmeniz yeter...* Ya da ben her şeyi çok romantikleştiriyordum.

Kılıç çıkmadan önce Batu'ya kötü kötü bakmayı ihmal etmedi.

"Aslında benim de işlerim vardı," dedim çok oturmasınlar diye.

Kırık İnci

“İşlerin bu yakışıklı korumanla mı ilgili?” diye sordu Lisa kıkırdayarak.

“İnci fakir adamlarla çıkmaz,” dedi Batu sinir olmuş şekilde. Öyle bir şartım yoktu.

“Korumamın yakışıklılığını konuşmaya mı geldiniz?”

“Aslında bu hafta sonu bir parti düzenliyorum, yine bizimkiler olacak, bugün sana destek olmak için geldik.” Burçak gözlerini kırıştırarak ve sesini incelterek düşünceli arkadaş rolünü başarıyla oynuyordu.

“Korumanla aranda bir şeyler var mı?” Sevgi zaten pek bizimle takılmazdı, sadece ilgisini çeken biri olduğunda buralarda olurdu.

“İnci korumasından bahsediyoruz diye kızacak,” dedi Yeliz de.

“Ne korumaymış arkadaş ya, Güven de böyle bir tipti. Harbinden ya, Güven nerede? En iyi koruma oydu,” dedi Batu. Güven’in yokluğundan benden daha şikâyetçi görünüyordu.

“Aslında dün gece epey benimle ilgili gibiydi, benim de ilgimi çekti. Tatil gününde ona takılmayı teklif edecektim,” dedi Sevgi mavi gözlerini kırıştırarak. Güzel ve alımlıydı, ayrıca aklına koyduğu herkesi de elde edebilme potansiyeline sahipti.

“İzin günü yok, hep benimle.” Konuyu değiştirmek için Burçak’a baktım. “Siz neden Aliye’yi aradınız?”

“Aslında o beni aradı, seni sorunca ben de o sırada burada olduğunu öğrendim. Artık onlarla yaşamıyormuşsun? Son olanlar seni epey yıprattı gerçi...” Onların boş sohbetlerine ve dedikodularına tahammül etme vakti gelmişti. Çok sıkıcılarıdı.

“Dün gece verdiğiniz mal hiçbir şeye yaramadı,” dedim konuyu istediğim yere getirerek.

“Evet, son olanlardan sonra daha dikkatli seçiyoruz,” dedi Batu da.

Bu sırada Kılıç salona girdi, elinde portakal suyu vardı. Portakal suyunu bana uzattığında gülümseyerek aldım. Beni elleriyle besliyordu!

“Uyku düzeniniz bozulacak, arkadaşlarınız gitse iyi olacak,” dedi Kılıç onları bir nevi kovarken.

Ceren Melek

“Tamam tamam, biz de zaten kalkacaktık.” Burçak yerinden kalkarken çantasından bir paket toz çıkarıp bana uzattı.

“Bir daha şu zıkkımı uzatırsanız sizin için iyi şeyler olmayacak,” dedi Kılıç Burçak’ın elindeki poşete bakarken.

“Sorun yok,” dedim ve poşeti aldım. “Hadi gidin siz, ben de Kılıç’la vakit geçireceğim.”

Onlar çıkana kadar başlarında durup rahatsızlık vermeye devam etti Kılıç.

“Seni bir yerden tanıyor muyum?” diye sordu Sevgi çıkmadan önce kapının eşiğinde durarak.

“Hayır,” dedi Kılıç yüzündeki ifadesizlikle.

“İnci’nin artık bir korumaya ihtiyacı olmazsa...” Kılıç kapıyı onun suratına kapattı.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. “Sizin ne kadar boş arkadaşlarınız var böyle, İnci Hanım. Şimdi delileri neden bu kadar sevdiğinizi anladım.”

“Bana dün uyuşturucu verdiler ama içip içmeyeceğimi anlamak için aslında etkisiz bir hap verdiler. Bugün tepkilerimi ölçerek içip içmediğimi anlamaya çalıştılar ve tahmin ettiğim gibi verdikleri etkisiz hapmış. Bu yüzden de bugün gerçekten uyuşturucu getirdiler. Buraya gelme amaçları buydu.” Kılıç konuşmamı sonuna kadar dinlerken kaşları çatılmıştı.

“Peki neden?”

“Çünkü Aral uyuşturucu kullanmamı istiyor ve bundan emin olmak istiyor. Bunun için de en yakınım olduğunu düşündüğü insanları kullanıyor.”

“O zaman onlarla neden arkadaşsınız?”

“Değilim ki sadece öyle görünüyorum.” Sözlerimi dinlerken gözleri kısıldı. Ne kadar zeki olduğumu düşünüyor gibiydi ama bunu düşünmemeliydi. “Neyse, Angel nerede? Bugün onu hiç görmedim.”

“Odamda,” dedi Kılıç. Bakışlarımı gördüğünde omuz silkti. “Beni sizden çok sevdi sanırım, yatağımdan çıkmıyor.”

Kırık İnci

“Kızıma bak, ağzının tadını çok iyi biliyor.” Başımı ağır ağır salladığımda Kılıç dudaklarını ıslattı ve kolundaki saate baktı.

“Deli arkadaşlarınızı kurtarmak istiyorsanız bence artık çıkmalıyız.”

Hevesle odama geçtim, bu akşam çok aksiyonlu olacaktı. Simsiyah uzun kollu bir tulum giyindim. Vücuduma tam yapışan tulumun fermuarını göğsüme kadar indirdim. Saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yaparken kendimi ajan filmlerindeki oyuncular gibi hissediyordum.

Salona döndüğümde Kılıç koltuğa yayılmış, telefonuyla uğraşıyordu. Geldiğimi fark etmiş ama kafasını telefonundan kaldırmamıştı.

Telefonun ekranında benim Instagram profilim açıktı, fotoğrafları ağır ağır kaydırırken bakışları dikkatle geziniyordu. Hatta şu anda yarı çıplak, sadece sırtımın görüldüğü bir fotoğrafa bakıyordu.

Ellerimi omuzlarına koydum ve yüzümü yüzünün hizasına gelecek kadar eğdim. Dudaklarım neredeyse yanağına değecek kadar yakın konuştuğumda kafasını bana çevirmedi ama gözlerini yumdu.

“Sen beni mi stalklıyorsun?” Sorumla hızla ekranı yukarı doğru kaydırarak kapattı.

“Artık fotoğrafçılığınızı da yapacağım için öyle bir göz gezdireyim dedim,” dedi hızlı hızlı konuşurken.

Muzip şekilde gülümserken keyiflenmiştim. “Ne yani, ben fotoğraflarına saatlerce bakılacak kadar çok çekici, güzel ve harika değil miyim?”

“Öylesiniz,” dedi inatla yüzünü bana doğru çevirmeyerek.

“Bence de. Haydi, gitmiyor muyuz?”

Derin bir nefes aldı ve bana çevirdi kafasını. Bu hareketiyle dudaklarım yanağına sürtünmüştü, kısık gözleriyle dudaklarıma bakarken gülüşüm genişledi.

Ceren Melek

“Eminsiniz değil mi?” dedi kaşları hâlâ inanamıyormuş gibi şaşkınca havalanırken.

“Çok, ayrıca benimle böyle sizli bizli konuşman beni sinir etmiyor.”

“Öyle mi? Sevindim,” dedi ama uzaklaşmıyordu.

“Aksine, seksi gelmeye başladı,” derken bir elim hâlâ omzundaydı, omzunu ağır ağır okşuyordum. “Seksi bir patron olma fikri düşündüğümde daha çok hoşuma gitmeye başladı.”

Kısık gözleri dudaklarımda gezindiğinde ondan uzaklaştım. Hevesle ellerimi çırpıtımda nefesini verdi sıkıntıyla ama ayağa kalktı.

“Seni çok mu yoruyorum ben?” Başımı omzuma doğru eğip sevimli şekilde gülümsedi.

“Hayır.”

“Güzel, daha seninle yorucu hiçbir şey yapmadık zaten. Bir müsaade etsen yapacağız da inatçısın.”

Eli yanağıma gitti, hafif hafif tenimi okşarken yüzümü çok dikkatli izliyordu.

“Bir gün görevim bittiğinde sizi istediğiniz kadar yorabilirim.”

Yüzümü eline yasladım ve gözlerimi güzel kara gözlerine diktim. Bir süre ikimiz de hareket etmedik, yanağıma hafif hafif okşamasına izin veriyordum.

“Büyük konuşma, bir bakarsın yorulan sen olursun.” Eli çenemde gezinirken mayıştığımı biliyordu, belki de onun parmaklarının beni böylesine mayıştırmasından keyif alıyordu.

“Sizin beni yormanızdan hiç şikâyetçi olmam sanırım, İnci Hanım.” Eli ağır ağır tenimi okşuyordu.

Ben de boş durmayarak kollarımı havaya kaldırıp ellerimi ense-sinde birleştirdiğimde artık şaşırmıyordu. Eli yüzümden inip belimi bulduğunda beni bedenine yasladı.

“Gidelim mi, İnci Hanım?” dedi yarı kapalı gözleriyle.

“Nereye?” Ben de kısık sesimle yüzümü yüzüne yaklaştırdım.

Kırık İnci

Gözlerini sıkı sıkı yumdu ve derin bir nefes aldı. “Bugün sınırlarımı çok zorluyorsunuz, İnci Hanım, ayrıca siz nereye isterseniz oraya götürebilirim.”

“Hmm...” Mırıldanarak ona biraz daha sokuldum. “O zaman akıl hastanesindeki arkadaşlarımı kurtaralım, sonra da Kıbrıs’a geçelim. Birkaç gün orada kalıp yakışıklı ve güçlü korumamla oradakilere hava atmayı planlıyorum.” Hızlı hızlı konuşmam onu gülmsetti.

Aniden ondan uzaklaştığımda, o da silkelendi. “Düzgün bir planımız bile yok, İnci Hanım.” Ben evden çıkarken o da peşime takıldı.

“Siyah ajan tulumu giyindim. Gerisi kolay,” dediğimde boğazını temizleyerek gülüşünü bastırmaya çalıştı.

“Evet, o tulumla deli kaçıracak gibi değil de striptiz yapacakmış gibi duruyorsunuz.” Asansörün kapıları açılırken sözleri beni keyiflendirmişti.

Asansöre binip yan yana durduğumuzda eli otoparkın tuşuna gitti ve hemen ardından hep yaptığı gibi ellerini önünde hazır ol da birleştirdi.

“İstersen onu da yaparım.” Kafasını hızla bana çevirdiğinde gülüyordu, hatta gülüşünü bastırmaya da çalışmıyordu. Sanki bunu gerçekten düşünüyordu. Kısık, koyu gözleri yüzümde ağır ağır gezindi. “Hiç şaşırmam.”

“Evet, boş zamanlarımda hep striptiz yaparım zaten.” Omuz silktim. Artık kısık gözleri arzuyla bakmıyordu. “Şaka şaka,” dedim sert ve kaslı omzuna vururmuş gibi yapıp o güzel pazılarını hafifçe okşarken. “Ama çok istersen yakışıklı korumama özel bir şov yapabilirim.”

Hiçbir şey söylemeden boğazını temizledi.

“Ne oldu? Hayal mi ettin? Rengin değişti sanki senin.” Sözlerimle toparlandı.

Asansörün kapısı açıldığında elini inmem için öne doğru uzattı. Kıkırdayarak önünden geçtiğimde bana alttan alttan bakıyordu.

Ceren Melek

Arabaya bindiğimizde ellerimi heyecanla birbirine sürttüm. Arabada *Pembe Panter* gerilim müziğini açtığımda Kılıç artık tepki vermiyordu.

“Umarım uyumuyorlardır, ayrıca odalarını da tam olarak bilmiyorum. Ya yanlışlıkla yanlış delileri kaçırırsak?”

“Pek fark olacağını sanmıyorum, hepsi deli sonuçta.” Sözleriyle yüzümü buruşturdum.

“Çok kötüsün, arkadaşlarım hakkında bu şekilde konuşmana izin veremem.” Sabırla nefesini verdi, yolun geri kalanı boyunca planlarımı anlatmıştım ama o her seferinde planlarımı çürütecek bir şeyler söylemeyi başarmıştı.

Arabayı biraz uzağa park edip arka kapısının önünde dikildiğimizde koca yapıyı inceliyordum. “Sanırım planladığımdan birazcık daha zor ve karışık olacak ama hallederiz,” dediğimde gözümün korktuğunu düşünerek güldü.

Büyük demir kapıya yaklaştığımızda tam nasıl açacağımız hakkında konuşacaktım ki kapının aralık olduğunu gördüm.

Şaşkınca Kılıç’a döndüm ama o sadece beni izliyordu. “Bak gördün mü? Şans bu gece bizden yana olacak.”

Ben içeri doğru bir adım atacaktım ki Kılıç kolumdan tutarak beni durdurdu, beni kendisine çekerken bedenim bedenine yaslandı. “Maske takmayacak mısınız?” Sorusuyla omuz silktim.

“Almadım ki yanıma, artık kamera kayıtları falan ortaya çıkarsa halledeceğiz bir şekilde. Hem şu herif var ya, aynen hırbo olan, o halleder benim için. Âşık herhalde bana, takıntılı ruh hastası.” Ben hızlı hızlı konuşurken Kılıç da ikna olmuş olacaktı ki sonunda kolumu bıraktı.

Arka bahçeye girdiğimizde köşelerden, duvara neredeyse yapışarak yavaş yavaş yürüyordum ki Kılıç’ın durup beni seyretmesiyle dikkatim dağıldı.

“Neden dikildin orada? Yakalanacağız şimdi, gelsene yanıma,” dediğimde nefesini vererek yanıma geldi.

Kırık İnci

“Bunun pek yararı olacağını sanmıyorum,” dedi ama o da sırtını duvara yaslayarak benimle birlikte yan yan yürümeye başladı.

“Yakalanırsak beni koru,” dedim fısıldayarak.

“Ben sizi hep korurum,” dedi bana göz kırparak, o da aynı şekilde fısıldamıştı.

“Yiaa...” Mırıldanarak durduğumda dudaklarını ıslattı. İleriden gelen bir çatırtı duyduğumda hemen dikkatim dağıldı. Etrafa bakındım ama kimse yoktu. “Doğru, senin işin bu gerçi.” Omuz silktim.

“Hakkımı yemeyin, işim olmayan şeyler de yapıyorum sonuçta.” Hâlâ kısık sesle konuşup bana alttan alttan bakıyordu. Masaj ve diğer şeylerden bahsediyordu.

“Hakkını yemem ama seni yiyebilirim,” dediğimde altdudağını ısırdı.

Tam konuşacaktı ki etrafı kolaçan ettim ve parmaklarımı parmakları arasından geçirerek elini sıkı sıkı tuttum.

Hızlı hızlı yürümeye başlarken onu da peşimden sürüklüyordum. Arka bahçede, binanın kapısına geldiğimizde şaşkınlığım arttı. “Bak, bu kapı da açık! Ayrıca burada hep güvenlik falan gezerdi. Ay ne kadar uygun bir gece seçmişim, ben ne kadar akıllı bir insanım ya, görüyor musun?” Kılıç gülüşünü bastırmaya çalışarak kafasını salladı.

“Kameralar bize mi bakıyor sanki?” dedim fısıldayarak.

“Kameraları ben halledeceğim,” dedi Kılıç kendinden emin şekilde.

“Beni de,” diye başlamıştım ki birden bedenimi koridora doğru çekti.

Karanlığa çekip sırtımı duvara yasladığında, kendisini de gizlemek için vücudunu vücuduma yasladı ama o iri vücudu gizlemesi imkânsızdı.

Yanımızdan önlüklü iki kişi konuşarak geçerken Kılıç beni sıkı sıkı tutmuştu. Ses çıkarmamam için bir eli ağzımın üstüne kapamış, diğer eli belimde beni duvara bastırıyordu.

Ceren Melek

Yanımızdan geçen kişilerin sesleri azaldı ama Kılıç uzaklaşmak için bir hamle yapmadı, ben de onu itmedim. Bir süre beklerken koyu gözleri gözlerimde gezindi.

Ağzımdaki eli yavaşça düştüğünde kuruyan dudaklarımı ıslattım. Derince yutkundu kısık gözleriyle beni izlerken. “Gittiler,” dedi ama çekilmedi.

“Ah...” İnlememle gözlerini yumdu. “Çok sıkıyorsun beni, elin neredeyse içime girecek.” Sözlerime ilk önce tepki vermedi, eli aynı sıkılıkta belimde durmaya devam etti. Kendine gelebildiğinde aniden elini çekerek bedenini benden uzaklaştırdı.

“Elim içinize girse hissederdiniz, İnci Hanım,” dedi imalı imalı.

“Ona ne şüphe, girse de görsek.” Sabrı kalmamış gibi nefesini verirken tekrar elimi tuttu ve benimle uzun koridorda hızlı hızlı yürümeye devam etti.

Sırtını ve bedenini izlerken onun ne kadar güzel ve heybetli bir adam olduğunu düşünmeden edemedim.

Hem yüzü güzeldi hem bedeni, peki ruhu?

Başımı iki yana sallayarak zihnimdeki düşüncelerden kurtulmaya çalıştım. Düşünmek yok, düşünmek yasak.

Düşünmek düşmek, düşmek kaybetmek.

Üst katlara çıkarak benim kaldığım kata gelmiştik. “Bak, deli olduğumda kaldığım odam,” dedim elimle eski odamı gösterirken. “O zaman ailemin öldüğüne emin değildim, belki gerçekten delirmişim diye umutlanıyordum. Ne yazık ki delirmemişim.” Ben kısık sesle konuşurken Kılıç aniden durdu koridorun ortasında.

Bana döndüğünde önce dolu gözlerime sonra titreyen çeneme baktı. “Hani kendinizi tutuyorsunuz ya böyle, tutmayın. Nerede olduğunuzun bir önemi yok, sürekli umursamaz görünmek zorunda değilsiniz. Hani titriyor ya çeneniz, hani titriyor ya güzel gözbebekleriniz, işte o zaman tutmayın kendinizi.”

“Peki ne yapayım? Beni güçsüz düşürdüklerini görmelerine izin mi vereyim?”

Kırık İnci

“Bana bakın, nerede olursanız olun, ne konumda olursak olalım, ben oradaysam bana bakın.” Tane tane konuşurken yüzümü yine avuçları arasına almıştı.

“Neden? Sen ağlamamı mı durduracaksın? Acımı mı bastıracaksın?”

“Hayır, korkarım hiçbirini yapamam. Ama sizi anlarım, yetmez mi?”

Kalp atışımı hızlandıran şey sözleri değildi, güzel bakan gözleri hiç değildi.

O sonunu bildiğim filmi baştan izleyip yersiz yere umutlanmak gibiydi.

Alt kattan gelen sesle ikimiz de birbirimizden uzaklaştık. “Şu oda Çakı’nın,” dediğimde Kılıç nefesini sıkıntıyla verdi.

“Kilitli olmuyor mu odaları?”

“Hayır, bilmiyorum ki. Öyle mi oluyordu? Değil bence.” Kafam aşırı karışmış şekilde sessizce Çakı’nın odasının kapısını açtım.

“Durun, önce ben geçeyim,” dedi Kılıç beni açtığım kapıdan içeri çekerek. Ancak içerisi boştu, yatak boştu, kimse yoktu.

Tam konuşacaktım ki kapının arkasından bir şey bağırarak çıktı. Kılıç’ın kafasına bir şey vurdu ama her şey o kadar hızlı oldu ki hiçbir şey anlayamadım.

Kılıç o kadar hızlı hareket etti ki karşısındaki kişiyi boğazından tutup duvara yaslaması saniyeler bile sürmemişti.

Çakı elinde oyuncak bir kılıçla, Kılıç’a saldırmıştı. Kılıç da onu duvara yapıştırmıştı ve Çakı’nın bacakları havada sallanıyordu.

Bu görüntü beni güldürürken Çakı can çekişiyordu. “Bu delileri niye çıkartıyoruz ki biz?” dedi Kılıç hâlâ Çakı’nın boğazını bırakmayarak.

“Ne güzel boğazladın öyle, beni de öyle boğazlasana.” Kılıç kafasını yavaşça bana çevirdiğinde güldüm. “Şaka şaka.” Çakı’nın hâlâ bacakları havada sallanıyordu.

İki eliyle Kılıç’ın elini açmaya çalışırken dehşete düşmüş gözlerle bizi izliyordu.

Ceren Melek

“Şakalarınız hiç bitmeyecek sanırım, İnci Hanım.” Konuşurken Çakı’nın boğazını bıraktı sonunda.

Çakı yere düşerken nefes nefese eli boğazına gitti. “Manyak, ölüyordum, sensin lan deli.” Hem öksürüyor hem küfrediyordu.

“Ağzını topla, dağıtırım o ağzını,” dedi Kılıç onun küfürlerine karşılık sinirlenerek.

“Siz,” dedi ve bir Kılıç’a bir de bana baktı. “Neden geldiniz?”

“Sizi çıkarmaya geldik, planladığımız gibi. Birazcık rötar yedik ama.”

Çakı şaşkınca yüzümüze bakmaya devam etti ve sesini kesti. Yerdeki oyuncak kılıcı alırken öksürmeye devam ediyordu. Ayağa kalktığı anda kollarını açtı ve bana doğru döndü. “Geleceğini biliyordum, deli arkadaşım!”

Bana sarılacaktı ama Kılıç buna müsaade etmedi, onu göğsünden ittirerek benden uzaklaştırdı.

“Diğerleri hep arkandan konuştu, bizi sattı yelloz diye, bir tek ben savundum seni. Vardır bir açıklaması, o öyle bir kız değil dedim.”

“Hadi vakit kaybetmeyelim,” dedi Kılıç bıkkın şekilde. “Düşönüme.” Çakı hevesle salladı kafasını. Elindeki oyuncak kılıçla önümüzden yürümeye başladı.

“Diğerlerinin odasını da göster,” dediğimde başını sallayarak onayladı.

“Yani bence gerek yok, biz çıkalım işte, ne kadar kalabalık o kadar sıkıntı...” Konuşması benim bakışlarımla bölündü. “Şu Papatya’nın işte.”

Papatya’nın odasına geldiğimizde kapıyı açtım yavaşça, hâlâ yalanmamamız ya da koridordan birinin geçmemesi mucize gibi bir şeydi.

Papatya yatağında uyuyordu ve bacaklarını kendine çekmiş, sayıklıyordu. Kucağında küçük, kahverengi bir ayıcık vardı. Yanına ulaştım, “Papatya,” dedim kulağına doğru. “Haydi kalk,

Kırık İnci

gidiyoruz.” Tepki vermeyince en sonunda kolunu hafifçe dürttüm. Sadece koluna dokunmamla sıçrayarak uyandı.

İşaretparmağımı dudağıma götürerek sus işareti yaptım. “Sessiz ol, sakın bağırma ya da kriz geçirme. Sizi çıkarıyorum buradan.” Önce kendine gelmeye çalışarak bize baktı, ardından da ürkekçe kalktı yatağından.

Bez terliklerini giyip kollarını vücuduna sardı ve hiçbir şey söylemeden peşimize takıldı.

“Bu kızı alarak hata yaptık bak, şimdi kriz geçirir bağırır çağırır, sonra biz yanarız,” dedi Çakı yanıma yaklaşıp fısıldayarak.

Kılıç’ın bakışlarıyla da hızla uzaklaştı benden. Papatya’nın yanına gittiğinde fısıldıyordu ama ben duyuyordum. “Kurtuluyoruz, görüyor musun? Seni almayacaklardı aslında ama ben dedim ki Papatya olmadan hiçbir yere gitmem.” Çakı hem hızlı hızlı konuşuyor hem de yürüyordu.

“Bu oda Kara Kedi’nin,” dedi Çakı bir odanın önünde durarak. “Ama bence o kalsın, çok ürkünç bir kız, bence kedi falan kesiyor, manyağın teki, ne gerek var?” O söylense de Kılıç odanın kapısını açtı.

Çakı’nın odasında olduğu gibi bu odada da yatak boştu ve görünürde kimse yoktu. Kılıç içeri doğru birkaç adım atarken ilk kontrol ettiği yer kapının arkası oldu.

İçeri biraz daha girdiğinde durdu, Kılıç kısıp sesle küfrettiğinde ben de merakla hemen yanına gittim.

Kara Kedi, beyaz elbisesinin içinde, bembeyaz teni ve renksiz dudaklarıyla, simsiyah saçlarıyla yerde, sert betonda yatıyordu. Ellerini de göğsünün üstünde bir mumya gibi birleştirmişti. Ayrıca gözleri de açıktı.

“Kara Kedi,” dediğimde yavaşça yattığı yerden doğruldu. “Gidiyoruz.” Tek tek suratlarımıza baktı.

Arkadan fısıltılar geliyordu, omzumun üstünden baktığımda Çakı’nın Papatya’nın arkasına saklanıp dua ettiğini gördüm. İki elini havaya kaldırmış, gözlerini kapatmış, dua ediyordu.

Kara Kedi sanki bizi her gün görüyormuş ve her gün aksı tanesinden kaçıyormuş gibi rahat şekilde kalkıp peşimize takıldı

“Tekin’in odası neredeydi?” Sorumla üçü birbirlerine baktı.

“O manyak herif bizi yer, senin korumandan bile iri lan o,” dedi Çakı hızlı hızlı.

“Lanlı lunlu konuşma,” dedi Kılıç elini belime koyup beni kendisine çekerken.

“Tamam, abi,” dedi Çakı boynunu bükerek, elinden kılıcını dışı şürmüyordu.

Aşağı kata inerken Çakı bu sefer de Kara Kedi’nin yanına yaklaştı. “Seni aslında almayacaklardı, ben dedim ki yok! Kara Kedi gelmeden şuradan şuraya gitmem.”

Kılıç ona yandan bir bakış atarken ben gülmek için kendimi tutuyordum. “Çok basit olmadı mı ya?” dedim Kılıç’a doğru yaklaşarak fısıltıyla. “Hiç kimse yok, kapılarda kilit bile yok! Sanki biri biz onları kaçıralım diye bize zemin hazırlamış gibi değil mi?”

“Şanslı gününüzdesinizdir belki, İnci Hanım.” Çok rahat ve hafif de alaycıydı.

Alt kata indiğimizde Çakı istemeye istemeye de olsa Tekin’in odasını gösterdi. Kılıç odanın kapısını açtığımızda Tekin de yatağında değildi.

Camın karşısındaki koltuğa oturmuş, sırtı bize dönüktü. “Geç kaldınız,” dedi bize hiç kafasını çevirmeden. “Ayrıca planınız çöp gibi, nasıl buraya kadar geldiniz? En son bahçede fingirdeşiyordunuz.” Konuşurken bize dönmüş, hatta yerdeki çantasını da almıştı.

Demek ki biz arka bahçeden gelirken bizi izlemişti. “O yüzden mi çanta hazırladın?” dedi Kılıç. “Vakit kaybetmeyelim.”

Tam dışarı çıkacaktık ki koridordan sesler gelmeye başladı. Kapıyı kapatıp içeri doluştuğumuzda Kara Kedi yatağın altına saklandı, Tekin çantasını bir köşeye fırlatıp koltuğuna geri oturarak kapı açılmıştı.

Kırık İnci

Kılıç kapının arkasında kaldığı için görünmüyordu ama Papatya, Çakı ve ben ayakta öylece kalmıştık.

İçeri önlüklü bir kadın girdi. “Siz ne yapıyorsunuz burada?” Bağırışıyla bir an ne yapacağımı düşündüm.

Tekin yerinden kalktı.

“Size diyorum! Ne işiniz var hepinizin bu odada? Ayrıca sen kim-sin? Nasıl girdin içeri?” Kadın resmen yırtılırcasına bağırıyordu.

Tam konuşacaktım ki Çakı elindeki oyuncak kılıcı sallayarak dans etmeye başladı Tekin’in önünde. “Haydi, Tekin başlayalım,” dedi ve olmayan saçlarını düzeltti. “Kaymaz mısın tarçınım? Ver coşkuyu kolonlar inlesin, gemilerde talim var, kız benim yârim var. Sabahlara dayanamam Osman Ağa, yalancısın inanamam Osman Ağa...” Hepimiz dehşet içinde Çakı’nın dansını izliyorduk ama en çok şok olan bence Tekin’di.

“Yaptığına şantaj derler, böyle aşka montaj derler...” Dans etmeye devam edecekti ki Tekin onun yüzüne bir tane çok sert olmaya-cak şekilde vurduğunda çığlık attı.

Kadının tam diğerlerini çağırmak için eli belindeki telsizine gitmişti ki bu sırada ne ara ayaklandığını görmediğim Kara Kedi kadının arkasına iple geçmişti.

Çakı hemen koşup Tekin’in yere düşmüş çoraplarından birini kadının ağızına tıkarken Tekin de kadının telsizini almıştı, Kara Kedi de kadını bağlıyordu. Ayrıca Kara Kedi, kadının saçını birkaç kez çekip ensesine de birkaç tane de vurmuştu hırslı şekilde bayılt-mak için.

Ben her şeyi şaşkınca izlerken Kılıç da duvara yaslanmış, kollarını göğsünün altında birleştirmiş, sırtarak karşısındaki manzarayı izliyordu. En sonunda kadını içeride bırakıp dışarı çıktık.

Çakı bu sefer de Tekin’e yanaştı. “İri adamım benim, bunlar seni almayacaklardı ama ben onları ikna ettim. Dedim ki Tekin ağaç gibi adam dedim, gölgesi yeter dedim.” Çakı abarta abarta konuşurken Tekin ona sadece yan yan bakıyordu.

Çeren Melek

Hep birlikte aşağı inerken biraz komik görünüyorduk. Önde simsiyah giyinmiş Kılıç ve ben, arkamızda da bembeyaz kıyafetlerin içinde diğerleri geliyordu. Çakı'nın elinde oyuncak kılıç, hemen yanında elinde ayıcığıyla Papatya, bir hayalet gibi görünen Kara Kedi ve yarma gibi iri Tekin... Gülmemek için dudaklarımı ısırımdım.

"Çok saçma, kimse yok gibi, bunun için bir şey mi yaptınız?" dedi Tekin artık fısıldamaya bile gerek duymayarak.

"Hayır, direkt daldık. Ben de anlamadım ama sanırım bir fikir var. Bana takıntılı bir hırbo var, âşık bence, o yapmış olabilir. Her şeyi nasıl biliyor onu da bilmiyorum, bir taraflarıma çip yerleştirmiş olmasından endişeleniyorum, belki de eskiden takıldığım bir heriftir, yani liste kabarık." Ben hızlı hızlı konuşurken Kılıç nefesini sıkıntıyla verdi.

"O kadın bizi ifşa eder ki," dedi Kara Kedi. "O yellozun da ağzına çorap sokmak az oldu, bize pislik gibi davranıyor, geçen Papatya ilacını içmiyor diye vurmuş. Bak yine sinirlendim, gidip çakacağım bir tane daha." Kara Kedi geri dönecekken Tekin onu saçının üstünden parmak uçlarıyla tutarak durdurdu ve ilerletmeye devam etti.

"Şuradan bir çıkalım da sonra ne halt yiyorsanız yiyin," dedi Çakı elindeki kılıcı havaya savururken.

Geldiğimiz gibi arka bahçeden çıktık, dördü de dışarıda olduklarına inanamıyor gibilerdi.

"Nasıl ya? Ben kaç yıldır kıcıımı yırtıyorum, bu kadar kolay mıydı bu?" diyordu Çakı durgunlaşarak.

"Aynı gökyüzü, aynı yer işte, abartma. Aha bak çıktık, ne oldu?" dedi Kara Kedi de ruhsuz şekilde. Bu sırada arabaya ulaşmıştık.

Biz öne geçerken diğerleri de arkaya geçmişti. Çakı en sonda açıkta kalınca Tekin'in kucağına oturmuştu.

"Bunu yaptığımıza inanamıyorum," dedi Kılıç dikiz aynasından arkadaki dörtlüye bakarken.

"Arkadaşlarımı orada bırakacak değildim."

Kırık İnci

“Ya sen nasıl bir kraliçesin? Taşaktan yürüyemiyor...” Çakı konuşurken elindeki plastik kılıç da sallanıyor ve Kılıç’ın omzuna çarpıyordu.

Kılıç birkaç kez elinin tersiyle itti sinirle ama pek işe yaramadı.

“İnci bizi kurtardı,” dedi Papatya, sesinden ağladığını anlayabiliyordum.

“Şımarık falan ama esaslı kız,” dedi Kara Kedi de.

“Sizi duyabiliyorum,” dedim kafamı onlara doğru çevirerek.

“Nasıl başardın bilmiyorum ama bizi bu kadar kolay çıkarmanın altında başka şeyler var gibi. Dikkat et. Teşekkür ederiz,” dedi Tekin de ondan beklenmeyecek bir kibarlıkla.

“Bilerek gitmediğini, bizim için döneceğini tahmin etmiştik,” dedi Kara Kedi. “Bir tek Çakı konuştu arkandan, ‘O yelloz gitti, bizi unuttu, bir daha nah döner,’ falan dedi.”

“Aa yalan!” dedi Çakı yine bağırarak, arabanın sallanmasıyla ve Çakı’nın da vücut dilini çok kullanmasıyla plastik kılıç, Kılıç’ın yüzüne birkaç kez daha çarptığında en sonunda sinirlenerek elinin tersiyle vurdu kılıca.

“Ne? Lan demedik şey bırakmadın kızın arkasından?” dedi Kara Kedi de bağırarak.

“Yok öyle bir şey.” Bağırışları yüzünden Kılıç yüzünü buruşturdu ve hareketli bir şarkı açtı.

“Sus lan artık! Başım şişti,” dedi Tekin de bağırarak.

“Böyle olmaz ki en ufak şeye alınıyorsunuz, bunda alınacak ne var? Yarım saat gitti bu konuya...” Çakı bağırarak konuşmaya devam ederken Kılıç sabırla müziğin sesini biraz daha yükseltti.

Hareketli şarkıyla kafamı ağır ağır sallarken Kılıç yan yan bana bakıyordu.

Eve gelene kadar arkadaki gürültü kesilmemişti, asansöre ulaştığımızda Kılıç hepsini bindirmiş, kata basmış ve önce onları göndermişti.

“Benimle baş başa kalmaya bir doyamadın,” dediğimde güldü.

Ceren Melek

“Onlara daha fazla dayanacak sabrım kalmadı, İnci Hanım, bir-diniz beş oldunuz.”

“Ne? Evlenip beş çocuk mu yapalım?” Gülerken artık sinirleri feci şekilde bozulmuş gibiydi.

“Cidden, onlardan hiçbir farkınız yok.”

“Neyse, onları sevdiğim için bunu takmayacağım. Çok iyi değil miydi planım? Bak, nasıl da kusursuz hallettik.”

“Evet, İnci Hanım,” derken dümdüz karşısına bakıyordu.

Bu sırada asansör tekrar inmiş ve kapıları açılmıştı. “Biliyor musun? Hep asansör fantezisi yapmak istemişimdir, bir nasip olmadı. Ajan kıyafetlerimin içinde de çok bunaldım, aksiyon da beni yükseltiyor herhalde.” Fermuarımı aşağı doğru indirirken ona doğru dönmüştüm ama o dümdüz önüne bakmaya devam ediyordu.

“Neyse, müstakbel nişanlımla yaparım artık ben de,” dediğimde ilgisini çekmiştim. Tek kaşı havalanmış, kafasını çevirmese de yandan bir bakış atmıştı.

“Gerek yok, İnci Hanım.”

“Birlikte mi yapacağız yani?”

“Çok merak ediyorum, bu kadar libidoyla nasıl baş ediyorsunuz?” Konuşurken yüzünde mimik oynamıyordu.

“Öğretebilirim istersen.” Nefesini verirken gözlerini yumdu. “Ayrıca sen libidosuz bir insansan bu beni çok libidolu yapmaz.”

“Libidosuz falan değilim, İnci Hanım.”

“Öylesin, erkeklerden de hoşlanmıyorsun. Yani hiçbir türe mi yok bu libido? Cidden garip.”

“İnci Hanım, yeter,” dedi dişleri arasından konuşarak. “Yoksa sizi gerçekten libidoyla tanıştıracam.”

“Off,” dedim iç çekerek. “Hiçbir şeyle tanışmayı bu kadar çok...” Konuşmamı bölen şey bana doğru dönüp bedenini bedeni-me yaslayarak beni asansörün duvarına yapıştırması olmuştu.

Kırık İnci

Şaşkınca, parlayan gözlerimle ona bakarken o da dikkatle yüzümü inceliyordu. Dudaklarını ıslattı, bakışları kısılırken aramızda hiç mesafe yoktu.

Bir eli bacağıma gitti, hafifçe okşayarak kaldırdığında nefesimi tutmuş onu izliyordum.

“Beni gerçekten bu kadar çok mu istiyorsunuz, İnci Hanım? İlk başlarda kafa dağıtmak için, düşünmemek için yaptığınızı düşündüm ama siz sınırları çok aştınız.”

“Seni istesem alırım ki,” dedim omuz silkerek. “Ben istediğim her şeyi alırım, ben İnci Altınsoy’um.” Sözlerimle güldü, alay mı ediyordu? Alay edilecek hale geleceğini bilmiyordu.

“O zaman hâlâ şaka yapıyorsunuz, sizi alıp bu asansörün içinde saatlerce, sertçe be...” Cümlesini kesen şey açılan asansör olmuştu.

Açılan asansörün karşısında dört tane beyaz elbiseli, meraklı göz vardı. Bizi gördüklerinde Çakı maymun sesleri çıkarırken Papatya’nın yüzü kızarmıştı.

Kılıç boğazını temizleyerek benden uzaklaştı. Uzaklaşmadan hemen önce neredeyse karnıma kadar açılmış fermuarı hızla yukarı kadar çekti. Asansörden inerken bile elimi tutması elbette dikkatimden kaçabilecek bir şey değildi.

“Siz sevgili misiniz?” dedi Kara Kedi merakla.

“Hayır.” İkimiz de aynı anda hızla cevap vermiştik.

“Kılıç benim korumam,” desem de buna pek inanmadılar.

İçeri geçtiğimizde dördü de evi inceliyordu. “Bu evim biraz küçük çünkü sadece kendime hazırladığım bir yer. Bu gece iki kişi salonda yatsın, iki kişi de misafir odasında yatabilir.” Ben yorgun bir halde salona geçerken diğerleri de peşimden geliyordu.

Koltuğa oturup bacaklarımı uzatarak az önce Kılıç’ın çektiği fermuara baktım. Önceki konumuna getirmişti ama sonuç olarak çekmişti. Çok maço ve kıro bir adamdı. Patronuna böyle olan karısına nasıl olurdu...

Ceren Melek

“Misafir odasında ben kalıyordum, İnci Hanım?” Kılıç da yanıma oturup aynı benim gibi bacaklarını uzattı.

“Biliyorum.” Omuz silktim. “Sen benimle yatacaksın.”

Kafasını hızla bana doğru çevirdi, bense evimde gezen arkadaşlarıma bakıyordum.

“Cidden çok zenginmiş,” dedi Çakı ağır ağır başını sallarken.

“Nasıl yani? Sizinle mi uyuyacağım?” dedi Kılıç merakla yüzüme bakarken.

“Hmm, sorun mu olur? İdare edeceğiz artık biraz.” Omuz silkerek sevimlice gülümsedim. Bakışları uzun süre o gülümsememde takılı kaldı.

Derin bir nefes alarak önüne döndü, diğerleri de sonunda koltuklara yerleşmişlerdi. “İnanmıyorum ya, haliya basmayı ne kadar da özlemişim,” dedi Çakı çıplak ayakla krem rengi tüylü halımın üstünde gezerken.

“Teşekkür ederiz, bizi unutmadığın için,” dedi Kara Kedi, her zamanki gibi durgundu.

“Yemek siparişi verir misin?” dediğimde Kılıç telefonunu çıkardı. Uzun zamandır oradaki o tatsız yemekleri yediklerini ve gerçek yemekleri özlediklerini biliyordum.

“Senin bize yaptığını ailemiz bile yapmadı,” dedi Papatya kısık sesle, başını Kara Kedi’nin omzuna yaslamıştı.

“Dolabımdan kıyafet alabilirsiniz. Beyler siz de Kılıç’ın kıyafetlerinden bakabilirsiniz.” Kılıç bir yandan sipariş verirken bir yandan da bana baktı. Tabii itiraz etmedi sözlerime.

Onlarla bir süre oturdum ama hiçbirinin konuşası yok gibiydi, gariptir ki hiç susmayan Çakı bile çok konuşmuyordu.

Kılıç onlara kıyafetlerinden verdiğinde Tekin’e tam olmuşlardı, Çakı’nın paçalarını yukarı doğru kıvrıp belini de sıkıca bağlaması gerekmişti.

Kızları dolabıma götürdüğümde hiç kapalı kıyafetim olmadığı için kafayı yemişlerdi ama onlara zor da olsa rahat edebilecekleri birkaç şey bulabilmiştim.

Kırık İnci

“Bu ne be? Bu nasıl renkli, dantelli, seksi bir dolap böyle? Sen sürekli böyle cıvıldağ mı geziyorsun?” dedi Kara Kedi öfkeyle.

Üstünde gri bir eşofman, pembe tonlarında dar, kısa kollu bir tişört vardı ama ona bulabildiğim en uygun şey buydu. Papatya’ya da krem rengi, diğerlerine göre daha usturuplu olan bir gecelik vermiştim.

“Bunların hepsi çok ünlü markalar.”

“İstediği kadar marka olsun, anasının gözü lan, bu ne böyle? Ben hayatımda böyle şeyler giyinmedim!”

“Belki de modaya uymaya alışmalısın,” dedim omuz silkerek.

Salona döndüğümüzde yemekler de gelmişti. Çakı bize bakıp kafasını indirdiğinde şaşkınca tekrar kaldırdı kafasını. Tüm salonda yankılanacak tiz bir çığlık attığında yüzümü buruşturdum.

“Aa! Kara Kedi’nin memeleri var! İnanmıyorum, Kara Kedi dişi miymiş?”

Kara Kedi ona ters ters baktı, gerçi üstündekilerden midesi bulanıyormuş gibi duruyordu.

“Siz de bir şeyler yiyin, İnci Hanım,” dedi Kılıç ayağa kalkarken. O da üstünü değiştirmiş, eşofman ve sporcu atletini giymişti.

“Hanım mı? Az önce asansörde bademcik ameliyatı yapıyordun be kıza, ne hanımı?” dedi Çakı, belki de ilk defa bu kadar haklıydı.

“İştahım yok, zaten sabah erken kalkacağız. Uyuyalım bence.” Uyuyalım demem Kılıç’ın ilgisini çekmişti.

Önündeki dilimlenmiş elmadan bir dilim alıp ağzına atarak ayağa kalktı. Bir tane de ayakta aldı ama onu ağzına atmadı. Bana yaklaştığında elma dilimini bana vermesi için ağzımı açtım.

O da bunu yadırgamadan elmayı ağzımın arasına bıraktı. Elmayı çiğnerken gülümsedim, başparmağımla dudağımın kenarında bir şey kalmış gibi silerken Kılıç’ın bakışları ağırlaştı.

Sonunda diğerlerine döndüğümde çoktan masadaki yemeklerine gömüldüklerini gördüm. Kılıç ne varsa sipariş etmişti ve hepsi aşırı iştahlı yiyordu.

Ceren Melek

“Biz yarın Kıbrıs’a gideceğiz, ne kadar kalacağımız belli değil, birkaç gün de sürebilir. Siz de evde istediğiniz gibi kalabilirsiniz. Angel var kedim, ona güzel bakın, yoksa bozuşuruz.” Yemeğe o kadar dalmışlardı ki beni duyduklarından bile emin değildim.

Odama döndüğümde Kılıç da peşimden geliyordu. Bir süre ayakta dikilerek ne yapacağını bilemiyormuş gibi etrafına bakındı.

Ben de bu sırada saçımdaki atkuyruğunu çözüp bir elimle saçımı karıştırarak düzeltmeye çalıştım. Saçım hep olduğu gibi kabarık dururken Kılıç’a kısa bir bakış attım.

Hâlâ aynı yerinde dikilerek bana bakıyordu, ben de bakışlarım ondan ayırmadan üstümdeki tulumun fermuarını açmaya çalışıyordum ama göğsümün biraz aşağısına indiğimde durdum. Sanki uğraşıyormuş gibi yaptım ve çok zorlanıyormuş gibi yüzümü buruşturdum.

“Yardım edebilirim,” dedi Kılıç beklediğim o teklifi yaparak.

Ellerimi teslim olmuş gibi kaldırarak başımı omzuma doğru eğdim. Birkaç adımda bana ulaştığında kollarımı indirdim.

Eli tulumun fermuarına uzandı, fermuarı yavaşça indirirken yutkundü. İç çamaşırı giyinmediğimi fark etmişti.

Karnıma kadar indirdi. “Hay Allah, bir kez daha takıldı,” dedi gözleri gözlerimde gezinirken.

Gerçekten takılmış mıydı emin değildim ama kendimi ona bırakmıştım. “Bence sen becerirsin.” Bir elimi omzuna koyup kaslı pazısını hafif hafif okşadım.

Tek bir hareketle fermuarı kasıklarına kadar indirdi. Gözlerimden ayırmadığı gözleri kısa bir anlığına da olsa çıplak vücuduma kaymıştı.

“İyi geceler, İnci Hanım,” dedi dudaklarını bana yaklaştırarak. Hemen yatağa girip uzandığında iradesine duyduğum saygı biraz daha arttı.

Ben üstümdekileri çıkarıp dolabımdan dantelli, fazla seksi duran, gecelikten çok iç çamaşırına benzeyen harika parçayı üstüme geçirirken gözlerini kapatmış ve uyku moduna geçmişti bile.

Kırık İnci

Işığı kapatıp yanına yatmadan önce birkaç kez öksürerek bana bakmasını sağladım. Gözlerini açtığı anda, parlayan koyu bakışlarıyla beni uzun uzun izledi. Yanına yatıp klimanın ayarını yükseltirken üstümüzü örttüm.

“Klimanın ayarını yükseltip neden üstünüzü örtüyorsunuz?” dedi derin bir nefes alırken.

“Üstümü örtmediğimde rahat uyumuyormuş gibiyim, ince de olsa bir şey olacak, uyuduğum yer serin olmalı yani.” Beni dinlerken gözlerini açmıştı. “Havalar da yanıyor zaten, ben yazın hep tatilde olurum. Bakma şimdi iş kadını moduna büründüğüme, normalde sudan ve güneşlenmekten başka hiçbir şey yapmam. Hatta kış olduğunda da yaz olan ülkelere kaçarım.”

“Sıcak sevmiyorsanız neden?”

“Bikini giyip martini yudumlamayı, partilemeyi, yüzmeyi ve güneşin tenimi yakmasını seviyorum.” Beni dikkatle dinlerken kafasını ağır ağır salladı. “Neden soyunmuyorsun?” Soruyla alık alık yüzüme baktı. “Hani çıplak yatıyorsun ya genelde, ondan dedim. Soyunabilirsin, ben hiç rahatsız olmam.”

“Rahatsız olmayacağınız belli,” dedi ama yine de doğrulup üstündeki siyah sporcu atletini tek hareketle çıkartıp attı.

Karanlıkta bile kasları gözüme güzel gelirken sanki hep yaptığım bir şeymiş gibi başımı göğsüne koydum. “Böyle seksi bir adam yatağında yarı çıplak yatıyorken sakın kalmak çok zor ama uyuyacağım,” dedim. Her kelimemde dudaklarım o güzel kaslı göğsüne çarpıyordu.

Çok geçmeden elini saçlarımda hissettim, yavaş yavaş okşuyordu. Esneyerek ona biraz daha sarıldım.

Bu sırada Angel’in miyavlamasını duyduk, Kılıç saçımı okşamayı hiç bırakmadan diğer elini yere uzattı. Kısa süre içinde Angel’ı da göğsünün diğer tarafına aldı. Bir eliyle saçlarımı okşarken diğeriyle de Angel’in güzel tüylerini okşuyordu.

“Çok güzel,” dedi Kılıç kısıksesle.

Ceren Melek

“Evet, çok güzel hissettiriyor,” dedim ben de Angel’ın yüzünü severken. Angel bizim onu sevmemizle hemen mayıştı, vücudunu kendine çekerken küçük bedeni biraz daha küçüldü.

Gözlerim ağırlaşırken artık uyanık kalamıyordum.

Denize düşen yılanı mı sarılırdı? Ya da yüzmeyi mi öğrenirdi?

Belki de denize hiç düşmemişti.

Bugün çok yakışıklı bir adamın kaslı kolları arasında güneşi neşeyle selamlamıştım. Gerçi güneş doğar doğmaz kalkıp hazırlandığımız için pek uykumu alamamıştım.

Anca üstümü giyinmiş, güneş gözlüklerimle yorgunluğumu gizlemeye çalışmış, spor ayakkabı giyinip ve Saint Laurent çantamı alarak evden çıkmıştım. Biz çıkarken evdekilerin hepsi uyuyordu. Angel bile uyuyordu, gerçi o sürekli uyuyordu.

Uçağa bindiğimizde diğerleri Kıbrıs’a gitmiş miydi ya da ne zaman gideceklerdi çok da merak etmiyordum. Zaten bu uçak da benimdi, onlar normal hava yollarıyla gidebilirlerdi. Gerçi Aral o kırık çenesiyle nasıl gidecekti, merak konusuydu.

Timur denen adam da ara ara aklıma geldiğinde içimde tuhaf bir öfke oluşuyordu. Eğer anne ve babam yanımda olsalardı asla evlenmem için bana baskı yapmazlardı.

Hiçbir zaman mantık evliliği yapmayı ya da bir adamdan medet ummayı bana dayatmamışlardı. Aksine, bana hep ilk önce kendi ayaklarım üzerinde durmamı öğretmişlerdi, bunun için onlara minnettardım. Eğer şimdi biraz da olsa ayakta kalabiliyorsam, onların beni yetiştirdikleri o kız olduğum içindi. Günün birinde onların yaşadığı gibi bir aşk yaşar mıyım bilmiyordum ama annem hep beni çok seven, bana saygı duyan, en yakın arkadaşım olabilecek bir adamla evlenmemi istemişti.

Statüye çok önem verirlerdi ama ben sosyeteden olmayan bir adamla evlenmek istediğimi söylesem de asla karşı gelmez, sadece mutluluğumu isterlerdi.

Kırık İnci

Burnumu çekerek kendime gelmeye çalıştım.

Kılıç karşımdaki koltukta oturmuş, gözlerini üzerime dikmişti. “Gözlüklerinizi çıkarın da güzel gözleriniz ortaya çıksın,” dediğinde gülümsedim.

“Sana yürüdüğüm için laf yapıyorsun ama yürümediğimde de sen yürüyorsun.”

“Siz yürümüyorsunuz ki İnci Hanım, uçuyorsunuz.”

“Neyse, artık rahatsız olduğunu düşünmeye başladım ve hareketlerime dikkat edeceğim,” dedim omuz silkerek.

Öne doğru eğildi, siyah gömleği kaslarına yapışıp gerilirken dirseklerini dizlerine yaslayarak bana yaklaştı. “Buna gece çıplak göğsümde yataarken mi karar verdiniz?” Omuz silktilim. “Rahatsız olmuyorum, hem de hiç. Beni tek rahatsız eden şey görevimin başında olduğum için size karşı koymaya çalışmak. Çünkü İnci Hanım, siz cidden uzak durulacak gibi değilsiniz.” Demek bugün cesur davranma sırası ondaydı.

Gülümsedim. “Biliyorum, çok dayanılmazım.”

O da güldü. “Neyse ki işime saygım var,” dediğinde gülümsemem soldu. Küfretmemek için kendimi çok zor tutuyordum.

“Birazdan bolca aile draması yaşayacağız. O yüzden kendimi çok yormamaya çalışıyorum. Bizim akrabalık ilişkileri çok karmaşıktır. *Aşk-ı Memnu*’dan hallice. Şimdi bir de içine miras oyunları, mafyacılık ve polisiye de eklendi.”

“Kulağa eğlenceli geliyor,” dedi arkasına geri yaslanırken. “Ayrıca artık bir şeyler yer misiniz?”

“Yerim,” dedim bu sefer ben öne doğru eğilerek. “Hem de afiyetle.” Nefes almaya çalıştı ama göğsü şişip kalırken sanki aldığı nefes de orada esir kalmıştı.

Sonunda uçaktan inip Altınsoy ailesinin büyük malikânesine geçerken bu sefer etrafı daha dikkatli inceliyordum. Yolda giderken sanırım Kırahanlı malikânesini de görmüştüm ama emin değildim.

Oraya küçük bir ziyaret yapmam gerekiyor gibiydi.

Ceren Melek

Malikâneye vardığımda tüm aile sabahın köründe bahçeye toplanmıştı. Suratları sirke satıyor, samimiyetsiz şekilde konuşarak kahvaltı yapmaya çalışıyorlardı. Atlas, Aliye ve çenesinde sargıyla Aral da gelmişti. Beni sinirlendiren şey, ayakta durmakta bile zorlanan Sıla'nın, Aral'ın tehditleri yüzünden buraya da gelmiş olmasıydı.

Yiğit de bebek sandalyesinde oturmuş, mamasını yiyordu.

“Günaydın, saygıdeğer ailem,” dedim kollarımı iki yana açarak. Suratlarına çok bakmadan hızla Yiğit'e ulaştım. Onu kucağıma aldığımda güçlü kalmaya çalışarak o mis kokusunu içime çektim.

Abim gibi kokuyordu ama abim bir daha böyle güzel kokamayacaktı.

Çenem titrerken başımı Yiğit'in boynuna bastırarak bunu gizledim. “Halasının her şeyi, nasıl özlemişim seni.” Bir süre ona sıkıca sarılarak özlem giderdim, huysuzlanmaya başladığında da yerine geri bıraktım. Sıla her şeyi ruhsuz gözlerle izliyordu, onun için endişeleniyordum.

Özel konuşmalar yapılacağı için Kılıç da uzaklaşmış, diğer kurumaların yanına geçmişti.

Yerime yerleşip rahat şekilde kahvaltı yapmaya başladığımda çoğunun bakışlarını üstümde hissediyordum.

“Sizi burada toplama nedenim bu sefer çok ciddi bir konu, altın ıstiridye kayıp,” dedi Ahmet amca bariton sesiyle dikkatleri kendi üzerine çekerken.

“Yıllardır anahtarı Galip gizliyordu, ıstiridye de bu topraklardaydı. ıstiridyenin içinde sadece ailemizin değil, farklı aileleri de bitecek çok büyük sırlar var. Hükümetin bile sırları içinde. Yıllardır bir sıkıntı yaşamadık, gücümüze güç katarken en büyük kozumuz ıstiridyeydi. Ancak şimdi kayıp. Kim çaldıysa bunu çok ustaca yapmış, anahtarın yerini de sadece Galip biliyordu. Bana öyle geliyor ki Galip'i, Zümrüt'ü ve Aytekin'i bu anahtarı almak için aldılar bizden. İş düşündüğünüzden çok daha ciddi. Karşımızdakiler çok tehlikeli ve güçlü. Ayrıca sadece içindeki bilgiler bile bir insanı

Kırık İnci

ömrünün sonuna kadar zenginlik içinde yaşatabilir. Yani o istiridyeyi herkes çalmış olabilir ve bu kişi anahtarı alan kişiyle aynı diye düşünüyorum. İstiridye ve anahtar kimdeyse, onların katilleri de onlar.”

Hepimiz Ahmet amcayı pürdikkat dinlerken bakışlarım tek tek kalabalık masada gezindi. Amcamlar, halamlar, dayım, teyzem, kuzenlerim, kuzenlerimin eşleri, hepsi istiridyeyi bilen ve ondan faydalanabilecek kişilerdi.

Gözümde herkes şüpheliydi.

“Galip amcanın tüm mirası İnci’ye bıraktığını unutmamak gerek,” dedi Cemil yine o gereksiz çenesini açarak.

“Evet, ayrıca son zamanlarda İnci’ye zarar vermeye çalışan herkes vahşi şekilde ölü bulunuyor. Geçen toplantıda ona karşı gelen bir adam öldürüldü! Baloda yine onu tehdit eden bir adam, işkence edilmiş ve ardından öldürülmüş şekilde ortaya çıktı. Ben bunların hepsinin tesadüf olduğuna inanmıyorum.” Bunları diyen elbette Aliye’ydi. Aral çenesinden dolayı konuşamadığı için görevi Aliye üstlenmişti demek.

Hemen yanında oturan Cenk de tepkisiz gözlerle nişanlısını izliyordu.

“Ayrıca olaya tek tanık o, hatta saçı falan da çıkmamış mıydı?” dedi Cemil’in karısı Bade.

“Tüm oklar bir şekilde İnci’ye dönüyor,” dedi en küçük amcam olan Adnan amcam da.

“Saçma sapan konuşmayın,” dedi Nilgün teyzem. Adnan amcaya attığı sert bakışlarla onu susturmayı başarmıştı.

Adnan amcanın hemen yanında karısı oturuyordu ama Adnan amca küçüklüğünden beri teyzeme âşıktı. Aşk hayatları hakkında pek bir şey bilmesem de birbirlerine attığı kaçamak bakışlardan gizli bir ilişkileri olduğuna emindim. İkisinin de evli olması ve bir sürü çocukları olması dışında sorun yoktu.

İnsan cidden bir yaştan sonra tozutuyordu.

“Bence de Adnan amca, Nilgün teyzemi dinlesene, sen seversin onu dinlemeyi.” Sözlerimle hem Adnan amca hem de Nilgün teyze

Ceren Melek

buz kestiler. İkisi de susarken diğerleri farkında mıydı emin değildim ama ben fazlasıyla keyif alıyordum.

“Beni buraya suçlamak için mi çağırdınız? Hiçbirinizin canı benimkinin çeyreği kadar yanmadı, tek derdiniz miras ve kirli çamaşırlarınızın gizli kalması. Ama izin vermem, büyük ihtimalle babam da izin vermediği için her şeyini bana bıraktı.” Sert sözlerimin aksine gülümseyerek konuşuyordum.

“Tamam, İnci, saygını koru lütfen. Siz de saçma sapan ithamlarda bulunmayın, tanımıyor musunuz sanki İnci’yi?” dedi Ahmet amcam sert şekilde.

Onlar yarım saat boyunca konuşmaya devam ederken sadece kulak misafiri olmuş ve işime yarayacağını düşündüğüm birkaç bilgiyi hafızama kaydetmiştim. Onun dışında çok boş konuşuyorlardı.

Kahvaltıdan sonra toplantı odasına çekilmiş ama beni yanlarına almamışlardı. Aral, Atlas ve hatta Cenk’i bile almışlardı aralarına. Evet, ne de olsa adamlar kurtaracaktı ailemizi!

Hava çok sıcaktı ve sadece yüzmek istiyordum. Sıla’yı da yanımda götürmek için direktsem de Yiğit’i uyutacağını söyleyip gelmemişti.

Ben de yanıma yakışıklı korumamı alıp büyük Altınsoy arazisinde yürürken sessizdim. “Gergin bir konuşmaydı sanırım,” dedi Kılıç benimle birlikte ağır ağır yürürken.

“Saçma sapan şeyler işte.” Biraz ileride babamın ayrı evi vardı, gençken orada tek yaşıyordu, ayrıca tahminime göre o ev Kırahanlı arazisine en yakın konumda duruyordu.

Nasıl olur da bu kadar dibimizdelerken ben bu soyadını yeni duymuştum?

Her şey çok tuhaftı, çok fazla sır vardı.

Kıbrıs’a geldiğimizde de genelde o evde kalırdık. Annem bayırdı hatta, ergenliğe kadar yazlarımı hep o evde geçirmiştım.

“Canınız sıkkın gibi,” dedi Kılıç beni konuşturmaya çalışarak.

Kırık İnci

“Bikiniyi giyip güneşlenmek istiyorum sadece,” dedim eve vardığımızda. İki katlı bir evdi, kocaman bir havuzu ve harika bir bahçesi vardı.

Üst kata çıkarken kendi odama geçmeden önce Aytekin abimin odasına uğradım. Gözlerim dolmasın diye çok hızlı hareket ettim. Dolabından, büyük ihtimalle daha önce hiç giymediği deniz şortlarından birini aldım.

Bir daha da hiç giyemeyecekti.

Abimle her yerde anılarım vardı. Derin bir nefes aldım ve odadan hızla çıktım. Kılıç hemen kapının önünde beni bekliyordu. Deniz şortunu ona uzattım.

“Bir tek Aytekin abimin bedeni olur sana,” dediğimde yutkundü.

“Yüzmeyeceğim, giyinmeme gerek yok.”

“Ben yüzeceğim, sen de yanımda olacaksın,” dedim alması için zorlarken.

En sonunda pes ederek şortu aldı. Ben de odama geçip kırmızı bir bikini giydim, bunu daha önce sadece bir kere giymiştim. Gittiğimiz bir havuz partisinde, bir çocuk bana yürüyünce Aytekin abim onu dövmüştü. Havuz hep kan olduğu için parti de yarım kalmıştı.

Kırmızı bikiniyi giyinip güneş kremimi alarak aşağı indiğimde Kılıç da abimin siyah deniz şortunu giyinmiş ve yarı çıplak şekilde havuzun kenarında dikiliyordu.

Kılıç beni fark ettiğinde bakışları uzun süre kırmızı bikiniimde ve vücudumda gezindi. Şezlonga uzanırken güneş kremimi sürmeye başlamıştım.

“Kılıç!” Seslenişimle yanıma gelmesi saniyeler sürmüştü. Güneş kremi ona uzattım. “Sırtıma sürer misin?” Güneş yüzünden tek gözümü kapatmak zorunda kalmıştım.

“Sürerim, İnci Hanım,” dedi nefesini vererek. Ben şezlongda öne kayarken o da arkama geçip oturdu.

O koca eli sırtımda gezinirken gözlerimi yumdum, tenimi okşaya okşaya sürüyordu. “Hmm, çok iyi. Bana en kısa sürede yine masaj yapman lazım.” Ben konuşurken sessizdi.

Ceren Melek

Yüzünü görmek için omzumun üstünden ona baktığımda kısık gözlerle beni izlediğini gördüm. Aldığı sık nefesler ve koyu gözlerinde ne kadar etkilendiğini çok net görebiliyordum.

Ona gülümsediğimde bakışları bu sefer yüzüme çıktı. Eliyle de tenimi yağurmaya devam ediyordu.

Mırıldanarak kendimi onun ellerine bıraktığımda nefesini sabırla verdi. “Biraz daha inlerseniz dayanamayacağım, İnci Hanım.” Sözleriyle kıkırdadım.

“İnlemiyorum ki mırıldanıyorum, inlemem için bana büyük zevkler vermek gerekli,” dedim boynumu arkaya doğru atarken.

Bu hareketim başımın göğsüne yaslanmasına neden oldu, güneş kremi tenime sürerken bu sefer eli boğazıma çıktı. Bana yukarıdan bakarken boynumu hafif hafif okşuyordu.

Bir kez daha mırıldandım gözlerimi kapatarak. “Sen çok tehlikeli bir adamsın, Kılıç.” Sözlerime tepki vermedi. Artık bir eli boğazımdayken diğeri sırtımda değil, yavaş yavaş güneş kremi sürmüş gibi karnımda geziniyordu.

Güneş kremi sürmekten çok daha fazlasını yaptığı kesindi.

“Gün boyunca burada, bana güneş kremi sürmen için uzanabilirim,” dedim kısık sesle.

Kılıç bir süre hareketsiz kaldı, tenimi biraz daha okşarken artık onun da dayanamadığını iyi biliyordum. Boğazını temizledi ve ellerini bedenimden çekerek doğruldu.

“Bu kadar yeterli sanırım.” Benden uzaklaştı.

O tamamen kalktığında oflayarak biraz uzandım. “Ben de sana sürebilirim,” dedim hemen fırsatı kaçırmayarak.

Gerek yok diyeceğini ya da geçiştireceğini sandım ama başını belli belirsiz sallayarak oanyladı. Bu sefer o önüme oturduğunda güneş kremi bolca elime sıktım. O kaslı sırtını okşarken inanılmaz keyif alıyordum.

Tam on dakika boyunca ona güneş kremi sürerken hiç sesi çıkmıyordu. Sonunda arkasından kalktım, o otururken önünde durdum.

Kırık İnci

Beni meraklı gözlerle izlerken bir bacağına oturdum. Önce göğsüne sonra da yüzüne ve boynuna sürerken nefes alıp verişleri hızlanmıştı.

“Böyle olmuyor ki,” diyerek iki bacağına yerleştim.

“İnci Hanım,” dedi uyaran bir tonda.

“Hmm?” Mırıldanarak iki elimle güzel yüzünü okşarken gözleri kısılmıştı.

“Yeterli bence,” dese de dilimle cık sesi çıkarıp göğsünü okşamaya devam ettim.

“Düşeceğim ya,” diyerek biraz daha yukarı çektim kendimi.

Kasıklarının üstünde oturduğumda altımdaki sertliğini çok net hissediyordum.

Başı geriye düşerken nefesini sesli şekilde verdi. Açığa çıkan boynuna iki elimle ağır ağır kremi sürerken bedenimi de ona bastırıyor ve sanki ulaşmaya çalışıyormuş gibi yaparken kasıklarına sürtünüyordum.

Baklavalara sürerken artık dayanmaya takati kalmamıştı. Eli belime giderken beni kendisine biraz daha çekti.

“Bitti,” dedim gülümseyerek.

“Biraz daha hareket ederseniz ikimiz de biteceğiz,” dedi sabırla.

Bu sözle kendimi bir kez daha, bu sefer daha sert şekilde kasıklarına sürttüm.

Altdudağıma ısırp başımı geriye doğru attığımda eli boynuma gitti. Beni boynumdan sertçe tutup kendisine çekti. Dudakları açıkta kalan boynuma değerken vücudum onun dokunuşlarıyla titriyordu.

Dudakları sıcacık ve yumuşacıktı. O dudaklarının tadını merak ediyordum.

Dudaklarını boynuma doğru sürerken yavaşça yukarı çıkıyordu ki çeneme geldiğinde kucağından kalktım. “Çok sıcakladım, yüzmem lazım,” dediğimde şaşkınca beni izliyordu.

Kendimi havuzun serin suyuna bırakırken içimdeki yangının hiçbir şekilde dinmeyeceğini biliyordum.

Ceren Melek

Bir süre yüzdüm, Kılıç şezlongda oturup beni izlemeye devam ediyordu. Ona öpücük attığımda güldü.

Kendi rızasıyla benimle yüzmeyeceği belliydi. Olaya yine kurnazca el atmam gerekiyordu.

Birden çılgılık attım. “Ayağıma kramp girdi!” Kılıç’ın suya atlayıp yanıma yüzmesi bir dakika bile sürmedi.

Sonsuzluk havuzuydu, denizle bütün gibi duruyordu ve ben de havuzun en ucundaydım.

Kılıç yanıma gelip belimden tutarak beni kendisine çekti, eli bacağıma giderken sözde kramp girmiş ayağımla okşamaya başladı.

İnleyerek sırtımı havuzun duvarına yasladım. “Çok acıdı,” derken sudan ıslanmış tenini, kirpiklerinden düşen damlaların güzel yüzünden kayışını izliyordum.

“İyi misiniz?” Sorusuyla başımı iki yana salladım.

“İyi ki buradaydın, yoksa boğulacaktım. Sen var ya, benim hayatımın kahramanısın!” Konuşurken bacaklarımı beline, kollarımı da boynuna doladım.

Eli belime giderek yerimi sağlamlaştırdı. Beni uzun uzun izlerken ona gülümsüyordum.

“Ani bir hareket mi yaptınız?” dediğinde altdudağımla sarkıttım.

“Bilmem, anlamadım ki. Canım çok yandı,” dedim abarta abartı konuşarak.

“Yine geçer mi? Öpersem?” dedi kısık sesle.

“Hmm... Ama bu sefer farklı bir öpücük olması lazım çünkü canım çok yandı,” dedim cilveli cilveli, dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım.

Nefesi dudaklarıma çarptı, gözleri kısılırken artık dudaklarıma atılmamak için sabrı kalmamıştı.

Sorun şu ki benim de hiç sabrım kalmamıştı.

Dudakları dudaklarıma kapanacağı sırada bakışları arkadaki bir noktaya takıldı, kaşları çatılırken gerilmişti.

“Off, yine ne oldu ya!”

Kırık İnci

“Biri bizi izliyor, İnci Hanım,” dedi. Neredeyse beni öpecek olmasına rağmen hanım demeyi ihmal etmemiştir.

“Ee, ne olmuş? Öp artık adam, sonra üstüne atlayacağım, benim adım sapığa çıkacak.”

Sözlerim onu keyiflendirmediydi. Tam baktığı noktaya bakmak için başımı çevirecektim ki çenemden tutarak bakmamı engelledi.

“Gördüğümüz belli olmasın,” dedi ama dudaklarını çeneme bastırdı. Çeneme bıraktığı öpücük bile tüm vücudumu uyarmış, onu bu kadar çok istemek artık sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

Hâlâ ayağımda kramp olduğunu düşündüğü için çıkana kadar beni kucağından indirmediydi. Hatta öyle ki havuzun geniş merdivenlerinden çıkarken bile bedenimi bırakmamıştı.

Çıktığımızda da bırakmadı, evin içine girip beni koltuğa bırakacakken ıslak bedenlerimizden akan sular her tarafı ıslatmıştı. Onu da kendimle birlikte çektiğimde eli koltuğun kenarına gitti.

Bu sefer çenemin altını öptü. “Asıl siz çok tehlikeli bir kadınsınız,” dedi kısık sesle.

“Seni sertleştirdiğim için mi?” dedim gülümseyerek.

“Siktir!” dedi ve gözlerini sıkı sıkı yumdu.

Tam bana doğru atılacaktı ki onu göğsünden tutarak dururdum. “Havuz keyfim senin yüzünden yarıda kesildi. Neyse, daha bir sürü işim var. Hazırlanıp eve geçeceğim.”

Ayağa kalkıp yürüdüğümde bakışları sözde kramp girmiş olan ayağıma takıldı. “İyileşti ya, ondan. Çenemi öpmen bile işe yaradı, demek başka yerlerimi öpsen neler olacak.” Bu sefer şaka demedim ve hızla yukarı çıktım.

Kısa bir duş alıp kendime gelmeye çalıştım. Çıktığımda üstüme beyaz, kolları ipli bir crop giyindim. Dantelli mini etek ve uzun çizmelerimle iyi görünüyordum. Bu sıcakta çizme alakasız dursa da atıma binmek istiyordum, o yüzden eteğim de şortluydu. Saçlarımı yine hep olduğu gibi kabartmış, biraz da makyaj yapmıştım. Aşağı indiğimde Kılıç da üstünü değiştirmişti ama her zaman olduğu gibi

Ceren Melek

siyah takım giyinmemiştir. Siyah kumaş bir pantolon, üstüne de beyaz renkli, keten bir gömlek giyinmiş salonda bekliyordu.

Bu sefer koltukta oturmuyordu, ellerini ceplerine sokmuş, gözlerini karşısındaki duvara dikmişti. O duvarda ailecek çekilmiş bir sürü fotoğrafımız vardı.

“Çıkalım,” dediğimde irkildi, bakışlarını duvardan zorlukla ayırarak bana baktı.

“Çıkalım,” dedi yine beni uzun uzun süzerken.

Yavaş yavaş yürüyüp büyük malikâneye varana kadar ikimiz de hiç konuşmamıştık. Ona yürümemem bile onu şaşırtmıştı.

“Ben burada olacağım, İnci Hanım, bir sıkıntı olursa arayın lütfen,” dedi Kılıç, diğer korumaların yanında durdu.

Ahmet amca özellikle bu mülkte korumaların etrafta çok gezinmesini sevmiyordu.

“Biliyorum ki.”

“Neyi biliyorsunuz?” dedi çatılan kaşlarıyla.

“Ne olursa olsun yanımda olacağını ve bu kaslı kollarıyla beni koruyacağını,” dedim ona gülümseyerek.

Bakışları ağırlaşırken sessiz kaldı. Birinin görmesini umursamadan uzandım ve yanağına uzun bir öpücük bıraktım.

“İyi ki varsın, koruyucu meleğim.” Yüz ifadesini izlemeden arkamı döndüm ve hızla yanından uzaklaştım.

Malikâne sabah olduğu gibi çok kalabalıktı. Bir kısmı bahçede, bir kısmı evdelerdi, etrafta da kuzenlerin çocukları dolaşıp duruyordu. Sesleri bir kesilmiyordu.

Cemil, Melis, Aliye, Cenk ve Adnan amcamın kızı Hülya şaraplarını yudumlarken keyifle sohbet ediyorlardı.

Yanlarına ulaştığımda keyifli sohbetleri kesilmişti. “Nereye kayboldun?” diye sordu Aliye merakla ama ona cevap vermedim.

“Birazdan bizim otele geçeceğiz. Oyun falan oynarız, gel sen de,” dedi Cemil ondan beklenmeyecek kadar misafirperver şekilde.

Kırık İnci

“Benim oteli mi diyorsun?” Keyifli sorumla hepsinin suratı düştü.

“Onun yarısı babama ait,” dedi Cemil çenesini sıkarken.

“Yüzde otuz beş,” dedim gülümseyerek. “Olur, gelirim. Ne zamandır pokerde canınıza okumuyorum.” Yanlarında çok fazla oturmayıp bir ara halalarımın yanına geçtim. Onlara da biraz laf soktuktan sonra içeri geçtim.

İçerisi sessizdi, amcalarım ortada yoktu. Üst kata, Ahmet amcamın çalışma odasının olduğu tarafa ilerledim. Ayakkabım zeminde ses çıkarmasın diye yavaş yavaş yürürken duyduğum seslerle durdum.

Ahmet amcanın çalışma odasından sesler geliyordu, kapı kapalı olduğu için tüm sesler çok boğuktu ve onları daha iyi duymak için kapıya biraz daha yaklaştım.

“Galip her şeyi eline yüzüne bulaştırdı!”

“Bu işin böyle olacağı belliydi.”

“O istiridye ve anahtar bulunmazsa hepimizin sonu gelir.”

Üç amcam da içerideydi, hararetli şekilde tartışıyorlardı.

“Kırahanlı parmağı var bu işin içinde.”

“Anahtarın peşinde olan bizdik!” diye bağırdı Adnan amcam.

“Sessiz ol,” dedi Ahmet amca da.

“Asıl her şeyi batıran biziz! Şimdi sonuçlarını çekeceğiz,” dedi ortanca olan Sabri amcam.

“Her şey Galip’in suçu, istediğimizde anahtarı bize verseydi bunlar yaşanmayacaktı.”

Dolaplar dönüyordu, yılanlar ölmüyordu, meleklerin kanatları koparılmıştı, şeytanlar etrafta cirit atıyordu.

Benim ailemin katili bir kişi değildi, iki kişi de değildi. Onlar çirkin bir kalabalığın içinde ailemi kurban etmişlerdi.

Kimse masum değildi ama ben de masumiyet timsali değildim.

Düşmanlar her yerde olsa da en büyüğü içimizdeydi.

Oradan sessizce ayrılırken her ipucunu birleştirmeye çalıştığım zihnim, o ipuçlarının çirkin yüzleri yüzünden kanıyordu. Hayır, aslında kanamıyor, sadece mide bulandırıyordu.

Ceren Melek

Savaş çanları çoktan çalmıştı ama onların duymadıkları bir çan daha vardı, o da masumiyet yakarılarıydı.

Bu savaşta kimse masum kalmayacaktı.

Evden çıktım, arka bahçeden kimseye görünmeden giderken korumaların olduğu tarafa çıkmamıştım. Patika yolda uzun topuklularıyla hızlı hızlı yürürken sonunda güzel atım Rüzgâr'ın yanına ulaşmıştım. Kılıç'ı birkaç kez aradım ama cevap vermedi.

Seyis, atımı benim için hazırlarken güzel rüylerini okşayarak güç bulmaya çalıştım.

Rüzgâr'a bindiğimde hızla ormana doğru ilerledim. Geçen gittiğim tarafa doğru bu sefer çok daha kısa sürede ilerlemiştim.

Altınsoy ailesine ait olan toprakları çoktan geçmiştim.

Kırahanlı topraklarındaydım.

Etraf sessizdi, Kırahanlı topraklarında bir süre ilerlerken karşıma kimse çıkmamıştı.

Altınsoy malikânesini aratmayacak bir malikâneye yaklaştığımda hızımı düşürdüm. Hâlâ kimse beni durdurmamıştı.

Rüzgâr'ın üstünden malikâneye yaklaşıp kadar inmedim. En sonunda karşıma takım elbiseli iki adam çıktı.

“Kimsiniz?”

“Buraya nasıl geldiniz?”

“İnci Altınsoy, Arslan Kırahanlı'yı görmeye geldim,” dediğimde iki adam da birbirlerine baktılar.

“Burası özel mülk, izinsiz giremezsiniz.” Onlar konuşurken hâlâ atımdan, fazla yukarıdan onları izliyordum.

“Ben istediğim her yere girerim,” dedim ve Rüzgâr'la birlikte üstlerinden geçecekken ikisi de korkarak iki yana atıldılar kendilerini.

Verandaya gelene kadar devam ettiğimde başka korumalar da gelmişti, silahları vardı.

Atımdan inerken bana silah doğrultan adama döndüm. “Ben gelene kadar ona iyi bak, kaçarsa kötü olur,” dediğimde bir ata bir de bana baktı.

Kırık İnci

Üzerime doğrultulan silahları umursamadan, evin beyaz mermer merdivenlerinden beyaz eteğimle seke seke çıkarken çoğu meraklı göz üstümdeydi.

Evin kapısında durduğumda genç bir kız açtı kapıyı, benim yaşlarımdaydı. Beni gördüğünde gözleri irileşti, beni tanıdığı kesindi. Benim de gözüm bir yerden ısıyordu ama emin değildim.

"Merhaba. Arslan Kırahanlı'yı çağırır mısın?"

"Burada değil," dedi kız yutkunarak.

"Onu hemen çağır," dediğimde kızın kaşları çatıldı.

"Sen kim oluyorsun da gelip buraya emir veriyorsun?" dedi sinirlenmeye başlarken.

"İnci Altınsoy oluyorum, tanımıyor musun? Şaşırtıcı, namımı duymayan yoktur ama en çok abin sever."

Sözlerimle gözleri irileşti, evet, bu kız da benim kadar olmasa da cemiyette birkaç kez adı geçmiş bir isimdi. Adını hatırlamıyordum, o zamanlar Kırahanlı soyadı benim için bir anlam ifade etmediği için unutmuş gitmiştim. Hatta kardeşi olduğundan da emin değildim.

Ben oltaya yem atmıştım sadece, küçük Kırahanlı da oltaya hemen gelmişti.

Bu sırada kızın olduğu kapının ardından kalın bir erkek sesi geldi.

"Beni mi arıyordun?"

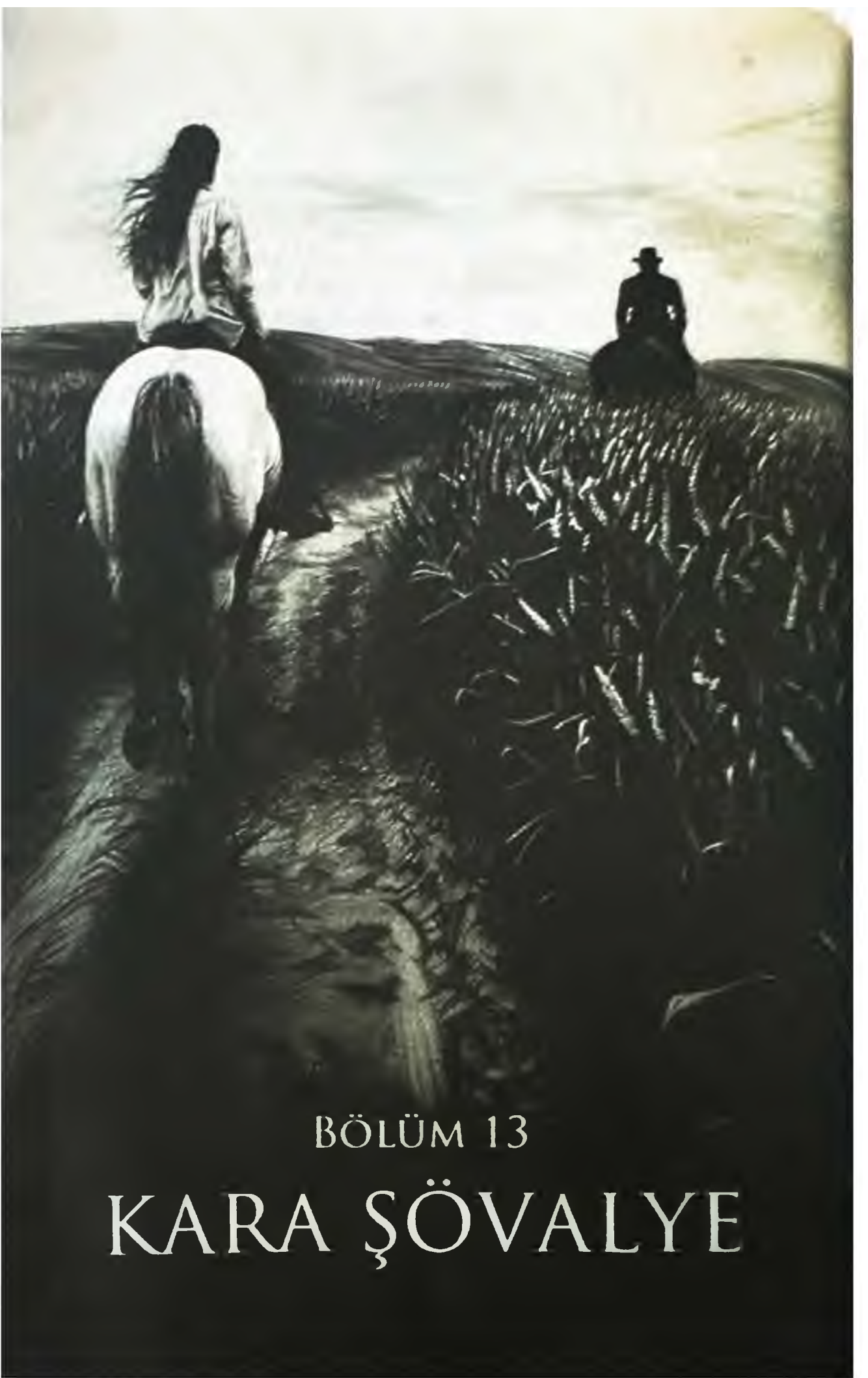
Kapı tamamen açıldığında karşımdaki adamı inceledim.

Savaş çanları artık kulaklarımı tıkayamayacağım kadar yakınımdaydı.

Peki gerçek neydi?

Gerçek kimdi?

İnci tanesi gerçekten çakıtaşlarının arasına mı düşmüştü, yoksa o çakıtaşları sadece inci tanesinin güzelliğini kanıtlaması için kurulmuş bir komplo muydu?

BÖLÜM 13

KARA ŞÖVALYE

KARA ŞÖVALYE

Olan biteni izliyordum, sadece izliyordum. Belki de izlediğimi gösteriyordum. Etrafımda kopan fırtınaların arasında, tüm karanlığa inat bir şeyleri görüyordum. İzlemiyordum aslında, görüyordum. Sadece görmekle de kalmıyordum ama onlar öyle olduğunu sanmaya devam edebilirdi.

Aptal olmak kötü müydü? Peki yeri geldiğinde aptal olmak?

Beni bu dünyada gerçekten tanıyan sadece üç kişi vardı. Annem bana kimseye güvenmemeyi, babam bana dik durmayı, abim de yürümeyi öğretmişti. Ben onların yetiştirdikleri kızdım. Üçü de bana her koşulda güvenirdi çünkü sadece onlar tanırdı beni.

Artık bana güvenen kimse kalmamıştı, artık bana bir şeyler öğretecek kimse de kalmamıştı. Zaten kimsenin güvenebileceği biri değildim çünkü artık her şeyi öğrenmiştim.

Hiç kimsem kalmadığı gün tanışmıştım güçsüzlükle, güçsüz kaldığım o yerde güçlü kalmayı öğrenmiştim çünkü ben güçlü olmazsam bana güç verecek kimse yoktu.

Karşımdaki koyu kumral, esmere yakın adamı inceliyor, onu daha önce gördüğümü biliyordum. Siyaha dönük saçları güneşten mi açılmıştı, koyu teni yanmaktan mı bu kadar koyulaşmıştı, emin değildim ama yakın zamanda görmediğim bir adam olsa da yine bana tanıdık gelirdi.

Bu adam geçen Kıbrıs'a geldiğimde Rüzgâr'la ormanda gezerken karşılaştığım adamdı.

"Sen Arslan Kırahanlı mısın?" Sorumla kaşları çatıldı.

Uzun boyu, kaslı vücudu ve kardeşinin yanındaki güçlü duruşuyla karşısındakine korku verebilecek bir adamdı. Bir eli cetrinde, yüzünde hafif alaycı bir ifadeyle beni inceliyordu.

“Kendisi abim olur, ben Asaf Kırahanlı. Sen kimsin?” Demek kardeşiydi.

“Kim olduğumu biliyorsunuz. O abine söyle. Ya korkaklığı bırakıp karşıma çıksın ya da siktir olup gitsin.” Her kelimemde kaşları biraz daha çatılırken elini kardeşinin omzuna koydu.

“Sen içeri geç, bir tanem.” Genç kız abisinin sözünü ikiletmeden içeri girdi.

Bu tavrı bana Aytekin abimi hatırlatırken derin bir nefes alarak bu düşünceden hızla uzaklaşmaya çalıştım.

“Beni içeride ağırlamayacak mısınız? Demek Kırahanlı ailesi korkak olduğu kadar kaba da.” Sözlerimle gerilirken o gerginliği bana yansıtmamaya çalıştı.

“Bir Altınsoy’u evimde ağırlamak bir yana, ahırında bile ağırlamam ben.” Bu sefer ona alayla bakan ben oldum.

“Yazık.”

“Yazık olan ne?” derken siyaha çalan koyu kahve gözleri üstümde geziniyordu ve gerginliğini gizleyemiyordu.

“Abin bana takana kadar sizin soyadınızı bile bilmiyordum ama siz büyük hayranımmışsınız. Gerçi abinin notlarından anlamam gerekiyordu.” Konuşurken rahat tavrım, kollarımı göğsümün altında birleştirip ona attığım alaylı bakışlar onu biraz daha gerdi.

“Eğer senin yerinde olsam buradan hemen giderdim,” dedi tehditkâr şekilde.

“Eğer senin yerinde olsam abimi uyarırdım. Nasıl bir belayla uğraştığından hiç haberi yok.” Bu söylediklerim onu güldürdü. Gülmeye devam edebilirdi.

Son gülen ben olacaktım.

“Abim burada değil ama olsa da seninle uğraşacağını sanmıyorum.”

Kırık İnci

“Benden ne istiyorsunuz? Şirket yönetimi ve miras bende olduğu için mi abinin bu oyunları? Nefretiniz neden?”

“Hemen çık bu araziden, Altınsoy,” dedi soyadımı tükürürmüş gibi söylerken.

Altınsoy adını taşıyan çok onurlu insanlar olmayabilirdi ama bu isim bana babamdan kalmıştı ve onun gibi onurluydu. Ben de bu soyadını bir şan gibi ömrümün sonuna kadar taşımaktan hiç rahatsız olmayacaktım.

“Çıkmazsam ne olacak?”

“En son bunu diyen bir Altınsoy’un kanı hâlâ verandanın mermerinde sanki,” dedi verandanın beyaz ve temiz mermerini incelemiş gibi yaparken.

“Ailemin ölümünde parmağınız var,” dediğimde gülmeye devam etti.

“Kızım sen cidden hiçbir halt bilmiyorsun, bir Altınsoy olduğun için aptallığına şaşırmayacağım.”

“Evet, bilmiyorum ama öğreneceğim. Abini de uyar, bu gidişle bana âşık olacak.” Sözlerimle keyifli bir ifadeyle kapının pervazına yasladı sol omzunu.

“Abim var ya, bırak bir Altınsoy’a âşık olmayı...” Devam etmedi, onu kesen durduran şey sanki ortada çok komik bir şey varmış gibi gülmesi oldu.

“Hareketleri bana aksini düşündürtüyor, bence benden bayağı etkileniyor. Bu işime gelir, Kırahanlı ama abini uyar, ben onun baş edebileceği bir kadın değilim.” Sözlerim onu gittikçe daha da eğlendiriyordu.

“Şımarık ve aptal birisin, abimin seninle işi olmaz. Kendisi zeki ve güçlü kadınları tercih eder. Bu kadar araştırdığına göre abim de daha kendisini göstermeden ilgini epey bir çekmiş gibi.”

Dudaklarımda alaycı bir gülüş oluştu. “Sanırım abini pek tanımıyorsun.” Bunu o kadar kendimden emin söylemişim ki o eğlenen ifadesi kısa bir anlığına dağılıyormuş gibi oldu. “Bu son uyarım! Abin hemen bugün bu oyunu bitirmezse yapacaklarımdan

Ceren Melek

ben sorumlu değilim.” Artık daha ciddi duruyordu. “Eğer hemen bir saat içinde karşıma çıkmazsa, korkaklığı bırakmazsa, ben de korkak bir adama hiç acımayacağım.”

Bunlar son sözlerim olmuştu, düşman topraklarında daha fazla durmak istemediğimi biliyordum.

Verandadan hızla inip atıma ulaştım, düşmanın askerlerinden biri atımı tutuyordu. Rüzgâr’ın üstüne binip karşımdaki büyük malikâneye son bir bakış attım.

İçimde katlanarak artan öfkenin sebebini tam olarak bilmiyordum ama sözlerimden daha büyük şeyler yapacağımı biliyordum.

Bu benim suçum değildi, ben aslında herkese uyarımı yapmış ve son şanslarını vermiştim. Gerçi ailemi benden alanlara değil son bir şans vermek, karşımda yansalar ateşlerine odun atardım.

Arkamı dönüp hızla malikânedan uzaklaştım ama geldiğim yöne dönmüyordum.

Rüzgâr sanki öfkemi ve acımı hissediyormuş gibi koşturuyordu. Onun hızıyla hafif hafif zıplarken saçlarım da yüzüme vuran şiddetli rüzgârla geriye doğru savruluyordu.

Rüzgâr dakikalarca koştu, bir an onu yavaşlatmayı düşündüm ama sanki o benden daha öfkeliydi. Kumsala vardığımızda kumlar onu yavaşlatır sansam da öyle olmadı.

Denizin kıyısına giderken Rüzgâr’ın ayaklarına suyun dalgaları ara ara vuruyordu. O kadar hızlı koşuyordu ki ıslak kuma nalları hiç batmıyor, sadece iz bırakıyordu.

Eyerini sıkı sıkı tutarken gözlerimi kısa bir anlığına kapattım. Bu hissi çok özlemiştim.

Ne kadar süre gözlerimi kapalı tuttum bilmiyordum ama gözlerimi açtığımda bize doğru koşan başka bir at daha gördüm. Çok uzaktan, sahilin öbür ucundan geliyordu.

Tek görebildiğim şey atın siyah oluşu ve üzerinde birinin olmasıydı. Gözlerimi kısarak daha iyi görmeye çalışsam da uzaklık buna müsaade etmiyordu.

Kırık İnci

Aramızdaki mesafe biraz olsun azaldığında, atın üzerindeki kişinin de siyah giyinmiş olduğunu gördüm, vücut hatları da yavaştan belirginleşmeye başlamıştı.

Biraz daha yaklaştığında siyah atın üzerinde simsiyah giyinmiş kişinin korumam Kılıç olduğunu anlamam uzun sürmedi.

O siyah asil atın üstünde bana doğru gelirken Rüzgâr da hiç hızını kesmiyor, onlara doğru koşuyordu.

Daha da yaklaştığımızda benim saçlarımı savuran havanın onun da üstündeki keten siyah gömleği savurduğunu, o damarlı ellerinin eyeri sıkı sıkı tuttuğunu görmem çok kısa sürdü.

Birbirimize yaklaştığımızda atlar yavaşlamaya başladı. Rüzgâr biraz vahşi bir attı ve yabancı atlardan nefret ederdi. Ancak yaklaştıkça ben Rüzgâr'a komut vermeden o kendiliğinden usulca yavaşlamaya başlamıştı.

En sonunda karşılıklı durduğumuzda sanki atın üzerinde değil de kendimiz koşuyormuş gibi ikimiz de nefes nefeseydik.

Bir süre ikimiz de hiç konuşmadan birbirimizi izlerken yaşadığımız bu an bir film sahnesi gibi canlandı gözümde. Ancak bir kurguda değildik, o da beyaz atlı prens değildi. Ondan olsa olsa kara şövalye olurdu.

"Sizi arıyordum, İnci Hanım," dedi Kılıç bana doğru seslenerek.

Rüzgâr karşısındaki siyah atı incelerken ben de atın üzerindeki adamı inceliyordum. Rüzgâr başını hafifçe eğip karşısındaki siyah ata kendini sürtünce şaşkınlığım katlanarak arttı.

"Beni nasıl buldun?" dedim bakışlarımı yine Kılıç'a çevirmeye çalışarak.

"İnci Hanım, ben sizi hep bulurum," dedi o koyu gözleriyle beni uzun uzun süzerken.

"Bu atı da nereden buldun?"

"Ahırdan aldım," dedi hızla cevap vererek.

"Böyle bir atı daha önce hiç görmemiştim, neyse." Nefesimi verdim. "Sen üstünü mü değiştirdin?" Sorumla başını salladı.

Çeren Melek

“Yigit üstüme kustu.” Sözleriyle güldüm. “Siz nereye gidiyorsunuz böyle?” Rüzgâr’ı ve beni gözleriyle işaret etti.

“Bilmem, kaçmak istedim,” dedim dürüstçe omuz silkerek.

“Kimden?”

“Kendimden.” Yorgunca verdim nefesimi.

“Geldiğiniz yön sizin arazinin dışı gibi görünüyor,” dedi beni süzmeye devam ederken.

“Altınsoy arazisinden çıkamam diye bir kural mı var?” Sorumla sessiz kaldı. Yüzümü uzunca seyretmeye devam ettiğinde hâlâ iki zır renk atın üstünde birbirimize bakıyorduk.

En sonunda tekrar konuştum. “Bana söylemek istediğin bir şey mi var?” Sorumla afalladı.

Bakışlarını ilk defa benden ayırıp önce arkamdaki bir noktaya, sonra da ucu bucağı olmayan denize çevirdi. Âdemelması yavaşça hareketlenirken derince yutkundu.

Konuşamadığı kelimelerin esiri oldu, belki de bu kara şövalyeye çok yabancı bir savaştı.

“Sadece dikkatli olun diyecektim,” dedi konuşabildiğinde. “Lütfen bana haber vermeden birden uzaklaşmayın, o zaman sizi koruyamam.”

“Haklısın, zaten ben de yakışıklı korumam olmadan sıkılıyorum,” dedim ve sonunda Rüzgâr karşısındaki atla cilveleşmeyi kestiğinde bu sefer kumsalda ağır ağır ilerlemeye başladım.

Kılıç da o simsiyah atıyla yanımda ağır ağır ilerliyordu. Güneşin son ışıkları üstümüze uğrarken sahilde sakinleştirici bir dinginlik vardı.

Çünkü doğa, kıyameti en erken sezendi.

Peki kıyamet neydi?

Bilinenler miydi? Yoksa bilinenleri kullanmayı bilmek miydi?

Kıyamet aslında kimdi?

Düşman gibi gözüken miydi?

Kırık İnce

Yoksa bir çift güzel gözün arkasına saklanan bir ihanet miydi?

“İyi bir biniciymişsin,” dedim ona yan yan bakarken. Kumsalda, arkasında sonsuzluğa uzanmış gibi duran denizle, güneşin son kızıl ışıklarının vurduğu simsiyah gözleriyle ve savrulan keten gömleğiyle izlenmeye değer bir manzaraydı.

“Buna erken karar verdiniz,” derken doğrudan bana bakıyordu.

“Bana da binsene,” dediğimde güldü. Altdudağını ağzının içine yuvarlarken daha çok gülmemek için kendisini tutuyordu.

“O atın üstünde hafif hafif zıplarken sizi gördüğüm için sanırım sizden tam aksini isteyebilirim.” Sözleriyle kükürdükten bakışları dudaklarına kaydı bu sefer.

“İstemezsen şerefsizsin,” dedim kısık sesle ama bunu o kadar kısık söylemişim ki duymamıştı.

“Efendim?” dedi anlamamış şekilde.

“Lütfen dersin söylerim,” dedim cilveli şekilde omzumun silke-

rek.

“Lütfen.” Beyaz dişlerini göstererek gülümsedi.

“Ah...” Birden düşecekmiş gibi öne doğru eğildim. Kılıç düşmem için hızla kolunu bana doğru uzattı ama bu sırada çok hızlı atıldığı için az kalsın o düşecekti.

Kahkaha atarak doğruldum ve Rüzgâr'ın eyerini oynatarak tüylerini okşadım. O da hemen bu uyarımı anladı ve koşmaya başladı.

Rüzgâr dörtmala koşarken omzumun üstünden Kılıç'a baktım. Bir süre atın üstünde denge kurmaya çalıştı, sonra da gözleri hırsla kısıldı.

Ben Rüzgâr'la at yarışlarındaki en hızlıları aratmayacak şekilde ilerlerken Kılıç'ın bana yetişemeyeceğine emindim.

Ancak omzumun üstünden bir kez daha baktığımda, aramızdaki mesafeyi neredeyse kapattığını fark ettim.

“Beni sakın küçük düşürme, Rüzgâr!” Bağırışımla Rüzgâr biraz daha hızlanırken kumsalda ben önde, Kılıç arkamda yarışircasına koşturuyorduk.

Ceren Melek

Rüzgâr'ı yormak istemediğim için yavaşlamak istedim çünkü onun canı benim hırısından çok daha önemliydi. Ancak bu sefer Rüzgâr durmadı.

Kumsaldan ayrılıp orman yola girdiğimizde hâlâ ben öndeydim ama birden Kılıç'ı kaybettim. Görünürde yoktu, yine de Rüzgâr'la ilerlemeye devam ettim.

Altınsoy malikânesine geldiğimde Kılıç'ı çoktan malikâneye gelmiş ve hatta siyah ata yaslanmış şekilde bulmuştum.

Kollarını göğsünün altında birleştirmiş, siyah atına yaslanmış ve bir bacağına diğerinin önüne atmıştı. Elinde bir tek elması eksikken fantastik kitaplardan fırlamış o yakışıklı kahramanlara benziyordu.

“Sen nasıl benden önce geldin ya?” dedim yorgunca. Rüzgâr'ı daha fazla yormak istemeyerek üstünden inmek için bacağımı attım.

Bu sırada Kılıç bana yardım etmek için çoktan yanıma ulaşmıştı. İnebilecekken tutunmadım, bir bacağımı boşluğa bıraktım.

Kılıç beni havada yakalayıp sıkı sıkı sardı. “Beni yine kurtardın,” dedim gülümseyerek. Bir elim ensesine giderken bakışları kısılmıştı.

“Her düştüğünüzde yanında olacağım,” dedi kısılan sesiyle.

Gözlerimi kırıştırdım. “Beni her seferinde tutacak mısın?”

“Gerekirse,” dedi nefesi dudaklarıma çarparken.

“Sen benim güçlü korumamsın, elbette beni tutacaksın. Hayatıma ilk girdiğin andan beri bunu yapıyorsun zaten.” Bakışları kısılırken dudaklarımı ona biraz daha yaklaştırdım.

Tam dudağıyla yanağı arasındaki o boşluğa bir öpücük bırakırken beni tutuşu sıkılaştı.

Bu sırada atlar birbirine yanaşarak, resmen koklaşarak yanımdan uzaklaşıyorlardı. Kılıç bakışlarını güzel gözlerimden ayırabildiğinde bunu fark etti. Beni yavaşça vücudumdaki elleri tenimi okşayarak bıraktı.

Kırık İnci

“Siz içeri geçin, ben de bu yaramazları yerlerine götüreyim,” dediğinde başımı salladım.

“Bir daha sana mesaj attığımda ya da aradığımda o telefonuna bak. Kılıç.” Uyarımla başını tekrar salladı, yanımdan zorlukla ayrılarak atların peşine düştüğünde ben de bahçeye girdim.

Malikâneye değil, bize ait olan eve yürürken aklımda sürekli fısıldaşan o sesleri susturmaya çalıştım. Yeri geldiğinde konuşmaları iyiydi, yeri geldiğinde ise zehirdi.

Eve vardığımda siyah, üst kısmında küçük kırmızı çiçekleri olan straplez mini elbisemi giyindim. Kırmızı uzun topuklu bir çift ayakkabı da seçip saçlarımı hep olduğu gibi kabarttım. Hafif bir makyaj yaptığımda hazırdım.

Tüm hazırlanmam bir saat sürmemişti. Malikâneye döndüğümde yine Altınsoy ailesinin tüm fertleri bahçedeki uzun masaya toplanmışlardı.

Ben de yerime yerleşmeden önce Yiğit’in yanaklarını öpüp Sıla’ya bir bakış attım. Sıla’nın burada olmasını istemiyordum, zaten onun da burada olmak istemediğini biliyordum.

“Şirketi yönetmeye hâlâ kararlı mısınız?” Bunu soran elbette Cemil’di.

“Evet, senin kurnazlık yapmaya kararlı olduğun kadar hem de,” dedim gülümseyerek. Laf sokmam masadakileri huzursuzlaştırdı. Zaten son zamanlarda ne zaman yanlarına gelsem hepsinin gerildiklerinin farkındaydım.

“İnci çok haklı, oğlum. Onu desteklemeniz lazım,” dedi Cemil’in annesi. Normal şartlarda oğlunu el üstünde tutan, hatta oğlunu asalak gibi yetiştiren bir kadındı ama şimdi tüm miras bana kaldığı için şartlar hiç normal değildi. Cemil annesinin sözleriyle aklı bozulsaydı da belli etmemeye çalıştı.

“Evet, elbette hepimiz İnci’nin yanında olacağız. Zor günler atlatıyoruz ve ailemizin birliğine hep olduğundan daha çok ihtiyacımız var,” dedi Semih. Asla samimi olmadığını biliyordum ama o Cemil’den daha zeki ve kurnazdı.

Ceren Melek

Semih'in küçük veledi de gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Normalde çocukları severdim ama Semih nasıl bir gen aktarımı yaptıysa çocuk çocuk değil, küçük bir iblisti.

"Okulda hep senin hakkında konuşuyor arkadaşlarım, İnci abla, çok açık giyiniyormuşsun," dedi daha küçücük boyuyla.

"Sen okula başlayacak kadar büyüdüün mü, Mira?" dediğimde başını salladı. Hep annesi öğretiyordu bunları.

"Evet, seneye birinci sınıf olacağım hatta. Ama okulumdakiler sürekli senin yüzünden bana laf söylüyor. Bence ailemiz için davranışlarına dikkat etmelisin." Bu kız altı yaşında bile değildi! Sapsarı saçları ve yeşil gözleriyle sevimli gibi görünebilirdi ama bana artık bu canavar sevimli de gelmiyordu.

"O dilinle kimsenin sana laf sokacağını sanmıyorum, Mira. Ayrıca böyle olmaya devam edersen Aras sana asla bakmayacak." Aras âşık olduğu çocuktü.

"Anne bana ne dedi!" diye çığlık atarak ağlamaya başladığında ona dil çıkardım.

Bu hareketimle daha da kudururken kriz geçirmeye başladığı için annesiyle masayı terk etmek zorunda kaldılar. Ben bu kızın yirmili yaşlarını düşünemiyordum, ciddi anlamda iblis yetiştiriyorlardı!

Yiğit'in hoşuna gitmiş olacaktı ki ellerini birbirine çarparken iki dişile gülüyordu. "Ya hala senin gülüşünü yesin," dedim yine dayanamayıp onu kucağıma alırken.

"İnci'yle küçücük çocuklar bile anlaşıyor," diye laf soktu Melis.

"Biz onun anlaşılabileceğı biri bulduk," dedi Aliye sımsıkı topuz yaptığı saçlarıyla, kırmızı rujuyla gözüme aşırı itici geliyordu. Sevdığım şeyleri onlar yapınca itici geliyordu.

"Öyle mi?" dedi Adnan amcam ilgiyle.

"Evet, Timur, Koçakların oğlu. Yakında nişan düşünüyoruz." dedi Aliye hevesle.

Kırık İnci

“Babası harika bir adamdır, çok güzel olur,” dedi Ahmet amcam da hevesle. “Yarın çağırılım gelsin hatta. Bu çok yararlı bir birlikte-lik olur. Benim iznim de var.”

“Senin iznine ihtiyacım yok, Ahmet amca, ayrıca çok beğeni-yorsan kendine alabilirsin,” dediğimde onun da yüzü düştü.

“Saygısızlık yapma,” dedi Aliye gergince, o topuzla gergin ol-maması imkânsızdı zaten. Gerçi gerginliğinin bir diğer sebebi de yanında oturan nişanlısı olabilirdi.

Cenk oturduğumdan beri gözleriyle beni yiyordu. Normalde de çok süzerdi ama kızarık gözlerinden de belliydi ki bugün alkolü ka-çırmıştı. Masada büyük bir kalabalık olmasını umursamadan beni açık açık süzüyordu.

Aliye birkaç kez onun ilgisini çekmek için bir şeyler söylemişti ama Aliye konuşurken bile gözlerini üstümden çekmemişti.

“Peki şirkette nasıl bir yol izlemeyi planlıyorsun?” dedi küçük enişte de.

“O anca moda şovlarını izler,” dedi Hülya hemen.

“Evet, en azından seks partisi izlemiyorum,” dedim kısık sesle enseme ovalarken.

Rengi kıpkırmızı olurken gözleri şaşkınca irileşti. Evet, geçen yıl Ibiza’daki bir seks partisinden görüntüleri sızdırılmıştı. O anları hatırladıkça yine midem bulanmaya başlamıştı, yaşlı adam fantezisi vardı.

“Doyduk sanırım,” dedi kumarbaz enişte.

Bence laf yemeye doymuşlardı, ben daha tabağımı bile doldur-mamıştım.

Aral’ın çenesi sargıda olduğu için çok konuşamıyordu bu ak-şam.

“Arabalar hazır, bu gece çok eğlenceli olacak, harika oyuncular var,” dedi hevesle kumarbaz enişte.

Yemeğin geri kalanında da onlara laf sokmaya devam ettim. Sıla yorgun hissettiğinde, babamın evine götürdüm Yiğit’le birlikte.

Ceren Melek

Tabii bunu yaparken diğerlerine duyurmadım, kimseye güvenmiyordum.

Kılıç'a mesaj attım.

Canım sıkkın.

Bu sefer mesajım anında görüldü oldu.

Kim sıktı?

Canımı sıkana sıkar mısın?

Sadece sıkmakla kalmam.

Beni de sık sana

Şaka şaka.

Altınsoy ailesi. Sıla'yı bizim eve götürdüm ama güvenliklerinden endişeleniyorum. Ben diğerleriyle çıkacağım.

Sen yanlarında kalır mısın?

Mesaj atarken bir yandan da babamın evindeki gizli kamerayı yerleştirdim. Sıla'yı içeri aldıktan sonra güvenlik sistemini etkinleştirmiştim. Araziye biri girdiği an telefonum ötecekti. Ayrıca kameradan da izleyebilecektim.

Hallederim.

Ayrıca bensiz gitmeyi düşünmediniz herhalde?

Yakışıklı korumamın güçlü kollarından ayrılmak bana da zor gelecek.

Merak etmeyin.

Ayrılmazsınız.

Onunla olan mesajlaşmamı kapatıp bu sefer Arslan Kırahanlı'ya mesaj attım.

Kardeşlerinle tanıştım, onlar da senin kadar itici. Ayrıca korkak.

Kapının önüne geldiğimde çoğu araçlarla otele geçmişlerdi, sadece Cenk, Cemil, Bade ve en küçük enişte Vural vardı. Vural, benimle yaşıt olan kuzenimin eşiydi ama onda da her türlü pislik vardı. Melike'yle sırf sosyeteye girmek için evlenmişti, tıpkı Bade'nin Cemil'le bu sebeple evlenmesi gibi.

Kırık İnci

“Hayret, Aliye nasıl seni bıraktı?” dediğimde Cenk hemen ilgisini bana çevirdi.

“Kızlarla önden geçtiler.” Ayakta zor duruyordu. Atlas ve Aral da ortalıklarda yoktu.

Bade, Cemil, Vural ve iki kişi daha farklı bir araca geçtiklerinde Cenk’le tek kalmıştık. Kapının önünde yeni bir araç beklerken bakışları uzun uzun üstümde geziniyordu.

Gelen minibüsün arka koltuğuna geçerken önden geçmem için elini uzattı. Sırf beni arkadan da kesmek için bunu yapmadıysa ben de başka bir şey bilmiyordum.

Karşılıklı oturduk, onun ağzından laf almanın tam zamanıydı.

“Pek iyi görünmüyorsun, dinlenseydin.” Sözlerimle hem şaşırdı hem de hoşuna gitti.

“Seni gördüğümde hep iyiyim ben.”

Nefesimi vererek bakışlarımı cama çevirdim. “Hayatımız ne kadar da değişti, bazen hiçbir şeyi takmadığımız o küçüklüğümüze, on yedi yaşına dönmeyi çok istiyorum. Annem, babam, abim yanımdaydı, ben mutluydum, âşıktım.” Son kelimeyi söylerken kafamı yine ona çevirdim. “Şimdi hiçbir şeyim yok.”

Durgunlaşırken güçlkle yutkundu. Tam konuşacakken buna müsaade etmedim. “Bu cinayetin altında büyük işler döndüğünün farkındayım. Kimseye güvenmiyorum, hem de kimseye. Sen o gece Aral ve Aliye’nin yanımdaydın, o gece tam olarak nasıl geçti?”

Önce sorumla şok oldu, alkolü çok kaçırdığı için bu şoku gizlemesi de vakit aldı. “Cenk, biliyorum.” Rengi atarken gözleri irileşti biraz daha.

“Biliyor musun?”

“Biliyorum.” Tek bildiğim hepsinin alçak olduğuydu. “Sen benim ilk aşkımsın, ablamlasın ama bende yerin hep çok ayrı oldu. Bir daha seninle olmamız artık mümkün olamaz ama...”

“Neden? Neden olamaz? Olur, İnci! Yeter ki sen iste.” Konuşurken yaklaşmaya çalışarak öne doğru eğilmişti ama ben sanki

Ceren Melek

üzülmeye devam ediyormuş gibi başımı cama çevirdim yine. Bu hareketim aramızdaki mesafeyi açtı.

“Cemiyet ne der, Cenk? Bu skandal olur. Hem ben de yapmam. Aliye’yi sevmiyor olabilirim ama o ablam. Ama eğer ailemizin ölümünde parmağı varsa o zaman işler değişir.” Son cümlemi yine gözlerinin içine bakarak söylemiştim.

Derince yutkunurken afallamıştı. “Bunu nasıl düşünürsün, İnci?”

“Doğrudan yapmadılarsa bile bir halt yaptıkları belli, Cenk,” dediğimde sanki ayılmaya başladığını hissettim. “Bunu kendime kanıtlarsam belki sana tekrar bakabilirim ama onun dışında oluru yok.”

“Gece,” dedi zorlukla konuşurken. “Koruda buluşalım.”

“Bana ne getireceksin?” dedim kısılan gözlerimle.

“Tekrar birlikte olabilmemizin belgesini.” Elini bana uzattığında hemen elimi çektim.

“Onlar ne yaptı?” Konuşurken sesim titremesin diye uğraşmam gerekmişti.

Ancak sessiz kalırken kafasında bir şeyleri tartıyor gibiydi. Öne doğru kayarak bu sefer ben ona yaklaştım.

“Tüm miras bende, eğer seni suçlamaya kalkarlarsa seni temizlerim. Eğer bana yardım edersen, seninle olabilirim.” Sözlerimle gözleri parlamıştı, bunu hiçbir şeyi istemediği kadar çok istediğini biliyordum.

“Bu geceyi bekle,” dedi kısıp sesiyle. Tam bana yaklaşmaya devam edecekti ki minibüs durdu.

Kapı hızla açılırken Kılıç’ı karşımda görmek benim için şaşırtıcı olmuştu. O da Cenk’le beni neredeyse diz dize gördüğünde kaşlarını çatarak aramızdaki mesafeye baktı.

“Ben sizi getirirdim, İnci Hanım,” dedi ve elini uzattı.

Uzattığı elini tutarken beni nazik bir şekilde kendisine doğru çekti, hemen oradan uzaklaştırmak ister gibiydi.

Beni hızlı hızlı yürütürken Cenk’ten uzaklaştırmaya çalıştığını biliyordum. “Sizi rahatsız mı etti?”

Kırık İnci

“Bu sefer değil,” dedim eğlenen bir gülüşle.

“Bir şeyler karıştırıyormuşsunuz gibi hissediyorum.”

Sözleriyle omuz silktim. “Ben hep bir şeyler karıştırırım.”

“Hep bu kadar yaramaz bir kız mıydınız?” dedi kısık gözleriyle.

“Daha hiçbir şey görmedin.” Cilveli şekilde ona göz süzmeye devam ettim.

Eli belime gittiğinde şaşırdım çünkü bu biraz sert bir tutuş olmuştu. “Taş vardı,” dediğinde yere eğilip taşa bakmadım.

“Yanımda daha büyüğü var.” Sözlerimle gülüşünü bastırmaya çalıştı ama gamzesinin belirginleşmesine engel olamadı.

Bu sırada içeri girmiştik, etrafa bakındığım an bir sürü tanıdık yüz görmüştüm bile. Her Kıbrıs’a geldiğimde takıldığım kumarbaz arkadaşlarım buradaydı.

Hiçbiriyle konuşmayarak geçecektim ki karşıma çıkan Nico’yla durdum. Kılıç’ın elinin belimde olmasını umursamadan bana doğru eğildi.

“İnanmıyorum, seni çok özlemişim,” diyerek dibime kadar girdi. Dudağıma küçük ve hızlı bir öpücük bıraktığında kabul etmek gerekir ki buna ben de şaşırmıştım.

Kılıç onu göğsünden sertçe ittiğinde neredeyse yere düşecekti ki son anda dengeyi buldu. “Sikerim seni dallama, kime yapışıyorsun sen?” dedi Kılıç onun üstüne doğru yürürken.

“İnci benim sevgilim,” dedi çatık kaşlarıyla.

“Eski,” diye düzeltme yaptım.

Çok fazla eski sevgilim vardı, sayamayacağım kadar çok fazla. Ayran gönüllüysem bu benim suçum değildi.

“Sen gel ben göstereyim sevgiliyi,” dedi eli Nico’nun ensesine giderken.

“Tamam, Kılıç sorun yok,” dediğimde eli hâlâ onun ensesindeydi. “Sorun yok, dedim.” Nico’yu bir kez daha ittirerek bıraktığında fazla öfkeliydi.

Ceren Alelek

“Kim bu adam, bebeğim?” dedi Nico sarı saçlarını düzeltmeye çalışırken.

“Korumam,” dediğimde Kılıç’a sinirle bakmıyordu çünkü Nico biraz yüzsüzdü.

“Öyle desene, güzelim.” Kılıç sessizce, kısık gözleriyle onu inceliyordu.

“Hiç haber vermiyorsun geldiğini, geçenlerde seni aradım çok ama ulaşamadım,” dedi yine bana yaklaşımaya çalışarak. “Neyse, bu gece uğrarsın bana.”

“Bakınız,” dediğimde Kılıç’ın kaşları havalandı.

“Görüşürüz, bebeğim,” dedi ve sırta sırta bizden uzaklaştı.

“Kim bu sarı sümük?” Kısık bakışlarıyla ürkütücü şekilde Nico’yu süzüyordu.

“Eski sevgilim, ayrıca her Kıbrıs’a geldiğimde de onunla...”

“İlgilenmiyorum!” dedi sert şekilde. “Sanırım çalışan patron ilişkimizi korusak iyi olacak.”

“Soran sendin,” dedim yüzümü buruşturarak.

Yürümeye devam ettik ama yüzü aşırı gergindi. “Gidecek misiniz?” Etrafa bakarken sanki çok umursamadığı bir şeyi soruyormuş gibiydi.

“Bilmem, gidebilirim. Ne zamandır kimseyle sevişmiyorum, belki gerginlik atarım.” Sözlerimle kaşları daha da derin çatıldı.

“Bu durumda sizi yalnız bırakamam, o yüzden kimseyle özel bir an yaşayamazsınız,” dedi dümdüz karşısına bakarken, yüzünde mimik bile oynamıyordu.

“He illa benle yaşa diyorsun yani.” O kadar sinirliydi ki bu sefer ona yürümem bile onu güldürmedi.

“Korumam o kadar iyi ki beni her şeyden koruyor,” dedim ellerimi iki kere çıkararak. “Hamilelik riskinden bile.” Kılıç sözlerimi pek umursamadan, hiç konuşmadan yürümeye devam ediyordu. Bizimkilerin olduğu masaya geçtiğimde amcamlar, eniştemler, kuzenlerimle doluydu. Ben de oturduğumda masada on kişi olmuştuk.

Kırık İnci

Ben kendime kokteyl alırken Kılıç da koltuğumun bir adım arkasında duruyordu. Gölgesi üstüme düşerken masadakilerin onun varlığından rahatsız olduğunu biliyordum.

Ancak Altınsoy kadınları ondan pek rahatsız olmuyorlardı. halam bile utanmadan oğlu yaşındaki adamı süzüyordu! Melis'se oyun boyunca ona bakmaktan başka hiçbir şey yapmamıştı.

Amcalarımda maalesef Kılıç'ın o karşı konulmaz çekiciliği işe yaramamıştı, ben yine de masanın tek kazananı olma yolundaydım.

Çekişmeli oyun sırasında kısa bir an omzumun üstünden Kılıç'a baktığımda, hemen arkamda dikkatle, dudaklarında belli belirsiz bir sırıtışla beni izlediğini gördüm. Sanırım bu kadar iyi bir oyuncu çıkmamı beklemiyordu.

"Bari oyunda paralarımızı bıraksaydın," dedi Cemil öfkeyle.

"Paralarım," dedim gülümseyerek. "Kaybeden olmaya alışmanız gerekmiş gibi görünüyor." Sinirden rengi atarken bakışlarım karısına kaydı.

Bade ve Vural arasındaki bakışmayı gördüğümde gözlerim kısıldı.

Bu sırada Ahmet amcanın korumalarından biri yanımıza geldi. Adnan amcamın kulağına eğilip bir şeyler söyledi. Adnan amca da kafasını salladı ve bize döndü. "Kırahanlılar buraya geliyormuş, isterseniz eve geçin, tatsızlık çıkmasın."

"Burası bize ait, neden biz çıkıyoruz? Ayrıca buraya neden geliyorlar?" dedi Cemil ilk defa mantıklı konuşarak.

"Ahmet'in onunla özel konuşacakları vardı, evde konuşamaya-
cağına göre, o da buraya çağırdı. Bu gece en ufak bir tartışma bile istemiyorum," dedi Adnan amca otoriter şekilde.

"Ben zaten alacağımı aldım," dedim masadan keyifle kalkarken.

Kılıç'la büyük otelden çıkarken kısık bakışlarım etrafta geziniyordu, gördüğüm her yüzü aklımda, duyduğum her ismi şüpheli listemde toplamaya devam ediyordum.

Tam dışarı çıktığımızda içeri doğru yürüyen Asaf Kırahanlı'yı gördüm. Bakışları benim üzerimde gezinirken ona gıcık edici şekilde gülümsedim. Çok kısa bir an korumama baktı.

"Çok bakma, Kırahanlı, sen de bana âşık olursan size aile arası bir kaos çıkar sonra. Ayrıca burası bana ait ama ben senin aksine kaba değilim. İçeride çok güzel ağırılanacaksın."

Hiçbir şey söylemedi, yüzü gerilirken hızlı adımlarla içeri geçti. "Yine bir şeyler mi karıştırdınız, İnci Hanım?" dedi Kılıç gelen arabanın kapısını bana açarken.

Büyük minibüse yerleştiğimizde neyse ki bu sefer tektik. Kılıç karşıma oturduğunda yüzü de vücudu da gergindi.

"Böyle ters de midem bulandı," dedim araba çalışır çalışmaz. Onun konuşmasına fırsat vermeden yanına oturdum. Hatta bacak bacak üstüne atarken kendimi ona doğru yaslamıştım.

"Bugün alkolü biraz kaçırdınız sanki," dedi benden hiç uzaklaşmadan.

"Bugün az önceki o adamın yanına gittim. Şu bana not gönderenin kardeşi. Bana bir bakışı vardı, görmen lazım. Yedi bitirdi resmen. Sözde düşman yani, düşman olmasa demek alacak beni..." Bana öyle çatık kaşlarıyla ve gergin bakıyordu ki lafımı yarıda kesmek zorunda kalmıştım.

"Sizi rahatsız edecek bir şey mi yaptı?"

"Evet," dedim ama ne olduğunu da söylemedim. Vücudu biraz daha kasıldı. "Kılıç ya, herkes oyun oynuyor, hepsi çok sahte. Hepsinden bunaldım." Sessizliği devam etti. "Eve dönüp arkadaşlarımla oturmak istiyorum, hem senle de uyuruz. Bu gece geçsek mi direkt?" Durakladım. "Ay bizimkilere yemek söylemeyi unuttum."

"Ben söyledim, İnci Hanım."

"Bana küs müsün sen?"

"Değilim," dedi ama kafasını eğip yüzüme bakmadı.

Başımı o sert kaslı koluna yasladım. "Küsmeye bana, sana çok alıştım, bu sahte hayatımdaki en gerçek şeysin, Kılıç. İyi ki hayatımın bittiği gün hayatıma girmişsin."

Kırık İnci

"Yine duygusallaşma vaktiniz geldi gibi, İnci Hanım," dedi ama kolunu omzuma dolayıp beni de göğsüne çekmekten geri durmadı. Eli tenimi hafif hafif okşarken keyfim oldukça yerindeydi.

"Bu gece dönüyor olmamıza sevindim," dediğinde güldüm.

"Başkalarıyla sevişmeyeceğim diye mi? Ne yapayım peki? Kuruyayım mı? Seni kovayım diyorum onu da kabul etmiyorsun." Çenemi göğsüne yaslayıp ifadesine baktım.

Yüzündeki gerginlik biraz da olsun azalmıştı. "Şaka ya, şaka yaptım."

"Bir gün bu şakalarınız başınıza büyük bir bela açacak, İnci Hanım," dedi yüzünü yüzüme doğru eğerken.

"Büyük olduğuna eminim zaten." Altdudağını ıslatıp gözlerini sıkıca yumdu. "Yani belanın," diye devam ettiğimde hâlâ gözlerini açmıyordu.

Sanırım gözlerini açtığı anda ona arzuyla bakan gözlerimi görüp beni hemen bu koltukta soymamak için kendini tutuyordu. Yani bence öyle olmalıydı.

"İnci Hanım, buna devam edemezsiniz. Devam ederseniz işimi bırakmak zorunda kalacağım." Ondan uzaklaşmadım, kalp atışlarım hızlanmıştı.

"Neden? Rahatsız mı oluyorsun?"

"Ben sizin etrafınızdaki gevşek adamlar gibi değilim, bana yaklaşıp sonra başka kişilerle öpüşemezsiniz."

"Öpüşmedik, farkında bile değildim beni öpeceğinin."

"Sizin dünyanızda işler nasıl ilerliyor bilmiyorum ama benim dünyamda böyle şeyler olmaz. Ne kadar şımarık ve aptal gibi görünmeye çalışsanız da öyle olmadığınızı biliyorum. Zaten o yüzden sizi kendimden uzaklaştıramıyorum. Dedğim gibi ya patron çalışan ilişkimizi tamamen koruyalım ve siz istediğinizi yapın ya da..."

"Ya da?"

Tam bu sırada araç durmuştu. Kılıç cevap vermedi, benden uzaklaştı ve hızla diğer korumaların yanına geçti. Bana söylemek

Ceren Melek

istediği çok şey olduğunu ama her seferinde kendini tuttuğunu biliyordum. Ben de ilk önce Cenk'e mesaj attım.

Ev'in kameralarına bakıp Sila ve Yiğit'in mışıl mışıl uyuduğuna emin olduktan sonra büyük malikâneye yöneldim.

'Tam içeri girecektim ki Atlas'ı görmemle durdum. Gözleri kıpkırmızıydı, genelde gözleri içmekten kırmızı olurdu zaten ama son zamanlarda onda farklı bir durgunluk vardı.

İçeri girmekten vazgeçip yanına ulaştım. "İyi misin?"

Avucunun içinde viski bardağını döndürüp dururken bakışlarını yavaşça kaldırdı. "Bunu neden sordun?" dedi tane tane.

"Merak ettiğim için."

"Benim gibi bir adamı merak etme, kardeşim." Birden bardağını sertçe demir masaya bıraktığında çıkan yüksek sesle hafifçe sıçradım. "Değmem."

"Neyin var senin?"

"İşe yaramazın tekiyim ben," dedi kısık sesle.

"Atlas..."

"Sen de öylesin," dediğinde sessiz kaldım. "Hiçbirimiz normal değiliz. Normal olanları kaybettik. Geriye çürükler kaldı." Elinde parçalanmış bardağı bıraktı.

"İyi değilsin." Sözlerimle güldü.

"Hiç merak etmedin ki ama sorun değil, kardeşim, ben de seni hiç merak etmedim." Sarsakça yerinden kalkıp uzaklaşırken peşinden gitmedim. Nereye gittiğini de sormadım. Bu sırada Cenk'ten mesaj gelmişti.

Korudaki heykelin oraya git, Aliye'yi atlatıp yanına geleceğim.

Bekliyorum.

Onunla gizli bir şey yaşama düşüncesi bile midemi kaldırıyordu, çantamın içindeki kırmızı kabızalı silahımı ağırlığını hissetsem de yine kontrol ettim.

Uzun topuklularımla patika yolda ağır ağır ilerlerken etraf gereğinden fazla sessizdi. Cenk'in bahsettiği heykelin yanına ulaştığımda

onun da yanıma gelmesi beş dakika sürmemişti. Bu sırada Kılıç iki kez aramış, meşgule atmıştım.

“İnci.” Bana gereğinden fazla yaklaşmıştı. “Bunu o kadar hayal ettim ki.” Hâlâ çok sarhoştum.

“Kimse izlemedi seni, değil mi?” Sorumla başını iki yana salladı. “Ne getirdin peki bana?”

“Vural, Vural’ın elinde bazı belgeler var. O geceye dair. Sadece bunu biliyorum.” Daha fazlasını bildiğini düşünüyordum.

“Peki ondan alabilir misin?” dediğimde nefesini verdi. “Ayrıca ne belgesi? Kimlerle ilgili?”

“Tam olarak bilmiyorum ama bulacağım,” dedi sersem şekilde. Biliyordu da erkenden ortaya çıksın istemiyordu.

“Aliye ve Aral? Onlar tam olarak ne yaptı? Sen ne yaptın?” Soru sorarken sesimin sertleşmesine engel olamamıştım.

“Kimse bunların yaşanacağını bilmiyordu, İnci.” Eli yüzüme gitti ama bu sadece midemi bulandırdı.

Geri çekilecektim ki biraz daha yaklaştı bana. Eğer işler istediğim gibi gitmezse silahımı kullanmaktan hiç çekinmezdim.

Yani Cenk doğru düzgün hiçbir şey getirmemişti bana!

“Yardım edeceğim sana, İnci! Vural’ın elindeki her şeyi sana getireceğim, istediğin her şeyi yaparım. Yeter ki benimle ol.” Elim göğsünde onu itmek için hazır duruyordu ama o yine de vücudunu bana bastırmaya devam ediyordu.

Yaşaması için ona son bir şans verdim.

“Senin için yanıyorum, İnci! Aptallık ettim! En başından beri istediğim sensin.” Ben onu göğsünden ittirirken o yine inatla hareket etti. Tam beni öpecekti ki karanlıkta bir gölge sezdim.

O gölge Cenk’i gömleğinden çekip yüzüne de sert bir yumruk geçirdi. O gölge kara şövalyeye aitti.

Kılıç bir yumruk atmakla da kalmadı, zaten ikinci yumruk sonrası Cenk yere düşmüştü. Kılıç öfkesini almayarak üstüne çıkıp onu yumruklamaya devam ettiğinde Cenk yakında bilincini kaybedecek gibiydi.

Ceren Melek

Kılıç'a yaklaştım, eğildiğimde öfkeyle konuştu. "Dokunmayın bana! Onu öldüreceğim!" Öfkeden sesi bile kalınlaşmıştı.

Sırtarak Kılıç'ın yere düşürdüğü sigara paketini aldım. İçinden bir dal çıkarıp yakarken arkamdaki melek heykeline yaslanarak Kılıç'ın onu dövüşünü keyifle izledim.

"Dur! Öleceğim." Cenk bağırmaya çalışıyordu ama pek takat kalmamıştı.

Sonunda bayıldığında Kılıç onu bıraktı. Öfkeyle doğrulduğunda, parmak boğumlarından çimlere damlayan kan damlalarıyla, sadece ay ışığının ve ilerideki lambanın verdiği cılız ışıkla ve siyah giysileriyle gözalıcı şekilde parlıyordu.

O da yanıma oturduğunda avucunu açarak uzattı, ben de elimdeki paketi onun kanlı eline bıraktım.

"Yaşıyor mu?" dediğimde omuz silkti.

Kendisine bir sigara çıkarıp yaktı. "Bu saatte bu adamla böyle bir yerde bana haber vermeden buluşmanız mantıklı mıydı? Ya size zarar verseydi?" Son soruyu sorarken sanki bu gerçekleşmiş gibi yine öfkelenmişti.

O kadar kötü bakıyordu ki bir an yerde baygın yatan Cenk'i tekrar dövmeye başlayacak sandım.

"Veremezdi," dedim emin şekilde. "Bak, buldun beni. Söz verdin ya bana, sözünü çok güzel tutuyorsun, benim kara şövalyemsin." Sözlerimle daha da çok gerildi.

"Her gün başka bir şeyiniz oluyorum."

"Yakında başka bir şeylerim de olursun. Kocam falan." Sigarasından derin bir nefes alırken yüzü daha da gerildi.

"Şaka demediniz?"

Tam sorusuna cevap vermek için dudaklarımı aralamıştım ki hızlı bir hareketle karşıma geçti. Aramızdaki mesafe azalırken sigaramı içmeye devam ettim.

Dudaklarım arasından çıkan duman dudaklarına çarparken kısık gözleriyle beni izliyordu. "Ben sizi bulamayabilirdim! O zaman ya size zarar verseydi?"

Kırk İnci

"Ama sen beni hep bulursun, hep buldun," dedim gülümseyerek.

"Bana bu kadar güvenmeniz mantıklı mı sizce?" derken bu güvenden rahatsız olduğunu bu sefer hiç gizlemiyordu.

"Sana yüzde doksan dokuz güveniyorum ama biraz daha zorlarsan imkânsıza ulaşp yüz yapacaktıydın gibi bir his var içimde."

Bir eli yanağıma gitti, kan olmayan eliydi. Hafif hafif yanağıma okşadığında yüzümü eline yasladım.

"Tüm patronlarını böyle okşar mısın?"

"Emin olun sizi daha hiç okşamadım," dedi yüzüme biraz daha eğilerek. "Ve İnci Hanım, ben aradığımda telefonunuzu açın ki size ulaşabileyim."

"Çok mu endişelendin?" dedim hemen şımararak. Gözlerimi kırpıştırıp ona tatlı tatlı gülümsemem ona çok sevimli gelmiş olacaktı ki yüzünde mayhoş bir ifade oluştu.

"Babam, annem ve abim dışında kimse benim için endişelenmedi," dedim duygusallaşarak. "Bunu sadece patronun olduğum için yapmıyormuşsun gibi."

Bakışlarım dudaklarına kaydı, onu öpmek istiyordum. Dudaklarını dudaklarına yaklaştırdığımda yüzümü tutuşu sertleşti.

"İnci Hanım..."

"Bir kez daha hanım dersin soyunurum."

"Ne?"

"Öyle bir kadın var ya, of ama sen de hiçbir şey bilmiyorsun. Neyse." Tekrar romantik moda dönerek ona göz süzdüm.

"Arabada söylediklerimin arkasındayım, İnci Hanım," dedi ama yine de uzaklaşmadı.

Birbirimize çok yakındık ve ikimiz de sınırdaydık ancak bu sırada gürültülü bir silah sesi duyuldu. İrkilerek ondan uzaklaştığımda ne olduğunu daha anlayamadan birkaç kez daha silah sesi duydum. Malikâne tarafından geliyordu.

Gözlerim korkuyla irileşirken aklıma ilk gelen Sıla ve Yiğit olmuştu.

Hızla Kılıç'tan uzaklaştım, eli bileliğime gitti. "Sakin olun," dedi soğukkanlı şekilde.

Bu sırada iki kez daha silah sesi duyuldu aynı taraftan.

Ben malikâneye doğru koşmaya başladığımda Kılıç da peşimden geliyordu. Daha iyi koşmak için topuklu ayakkabılarımı ayağımdan fırlattım, o kadar çok korkuyordum ki ayağıma batan şeyler bile beni durduramıyordu.

Malikâneye ulaştığımda gördüğüm görüntüyle durdum.

Arka bahçedeki koca havuz kan gölüne dönmüştü.

Havuzda takım elbiseli bir adamın bedeni süzülüyordu ama yüzü görünmediği için kim olduğunu çıkaramıyordum.

Kafamı biraz kaldırdığımda Cemil'i gördüm. Elinde silahıyla duruyordu ve gözlerinden çıkan öfkeyle havuzdaki adama bakıyordu.

Biraz ileride üstü başı dağılmış şekilde ağlayan Bade'yi gördüğümde havuzdaki de kim olduğunu anladım.

Cemil'in öldürdüğü kişi Vural'dı. Karısıyla onun ilişkisini öğrenmişti ve Vural ailemin cinayeti hakkında bir şeyler biliyordu.

Kılıç hemen bir adım arkamda dururken o da en az benim kadar şaşkındı. "Burasının tadı kaçtı, ayrıca tüm sözlerinizde haklıymışsınız. Bu malikâne ne *Aşk-ı Memnu*'yu ne de polisiye filmlerini aratıyor. Sanırım prensesi artık kaçırma vaktim geldi."

Hızlı hızlı konuştu ve çıplak ayaklarıma baktı. Kaşları çatılırken ayaklarımdan daha fazla acımasına izin vermedi, kimseyi umursamadan beni tek bir hareketle kucağına aldı ve tüm o hengâmenin arasından çekip götürdü.

Sonunda İstanbul'a döndüğümüzde çok az uyumuştum. Yiğit'i ve Sıla'yı da yanımda getirmiştım. Sıla'yı ailesinin evine bıraktıktan sonra Kılıç'la eve dönüyorduk.

Vural yaşıyor muydu, ölmüş müydü bilmiyordum ama ölmüş olsa bile Cemil'in bu cinayetin üstünü örteceğine emindim çünkü Vural güçlü bir aileden gelmiyordu.

Kırık İnci

Çok fazla oyun dönüyordu, dönme dolaplar içine yalanları hapsedmişti.

Yalancıların mumları yanmaya devam edecekti ama bu sonsuza kadar sürmeyecekti.

Kılıç yol boyunca benimle sohbet etmişti, sanırım bu cinayetten çok etkilendiğimi falan düşünüyordu.

Evimin olduğu sitenin önüne geldiğimizde dışarıda büyük bir kalabalık gördüm. Binadakilerin hepsi dışarı dökülmüştü.

Kılıç otoparka girmeyip arabayı yol kenarına çekti. "Neler oluyor?" dedi bekçiye.

"Biz de anlamadık ki... Biri diyor yangın çıktı, biri diyor hırsız girdi, biri diyor salgın başladı, biri de şey diyor, üç harfliler başlamış..." Devam edemedi. "Tövbe tövbe ya. Durumu anlamaya çalışıyoruz." Adamın sözleriyle Kılıç'la birbirimize baktık.

Arabadan indiğimizde Kılıç kısık gözleriyle hep olduğu gibi şüpheli şekilde etrafı izliyordu. "İnci Hanım, siz burada mı bekleseniz?"

"Hayatta olmaz," dediğimde beni artık tanıdığı için çok zorlamadı.

Kalabalığı aşır binaya girdiğimizde içeride gerçekten yanık kokusu vardı. "Asansörü kullanmak güvenli olmayabilir." Kılıç'ın uyarısını pek umursamadan asansöre binmemle o da peşimden bindi.

"Neden? Geçen yarım kalan işimizi tamamlarız diye mi?" Çapkınlığım karşısında sadece dümdüz önüne baktı.

"Yarım kalan bir işimiz yok, İnci Hanım."

"Hadi canım, günah hani senden çok pis gitmişti?" derken eğleniyordum. "Gerçi anca laf, icraat sıfır. Beni böyle yükseltmeye devam edersen ve sonra görevdeyim diye ağlarsan fırsat bulduğum ilk gece çapkınlığa çıkacağım."

"Komik değilsiniz," dedi yüzünde mimik oynamazken. "Hayatınızda bu kadar aksiyon varken hâlâ aklınızın böyle şeylerde olması daha da şaşırtıcı."

“Benim adım Makine İnci, elimden bir uçan bir de kaçan kurulur,” dediğimde şüpheyile bana baktı. “Tamam, bu şakaydı.”

Bu sırada asansörün kapısı açılmıştı ve açılır açılmaz önümüzde koşturan bir şey görmüştük.

İndiğimizde hâlâ neler olduğunu anlamaya çalışıyorduk. Çakı elindeki oyuncak kılıçla koşturuyordu, hemen arkasında da Tekin elinde kocaman bir yangın tüpüyle onun peşinden koşuyordu. Ancak sorun Tekin’in yangın tüpüyle koşturması değil, baştan aşağı bembeyaz olmasıydı.

Kara Kedi bir merdiven yukarıda elinde bıçakla bağıırıyordu ve Kara Kedi de Tekin gibi bembeyazdı. Papatya da kucağına aldığı Angel’la onları izliyordu.

“Ben size dedim onları çıkarmayalım, içeride olma sebepleri vardır diye,” dedi Kılıç ama ben ona cevap olarak sevimlice gülümsedim.

“Neler oluyor?” Bağırışımla hepsi durdu. Tekin tam Çakı’yı yakalamak üzere olduğu için bu bağırışa en çok sevinen Çakı oldu.

“Ay bebeğim gelmiş! Beni bu delilerle bıraktın diye çok korktum!” dedi Çakı abartılı şekilde sevinip bu sefer bana koşarken.

Tabii o bana sarılmadan Kılıç elini aramıza duvar gibi koymuştu yine.

“Ne oluyor burada?” dedi Kılıç otoriter bir sesle.

“Şimdi şöyle oldu, ben anlatayım,” dedi Çakı.

“Sen anlatma! Ne geldiyse başımıza senin yüzünden geldi!” dedi Tekin de.

“Ben anlatayım,” dedi Kara Kedi. “Şimdi sabah sipariş gelmişti, Çakı salağı da siparişi alırken kapıyı açık unutmuş. Sonra bir baktık Angel ortada yok. Hepimiz Angel’ı aramaya başladık, bu sırada Çakı yangın çıkardı, ben birini yanlışlıkla korkuttum çünkü kadın beni hayalet sandı amına koyayım! Benim nerem hayalet? Senin pembe dantelli paçalı donlarınla geziyorum, daha ne kadar şeker olabilirim?”

Kırık İnci

Benim pembe ve dantelli geceliğim bile Kara Kedi'nin ürkünç görüntüsünü yok edememişti.

"Ec?"

"Tekin de işte şey yapmıştı, harbiden sen yaptın?" dedi Kara Kedi. "Neyse, sonra birden yangın alarmı çaldı, biz de panik yaptık. Tekin şu yangın tüpünün olduğu camı kırdı. Çakı da yangını söndürmeye çalıştı ama yanlışlıkla yangına değil bana sıktı tüpü, sonra Tekin'e de sıktı. Bu sırada yangın söndü tabii ama biz Angel'ı bulamadık." Kara Kedi hızlı hızlı konuşurken arkadan bir miyav-lama sesi geldi.

Angel, Papatya'nın kucağında miyavlıyordu. Tekin, Çakı ve Kara Kedi üçlüsü dehşet içinde Papatya'ya ve kucakındaki Angel'a baktılar.

"Sen nerede buldun onu?" dedi Çakı cırtlak bir sesle.

"Yatağın altına girmişti," dedi Papatya onu göğsüne bastırarak.

"Tamam, siz içeri geçin, bu kargaşayı ben halledeceğim," diyen Kılıç elini belime koyup beni eve yönlendirdi.

Hepimiz tek tek içeri geçtik, evin içi tuhaf şekilde sağlam ve temizdi. Dördü koltuğa suçlu çocuklar gibi dizildiklerinde Angel'ı kucığıma aldım.

"Tüm siteyi birbirine katmışsınız. Kafayı yemişsiniz siz," dedi-
ğimde sesleri çıkmıyordu. "Neyse, başka bir sorun oldu mu?" Hep-
si birlikte başlarını iki yana salladı.

Onları orada bırakıp üzerimi değiştirmek için odama geçmiştim ki telefonuma gelen mesaja baktım.

Avukatım Oğuz yazmıştı.

Sizinkiler dava için pisleşecek gibi duruyorlar. Dikkatli ol.

Şu sorduğun adam hakkında da bir şeyler öğrendim.

Sandığımdan daha tehlikeli bir herif.

Hatta senin aileden bile.

Bildiğin mafya.

Tamam, bu konuyu bir ara konuşalım seninle.

Ceren Melek

“Benim adım Makine İnci, elimden bir uçan bir de kaçan kurtulur,” dediğimde şüpheyile bana baktı. “Tamam, bu şakaydı.”

Bu sırada asansörün kapısı açılmıştı ve açılır açılmaz önümüzde koşturan bir şey görmüştük.

İndiğimizde hâlâ neler olduğunu anlamaya çalışıyorduk. Çakı elindeki oyuncak kılıçla koşturuyordu, hemen arkasında da Tekin elinde kocaman bir yangın tüpüyle onun peşinden koşuyordu. Ancak sorun Tekin’in yangın tüpüyle koşturması değil, baştan aşağı bembeyaz olmasıydı.

Kara Kedi bir merdiven yukarıda elinde bıçakla bağıyordu ve Kara Kedi de Tekin gibi bembeyazdı. Papatya da kucığına aldığı Angel’la onları izliyordu.

“Ben size dedim onları çıkarmayalım, içeride olma sebepleri vardır diye,” dedi Kılıç ama ben ona cevap olarak sevimlice gülümsedim.

“Neler oluyor?” Bağırışımla hepsi durdu. Tekin tam Çakı’yı yakalamak üzere olduğu için bu bağırıya en çok seven Çakı oldu.

“Ay bebeğim gelmiş! Beni bu delilerle bıraktın diye çok korktum!” dedi Çakı abartılı şekilde sevinip bu sefer bana koşarken.

Tabii o bana sarılmadan Kılıç elini aramıza duvar gibi koymuştu yine.

“Ne oluyor burada?” dedi Kılıç otoriter bir sesle.

“Şimdi şöyle oldu, ben anlatayım,” dedi Çakı.

“Sen anlatma! Ne geldiyse başımıza senin yüzünden geldi!” dedi Tekin de.

“Ben anlatayım,” dedi Kara Kedi. “Şimdi sabah sipariş gelmişti, Çakı salağı da siparişi alırken kapıyı açık unutmuş. Sonra bir baktık Angel ortada yok. Hepimiz Angel’ı aramaya başladık, bu sırada Çakı yangın çıkardı, ben birini yanlışlıkla korkuttum çünkü kadın beni hayalet sandı amına koyayım! Benim nerem hayalet? Senin pembe dantelli paçalı donlarınla geziyorum, daha ne kadar şeker olabilirim?”

Ceren Melek

Üstümü değiştirip yatağa yorgunca uzandığımda kapı tıklatıldı. “Gir,” dememle Kılıç içeri girdi.

“Konuştum, kargaşayı dindirdik.” Konuşurken bakışları üzerimde geziniyordu. “Dinlenin siz.”

“Sen de dinlen,” dedim elimle iki kere yatağa vururken.

Yanıma gelmeden o da üstünü değiştirmişti, bakışları önce yatağa sonra da bana kaydı. “Çok ısrar ettiniz,” dedi tatlı bir gülümsemeyle.

Yanıma uzandığında bir süre onunla birlikte sessizce uzandım.

“Benim ailemi elbirliğiyle öldürmüşler, Kılıç,” dedim kısık sesle. “Elbirliğiyle getirmişler sonumuzu.”

“Öğrendiğiniz bir şey mi var?”

“Öğreniyorum, öğrendikçe kayboluyorum. Kayboldukça korkuyorum.” Beni öfkeliendirecek her yeni bilgiyle en çok kendimden korkuyordum.

“Ben hep yanınızda olacağım,” dedi simsiyah gözlerini yemin edermiş gibi gözlerime dikerken.

“Hep mi?” dedim hevesle.

“Hep.”

“Sen çok tatlı bir korumasın, bana kimse böyle sahip çıkmamıştı ya...” Sesimi dramatik şekilde değiştirerek konuşmamdan hiçbir şey anlamadı. Espirilerimin anlaşılmaması çok sinir bozucuydu, kalkıp aynı espriyi içerideki deli arkadaşlarıma yapmamak için kendimi zor tutuyordum.

Kılıç’ın eli alnıma gitti, bir süre orada kaldı. Ardından elini çekip gözlerini kapattı. “Ne? Ne yaptın?” Merakla bir elimi göğsüne koyup kafamı kaldırdım.

“Ateşinizi kontrol ettim ama yokmuş,” dedi gözleri kapalı halde.

“Biraz daha baksana, belki vardır.” Yüzümü ona yaklaştırdım.

“İnci Hanım.” Gülümsedi.

Güzel gülümsüyordu.

Kırık İnci

Fazla güzeldi.

Yutkunarak bakışlarımı gamzesinden çektim. “Seninle uyumaya çok alıştım, sanırım artık sensiz hiç uyuyamayacağım,” dedim başımı göğsüne gömerken. “Gerçi seni çok yoruyorum, on bin dolar sana yeterli mi? Çok şey yapıyorsun çünkü.”

“İşe girdiğimden beri maaşım dolar kuruyla birlikte zaten epey yükseldi,” dedi gözlerini açmadan.

“Doğru ama benim sana bir sözüm vardı,” dedim yerimden doğrularak.

Yataktan kalkıp bakım yağlarımından birini aldım. “Sana masaj yapacağım,” dediğimde kapalı gözleri hızla açıldı. “Hadi dön bacakayım sırtını.”

“Siz ciddisiniz?” Evet der gibi başımı salladım. “İnci Hanım, bence üstünüzde o iki parça kıyafetle, gözlerimi üstünüzden alamayacak kadar güzelken üstüme çıkmak istemezsiniz.” Sözleriyle kahkaha attım.

“Ne olur çıkarsam?” dedim ama yatağa da oturdum. O da yatış pozisyonunu değiştirerek sırtını bana çevirdi. İstemem yan cebime koy diyordu yani.

O çıkık kalçasının üstüne oturup yağdan biraz vücuduna ve ellerime sürdüm. “Ben senin kadar uzman değilim bu konuda ama artık idare edeceksin.”

Ellerimi kaslı sert sırtında gezdirirken vücudu tamamen hareketsizdi. “Sen çok gerilmişsin, kulunçların çok sert bak, olmaz böyle. Çok dolmuşsun sen.” Gevezelik yaparken bir yandan da sırtına masaj yapıyordum.

Kadifemsi teni güzeldi, en az gülüşü kadar. Kimsenin inkâr edemeyeceği bir şey vardı ki bu adama ait her şey çok güzeldi.

Esmer teninde gezinen ellerim de bu durumdan fazlasıyla hoşnuttu.

Sırtına dakikalar boyunca masaj yaparken sessizdi, hareket bile etmemişti, hatta memnun muydu o bile belli değildi. “Tamam,

Ceren Melek

dön de güzel kaslarına geçeyim,” diyerek o çıkık poposunun üstünden kalktım.

“Bence dönmeyeyim,” dedi mayışmış bir sesle.

“Dön dön, naz yapma,” dedim yüzümü kulağına doğru yaklaştırarak.

“Dönmeyeyim, bu yetti bana,” dedi inatla.

Sırtını cimciklediğimde irkilerek doğruldu. Memnuniyetsiz şekilde bana doğru dönerken yine kucağına oturdum.

Altımda hissettiğim sertlikle derin bir nefes alırken Kılıç gözlerini sıkı sıkı yummuştı. “Bu işkenceyi bana neden yapıyorsunuz, İnci Hanım?” O konuşsa da ben göğsünü okşamaya başladım.

Ancak onun daha fazla buna sabrı kalmamış olacaktı ki birden yatığı yerden doğrularak elini belime atıp beni kendisine doğru çekti.

“Sabrım hiç kalmadı,” dedi arzuyla parlayan koyu gözleriyle bana bakarken.

“Patronundan bu kadar etkilenmen hiç etik değil.” Kafamı yavaş yavaş iki yana salladım. Bu sırada onun kaslarını okşamaya da devam ediyordum.

“Patronumun bu kadar baştan çıkarıcı olması ve bana masaj yapması da etik değil,” dedi ama sesi çok güçlü çıkmıyordu.

“O zaman etik olmayan başka şeyler de yapabiliriz.” Sözlerimle altdudağını ıslattı.

Daha fazla dayanamayarak dudaklarını dudaklarıma hızla yaklaştırmıştı ki odamın kapısı hızla açıldı.

“Angel halının üstüne kustu!” diye bağırان bir Çakı girdi odaya.

Bir elinde Angel’ı tutarken dehşetle bize bakıyordu. “Amanın! Ben dedim size bunların arasında bir şey var diye.”

“Sayenizde yok,” dedim ve söylenerek Kılıç’ın kucağından kalktım.

“Angel her yere kustu. Hasta olmuş kedi. Siz burada fingirdeşme derdindesiniz. Zaten Kara Kedi onu yiyecek diye çok korkuyorum! Kaybolduğunda da yedi sandım zaten.”

Kırık İnci

Kılıç o kadar kötü bir durumdaydı ki ne kalkıp Çakı'ya sövdü ne de hareket edebildi. Elini başına koyduğunda artık sinirden başının da ağrıdığına emindim.

“Beyaz meleşim benim, sana ne oldu böyle?” derken bir yandan da Angel'ın tüylerini okşuyordum. “Kılıç kalk, çocuk hasta! Doktora gidiyoruz hemen.”

“Tamam, İnci Hanım,” dedi Kılıç tamamen bitik şekilde. “Tamam.”

Veterinerden döndüğümüzde içim rahatlamıştı. Sadece tuvalet kâğıdını yediği için kusmuştu. Hanımefendiye en pahalı mamaları alıyordum ama kendisi tuvalet kâğıdı kemirmeyi seçmişti! Ayrıca tüm aşılarını yapıp ona bakım da yaptırdım. Tüylerini özel olarak kabarttıkları için ayrı bir tatlı olmuştu.

Eve geldiğimde bu evdeki en kalabalık yemeğimi yemiştim. Çakı sürekli saçmalıyor, Papatya arada kriz geçirecek gibi oluyor, Kara Kedi de keyfine bakıyordu. Tekin çok konuşkan değildi.

Birazdan da müstakbel nişanlımla yemeğe çıkacaktım. Kırmızı mini bir elbise giyinmiş, hep yaptığım makyajımı yapmıştım ve epey iyi görünüyordum.

Kılıç'a sadece hazırlanmasını söylemiş ama nereye gideceğimi söylememiştim. Topuklu ayakkabılarımı giyinerek aynadaki son görüntüme bakıp çantamı da alarak çıktım odamdan.

Tam bir adım atmıştım ki Kılıç'la burun buruna geldim. Yine simsiyah bir takımın içinde, üç numara saçlarıyla, iri vücuduyla, koyu gözleriyle ve eşsiz kokusuyla fazla çekici duruyordu.

Kafasını hiç eğmeden, gözlerini indirerek süzdü beni. “Yine çok güzelsiniz,” dedi kısık sesle.

“Sen de yine kucağına atlamak isteyeceğim kadar yakışıklısın,” dedim ve elimi göğsüne koyarak güldüm. “Şaka şaka.”

Nefesini sabırla verdi. “Nereye gidiyoruz?”

“Müstakbel nişanlımla yemeğe çıkıyorum.” Birden yüzündeki um ifade dağıldı.

Ceren Melek

“Yemeğe mi çıkıyoruz?” dediğinde bu sefer sırttan ben olmuş-tum.

“Maalesef, sen çok naz yapıyorsun. Şu Timur mu ne? Onla işte.”

“Etrafınızda çok fazla erkek var, İnci Hanım,” dedi aşırı rahatsız olmuş şekilde.

“Bu aralar epey az aslında, hızlı zamanlarımda bile değilim...” Konuşmamı kesmemin sebebi yüzüme sert sert bakması olmuştu. “Neyse işte, gidip tanışalım bakalım şu adamlar.” Kılıç memnuni-yetsiz şekilde nefesini verdi ama başka hiçbir şey de söylemedi.

Omzumu bilerek omzuna sürterek yanından geçtiğimde gözle-rini kapatmıştı. Bir adım atmıştım ki kolumdan tutarak beni dur-durdu. Yumuşak dokunuşu, tenimi hafif hafif okşarken gözlerimi yumdum.

“Bence gitmeyelim,” dedi kısık sesle. “Ne gerek var öyle dallar-malarla buluşmanıza?”

“Gidiyoruz, Kılıç,” dedim ve ona yaklaşıp çenesine bir öpü-cük bıraktım. “Kıskanma, sen hep benim çekiminden yataklara düştüğüm korumam olacaksın.”

“Hayır, sizi daha yataklara düşürmedim,” dedi eli belime gi-derken. “Ancak bu gece o gereksiz adamlar yemeğe gitmek yerine, sizi gerçekten yataklara düşürecek sebepler verebilirim.” Kısık sesi, kısık bakışları ve o sert ama tutkulu dokunuşları beni neredeyse kendimden geçirecekti.

“Bu gece beni öpeceksin,” dedim kendimden emin şekilde. “Bu gece beni öpmek için kıvranacaksın, Kılıç.” Ben de onun gibi fısıl-dıyor, fazla yakın olduğumuz için dudaklarım çenesine çarpıyordu. Gözlerini sıkı sıkı yumarken derin bir nefes aldı.

Ondan aniden uzaklaştığımda nefesini güçlükle verdi. Salona geçtiğimizde hepsi bıraktığımız gibiydi.

“Ben anlamıyorum!” dedi Kara Kedi balkonun köşesinde otu-rurken. “Biz bu tımarhaneden İnci’nin tımarhanesine tıkmak için mi kaçtık?”

Kırık İnci

“Yediğin önünde yemeğin arkanda! Nankör kedi,” dedi hemen Çakı da.

“Bari hava almaya çıkalım. Hem değişiklik olur,” dedi Kara Kedi ısrarla.

“Bir şey daha paylaşmak istiyorum sizinle. Bende sosyal anksiyete var, yani dışarı çıktığım zaman tedirgin oluyorum.” Herkes Çakı’yı ciddi şekilde dinlerken Çakı yine dramatik şekilde kafasını sallayarak oyun oynuyordu.

“Biz çıkıyoruz.” Konuştuğumda sonunda varlığımızı fark edebildiler.

Hepsi beni uzun uzun süzerken sesleri solukları kesilmişti. Hepsinin gözlerinde aynı hayran bakış vardı.

Birden Çakı yerinden fırladı. “Anam, Papatya’yı tutun! Şimdi saçları güzel diye kıza saldıracak!” Çakı bana saldırmamasın diye Papatya’nın önüne geçti ama Papatya sadece kıkırdayarak bizi izliyordu. Kucağından Angel’ı bir türlü bırakmıyordu.

“Papatya çıktığımızdan beri hiç kriz geçirmede,” dedi Kara Kedi düşünceli şekilde.

“Çok güzel olmuşsun, cimcime,” dedi Tekin de oturduğu yerden.
Cimcime.

Aytekin abim.

Aytekin abim bana cimcime derdi. Bu adamı neden bu kadar çok ona benzetiyordum ben? Nefes almak zorlaşırken bakışlarım boşluğa düştü.

Kılıç durgunlaştığımı fark etti mi bilmiyordum ama elini belime koyarak beni kendisine çekti.

“Az önce odaya girdiğimde İnci korumasının üstündeydi! Öpüşeceklerdi tam! Bizden ilişkilerini saklıyorlar! Bizden niye saklıyorlar ki?” Çakı hızlı hızlı konuşurken Kılıç öldürücü bakışlarını ona dikmişti.

“Bir ilişkimiz yok çünkü,” dedi Kılıç sert şekilde.

“Anaa... Demek ilişkileri olsa nasıl olacak?” Çakı eliyle ağzını kapatarak abartı bir tepki verirken ben yine kıkırdamıştım.

Ceren Melek

“Hoşunuza gitti bakıyorum da İnci Hanım?” dedi Kılıç, sırtım göğsüne yaslıyken bakışlarını bana eğdi.

Dilimi damağıma vurarak itiraz ettim. “Sen hoşuma gidiyorsun.”

“Oha! Adamı sözleriyle hamile bıraktı,” dedi Kara Kedi de bu sefer.

“Çok konuşmayın siz, Angel’ın canını sıkmayın, oynayın biraz.” Kılıç’ın bakışları koltuğun köşesinde sıkılmış şekilde yatan Angel’a kaydı.

“Ne yapalım? Kediye eğlendirmek için ne yapalım? Böyle de olmaz ki!” Çakı bir yandan söyleniyor, bir yandan da Angel’ın yanına geçiyordu.

Angel’ın oturduğu koltuğa oturacaktı ama Angel ona patisini attığında irkilerek çekildi. Çakı yine saydırmaya başlamıştı ki Kılıç beni belimden tutarak evden çıkarttı.

“Şu kadarcık evde bir sürü deliyle olmak mantıklı mı?” dedi evden çıktığımız an.

“Onları çok sevdim, çok gerçekler.” Hâlâ onun göğsünden ayrılmıyordum.

Elini tam çekecekti ki elimi, belimdeki elinin üstüne örttüm. Bu sırada asansörün gelmesini bekliyorduk.

“İnci Hanım,” dedi yüzünü boynuma yaklaştırarak. “Boş verin yemeği, ben sizi daha güzel bir yere götüreyim.”

Bu sözünün hemen ardından asansör geldi ve ben de ondan uzaklaşarak asansöre bindim.

“Hayır, işlerim var. Şu adam kimmiş öğrenmem lazım.” Ciddi konuşmam karşısında gerilirken ellerini yine önünde birleştirdi.

“Evleneceğiniz için mi?”

“Evlenmem ama belki eğlenirim.” Omuz silkip rahat şekilde konuşmam karşısında bir süre sessiz kaldı.

“Gözüm tutmadı o herifi. Gerek yok bence. Yemeğe bile çıkmayın.”

Kırık İnci

“Kılıç, tamam sana ara ara yürüyorum ama korumam olduğunu da unutma. Kararlarımın sorgulanmasını sevmem,” dedim ben de en az onun kadar ciddi şekilde.

Sustu, asansörden inene ve bomboş otoparkta yürüyene kadar da korudu bu sessizliğini.

Arabanın yanına ulaştığımızda kapıların kilidi otomatik anahtarla kendiliğinden açıldı. Ben tam kapımı açmıştım ki Kılıç beni kolumdan çekerek arabanın kapısını sertçe kapattı.

Sırtım arabanın kapısına yaslandığında Kılıç bana fazlasıyla yakındı.

“O herifin size olan bakışları hoş değil, tehlikeli ve sizi tehlikeye korumak da benim görevim.”

“Kılıç, sınırlarını aşma,” dedim çenemi dikleştirerek. “Ne o? Yoksa seksi patronunu kışkırttın mı?”

“Sadece güvenliğinizi istiyorum.”

“Peki beni? Beni de istiyor musun?” Sorumla sessiz kaldı. O kaslı kolu gerildi ve elini, omzumun üstünden arabaya yaslandı.

Yüzünü bana doğru eğdi, otoparkın cılız beyaz ışığında bile gözlerimi o derin gözlerinden alamıyordum.

“Sikeyim. Kılıç, bana öyle bakarsan artık korumam olamazsın.” Sessizliği devam ederken nefes alıp verişleri hızlanmıştı.

Dudaklarımı dudaklarına kışkırtıcı şekilde yaklaştırdım. “Kılıç, sen çok tehlikeli bir adamsın ve ben senin tüm tehlikeni görüyorum.”

“Öyle mi? Peki çekinmiyor musunuz?”

Hayır anlamında başımı salladım. “Aksine, içimde istiyorum.” Gülümsedim kışkırtıcı şekilde. “Tehlikeyi.”

Gözlerini sıkı sıkı yumdu. “Yine şaka desenize, İnci Hanım.”

“Bu sefer değil.” Yüzümü yüzünden uzaklaştırdım ama onun daha fazla dayanacak rakati kalmamıştı.

Koyu gözlerini açtı. “Sikeceğim görevi de sınırları da... Daha fazla dayanacak gücüm kalmadı.”

Ceren Melek

Son sözleri bunlar oldu.

Ardından o güzel, biçimli dudaklarını dudaklarıma bastırđı, bu anı beklesem de hazırlıksız yakalanmıştım.

Dudaklarının tadı da ona ait her şey gibi çok güzeldi.

Tutkulu öpüşüne aynı tutkuyla karşılık verirken hesaba katmadığım şeyler olduğunun farkındaydım. Neredeyse ağzımda atan kalbim kesinlikle hesaba katmadığım bir şeydi.

Çünkü kara şövalye hiçbir zaman hikâyenin en kötü karakteri olmamıştı.

Duzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM 14

ZEHİRLİ DUDAKLAR VE KIRIK HAYALLER

ZEHRİLİ DUDAKLAR VE KIRIK HAYALLER

Dudakları zehirdi. Dudaklar ziftti. Koyu gözleri dudaklarının zehrinin erken bir habercisiydi. Bu adam baştan aşağı bir tehlikeydi. Asıl tehlike onun cazibesiydi çünkü kırık hayaller yaratabilecek bir ölüm şarkısı gibiydi.

Kılıç'ın dudakları dudaklarımdaydı.

Daha önce öpüştüğüm adamlar olmuştu ama kalbimi bu kadar heyecanlandıran, tenimi bu kadar kor alevlerde yakan başka hiçbir dudak olmamıştı.

Bir öpücüktrü işte.

Basit bir öpücük.

Ancak onun dudakları dudaklarımdayken buna basit bir öpücük demek, onun dudaklarımı alev alev yakan dudaklarına ihanet olurdu.

Bir öpücük nasıl bu kadar başımı döndürebilirdi? Bu ürperticiydi. Biraz da bağımlılık yapıcı.

Tehlikenin farkındaydım ama öyle güzeldi ki bile bile teslim oluyordum yasak dudaklarına.

Bir eli boynumdan kavramış, çenemi kendisine çekmiş, diğer eli de belime sarılmıştı ve beni kendisine çekiyordu.

Öpüşüne aynı tutkuyla karşılık vermeye devam ettim, ne kadar sürmüştü bilmiyordum ama bitmesini ikimizin de istemediğini biliyordum. İkimiz de daha fazlasını istiyorduk, daha fazlasının bizi bir kıyamete sürükleyeceğini biliyorduk.

Kırık İnci

Bir elim ensesindeyken onu kendime daha çok çekiyordum, diğer elimle de gömleğini avucumun içine hapsetmiş ve onu daha çok hissetmeye çalışıyordum. İri eliyle bacağıma sarıp bir yandan kendine bastırırken bir yandan da arabaya yapıştırmıştı beni.

Saçları, arasından parmaklarımı geçiremeyeceğim kadar kısıydı, ensesini hafif hafif okşarken dudaklarının tadı tüm bedenimi mest etmişti.

Alt dudağını ısırp kendime doğru çektiğimde, belimdeki eli kalçama kaydı ve kalçamı avucunun içine hapsetti. Gülerek başımı arkaya attığımda bana biraz daha eğildi. Dili tekrar ağzımın içinde gezinirken dudaklarımdan şiddetli bir inleme çıktı.

Nasıl duracağımızı bilmiyordum, durmak da istemiyordum. Dudaklarım sızlıyordu ama umurumda değildi, sadece daha fazlasını istiyordum. “Kılıç...” Adını inlediğimde hafifçe uzaklaştı, gözlerime baktı ama bu uzaklığa çok dayanamıyormuş gibi tekrar hızla dudaklarıma bastırdı dudaklarını. Nefes nefese kalmıştı ve bu adamın nefes nefese kalması bile beni tahrik ediyordu!

Kaç dakika olduğumuz yerde tutkuyla öpüştük bilmiyordum ama saatler sürse bile doyamayacağımı biliyordum. Dudaklarımız birbirinden ayrıldığında gözlerimiz yavaşça açıldı. Islak ve kızarmış dudaklarıyla bana nefes nefese bakıyordu, ben de en az onun kadar dağılmıştım.

Simsiyah gözlerinde gördüğüm sonsuz arzu beni içine hapsetti, belki de bu tutsaklık o kadar kötü değildi.

Dudaklarımı ıslattım, konuşmaya çalıştım ama sonunda hiçbir şey yapamayıp yine onun güzel gözlerini izlerken buldum kendimi.

Yorgunca alnını alnıma yaslarken boynumdaki eli saçlarıma kayd. Saçlarımı hafif hafif okşarken yorgun gözüküyordu ama onu yoran şey ben değildim. Onu yoran şey beni öperken hissettikleriydi.

“İnci Hanım,” dedi nefes nefese.

“Hanım mı? Ciddi misin, Kılıç? Beni bir arkadaki koltuğa atmadığın kaldı! Dudaklarımı sömürdün! Şimdi de hanım mı diyorsun?”

Ceren Melek

“Üzgünüm,” dedi gözleri hâlâ kapalıyken.

“Ne için? Beni öptüğün için mi?” dedim sertleşen sesimle.

“Sanırım bu üzgün olamayacağım tek şey.” Yorgunca alnını benden uzaklaştırdı. “Üzgünlüğüm sizin öldürücü cazibenize karşı koyamamak. Bu olmaz, bu...” Devam edemedi. Belki de benim karşımda ilk defa konuşamadı.

“Kılıç, tüm sorun görevin mi?” Sorumla gözlerini sıkı sıkı yumdu.

“Evet.” Durakladı. “Size zarar vermekten korkuyorum. Canınızı yakmaktan korkuyorum çünkü daha fazla yanacak canınızın kalmadığını görüyorum.”

“Bu o kadar da illegal bir şey değil! Ne olmuş yani korumam-san? Abartmıyor musun?” derken güçsüzleşen bacaklarımla arabaya biraz daha yaslandım.

Bir süre sessiz kaldı. Ardından derin bir nefes aldı. “Size karşı koyamıyorum, size karşı koymak imkânsız. Ama sizinle olmam da imkânsız.”

“Neden?” dedim inatla.

Sessiz kaldı. Tam konuşacaktım ki eli yine yüzüme gitti, çenemi hafifçe başparmağıyla okşarken o rahatlatıcı ses tonuyla konuştu.

“Ben görevime sadık bir adamım. O yüzden aramızdaki mesafeyi koruyalım.”

“Peki bunu söylerken bile beni böyle okşaman ya da böyle bakman ne kadar inandırıcı, Kılıç? Görüyorum, beni istediğini biliyorum. Görevi siktir et! Uzun zamandır kimseyi böyle istememiştim. Kılıç, sen bana en zor zamanımda gönderilmiş bir hediyesin. Sen benim güçsüz kaldığım o anda tutunduğum dalsın.”

Bir adım uzaklaştı. Önce elleri terk etti vücudumu, sonra tutkulu gözleri.

“Sorun da burada. Duygusal açıdan yalnız olduğunuz zamanda yanınızda ben vardım ve bu yüzden yanlış düşüncelere kapıldınız. Normal şartlarda tanışsaydık eğer...” Sustu yine.

Kılıç bu kadar açık uçlu bir adam değildi. O hep kendinden emindi.

Kırık İnci

“Sizi öpmem yanlıştı. Bir daha olmayacak. Aramızdaki ilişkiyi koruyalım, yoksa korkarım bu göreve devam edemeyeceğim.”

“Benim dudaklarım sana yanlış mıydı?” dedim artık sinirden gülerken.

“Yasaktı.” Daha önce onda hiç duymadığım bir ses tonuyla konuşmuştu.

“Anladım,” dedim kafamı hızlı hızlı sallarken. “Unutalım o zaman bunu. Ben de artık sana karşı olan tavırlarıma dikkat edeceğim. Bu konuyu da burada kapatalım.” Konuşacaktı ancak ona müsaade etmedim. “Hadi gidelim, geç kalacağız.”

Hızla arabaya binerek kapıyı da aynı hızla kapattım. Kalbim hızlı hızlı atarken gözlerimi yumdum. Haklıydı, görevi vardı. Belli ki o görevlerine çok sadık bir adamdı.

Kılıç da arabaya bindiğinde navigasyona gideceğimiz yeri girdim. Yolun yarısında ikimiz de konuşmazken hareketli şarkılar açarak az önce olanları umursamıyormuş gibi göründüm.

Yukarıdaki aynayı indirerek çantamdan çıkardığım rujla az önce onun dudaklarıyla sömürdüğü ruju yeniledim. Ayrıca parlatıcı olduğu için dudakları da parlatıcı olmuştu ama bunun için onu uymamıştım.

Ruju gereğinden fazla uzun sürede dudaklarıma sürerken elbette ilgisini çekmiştim. Kırmızı ışıktaki durduğunda bakışlarına, omzumu silkerek cevap verdim. “Dudaklarımı sömürmüşsün resmen. Ne ruj kalmış ne hal.”

Beni izlerken dirseğini koltuk dayama kısmına dayamış, başparmağının ucuyla kendi alt dudaklarını okşuyordu. Belki de öpüşünü hatırlıyordu. Bu sırada eline gelen yapışkanlığa bakarken kaşları çatıldı.

Gülerken elimi ona uzattım, dudaklarında kalan parlatıcıları başparmağımla yumuşak dudaklarından temizledim. “Parlak dudak yakışmıştı ama müstakbel nişanlığın görürse yanlış anlayabilir. Gerçi doğru anlamış olur ama neyse, zaten adım çıkmışken biraz daha

Ceren Melek

damga yemeye gerek yok.” Müstakbel nişanlım kısmından sonra kaşları çatılmıştı.

Bu sırada yeşil ışık yanmıştı ve o da hızla gaza bastı. Bunu o kadar seri yapmıştı ki arabamın süspansiyonlarının harika olmasına rağmen öne doğru savrulmuştum.

“O yemeğe gitmenizi hâlâ gereksiz görüyorum,” dedi bakışları yoldayken.

“Az önce sınırları aşmayacağımızı konuşmuştuk sanırım. Patronunu sorgulama, sadece işini yap,” dedim ters şekilde. “Aksi halde yine yanlış şeyler yapabilirsin!”

“Öyle demek istemedim,” dedi ama onu dinlemedim. Şarkının sesini biraz daha yükselterek onun sesini bastırdım.

Sonunda boğaz kenarındaki lüks restorana geldiğimizde arabadan inmeden önce Kılıç’a döndüm. “Gelmene gerek yok. Müstakbel nişanlım halka açık yerde bana zarar vermez herhalde! Burada arabada bekleyebilirsin.”

“Olmaz!” Sert çıktığını fark edince boğazını temizledi. “Belki size biri suikast düzenleyecek? Yapmadıkları şey mi? Yanınızdan bir an bile ayrılmayacağım, İnci Hanım,” dedi kararlı şekilde.

Omuz silkerek arabadan indiğimde o da arabayı valeyeye vererek peşime takıldı. İçerisi epey kalabalıktı, Timur da cam kenarında bir masada oturuyordu.

“En azından bir hırbo olmadığı için tüm mekânı kapattırmamış,” dedim gülümseyerek. Timur ona gülümsediğimi sanıp gözalıcı gülerek yerinden doğruldu.

“Belki de cimridir,” dedi Kılıç da etrafı kısıp bakışlarıyla süzerken.

“Orasını bilmem ama hırbo olmadığı kesin. Saçları da güzel olmuş, sarışınlar iyidir ya. Ne yapacağım dazlağın tekini.” Son cümleyi çok kısıp söylemiştim ve Kılıç tam olarak ne dediğimi anlamamıştı. Gerçi kesin anlamıştı, insan değildi ki mübarek! Robot gibi bir şeydi!

Timur saçlarını açmıştı ve saçları neredeyse omzuna geliyordu. Altın sarısı saçları düz iniyor, uçlarından hafif hafif kıvrılıyordu ve gördüğüm en güzel erkek saçlarından olduğu kesindi.

Kırık İnci

Yaklaştığımda yerinden kalktı, elimi uzattığımda bu ona çok resmi gelmiş olacak ki bir eliyle elimi tutup diğer elini de belime atarak beni kendisine doğru çekti ve yanaklarımdan öptü.

“Çok güzel ve gözalıcısın,” dedi kısık sesle.

“Her zaman,” dedim gülümseyerek. Bu sırada bakışları birkaç adım arkamda duran Kılıç’a takıldı.

“Dışarıda bekleyebilirsin, burası güvenli bir yer.” Kılıç yerinden bile kıpırdamadı. Önünde birleştirdiği elleriyle ona kötü kötü bakmaya devam etti. “Peki, sana arkadaki masalardan birini ayarlayalım,” dedi ama Kılıç yine tepki vermedi.

“Kendisi görevine çok sadık bir koruma! Yanlış ve yasak şeyler yapmaktan çok korkar,” dedim omzumun üstünden Kılıç’ı süzerken.

“Müstakbel nişanlıma kimse benim yanımda bir şey yapamaz.” Timur sert şekilde Kılıç’a bakmaya devam etti. “Dışarı çık!”

“Çıkmıyorum. Çıkarsana,” dedi Kılıç, resmen ona saldırmak için yanlış bir hareketini bekliyordu.

“Tamam, orada durması bir sorun olmaz, dedim ya Kılıç çok sadık ve güvenilir. Yani utanmasa ben...” Kılıç’ın bakışlarıyla sustum. “Neyse, işi bu onun.”

Timur canı sıkılsa da kabullendi, ben oturmadan önce sandalyemi çekmeyi ihmal etmedi. Karşıma geçip oturduğunda, birkaç adım arkamda duran Kılıç’ın gölgesini üstümde hissediyordum.

“Güzel yer seçimi olmuş,” dedim gülümseyerek.

“Bu gece görecek hiçbir şeyin senin kadar güzel olacağını sanmıyorum.” Timur da beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Beni açık açık süzerken bakışlarında saklamaya gerek duymadığı bir arzu vardı.

“Demek beni ayartmak için nazik bir adam profili çizmeye karar verdin.” Bu sırada yanıma gelen garson bir şişe açıp kadehlerimizi doldurmaya başlamıştı.

Beyaz şaraptan bir yudum alırken tam konuşacaktım ki mezeler de masaya gelmeye başlamıştı. “Şarabı nasıl sevdiğimi ya da ne yemek istediğimi sormadın?” dediğimde şaşırarak arkasına yaslandı.

Ceren Melek

“Senin için en güzel seçimleri yaptım bu gece.”

“Sadece kendi seçtiğim şeyleri severim ve sen Timur, abimin seçtiği bir şeysin,” dedim rahat bir tavırla.

“Önyargını anlıyorum ama hepsini yok edeceğim. Beni tanıyınca, İnci...” Durakladı. “Benden başka hiçbir şey görmeyeceksin.” Kendinden çok emindi. Klasik erkekti yani.

“Peki sen neden istiyorsun? Babanın parası sana yeterli gelmiyor mu?” İğneleyici bir laf söylememiş gibi sevimlice gülümsedim.

“Babam ilk biriyle nişanlanmamı istediğinde ona çok sert çıktım ama o kişinin İnci Altınsoy olduğunu duyunca daha da sert çıktım. Sosyetenin tüm genç yakışıklılarının yattığı bir kadın elbette tercihim olamazdı. Ancak sende başka bir şeyler var. Göründüğünün aksine tehlikeli bir kadınsın ve ilgimi çektin.”

Güldüm, hatta başımı arkaya doğru atarak zarif bir kahkaha attım. “Bayılıyorum senin gibi namus timsali olup her türlü namus-suzluğu yapan heriflere. Kendi her pisliği yapmışken evleneceği kadının saf ve el değmemiş olmasını isteyen erkekler beni çok güldürüyor ama eğlenceli oldukları için değil, soytarı oldukları için.”

Gülüştü yavaşça solarken kadehinden büyük bir yudum aldı. “İddialı bir kadınsın. Cesur ve çekicisin,” dedi beni süzmeye devam ederken. “Zaten seni istemeyecek adam yoktur ama ben sadece güzelliğin için değil elbette, başka şeyler için de onayladım bu evliliği. Koçak ismi büyük bir isim, açamayacağı kapı yok. Elbette bir Altınsoy olduğun için tüm altın kapılar sana açıldı ama artık yalnızsın. Aral’ı ve diğer kardeşlerini az çok tanımaya başladım.” Bu sırada yemeklerimiz servis edilmişti.

Ben kırmızı etin yanında kırmızı şarap severdim ama yine de yeni bir şişe açtırmadım.

“Aral hırslı ve açgözlü, Atlas dünya yansa o yangında sigarasını yakacak kadar umursamaz, Aliye kıskanç. Yani kurtlar sofrasında kalmış bir kuzusun. Şimdiden mirası senden almak için dava açmışlar, o davayı kazanmak için neler yapacaklarını ben bile hayal

Kırık İnci

edemiyorum. Zeki olabilirsin ama şirket yönetmek çok farklı bir boyut. Hele de böylesine büyük bir mirasa sahip olmak kimsenin baş edebileceği bir şey değil. Ama yanında olursam, güçlerimizi birleştiresek ortaya bir imparatorluk bile çıkarabiliriz. Mantığını kullan, İnci.” Onu sakın sakın dinlerken yemeğe başlamıştım bile.

Kılıç’ın bizi duyup duymadığına emin değildim ama kafamı çevirip bakmıyordum da.

Tecrübem olmasa da bildiğim çok şey vardı. Babamın son günlerde şirkete gitmem için ettiği ısrarı hatırlayınca içim burkuldu.

“Ben hiçbir adamın varlığında güç aramam ve kimseye tamamen güvenmem, Timur. Özellikle kendini zeki ve güçlü sananlara hiç.” Ailem beni en iyi şartlarda yetiştirmiş olabilirdi ama bana hep erdemi ve gücü öğretmişlerdi.

On altı yaşında bir kafede garsonluk yapıp aylarca kendi maaşım ile kendi kendime yetmeyi öğrenmiştim. Hatta başka işler de yapmıştım. Annemle babamın çocuğu olmanın benim için çok büyük bir şans olduğunu biliyordum ama o şansın arasında kendini geliştirmek daha büyük bir şanstı. Şu an markalara ve lükse takıntılı bir manyak gibi görünebilirdim ama o yol çok başkaydı.

“Amacım seni kırmak ya da aşağılamak değildi.” Hızla durumu toparlamaya çalıştı.

“Öyle bir şey yapamazsın zaten,” dedim gülümsemeye devam ederken.

Bu sevimli gülümsememin karşımdaki kişilere bir yerden sonra aşırı gıcık geldiğinin farkındaydım. Bu gece gıcık değil, sevimli görünmem gerekiyordu, sevimli ve zararsız.

“Ama haklısın. Çok gencim ve şirket hakkında bilgilerim az. Hele de ailemin cinayeti bu kadar karanlıkken kimseye güvenmem mümkün değil. Yalnız ve boşlukta gibi hissediyorum. Neyle nasıl baş edeceğimi bilmiyorum. Seni karşıma Aral çıkardığı için sana güvenebilmem olanaksız ama bir şans vereceğim. Seni tanıyacağım. Tabii senden de isteklerim olacak.” Yerinde doğrulurken dikkatle beni dinliyordu.

Ceren Melek

“Ne gibi istekler?”

“Onları zamanı gelince görürsün. Evlilik ciddi bir müessese ve biz sadece evlilik değil, iş de yapacağız. O yüzden önce sana güvenebilmem lazım, benim için bir şeyler yapabilmen lazım.”

“Yaparım, İnci,” dedi kendinden emin olmaya devam ederek

İçimdeki sinsi sevinci gözlerimin masum bakışlarının ardına sakladım. “Kimsem kalmadı, Timur, sevdiğim herkesi kaybettim. Önce sana güvenmem lazım. Her şeyi mi yaparsın?”

“Güvenimi kanıtlayabilecek her şeyi yaparım.”

Çok eğlenecektik.

“Peki o zaman, seni tanımak için sana bir şans vereceğim.”

“Asla pişman olamayacaksın,” dedi eli elime uzanırken.

Bu sırada arkamda bir hareketlilik sezdim, Timur elini geri indirirken gülüşümü bastırmak için kadehimden büyük bir yudum daha aldım.

Yemeğin geri kalanında bana aile hayatını ve okuduğu okulları anlatırken pek de ilgimi çekememişti. Ara ara gözlerini kısarak beni süzüyor ve sanırım baştan çıkarmaya çalışıyordu.

“Tatlıyı bende yiyelim.” Teklifine şaşırmamıştım çünkü tüm yemek boyunca beni beğeniyle süzmüştü.

“Ciddi düşündüğümüz için ağırdan almalıyız,” dediğimde nefesini verdi.

“Evlene kadar başka kadınlarla görüşmeye devam ederim o zaman. Ayrıca ilgimi çekiyorsun, zaten bu gece bana gelersen yarın sabah kendin koşarsın nikâh dairesine.”

“Bir tarafların da beynin kadar küçükse o iş biraz yaş,” dedim etrafa bakarken çok kısık sesle.

“Anlamadım?” dedi öne doğru eğilerek.

Bu sırada Kılıç’ın arkamda boğazını temizlediğini duymuştum.

“Diyorum ki zaten ben de başka erkeklerle olmaya devam ederim. Magazine yakalanmadığımız sürece sorun yok.” Kaşları çatılırken arkasına yaslandı.

Kırık İnci

“Böyle bir şey mümkün değil!”

“Kararlarımı bana sorgulattırma.”

“Zaten korumanla fazla yakın görünüyorsun. Onunla bir ilişkin mi var?” Gözlerini Kılıç’ın üstünden alamazken gerginliği de artıyordu.

“Seni ilgilendirmez, Timur. Şu an seninle sadece iş yapıyoruz.”

“Yakında daha fazlasını da yapacağız.”

“Geç oldu, İnci Hanım, yarın önemli bir toplantınız var,” dedi Kılıç bana doğru yaklaşarak.

“Toplantım mı var?” Gözlerimi kısarak ona baktım.

“Evet. Gidelim de uykunuzu alın.” Kılıç’ın sözüyle toparlandım.

Timur da yerinden kalktı. “Sana eşlik edeyim. Bu gece gelmek istemediğine emin misin?”

Bir süre düşünüyormuş gibi durdum. “Tamam, çok ısrar ettin. Bu gece tatlıya sana geliyorum,” dedim nabız yoklamak için. Gerçi yokladığım nabız Timur’un nabızı mıydı, yoksa Kılıç’ın nabızı mıydı, emin değildim. Timur ağzı kulaklarına varana kadar sırtırken ben de yerimden kalktım. Bu sırada Timur da elini belime koydu ve beni hevesle kendisine çekti. Tutuşu masum bir dokunuş değildi, kalçama doğruydu eli.

“Elini indir,” dedi bu sırada yine arkamızda duran Kılıç.

“Sana ne lan!” dedi en sonunda Timur dayanamayarak.

Kılıç ona doğru bir adım daha attı, artık yüz yüze ve fazlasıyla gerginlerdi. “Benimle lanlı lunlu konuşma ve elini oradan çek.”

“Sen kimsin? Karşında kimin durduğundan haberin var mı? Timur Koçak’ım ben, seni yarım saatte yok ettiririm.”

“Zaten anca ettirirsin, senin gibiler anca adını kullanarak bir haltlar yapabilir.”

Timur elini belimden çekti ve Kılıç’ı göğsünden ittirdi ama Kılıç yerinden bile kıpırdamadı. Timur çelimsiz bir adam değildi ama kasları daha çok ayna karşısında çıplak poz vermek içindi ve Kılıç’ın karşısında hiç şansı yoktu.

Çörem Melek

Kılıç sonunda istediği karşılığı alarak Timur'un yüzüne sert bir yumruk geçirdi. Timur tam ona karşılık verecekken Timur'un az önce belimde olan elini tuttu. Geriye doğru hızlı bir şekilde iterken duyduğum kemik sesiyle yüzümü buruşturdum.

Kılıç tek bir hareketiyle Timur'un elini kırmıştı! Gücü karşısında gözlerim irileşirken masada yarım kalan kadehimi içmeye devam ettim.

Timur gerilerken mekândaki tüm korumaları ayağa kalkmıştı. Hepsi Kılıç'ın üstüne yürüdüğünde kadehimi yeniledim. İlk önce birini tek yumrukta bayılttı, ona yaklaşan diğerini de tekmeyle arkadaki masaya fırlattı.

Korumam bir süper kahramandı!

Kılıç sadece beş dakikada Timur'un beş adamını da pertte çıkarırken heyecanla onu izliyordum. Sonuncusunun da yüzüne sert bir yumruk çaktıktan sonra hızla bana yöneldi.

Tüm restoranın gözleri üstümüzdeydi, restoranın görevlileri de kavgayı ayırmaya çalışırken epey yorulmuşlardı.

Kılıç elimi tutup beni çektiğinde kadehi son anda elimden bırakabilmişim. Hızlı hızlı yürürken fazla öfkeliydi. O kadar adamın arasından gömleğinin ütüsü bile bozulmadan çıkmıştı.

Öfkeli öfkeli yürürken topuklularıyla ona yetişmeye çalışıyordum. Bileğimi tutuşu sertti ama acıtmıyordu. "Yavaş olsana!"

Yavaşladı, arabaya ulaşana kadar da beni çekiştirmeye devam etti. "Canımı yakıyorsun!" Aniden bileğimi bıraktı.

Aslında canım hiç yanmamıştı.

"Ne yapıyorsun sen, Kılıç?" dedim sinirli bir ses tonuyla.

"Binin arabaya, yoksa içeri dönüp yarım kalan işimi bitireceğim." Sözleriyle sadece birkaç saat önce beni öptüğü arabaya yasladı yine.

Ona savunmasız ve masum bakışlarımdan attım. Eli bileğime gitti, bu sefer çok daha yumuşak tuttu. İnce bileğimi koca avucunun içine aldı ve başparmağıyla bileğimi hafif hafif okşadı. "Canınızı mı yaktım?" Sözleriyle başımı salladım. Eğilip gözlerime baka baka bir öpücük bıraktı bileğimin içine.

KIRIK İNCİ

Ardından da elini belime koyup beni havaya kaldırdı ve diğer eliyle de arabanın kapısını açarak içine oturttu. Şoför tarafına geçmeden önce emniyet kemerimi takmayı da ihmal etmedi.

Sürücü koltuğuna geçmesiyle sadece saniyeler içinde restorandan uzaklaştık. Direksiyonu sıkı sıkı tutuyordu, parmak boğumları yara içindeydi.

“Sen ne halt ettiğini sanıyorsun ya! Sen kimsin?” Bağırışımı hızını biraz daha arttırdı. Az önceki sakinliğimden sonra birden cazgırlaşmamı beklemediği kesindi.

“Sen kim oluyorsun da benim yanımdaki adama karışıyorsun? Farkında mısın, o adamla nişanlanmayı düşünüyorum ben?”

“Sadece düşünmekle kalmaya devam edin o zaman,” dedi kısık bakışlarını yoldan ayırmazken.

“Kılıç! Siktir git! Kovuyorum seni! Sen kendini ne sanıyorsun?” Sözlerimle öfkelenmiyordu çünkü zaten öfkenin doruğundaydı.

Otoyoldan çıktığında nereye gittiğimizi bilmiyordum ama ben de o da bilmiyordu.

“Cevap ver bana! Sen kim oluyorsun da benim nişanlanacağım adama el kaldırıyorsun!” Bağırışım ve sözlerim onu biraz daha gererken araba ani bir frenle durdu. “Korumam olduğun için mi? Hadi ama komik olma! Ortada beni koruyacağın hiçbir şey yoktu. Sen kim oluyorsun ya?”

“Bir saat önce tutkuyla öpüştüğünüz adam oluyorum.” Ne ara bu kadar ıssız bir yola girmiştik bilmiyordum ama iki tarafın da orman olduğu bir yoldaydık.

“Ve bunun yanlış olduğunu söyleyen bir adam. Bitti Kılıç! Madem böyle davranacaksın, o zaman işine son veriyorum. Ben kimenin kararsız düşüncelerinin, asılsız arzularının oyuncakı olmam. Ben İnci Altınsoy’um.”

“İşte tüm problem bu...” Kısık sesinden çaresizlik aktı geceme. Çaresizliği benimkinden yıldızlar kadar uzaktı, üstelik benim aksime çok çaresiz görünüyordu.

Ceren Melek

"Rahatlığın sinirimi bozuyor. Az önce nişanlanmayı düşündüğüm adamı dövdün."

"Düşünmüyordunuz, düşünmeyeceksiniz de," dedi fazla emin şekilde.

"Öyle mi?" Sinirden gülmeye başlamıştım. "Sen hayatımda gördüğüm en dengesiz adamsın. Önce beni öpüyor sonra bunun yanlış olduğunu zırvalayıp ardından ben biriyle olmaya yeltendi..." Yüksek sesli konuşmamı bölmüştü.

Ancak sözleriyle değildi.

Bana doğru dönerek elini enseme attı. Yüzümü kendisine doğru çekerken bir eli de emniyet kemerini çözmüştü. Ben daha hareketlerinin hızını idrak edemedim o yumuşak ve lezzetli dudakları dudaklarımı bulmuştu.

İçimdeki öfke ve karanlık tüm duygular onun dudaklarının ihtarlı öpüşüne kapıldı. Sanki bu hazırlıklı olduğum bir şeymiş gibi öpüşüne aynı tutkuyla karşılık verdim.

Tüm benliğim bu öpüşe heyecanla karşılık verdi, belki de ilk defa bir adamla öpüşürken böylesine titriyordum. O da aynı şeyleri yaşıyor olacaktı ki hareketlerinde ve öpüşünde dikkatten kaçmayacak bir heyecan vardı. Onun heyecanını hissetmek, hızlanan kalp atışlarını kalbimde hissetmek beni tam anlamıyla mahvediyordu!

Beni kendisine doğru çekiyordu, ben de gömleğinin yakasından onu tutmuş kendime çekiyordum. En sonunda yakınlığımız ona yeterli gelmemiş gibi eli belime gitti.

Beni tek bir hamleyle kucağına aldığı anda kısa bir anlığına dudaklarından ayrıldım ve gözlerimi yavaşça açtım.

Kısa sürelik öpüşmemizde bile pembeleşen dudaklarına, karanlık arabanın içinde o karanlıktan daha koyu gözleriyle beni izleyen derin kuyularına daldım. Kısık bakışlarıyla beni izliyordu ve gözlerindeki tutku tüm bedenimin onu biraz daha istemesine neden oluyordu.

Kırık İnci

Bir eliyle üst bacağımdan tutarak kucığındaki yerimi sağlamlaştırdı.

Beni boynumla çenem arasındaki o kısa mesafeden tutarak yine kendisine çekti ve doyamıyormuş gibi dudaklarını yine dudaklarıma yasladı.

Elim gömleğinin ipeksi dokusunun üzerinde gezinirken kaslarını parmaklarımın uçlarında hissediyordum, kalbi çok hızlı atıyordu. Az önce uzaktayken bile kalbimin derinliklerinde hissettiğim kalp atışları bu sefer tüm bedenimi uyuşturuyor, beni canlı canlı rüketiyordu.

Bir kez daha ayrıldım dudaklarından nefes nefese ancak o tenimden uzaklaşmak istemiyormuş gibi boynumdaki eliyle başımı geriye doğru yatırdı ve dudaklarını açıklığa bastırdı. Daha rahat öpebilmek için kırmızı elbisenin boynuma bağlı olan aksesuarını çekip attı ve az önce öpemediği yerleri de öptü.

Dudakları boynumda öpücükler bırakırken aşağıya yavaşça iniyordu. Sanki tenime doyamıyormuş gibiydi.

Ben onu nefes nefese izlerken o da beni öpüyor, aldığım zevki büyük bir keyifle izliyordu.

Daha fazla dayanamayarak yüzünü iki elimin arasına alarak kaldırdım. Bu sefer ben onun dudaklarına atıldım. Onu iştahla öperken bunu yapmaktan hiç bıkmayacağımı biliyordum. Sıcak ve yumuşak dudakları daha önce hiç almadığım bir lezzet bırakıyordu dudaklarımda.

Bedenimde gezinen elleri, tenimi okşayan nefesi ve göğsüme çarpan göğsü... Bunun alelade bir öpüşme olmasını, sıradan olmasını isterdim, onun da diğer adamlar gibi sıradan, öylesine biri olmasını isterdim. Hatta bunu şu dakika her şeyden çok istiyordum. Ancak değildi ve bu beni mahvediyordu, bu beni mahvedecekti.

Beni canlı canlı yakacak ve bir girdaba sürükleyecekti, yaşadığım acıların üstüne körükle eklenecekti. Her şeye rağmen bu an vazgeçilmezdi, belki de tam da bu an benim felaketimdi.

Ceren Melek

Daha da felaket olan bir şey vardı, görüyordum. Onu görüyordum, şeffaftı ama o şeffaflığı bile bulanıktı.

Öpüşmemiz dakikalar boyunca sürerken ikimizin de daha fazlasını istediğini biliyordum. Teni benimde, dudaklarının dudaklarımda olduğu her saniye bir romanın başlangıcı kadar yeni, bir romanın sonu gibi sarhoş ediciydi.

Tutkulu öpüşü arada yavaşlıyor, kara gözlerini açıyor ve gözlerime bakıyor sonra hafif hafif öpücükler bırakıyordu dudaklarıma. Ama o dudakları benimden hiç ayrılmıyordu, eli tenimi arzuyla, şefkatle okşamayı hiç bırakmıyordu.

Yavaşça dudaklarımız ayrılırken bir eliyle saçlarımı okşuyordu. Alnını alnıma yasladığında ikimiz de nefes alış verişlerimizi düzenlemeye çalışıyorduk.

“İnci,” dedi nefes nefese, az önce benim ıslattığım o güzel dudaklarıyla.

“Bu sefer hanım yok mu?” Öpüşmekten yorulmuş sesim kısık çıkmıştı.

Kısa bir an güldü, dudakları bu sefer çenemi buldu.

“Ne oldu? Çok seksi olduğum için ulvi görevini unuttun mu? Yanlış değil mi şimdi?” Ben yine hızlı hızlı laf sokmaya başlamıştım ki dudaklarıma bir öpücük bıraktı. “İyi buldun sen de beni susturma yolu...” Bir kez daha öptü.

“İnci,” dedi bir kez daha.

“Adımı mı ezberliyorsun?”

“Adını dudaklarıma mühürlüyorum.” Bir kez daha öptü beni.

“Artık sizli bizi de konuşmuyorsun!” dedim gözlerim irileşirken. Şaşkınlığım ona tatlı gelmiş olacaktı ki gülümserken gözlerine mayhoş bir gölge düştü.

“Böyle güzel gülersen sana âşık olurum,” dedim bir elim ensesini okşarken.

Dudaklarının arasından bir cık sesi çıktı. “Prensesin benimle işi olmaz.”

“Neden? Senden prens olmaz mı?” Bu sefer ben eğilip onu öptüm.

Kırık İnci

“Dur! Yoksa ben duramam,” dedi sabrı tükenmiş şekilde.

“Durma,” dedim ben de yaramaz şekilde omuz silkerek.

Kendimi sertliğine bastırduğımda kısa bir inleme çıktı dudaklarından, başı arkaya düşerken nefes nefeseydi. “Ah İnci, sen çok tehlikelisin.” Eğilip gömleğinin açıkta bıraktığı boynunu öptüm. Kendine has erkeksi kokusu ve kullandığı hafif parfümü onu daha çok öpmek istememe neden oluyordu.

“Uzun zamandır kimseyi seni istediğim kadar istemedim,” dediğimde yumduğu gözlerini açtı. Bir elinin tersiyle bacağıma yavaş yavaş okşarken diğeriyle de yanağıma okşuyordu.

“Bana işkence misin sen?” Sözleriyle cilveyle güldüm. Bakışları gülüşüme çıktı bu sefer.

“Böyle sizli bizli olmadan konuşman çok hoşuma gitti ama diğer türlü de seksi oluyor yani...” Beni çenemden tutup kendine çekerek bir kez daha öptü.

Yine dudaklarımız yorulana kadar öpüşmeye devam ettik. En sonunda yine nefes nefese durduğumuzda ikimiz de devamı için yanıp tutuşuyorduk ama kendisini tutuyordu.

“O adamla nişanlanmayacaksın. Hatta bir daha görüşmeyeceksin,” dedi tutkudan kalınlaşmış sesiyle.

“Öyle mi? Buna hangi sıfatla karar veriyorsun? Korumam olarak vermediğin belli.”

“İstedığınız adam olarak,” dedi yine sizli bizli konuşarak.

Kıkırdadım, alnımı yine alnına yaslayarak kokusunu derince soludum.

“Sanırım senden hoşlanıyorum.” Sözlerimle sessiz kaldı ama bu sessizliği diğerleri gibi tutkudan değildi, düşünmektendi.

Tenimi okşamayı bırakmadı ama ciddileşen yüzüyle sessizliğe gömüldü. Belki de dudaklarına ulaşmaya çalışan kelimelerin hepsini toprağa gömmüştü.

“Sıradaki sevgilim olmaya ne dersin?” Sorumla kaşları havalandı.

Ceren Melek

“Bu bir teklif mi?” Sorusuyla omuz silktim. “Ben olursam , sıranın ilerisi olmaz.”

“Benim olursan ilerisi olmaz, mezara kadar diyorsun yani. Off, haşin erkek.” Keyifli sözlerimle gülmekle kızmak arasında kalırken, beni tekrar kendisine çekti.

“Bence o şerefsizi hemen engelleyin, sonra bakarız.” Sözleriyle kaşlarım havalandı.

“Sen epey korkmuşsun, onunla yemek yemem bile kudurtmuş seni. Bence sen de benden epey hoşlanıyorsun,” dedim hevesle.

“Senden hoşlanmayacak erkeğin erkekliğinden şüphe ederim ben.” Bu durumdan pek memnun değildi.

“E sevgilimsin o zaman?” dedim ellerimi çırparak.

“Öyle bir şey yok,” dedi hemen. “Az önce beni kovdun, ondan. Hatta seni eve bırakıp eve geçeceğim.”

“Ne yani? Sevgilim olursan korumam olamaz mısın? Tamam, o zaman şöyle yapalım bak! Şimdi ben seni sabahları işe alayım, geceleri geri kovayım. Olur mu?”

“Biraz fazla zekisin sen,” dedi çenemi öperken.

“Öyleyim tabii.” Konuşurken yaptığım cilve onun beni sürekli tekrar öpmesine neden oluyordu. “Çok şanslı bir adamsın. Herkes İnci Altınsoy’un hoşlandığı adam olmak ister. Ama böyle giderse sana âşık olurum.”

Bir kez daha durgunlaşıırken bu sefer beni çekip öpmedi. Hatta kaşları derince çatılırken düşüncelerinin onu rahatsız ettiği kesindi.

“Biraz çabuk olmadı mı? Benden hoşlanmanız?”

“Ben çok şıpsevdi bir insanım, ayrıca hislerimi söylemekten de hiç çekinmem.”

“Orasını fark ettik canım.”

“Canını yesinler ya,” dedim bir kez daha kıkırdayarak, çenesinden tutup onu sevdiğimde durgun bakışları biraz daha ağırlaştı. “Ne dedim ben sana? Bu gece beni öpeceksin, demedim mi? Hem de kaç kere öptün. Ben istediğim her şeyi alırım, Kılıç, hem de her şeyi.”

KIRIK İNCL

Bu sırada yanımdan bir araba geçtiğinde Kılış yerinden doğruldu. "Gidelim artık." Beni koltuğuma geri oturttuğunda ona karşı koymadım.

"Evde mi devam edeceğiz?" dedim başımı koltuğa yaslayıp onu seyrederken.

Boğazını temizleyerek üstünü düzeltti ama kendine gelmesi mümkün gözükmiyordu. Arabayı çalıştırdığında ben de keyifle yerimde doğruldum. Telefonumu arabaya bağlayıp en sevdiğim şarkılardan birini son ses açtım.

Nil Karaibrahimgil'in "He-man" şarkısıydı. Şarkı başlayınca yerimden doğrulup şarkıya yüksek sesle eşlik etmeye başladım.

"Dünyayı bir tur dönecek. Bu birkaç dakika sürecek. Onunla döneceğim ben."

Şarkıyı ona bakarak fazla cilveli şekilde söylüyordum.

"Meteorları tutacak. Uzaya savuracak. Alkış tutacağım ben."

Alkış tutacağım derken kısa bir alkış yapmış, bayılacağım derken de elimin tersini alnıma koyarak bayılmış gibi yapmışım.

Yüzünde tatlı bir gülümsemeyle bir yola bir de bana bakıyor, keyifle beni izliyordu.

"O bir He-man, Bat-man, Pac-man, Mad-man. Yanında duracağım ben."

Kahramanım derken elimle onu göstermişim. Bu hareketim yüzündeki keyifli ifadenin kısa bir an yok olmasına neden oldu.

Yola çıktığımızda bile bakışlarını üstümden ayıramazken ona cilve yaparak şarkıyı söylemeye devam ediyordum.

"Ah, onunla kurulur dünyada cennet."

Bağırarak ve gülerek söylemem onu eğlendirirken klima yerine arabanın camlarını açmıştı. Rüzgâr saçlarımı savururken ona şarkı söylemeye devam ettim.

O kısa bir an bakışlarını benden ayırıp yola baktığı sırada yanığından makas aldım, şaşkınca yine bana çevirdi kafasını.

"Bi işaret gelecek. Gitmesi gerekecek. Yolcu edicem ben."

Ceren Melek

Şarkının sonlarına doğru tamamen ona dönüp nakaratı söylemeye devam ettim.

"Yanında durucam. Hep onun olucam. Yarı olucam ben."

Şarkı bittiğinde kahkahalarım eşliğinde yorgunca arkama yaslandım ve onu izlemeye devam ettim.

Bu sırada eve yaklaşmıştık. Arabanın hızı düşerken aynı şarkı tekrar çalıyordu ama bu sefer sesi kısıktı.

"Ne güzel söylediniz öyle," dedi yüzünde muzip bir gülüşle.

"Sana söyledim." Omzunu okşadım. Bir eli direksiyondayken diğer eli de omzunun üstündeki elime gitti.

"Hep böyle misinizdir?"

"Nasıl yani?" Merakla ona baktım.

"Hayatınızdaki adama hep bu kadar iyi mi hissettirirsiniz?" dedi bakışlarını yoldan ayırmazken.

"Daha hiçbir şey yapmadım ki."

Bunu dediğimde bana öyle bir bakış attı ki o kara bakışlarında erimemek elde değildi. Otoparka geldiğimizde arabayı park etti ama o inerken ben pek inmeye niyetli değildim.

Kapımı açtığında yorgunca ona baktım. "Sana şarkı söylemek beni çok yordu," diyerek kollarımı ona doğru uzattım.

Bu hareketimi artık yadırgamayarak beni tek bir hamleyle kucağına aldı. Ben de hemen kucağına yerleştim, o sırada az önce boynuma sarılı olan kırmızı bez parçasını eline sardığını gördüm.

"Bu şarkının klipi pek güzel bitmiyordu," dediğinde omuz silktim.

"Evet, kız mafyayla birlikte ama boksöre âşık ve onun kahramanı olduğunu düşünüyor. Hatta gözünde onu aşırı abartıyor. O kahramansa kızın öleceğini bile bile hırsına ve görevine yenik düşerek kızın ölüm fermanını imzalıyor." Hüzünlü şekilde iç çektim.

"Ama olsun ya, şarkı çok güzel. Bence tam bizi anlatıyor," dedim hemen modumu yükselterek.

Bu sırada asansöre binmiştik. Başımı onun göğsüne yasladığımda hızlı kalp atışları derin bir nefes almama sebep oldu.

Kırık İnci

"Şimdi sevgili mi olduk biz?" dedim hevesle.

"Hayır," dedi hızlı şekilde.

"Çok sinirimi bozuyorsun," dedim hemen göğsünden doğrularak. "Az önce öyle demiyordun kucağındayken." Çenesini tutup uyarırcasına sıkıgımnda beni tutuşu sıkılaştı.

Eve girdiğimizde hepsi uyumuştı. Tekin üçlü koltukta yatarken Çakı da Angel'la diğer koltukta uyuyordu. Çakı yüzüstü yatmış. Angel da vücudunu kendine çekerek onun sırtında uyumuştı.

Kılıç beni yatağıma kadar bıraktığında beni öpmeye devam edecek mi diye onu izledim ama o ayakkabılarımı çıkartıp beni yatağa yatırdı.

"Yorucu bir gündü, dinlenin."

"Sen uyumayacak mısın?" Sorumla kafasını iki yana salladı.

"Uykum yok, sigara içeceğim."

"Geleyim ben de?" Eğilip alnıma bir öpücük bıraktı ve arkasını döndü. "Kılıç, çok dengesiz davranıyorsun ve ben ne istediğini bilmeyen adamlardan nefret ederim. Eğer istemiyorsan..."

"İstiyorum, hem de uzun zamandır hiçbir şeyi istemediğim kadar. Tüm sorun da burada." Bunları söylerken bana bir kez olsun dönmemiş ve cümlesi biter bitmez de odadan hızla ayrılmıştı.

Kılıç o gece hiç uyumadı, sabaha kadar balkonda sigara içti.

Ben de yataktan hiç çıkmadım. Uyumadım da.

Zihnimi saran kurnaz düşünceleri beslerken içimdeki inci tanesini kirlettim.

Sabahın erken saatlerinde burnuma gelen güzel kokularla uyanmıştım. Sabaha doğru birkaç saatlik bir uykuya dalabilmişim.

Banyoya girip elimi yüzümü yıkayıp, dişlerimi fırçaladıktan sonra odaya geçip rahat kısa bir şort ve üstüme de beyaz croplarım-dan birini giyindim.

Çıplak ayaklarımla odamdan çıktığımda içeride fazla gürültü vardı. Salona girdiğim anda gürültünün sebebinin anladım.

Ceren Melek

Televizyonun sesi neredeyse son ses açıktı ama ekranda şu an sadece reklam vardı. Salondaki yemek masası donatılmıştı. Tekin üstünde Kılıç'ın kıyafetleriyle masayı diziyordu. Çakı da çatal yerleştiriyordu. Papatya bir elinde Angel'ı tutmuş, bir eliyle de mutfaktan tabakları taşıyordu.

Kara Kedi de dolu elleriyle çıktı mutfaktan. Bir kahvaltıda olabilecek her şeyi hazırlamışlardı ve fazla hareketlilerdi.

“Günaydın,” dediğimde dikkatlerini çekebilmişim.

“Kızım bu mutfak manyak, içindeki teknoloji daha da manyak,” dedi Kara Kedi heyecanla.

“Neden televizyonun sesi babaannem izliyormuş gibi yüksek?” Yüksek ses yüzümü buruşturmama neden oldu.

“Televizyon izlemeyi özlemişiz hepimiz,” dedi Çakı da.

Hepsi iyi görünüyordu, hatta o akıl hastanesindeki hallerinden eser yoktu. Hepsi kilo almış, soluk görüntülerinden kurtulmuştu. Papatya'nın az kalmış saçları hâlâ yerindeydi hatta kafasında yeni çıkmaya başlayan saçlar da vardı. Demek ki bir süredir saçlarını yolmuyordu.

“Nereden esti birden kahvaltı hazırlamak?”

“Boş boş yatıyoruz, bir hayrımız olsun dedik, iyi etmiş miyiz?” dedi Kara Kedi hevesle.

“Teşekkür ederim,” dedim buruk bir ifadeyle.

“Biz sana teşekkür ederiz, İnci. Senin bize yaptığını kimse yapmazdı,” dedi Tekin düşünceli şekilde.

“Öyle sahiden, ailemiz bile yapmadı,” dedi Kara Kedi de. “Hadi senin şu kasıntı herifi de çağır da kahvaltıya oturalım. Çakı yaptıklarımı yemesin diye ahtapota döndüm.” O konuşurken Çakı onun getirdiği patates kızartmalarından aşırıyordu.

Bu sırada havalanan perdenin arkasındaki Kılıç'ı gördüm. Terasta oturmuş sigara içiyordu. Sadece kaslı sırtı görünüyordu.

Yanına ulaştığımda kafasını kaldırıp bana bakmadı, üstü çıplaktı. Karşısına geçip kalçamı balkonun pervazına yasladım. Güneş tenime vururken bir elimi saçlarıma daldırdım.

Kırık İnci

Bu sırada Kılıç bakışlarını üstüme çevirdi ve beni uzun uzun inceledi.

“Tamam, bu kadar karalar bağlama, istemiyorsan sevgili falan olmayız. Ne eskâr yaptın be.”

Dudaklarında buruk bir gülüş oluşurken hâlâ hiçbir şey söylemeden beni izliyordu.

Yerinden yavaşça kalktı ve karşıma dikildi. Eli arkamdaki pervaza giderken bana doğru eğilmişti. Hem sigara hem alkol kokuyordu.

“Sorun istememem değil ki,” dedi ama bu onu çok rahatsız ediyormuş gibiydi. “Hiçbir şeyi istemediğim gibi istemem.” Kara gözlerinde çok şey vardı ama en net gördüğüm çaresizlikti.

“Tamam, bu kadar kasma, evlenmeyeceğiz.” Konuşurken bir yandan da kaslı göğsünü okşuyordum. “Zamana bırakalım.”

“Zaman bize bırakmazsa?” dedi kısık sesle, elinin tersiyle kolumu okşuyordu.

“Anam, bunlar balkonda da fingirdeşiyor!” dedi Çakı bağırarak.

Kıkırdayarak Kılıç’tan uzaklaşmadan önce çıplak omzuna bir öpücük bıraktım. Gözlerini sıkıca yumarken derin bir nefes çekti içine.

İçeri geçtiğimizde hiçbir şey söylemeden odaya geçti. Ben de diğerleriyle birlikte kahvaltıya oturdum.

“Siz cidden ne ayaksınız lan?” dedi Kara Kedi merakla. “Çok değişik bir enerji seziyorum sizden.”

“O benim süper kahramanım,” dedim Kılıç üstüne bir tişört geçirip yanımıza gelirken.

“Sevgilisiniz yani?” dedi Çakı da.

“Prens ve prenses gibi,” dedi Papatya da Angel’in tüylerini okşarken.

Tekin’se sanki Kılıç’la aramızda neler döndüğünü anlıyormuş gibi kısık ve anlamlı bakışlarla gözünü üstümüzden ayırmıyordu.

İştahla kahvaltıya başladım, en son ailemle böyle keyifli bir masaya oturduğumu hatırladım ve yediğim lokmalar boğazıma dizildi.

Ceren Melek

“Bizim için yaptıklarınız çok değerli, teşekkür ederiz. Ancak bizim artık gitmemiz gerek,” dedi Tekin. “Polisin bu zamana kadar bizi bulamamış olması çok garip ancak eli kulağındadır. Ve belli ki senin hayatın da çok karışık.”

“Olmaz. Saçmalamayın. Bir şey olmaz,” dedim konuyu kapatmak isteyerek.

“Sana daha fazla rahatsızlık vermek istemiyoruz,” dedi Kara Kedi de.

“Başın belaya girerse sonra seni yine oraya götürürler,” dedi Papatya başını kaldırmadan, titreyen sesiyle.

“Kimse beni bir yere götüremez.”

“Benim keyfim burada aşırı yerinde valla, siz gidiyorsanız gidin,” dedi Çakı da pişkin şekilde ama Tekin ona bir bakış attığında tüm keyfi soldu.

“Tamam, size daha güvenli bir yer bulana kadar burada kalmaya devam edin,” dedim kahvaltıma devam ederken.

“Bence de,” dedi Çakı hemen.

“Sen ne gevşek herifsin,” dedi Kara Kedi elindeki kahvaltı bıçağını ona doğrultarak.

“Almanız gereken ilaçlar var mı?” dedi Kılıç.

“Bence ilaçsız çok daha iyiyiz,” dedi Kara Kedi de hemen. “İlaçlar iştahsızlık, halsizlik, depresyon hali ve daha bir sürü kötü şey yaşıtıyordu.”

Kılıç’la bakışlarımız kesiştiğinde o da benim düşündüğümü düşünüyordu. O klinikte yolunda gitmeyen şeyler vardı.

“Zaten bilerek yapıyorlardı,” dedi Tekin soğuk bir sesle. “Biz hepimiz istenmeyenler değil miydik? Kara Kedi sürekli intihar ederek ailesine yük oluyordu, Çakı haddi olmayan şeylere karışıyordu, Papatya kapatılmaya çalışılan utancın kurbanıydı. Bizi orada bilerek tutuyorlardı.” Tekin’in herkes hakkında bu kadar çok şey bilmesi ilgi çekiciydi.

“Peki sen? Sen neden oradaydın?” Sorumla nefesini verdi.

Kırık İnci

"Ben kendi isteğimle oradaydım." Sözü hepimizi poka sokarken daha fazla detay vermek istemiyor gibiydi.

"Nasıl ya? Sen niye bizimle kaçtın o zaman?" Çakı'nın sorusuyla sadece omuz silkti.

"Ben meraktan çatlarım," dedi Kara Kedi. "Bana boynuna kedi demiyorlar, oğlum! Bak çok meraklıyım ben. Gece gelir uymalarım seni."

Tekin'in bakışları masaya dalarken pek hoş şeyler hatırlamadığı kesindi. Konuyu kapatmak istencesine kahvaltıya döndü.

"İştahın açıldı kız senin sanki, kilo aldın sanki sen," dedi Çakı, Papatya'yı incelerken.

Papatya hevesle kafasını salladı. "Buradaki yemekler çok lezzetli, hem artık karnım da ağrımıyor hiç." Büyük ihtimalle karnındaki ağrının sebebi saçlarını yemesiydi ve kısa bir süredir bunu yapmadığı için de ağrıları dinmişti.

"Kara Kedi bile beyazdan kreme dönmeye başladı," dedi Çakı. "Ya da üstündeki elbisenin yansıması mı? Kara Kedi'nin dişi olması beni hâlâ çok şaşırtıyor."

"Bugün hep birlikte dışarı çıkalım mı?" dedim hevesle.

"Olmaz, İnci Hanım, saçmalamayın. Zaten göz önündesiniz, her an kameraların önündesiniz. Bir de kaçak dört deliyle dışarı mı çıkacaksınız?" Kılıç dört dediğinde Angel aynı anda miyavlamıştı. Kılıç da, "Beş," diye düzeltti. Bu beni güldürürken hepsi körü körü Kılıç'a bakıyordu.

"Deli dedi bize," dedi Çakı alınmış şekilde. "Kalbim kırıldı lan. Kırıcı şerefsiz. İnci güvenme şuna."

"Herif haklı, İnci kızım sen bizim bilmediğimiz şekerden bir dünyada mı yaşıyorsun? Polis sadece bizim değil, senin de repene çöker."

Onları uzunca incelerken aslında hiçbirinin hikâyesini tam olarak bilmediğimi fark ettim. İçimden bir ses onların hikâyelerinin benimkinden daha trajik olduğunu söylüyordu.

Ceren Melek

"Ama bir gün çıkar mıyız?" dedi Papatya. "Bizi unutulursa falan dışarı çıkar mıyız?" Hevesli sorusu ve mutluluğu canımı neden bu kadar yakmıştı bilmiyordum.

"Çıkarız tabii," dedi Kara Kedi de hemen.

"Lunaparka da gider miyiz?" dedi hevesle.

Lunaparkın nasıl bir anlamı vardı bilmiyordum ama bu sorusu Kara Kedi'nin hissiz yüzünün bile maskelerini kırdı.

"Gideriz tabii," dedi buruk şekilde.

"Yüzmeye de gider miyiz?" dedi Papatya bu sefer de.

"Her yere gideriz ki," dedi Kara Kedi.

"Beni de alırsınız, değil mi?" dedi Çakı da tabağını doldururken.

"Seni almayız. Sen milleti korkutursun," dedi Kara Kedi hemen.

"Ben mi milleti korkuturum? Lan daha geçen kadın seni cin sandı cin! Onu da geçtim, dün gece su içmeye kalktığımda mutfakta seni görünce korkudan tahtalı köye gideceğim sandım!" Onlarla kahvaltıya devam ettik, sanırım uzun zaman sonra ilk defa kahvaltıda bu kadar yemiş hatta masadan da kalkmak istememiştim.

Hazırlanmak için odama geçtiğimde kısa bir duş almış, saçlarımı şekillendirmiş ve şirkete gideceğim için de şık, beyaz bir takım giyinmişim. Mini beyaz etek ve üstüne ceket elbise giyinip kırmızı topuklularımı gözüme kestirdim. Her zamanki makyajımı yapıp marka topuklularımı giyindiğimde hazırdım.

Odamdan çıktığımda Kılıç da aynı anda odadan çıktı. O da duş almış, siyah bir pantolon ve yine beyaz bir gömlek giyinmişti. Odadan çıkarken gömleğinin yakalarını düzeltiyordu.

Bakışları beni bulduğunda uzun uzun üzerimde gezindi. "Yine çok mu güzelim?" dedim hemen.

"Öylesiniz," dedi aynı ifadeyle beni izlemeye devam ederken.

"Bugün çok işimiz var, önce Güven'in yanına uğrayacağız sonra da şirkete geçeceğiz," dediğimde başını sallayarak onayladı.

Tam yürüyecektim ki yerde koşturarak bize gelen Angel'ı gördü-

Kırık İnci

gümde durdum. Gülerek onu kucığıma alıp temiz rüylerini öptüm.

"Babası bak, kızımız ilgi istiyor." Sözlerimle Kılıç da güldü. Eli, kucığımdaki Angel'ın rüylerine gitti. Angel dokunuşlarımızla hemen mayışırken Kılıç da eğilip başının üstüne bir öpücük bıraktı. Bunu yapması bana daha çok yaklaşmasına sebep olmuştu.

Bakışları dudaklarıma kaydığında derin bir nefes aldı. Angel'ın miyavlaması bizi bölerken onu son kez öpüp kucığımdan indirdim.

Salona geçtiğimizde masayı kim toplayacak kavgası yapıyorlardı. "Akşam yemeğine yine kahvaltı gibi bir şey bekliyorum," dediğimde dördü aynı anda fenalık geçirdi.

Otoparka inip arabaya geçtiğimizde Kılıç'la aramızda kısa bir bakışma geçmişti.

"Bugün çok sessizsin." Sözlerimle sadece kafasını sallamıştı. Onunki sadece durgunluk ve sessizlik de değildi, saklayamadığı bir hüznü yaşıyormuş gibiydi.

Hastaneye gidene kadar hiç konuşmamıştık bile. Güven normal odaya alınsa bile yine de iyileşmesi zaman alacaktı.

"Onu vuran şerefsizi bir elime geçirsem var ya!" dediğimde de sessizliğini korumaya devam etmişti.

Güven'in odasına girdiğim an gözlerim dolmuştu. Onu en son ailem hayattayken görmüştüm. Kılıç da peşimde odaya girerken dolan gözlerimi saklamadan koşarak Güven'e sarıldım.

İri vücudu hastanede yatmaktan çökmüştü, yüzü bile zayıflamıştı.

"Hayırsız, hiç gelme zaten," dedi Güven de bana sıkıca sarılarak.

"Üzgünüm, başımda çok fazla şey vardı," diyerek ondan uzaklaştım.

"Biliyorum," dedi o da yüzünde gizleyemediği ıstırapla. Güven yıllardır bizimleydi ve babamı da kendi babası gibi severdi, Aytekin abimle de çok yakınlardı.

"Çok ağrın var mı?" dedim konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Hayır, kızım ne ağrısı? Güven'in ağrısı olmaz, ağrının Güven'i olur. Sen daha tanımadın mı beni?" Sözleri beni güldürürken gö-

zümnden akan yaşları sildim hızla. “Zaten bana kalsa uyandığım ilk an çıkardım da işte iyice iyileşmemi bekliyorlar.”

Bu sırada bakışları odanın kenarında duran Kılıç’a kaydı. Kılıç rı çatılırken onu dikkatlice inceliyordu.

“Seni bir yerden tanıyorum sanki.” Güven gibi Kılıç da dikkatle onu inceliyordu.

“Bu sektörde bir süredir varım,” dedi Kılıç sadece.

“Çok harika bir koruma! Kahramanım o benim,” dedim hemen hevesle. “Senin yerin ayrı ama Kılıç var ya, çok manyak. Neler yaptı bilmiyorsun!” Gözlerimi irileştirerek heyecanla anlatmam Güven’in hoşuna gitmedi ama Kılıç’ın da pek hoşuna gitmedi.

“Kardeşim bana bir kahve getirir misin?” dedi Güven onu şüpheli gözlerle süzmeye devam ederken.

Kılıç bir an kararsız kalsa da bakışlarımı gördüğümde geri çeviremedi. Arkasını dönüp odadan çıktığı an Güven konuşmaya başladı.

“Nereden buldun bu adamı?”

“O beni buldu gibi bir şey. Tanıyor musun sen?”

“Hayır,” dedi kısık gözleriyle. “Aşırı tanıdık geliyor ama yok, çıkaramıyorum.” Kendi de çıkaramadığı için gerilmişti. “Çok mu yakın sana? Hoşuma gitmedi.”

“Kıskanma ya! Çok yakışıklı, ben ona bakmaya hiç doyamıyorum.”

“Dikkatli ol, İnci. Ortada doğru gitmeyen şeyler var, zaten Aral da çökmüştür tepene. Olanlardan haberim var.”

“Evet, şimdi de evlendirip başından atmaya çalışıyor. Ama Kılıç harika bir adam, en zor zamanlarımda benim ışığım oldu.” Sözlerim Güven’i biraz daha gerdi.

“Benim en kısa sürede iyileşmem lazım.”

“Sakın işine dönmek için acele etme, önce iyileşmene bak.”

Bu sırada Kılıç elinde iki kahveyle geri döndü. Bu adamdaki hız da kimsede yoktu.

“Neyse, ben seni yormayayım. İyileşmene bak sen,” dedim ve

Güven'e bir kez daha sarılarak kalktım.

Odadan çıkmadan önce Güven ve Kılıç arasında uzun bir bakaşma geçti. "Tamam, benim için kavga etmeyin. Kimin korumam olacağına size bilek güreşi yaptırarak karar vereceğim," dedim ve Kılıç'la birlikte hastaneden ayrıldım.

"Neden birbirinize öyle kötü bakıyorsunuz? Ayrıca hasta adama öyle kötü bakmaya utanmıyor musun?"

"Önce o başlattı," diyerek mükemmel bir savunma yaptı Kılıç da. Arabaya bindiğimizde artık ona yürümemem dikkatini çekmiş olacak ki bu sefer o bana bakıp durmaya başladı.

"Sanırım artık benden çok hoşlanmıyorsunuz?" Erkeklerin alınganlıkları da hiç çekilmiyordu.

Kollarımı göğsümün altında birleştirerek omuz silktim. "Beni istemeyeni ben hiç istemem. Zorla mı sevgili yapacağım? İnci Alınsoy'um ben."

"Sizi istemediğimi hiç söylemedim," dedi bakışları yoldayken.

"Sen de bir karar ver! Neden Karadeniz'de gemilerin batmış gibi davranıyorsun o zaman geceden beri?"

"Çok istediğimden," dedi kısık sesle.

"E o zaman?" Sessiz kaldı. "Siktir git ya." Küfretmemle şaşırarak kafasını bana çevirdi.

"Ağzınız da bozuk sizin."

"Az bile sana, kararsız göt." Gözleri kocaman oldu şaşkınlıktan. "Şaka tamam, abartma."

"İstediği kadını elde edemeyince çirkinleşen erkeklere döndünüz," diye bana laf soktu bir de.

"Ben seni elde ederim bir, artık o kadar da istemiyorumdur belki, bu da iki."

"Sizi bir daha öpsem." Bir dirseğini koltuk dayama kısmına dayayıp diğer eliyle de direksiyonu tutuyordu. Bana yaklaştığı için güzel kokusunu daha yakından soluyordum. Yüzünü de hafifçe eğdiği için fazla etkileyici duruyordu. "Sizi bir daha kucağıma çek-

Ceren Melek

sem," dedi tane tane. "Hoşunuza gitmez mi?"

Kollarımı hiç çözmedim, kafamı da çevirmedi. Sadece yan yan baktım. "Bilmem ki bir denemek lazım." Omuz silkтім. "Denemeden bilemeyeceğim."

Güldü, gülüşü tekrar ona bakmama sebep oldu.

Bu kadar güzel gülmesi artık hiç hoş değildi. Çok karşı koyulmazdı. Herkesin hayallerini süsleyecek yüzündeki o inanılmaz gülüşüyle her şeyi yapabiliirdi.

Peki, sahiden yapabilir miydi?

Yoksa çoktan kırk hayallere mi kurban gitmişti?

"Şirkete gitmiyoruz," dediğimde şaşkınca bana baktı. "İlaçların üretildiği hangarları kontrol etmem gerek, en son yıllar önce babamla gitmiştim. Asıl çoğu şey orada dönüyor, hangarlardaki ilaçların üretim adeti ve dağıtımı çok önemli." Konuşurken bir yandan da konumu giriyordum. "Biraz şehir dışında kalıyor ama birkaç tanesini bugün ziyaret edebilirim."

"Siz nasıl isterseniz."

"Elbette ben nasıl istersem, gerçi benim isteklerime kalsa hiç iyi şeyler olmayacak ama..." Kısa bir an bakışlarını yoldan ayırıp bana bakışında ona göz kırpmı.

"Genel olarak ne tür ilaçlar üretiyorsunuz?"

"Bildiğim kadarıyla her tür ilaç var; şeker ilaçları, tansiyon, kemoterapi ilaçları, kortizon, ağrı kesici, psikoloji ilaçları, aklına ne gelirse yani." Bakışları yolda olsa da beni dikkatle dinliyordu, gerçi o beni hep dikkatle dinliyordu. "Bugün de yarın da bu hangarları gezelim, şirkete dolu gitmek istiyorum."

"Orada bilmediğiniz bilgiler öğreneceğinizi mi düşünüyorsunuz?"

"Evet, içimden bir ses sahaya dikkat etmem gerektiğini söylüyor. Aytekin abim sık sık denetime giderdi." Babam da Aytekin abim de çok titiz çalışırlardı. Aslında Aral da titizdi ama babam onu hep geri planda tutmaya çalışırdı. Ne de olsa Aral'ın hırsını en iyi babam biliyordu.

Kırık İnci

Önümüzde yaklaşık iki saatlik yolumuz vardı.

"Hava ne güzel değil mi?" Konu açmaya çalışıyordum.

"Evet." O böyle cevaplar verirken de konu açmak çok zordu. "Babanıza da abinize de çok düşkünmüşsünüz anladığım kadarıyla. Canınızı yakmamak için onlardan bahsetmek istemiyorum ama konuşmak içinizi rahatlatırsa dinlerim." İşte bunu beklemiyordum.

"Evet, onlara çok düşkündüm. Onlar da aynı şekilde bana."

"Tüm mirasını size bırakmasından belli."

"Babam da abim de bu dünyadaki en iyi adamlardı. Düşünceli, zeki, güçlü, ikisi de tam bir beyefendiydi. Sen de onlara benziyorsun." Şehirden uzaklaştıkça trafik azalıyordu.

"Sanmam, ben bir beyefendi değilim."

"Yeri geldiğinde beyefendisin ama evet, genel olarak biraz kırosun." Gülmemek için altdudağını ısırды. "Çok kıskançsın."

"Hayır, değilim." Hemen itiraz etmişti. "Ben sadece işimi yapıyorum."

"Yani işin olmasa Timur'u dövmez miydin?"

"Döverdim, gerçi işim olmasa onunla görüşemezsiniz." Daha fazla konuşmadı, sessiz kalmaya çalıştı. Başımı koltuğa yaslayıp onu izledim.

"Daha önce hiç kıskanılmadım, yani erkekler tarafından. Sevgili olarak."

"Öyle mi? Çok fazla sevgilinizin olduğunu sanıyordum?"

"Evet, öyle ama..." Yola baktım. "Hepsi çok yüzeyseldi. Beni kimse sevmez, biliyor musun? Herkesin bir çıkarı olur, bir ailem beni severdi, onlar da gittiler zaten."

"Etrafınızda çok fazla insan var ama," dese de bu bir teselli değildi.

"Evet, çok insan var. Düşün, o kadar insan var ama kimsem yok. Çünkü hepsinin benden bir çıkarı var. Mesela sen, çıkarın olmasa burada olur muydun?" Sorumla bana baktı kısa bir an.

Ceren Melek

"Olmazdım." Göğsümdeki ağırlık arttı. "Büyük ihtimalle çalışmanız olmasam sizinle asla yolumuz kesişmezdi. Bir prensesin, bir serseriyle işi olmaz."

"Sen serseri değilsin ki."

"Etrafınızdaki o zengin, gösteriş budalası adamlardan değilim ve eğer korumanız olmasaydım belki de asla karşılaşamazdık."

"Biz ayrı dünyaların insanlarıyız diyorsun yani?" Sözlerimle güldü.

"Evet, aynen öyle diyorum."

"Peki bir paralel evrende olsak? O zaman ayrı dünyalarda olmamızın bir önemi kalır mı? Kendimize bir paralel evren yaratsak, orada sadece biz olsak. Ne bir prenses ne bir serseri." Kısık sesle mırıldanıyordum ama o beni duyuyordu.

Şu an ne düşündüğünü merak ediyordum. Ne hissettiğini ve ne istediğini de... Çünkü benim şu an gördüğüm inkâr etmek istediğim bir şeydi. Çünkü şu an onda gördüğüm tek şey her şeye karşı gelmekti. Sanki beni alıp tamamen uzaklara götürmek, tamamen sıfırdan bir hayata başlamak ister gibiydi. Belki de tek yalancı gözleriydi.

"Buna gerek kalmamasını isterdim, gözlerinizdeki hüznü silmek ve gerçek kalbinizin güzelliğini herkese göstermek isterdim." Kalbim sadece güzel değildi, bir o kadar da aptaldı.

"Peki seni durduran ne?"

"Güzelliğiniz ve masumluğunuz. İnsanlar gördüğü güzellikleri mahvederler, kirletirler." Daha fazla konuşmadı, dikkatini yola verdi.

Yol boyunca çok fazla konuşmamıştık, daha çok sessiz kalıp benim açtığım şarkıları dinlemiştik. Hangara yaklaştığımızda telefonum çalışıyordu. Muhsin amca, babamın en güvendiği arkadaşı ve çalışanı arıyordu.

Aramayı yanıtladım. "Efendim, Muhsin amca?"

"Şirkete gelmeyecek misin, İnci?"

Kırık İnci

"Yok, işlerim var."

"Aral yine buralarda terör estiriyor da haber vereyim dedum"
Aral şaşırtmıyordu.

"Ne yapıyor?"

"Müdürlere kendini övüp duruyor, hissedarları toplantılara çağırıyor. Neyse, kızım. Sen şimdi bunları düşünme, bir ihtiyacın olursa haber ver bana."

"Sağ ol, Muhsin amca. He bir de bir şey soracaktım sana."

"Sor, kızım,"

"Şirketin gelir ve gider tablosunu istemiştım, daha önce gelmişti de ama ben daha detaylı bir inceleme istiyorum. Tek tek hangi daçtan ne kadar gider ve gelir elde edildiğini tarihleriyle birlikte öğrenmek istiyorum."

Bir süre sessiz kaldı. "Bir sorun mu var?"

"Yok yok, sadece işlerin dışında kalmak istemiyorum, her şeyi detaylıca öğrenmek istiyorum."

"Tamam, hazırlattırırım ama biraz zaman alabilir detaylı olduğu için."

"Sorun değil, bekliyorum." Telefonu kapattığımda Kılıç çoktan arabayı durdurmuş bana bakıyordu. Ona bir açıklama yapmadan arabadan indim.

Hangarlar ve üretim merkezlerimiz olan fabrikalar istihdam sağlamak adına şehirden uzak bölgelerdeydi. Uzun topuklularıyla toprak yolda yürürken Kılıç da inip hemen arkamdaki yerini aldı.

İçeri girdiğimde yanımıza bir adam ulaştı. "İnci Hanım, merhaba, hoş geldiniz." Kır saçlı, kırklarında bir adamdı. "Ben Şeref Baysal, buranın müdürüyüm. Güvenlik sizin arabanızın geldiğini söyleyince hemen aşağı indim. Bir sorun mu vardı?" Çok hızlı konuşuyordu ve telaşlıydı.

"Hayır, geçerken uğrayayım dedim. Etrafı inceleyeceğim, bir sorun mu var?"

Ceren Melek

“Buyurun tabii, sizi yazıhaneye çıkarayım,” dedi Şeref Baysal.

“Gerek yok, etrafı gezerken detaylı belgeleri incelerim. Son bir aydaki tüm gelir gider tablosunu, neyin nereden geldiğini ve nereye gittiğini içeren bir şablon istiyorum.” Adam sözlerimle gittikçe daha da geriliyordu.

“Olur, tabii, getiriyorum hemen.” Adam yanımdan uzaklaşırken Kılıç aramızdaki bir adımı kapatarak yanımda durdu.

“Şüpheli davranıyor sanki.” Sözleriyle başımı salladım. “Siz de zaten o yüzden birden buraları ziyaret etmeye karar verdiniz.”

Sürekli yanımdaydı ve ister istemez çoğu hamlemi görüyordu.

“Neyden şüpheleniyorsunuz?” Sessiz kalarak ona baktım. “Zekisiniz, hayatımda gördüğüm en akıllı kadınsınız. Ama bunu gölgelemek için elinizden geleni yapıyorsunuz.”

“Yapmazsam beni görürler, o zaman yok olurum.” Bu bir itirafı, hem de büyük bir itiraf.

“Ben sizi görüyorum ama.”

Derin bir iç çekerek önüme döndüm. Ona bir cevap vermek istemiyordum. Beni hem görmesini istiyor hem de bundan korkuyordum. Zaten bu yüzden hislerimin karmaşasından dehşete düşmüyor muydum?

Ben yürürken Kılıç’ın olduğu yerde kaldığını fark ettim. Kafasını kaldırmış, yukarı bakıyordu. Neye baktığını görmek için ben de kafamı kaldırdım.

Az önce yanımdan giden Şeref’in yazıhanesine bakıyordu. asma katta cam olduğu için üst kat gözüküyordu. Şeref hararetle biriyle konuşuyordu.

Bunun olacağını zaten biliyordum, ne kadar kaçmaya çalıştıklarını görecektim. Kafamı indirdiğimde Kılıç gözlerime bakıyordu. kara gözleriyle çok şey görüyordu.

Bense göremiyordum ya da kabullenmek istemiyordum.

Bilmiyordum, bildiğim tek bir şey vardı; biz farklı acıların tutsaklarıydık. Ayağımızda prangalar, özgür sanılan bedenimizde zincirler

Kırık İnci

vardı. Ya sadece duracaktık ya da o zincirler bizi parçalayacaktı

Üç tane hangar gezmiş ve epey bir veri toplamıştım. Arka koltukta bir sürü dosya vardı. Saat geç olmuş, hava kararmıştı, ormanlık bir yolda ilerliyorduk.

“Geç oldu, şehre gitmeyelim. Zaten yarın devam edeceğiz.” Sözlerimle sürüşü yavaşladı. “On kilometre ileride bir göl evimiz var, oraya gidelim.”

“Siz zenginlerin her tarafta evi oluyor mu böyle?”

“Evet, oluyor.” Bir sürü evim vardı ama bir evim yoktu.

“Ne şakalar yapıyor ne de çok konuşuyorsunuz, bugün üstünüzde bir şey var.”

“Kılıç.” Derin bir nefes aldım. “Beni görme.”

“Neden?”

“Çünkü bir gün görmezsen canım çok yanar.” Direksiyonu tutan parmakları sıkılaştı, bakışlarını yoldan ayırmadı.

Tarif ettiğim göl evine ulaştığımızda üstümdeki ağırlık biraz daha arttı. Aral beni akıl hastanesine yatırırken annemin, babamın, canım abimin burada olduğunu söylemişti. Keşke haklı olsaydı, keşke bu kapıyı açtığımda onları görsem ve boyunlarına sarılsaydım.

Arabadan inip ahşap verandaya çıktım. İki katlı evin eski bir havası olsa da kapıdaki şifreli kilit bu havayı bozuyordu. Kapıyı açıp içeri girdiğimde Kılıç da peşimden girdi.

“Yakınlarda bir markete gideyim,” dedi Kılıç yerleşmeden önce.

“Hayır, yemek yemek istemiyorum, midem bulanıyor.”

“Ama yiyeceksiniz, hemen gidip geleceğim.” Ona itiraz edecek gücü kendimde bulamadım.

“Tamam, gitmeden dosyaları içeri taşıy mısınız?” Kılıç başını salladı ve dosyaları içerideki orta sehpanın üstüne dizdi.

O çıktığında ayağımdaki uzun topukluları çıkardım. Bu ev ailem kokuyordu, her tarafta anılar vardı. Koltuğa güçsüzce otur-

Ceren Melek

dum. Babam bu koltukta beni kucağına çekerdi, saçlarımı okşardı, göğsünde yatırırdı.

Dolan gözlerimi kırıştırdım ve karşımdaki dosyalara baktım. Son iki aydaki verilerin hepsinde benim değil, Aral'ın imzaları vardı. Ondan öncekilerde babamla Aytekin abimin ve yine Aral'ın imzaları vardı.

Ayağa kalktım, üst kata çıkıp annemle babamın yatak odasına girdim. Koca dolabı açtum, annemin gösterişli ve marka kıyafetleri tüm dolabı kaplıyordu. Babamın kıyafetleri de ufak bir köşede duruyordu. Babam hep söylenirdi buna. Burnumu çektim, elim annemin elbiselerine gitti.

İçlerinde çok eski bir elbise vardı. Bu krem rengi elbisenin hikâyesini biliyordum. Babamla ilk karşılaştıkları gün üstünde olan, babamın dilinden düşüremediği o destansı elbiseydi. Saten uzun elbise ilk bakışta çok basit dursa da yakalarındaki inci taneleriyle ve tüm sateni kaplayan inci tozlarıyla çok gözalıcı duruyordu.

Titreyen ellerimle elbiseye sarıldım, aynı annem gibi kokuyordu. Sanki birazdan odaya girecek ve çıplak ayaklarla gezdiğim için kızacaktı. Sonra hep söylediği o nasihatlerini söyleyecekti.

Sen İnci Altınsoy'sun, sen bu yüzyıldaki en asil kadın olacaksın. Omuzların hep dik duracak, gözlerin hep sevgiyle bakacak. Ne şefkatinin kaybedeceksin ne de gücünü. Kimsenin seni güçsüz görmesine izin vermeyeceksin, gardını asla indirmeyeceksin. Sen benim kızımsın, sen benim bu dünyaya bıraktığım en güzel mirassın.

Sanki omzumun üstünde duruyor ve beni tutarak fısıldıyordu. Bunları bana sık sık söylerdi, katı da olsa her zaman nasihatleriyle hayatıma yön verirdi.

Gözümünden sakın sakın aktı yaşlar, sakın olduğuna bakmayın, nasıl da yakıtı anılar.

Kıyafetlerimi çıkardım, annemin elbisesini üstüme giyindim. Çok severdi eski kıyafetlerini üstümde görmeyi. Dolabı kapattım

ve babamın masasına ilerledim. Ahşap masasının üstü hep olduğu gibi kâğıtlarla doluydu, ondan sonra buraya kimse dokunmamıştı. Babamın deri sandalyesine oturdum ve sayfalara baktım.

Babam hep anneme şiirler yazardı, onların aşkı beni her zaman büyülerdi. Masanın üstündeki kâğıdı elime aldım, babamın kelimelerini okudum.

Seni gördüğüm ilk geceyi bin gece yaşadım.

Bir bakış bin gece eder mi?

Zümrüt hareler tüm ömre bedel mi?

Eder, bedel. Sonu sensen her harabe cennete döner.

Kâğıdı bıraktım, gözümde akan yaşların daha fazla kâğıda düşmesine izin vermedim. Babam hep bir köşeye geçer çalışırdı, çalışmadığı zamanlarda da yazardı. Başka bir kâğıda gitti elim ama bu anneme yazılmış bir aşk şiiri gibi durmuyordu.

Bazen nasıl bir adam olduğumu sorgular oldum.

Aynaya baktığımda gördüğüm adamı tanıyamaz oldum.

İçimdeki merhameti bir türlü boğamadım ama merhametle boğulurken durdum.

Ben nasıl çirkin bir adam oldum?

Elimde olsa olmazdım, elimde olsa bu kadar kötü olur muydum?

Gerçekten zorunda mıydım? Yoksa sadece gerçeğin kurbanı mı oldum?

Babamın büyülü kelimeleriyle kaşlarım çatılırken bir tarih aradı gözlerim. Genelde şiirlerinin altına tarih düşerdi. Bu tarih de tam bir yıl öncesine aitti. Babam böylesine neyin acısını çekmişti? Neden kendinden nefret etmişti?

Kâğıtları kurcalamaya devam ettim, anneme yazdığı şiirleri es geçtim, çekmecelerini kurcalarken gördüğüm kilitli çekmeceyle durdum. Basit bir kilit vardı, orada olan tek şey kâğıtlardı, bunu hatırlıyordum. Kenarda duran dolmakalemin ucuyla kilidi tüm gücümle zorladım. Ellerim mürekkep olurken daha da bir güçlü zorladım ve en sonunda ahşap çekmecenin kilidi düştü. Çekmeceyi

Ceren Melek

açtığımda bir sürü kâğıt buldum. Hep şiirleri vardı. Bunlar sadece şiirleri değildi, itiraflarıydı.

Kâğıtları kucağıma aldım ve okumaya başladım.

Bir seçeneğim olmadığına inanmak ne kolaydı.

Hep bir seçeneğim vardı.

Aile mirasını yöneten adamdım ben. Galip Altınsoy'dum.

Her ihtimalde kazanmak zorundaydım.

Peki her kazanma uğruna kaç kez kendimi kaybettim?

Sayfayı çevirdim, her sayfada kısa kısa yazıları vardı.

Aile sırları hep gizli kalmalıydı.

Aile işleri hep tıkrırında kalmalıydı.

Bunun için biri kurban olmalıydı.

Ya ailemden kalan serveti kabul edip çocuklarıma ve karıma güzel bir hayat sunacaktım ya da şerefimle bir hayat yaşayacaktım.

İlkini seçtim.

Şerefimi kaybettim.

Kendimden öylesine tiksiniyorum ki çocuklarımin masum yüzlerine bakamaz oldum.

Çocuklarım büyüyor, bugün İnci'm doğdu. Adı gibi güzel bir inci tanesi. Onun diğerlerinden farklı olduğunu hissediyorum. O babasının kızı olacak kadar zeki, annesinin kızı olacak kadar güzel olacak. Ama o bizim gibi olmayacak. O hiçbir şeye boyun eğmeyecek. O benim en küçük çocuğum olacak, mirasımın sahibi ve sonu olacak.

Gözümünden akan bir damla yaş kâğıdın üstüne düştü ama düştüğü yer pürüzsüz değildi. Benden önce de birinin gözyaşı düşmüştü üstüne, damla damla lekeler vardı. Bunlar babamın yaşlarıydı.

Her şeye galip gelen ben, hayata galip gelemedim.

İyi çocuklar yetiştirdim ama kötü çocuklar da yetiştirdim.

Kendi ellerimle mezarımı kazdım.

Tek suçlu benim.

O mezarı çok daha erken kazmalıydım.

Sıkışan kalbimle okumayı kestim. Babam neden böyle kötü şey-

Kırık İnci

ler yazmıştı? Nasıl bir bunalımın içindeydi?

Ve ben nasıl olmuş da bunu hiç görememiştim?

Tüm masalarının üstünde duran aile fotoğrafımıza baktım. Babam ailesini o kadar severdi ki asla kahvaltılarını kaçırmaz, her pazar günü ailecek geçirebileceğimiz bir etkinlik ayarlar, akşam yemeklerinde çok zorunda olmadıkça bir yere gitmemize müsaade etmezdi. Her fırsatta fotoğraflarımızı çektirip o fotoğrafları her tarafa asardı. Bu fotoğrafta da hepimiz kameraya bakarak kocaman gülümsemiştik. Babamın gözlerine baktım.

“Baba sen ne yaptın?”

Daha fazlasını okuyacak gücüm yoktu. Hepsini toparladım, masadaki tüm kâğıtları aldım. Babamın hiçbir notunu bırakmadım. Aşağı indiğimde de notları yanımda taşıdığım bilgisayar çantasının içindeki gizli fermuarın olduğu kısıma koydum.

Kollarım güçsüzleşirken koltuğa oturdum. Neler olduğunu bilmiyordum ama bu işin sonunda tüm güvendiğim dağların aslında dağ bile olmadığını öğrenirsem yaşayacak güce sahip olmayacağım.

Dudaklarımdan bir hıçkırık çıktı, bacaklarımı kendime çektim ve kollarımı bacağıma sardım. Başımı da dizlerime yasladım, sanki titrememi bu şekilde durdurabileceğim gibi.

Her yaradan kanadım, o yaralar ailemi kaybettiğim gün açılmıştı ve bir daha kapanmayacaktı. Ve artık biliyordum ki her yeni bilgi o yaraları bıçakla biraz daha deşmekti.

Bu işin sonunda o bıçak beni delik deşik edecekti ama ben yine sıradaki keskin bıçağı arayacaktım.

Başımın hemen üstünde hissettiğim bedenle, başımı hafifçe kaldırdım. Kılıç gelmişti. O kadar sessizdi ki onu duymamıştım bile, ya da hıçkırıkları çok yüksekti...

Eli havadaydı, saçıma dokunup dokunmamak arasında kalmıştı. Kara gözleri kısılırken elinden düşen şeyle irkilerek yere baktım. Havada olmayan eliyle bir sürü market poşeti tutuyordu. Yüzümde

Çeren Melek

gördüğü ifade her neyse poşetleri düşürmüştü.

Poşetleri yerinden almadı, eli saçlarıma gitti. Ağır ağır okladı. gözlerini gözlerimden ayırmadı.

“İnci Hanım,” dedi sadece ama devamını getirmedi.

“Acıyor, canım çok acıyor. Hiç geçmeyecek mi bu acı?”

Sessizliği devam etti, eli saçlarımdan yavaşça düştü. Önüme geçti ama koltuğa oturmadı. Bir dizini yere yaslayıp bana doğru eğildi.

“Gözbebekleriniz ağlıyor, İnci Hanım.”

Burnumu çektim, ne saçmaladığını anlamak için yüzüne baktım. “Ne salak salak şeyler söylüyorsun, ağlayınca o da ağlar mantıken.” Dudakları hafifçe kıvrıldı, kara gözleri yumuşadı. Bu bir gülümseme değildi ama yemin ederim bin gülüşe bedeldi.

“Gözbebeğim ağlıyor, İnci Hanım.”

“Sen ağlamıyorsun ki.” Suratına boş boş bakmak istedim ama onun kara gözlerine manasız bakmak çok zordu.

“Kendimden bahsetmiyorum ki.” Diğer dizini de yere yasladı. Artık karşımda tamamen dizlerinin üstündeydi.

“Acım ne zaman dinecek? Hiç bitmeyecek mi?” Sesim kısık ve çektiğim acıyı yansıtacak kadar dehşet doluydu.

“Dinecek, bitecek.” Sözlerine inanmıyordum.

Başımı iki yana salladım. “Hayır, sadece beni teselli etmeye çalışıyorsun.”

“Sizi değil, kendimi.” Az önce saçlarımda gezinen eli şimdi çeneme gitti. Eğik başımı kaldırdı, dizleri üstünde doğruldu. Yanıma oturduğunda sanki hep yaptığım bir şeymiş gibi aniden ona sarıldım.

Başımı göğsüne gömdüm ve ona sıkıca tutundum, başım sert göğsündeyken kalp atışlarının sesini duyabiliyordum. Kolları belimdeyken beni kendisine çekti, bir eli çıplak omzuma, diğer eli de saçlarıma gitti.

Çenesini alnıma yasladığında sakalları canımı yaksa da ondan

uzaklaşmadım. “Teşekkür ederim.” Sesim fısıltıdan fazlası değildi.

“Neden?”

“Yanımda olduğun için.”

“Bu benim işim,” dedi hep olduğu gibi ama bu sefer sanki bunu bana değil, kendisine hatırlatmak istermiş gibiydi.

“Ben sadece senin işin miyim?”

“Evet, öyle olmalısınız.” İç çekerek boynuna biraz daha sokuldum. Teninden gelen erkeksi koku beni sakinleştiriyor, dinginleştiriyordu, uykumu getiriyordu.

Çenemi göğsüne yasladım ve yüzüne bakmaya çalıştım. O da kafasını hafifçe geriye çekerek gözlerime baktı. Hiçbir şey söylemedim, onu izledim.

Derin bir nefes aldığı anda göğsüne yaslı durduğum için bu nefesi kendi göğsümde bile hissettim.

“Ne oldu?” dedi en sonunda konuştuğunda.

Omuz silktim, kirli sakallı çenesine bir öpücük bıraktım. Bu tutku dolu bir öpücük değildi, sadece içimden gelmişti. Kendimi tekrar göğsüne gömdüğümde o da yine beni sarmaladı. Tenimi hafif hafif okşayarak sarılışıma sonsuz bir merhametle karşılık verdi. Hissediyordum, o kötü biri değildi. Onu anlıyordum ve bundan nefret ediyordum.

“İnci Hanım,” dedi kulağıma doğru fısıldayarak. “Sizin böyle olmamanız gerekiyordu. Sizin sığ, düşüncesiz, şımarık, aptal bir kadın olmanız gerekiyordu.” Sözleriyle güldüm. Hâlâ yaşlarım göğsüne akmaya devam ediyordu. Mesai saatleri bittiği için gömleğinin üstten bir düğmesini daha açmıştı.

“Evet, öyle gözükmem gerekiyor, yoksa yaşamam mümkün değil.”

“Biliyorum, keşke öyle olsaydınız, o zaman her şey daha kolay olurdu.” Şakaklarıma bir öpücük bıraktığında gözlerimi yumdum. Titreyen bedenim onun dokunuşlarıyla sakinleşse de bir yandan da heyecandan daha çok titriyordu. İşte o böyleydi, her şeyin sınırlarıydı. Hem çok iyiydi hem çok kötü. Hem şifamdı hem zehrim.

Ceren Melek

Her şeyimdi ama hiçbir şeyim değildi.

“Gözleriniz yorgunluktan, ağlamaktan kızarmış. Uyuyun, İnci Hanım.” Zaten gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum.

Başımı salladım. “Sen bana sarılmaya devam edecek misin?”

“Evet, sizi sabaha kadar böyle saracağım ve bırakmayacağım.” Saçlarımı hafif hafif okşamaya devam etti.

“Tamam o zaman. Ama hiç bırakma tamam mı? Saçlarımı okşamayı da bırakma.”

“Bırakmam,” dedi söz verirmiş gibi.

Aklımdaki zehirli düşünceleri, gün yüzüne çıkmayı bekleyen gizemleri bir köşeye attım ve onun göğsünde huzurla uyudum.

Onun göğsünün bana bir mabet olmayacağını biliyordum, hatta onun göğsünde olmamam gerektiğini de biliyordum. Tüm bildiklerime rağmen onun göğsünde kalmaya devam ettim. Bu da Keskin Kılıç'ın tehlikesiydi.

Düzenleme
Ny.ozlem

SUİKAST

Vücudumda bir ağrı vardı ama başımdaki ağrı vücudumda-
kinden daha fazlaydı. Yumuşak bir zeminin üstündeydim.
Gözlerimi zorlukla açtığımda Kılıç'ı görmeyi bekledim ama yoktu.
Dün gece Kılıç'ın kucığına kıvrıldığım deri koltukta uyuyakalmış-
tım. Üstümde ince bir battaniye, başımın altında da yastuk vardı.

Burnuma mis gibi kokular geliyordu. Bu kokuları alana kadar
ne kadar acıktığımın farkında değildim. Koltuktan doğrulup bir
süre kendime gelmeye çalıştım. Arkama yaslanıp boş boş yerdeki
İran halısını izlerken Kılıç içeri girdi.

“Günaydın,” dedi kapının yanında durarak. Üstü çıplaktı, al-
tında dünden kalan koyu kumaş pantolonu vardı, boynunda bir
havlu duruyordu. “Epey geç uyandınız.” Sözleriyle saati aradı göz-
lerim ama duvardaki saat durmuştu.

Duvardaki saat 23.29'da durmuştu. Ailemin cansız bedenlerini
görmeden tam yarım saat önce, belki de tam o anda. Bu saat o an-
mı durmuştu bilmiyordum ama benim yaşam saatim tam o anda
durmuştu.

“Saat on bir, ben çoktan sporumu yapıp sizin için kahvaltı ha-
zırladım.” Sözleriyle başımı salladım. “İyi misiniz?” Kaşları çatılır-
ken bana doğru birkaç adım attı.

Büyük ihtimalle onu çıplak ve böylesine seksi bir halde görüp
yürümediğim için şaşırmış ve hasta olduğumu düşünmüştü. Başı-
mı tekrar salladım ama Kılıç yanıma ulaştı. Bakışları üzerimde gezi-
nirken bu da yeterli gelmemiş olacaktı ki bana doğru eğildi. Ellerini
oturduğum koltuğun iki yanına koyarak yüzünü yüzüme eğdi.

Kırık İnci

“Ateşiniz mi var?” Başımı iki yana salladım. “Başka bir şeyiniz mi var? Çok solgunsunuz.” Başımı yine iki yana salladım.

“Sadece yorgunum.”

“Bugün dinlenin o zaman,” dedi ama yine de benden ne uzaklaştı ne de hemen başımın iki yanında duran ellerini çekti.

“Vakit yok ki işlerle ilgilenmem gerek. Bugün hangarları ve fabrikaları gezmeye devam edeceğiz.”

“Şirketi boş bırakıp abinizin ortalığı karıştırma ihtimaline karşılık yine de geziye devam diyorsunuz yani?” Sözlerini başımla onayladım. Ona bakmak için başımı epey kaldırmam gerekiyordu, gerçi o da bana bakmak için başını epey eğmişti.

“Evet, öyle yapacağız. Büyük ihtimalle tüm gün hangarlarda olacağız, hatta yarın da devam edebiliriz. Bu akşam da burada kalabiliriz, yarın akşam eve döneriz.” Planlarımı söylerken beni sakince dinledi.

“Siz nasıl uygun görürseniz.” Ellerini çekip doğruldu ama yine de benden uzaklaşmadı. “Şimdi lütfen bir şeyler yiyin, İnci Hanım.”

“İştahım yok.”

Eli çeneme gitti ve parmaklarıyla hafifçe çenemi havaya kaldırdı. “Masaya oturunca iştahınızın açılacağına eminim.”

“Bari elimi yüzümü yıkamama izin ver ya, sen de yapıştın bana he...” Söylenerek çenemdeki elini ittirdim. Ayağa kalkıp söylenmeye devam ederken Kılıç olduğu yerde durmuş, şaşkınca beni izliyordu. Sabahları cilveli halime alışmış olabilirdi ama sabahları bir de cadı tarafım vardı.

Üst kattaki banyoya girip kullanılmamış bir diş fırçası çıkardım. Elimi yüzümü yıkayıp dişimi fırçalarken bardaklıkta duran ıslak diş fırçası dikkatimi çekti. Koyu mavi renkti, büyük ihtimalle Kılıç çıkarmıştı.

Hep göz önünde bir insan olduğum için korumaların etrafımda olmasına alışkındım ama Kılıç farklıydı. Kılıç hayatımın her anında benimleydi ve bu hâlâ beni afallatıyordu.

Çeren Alelek

Ayağı indiğimde Kılıç kahvaltı masasına oturmuş, telefonuyla uğraşıyordu. Beni gördüğünde telefonunun ekranını kapattı ve masanın üstüne bıraktı.

Masada yine sevebileceğim hafif şeyler vardı ama hiç iştahım yoktu. "Tam buğday unuyla krep yaptım. Seversiniz diye birazını pankek tarzında yaptım." Kılıç krepini önüme koydu ama ben kreplere değil ona bakıyordum. Severim diye... Uzun zamandır kimse-den duymadığım bir şeydi.

"Teşekkür ederim."

"Afiyet olsun," dedi kendi tabağına da krep alırken.

"Sadece kahvaltı için değil, her şey için." Duraksadı ama uzun sürmedi, yüzüme bakmadan tabağını doldurmaya devam etti.

"Bu benim işim, İnci Hanım."

"İşin bana kahvaltı hazırlamak, beni düşünmek, sakinleştirmek için sarılmak değil, Kılıç. Önceki işinde bunları yapıyor muydun?"

"Sizden önce, beni gördüğünüz bodyguard işinden önce Fransa büyükelçisinin kızını koruyordum. Son zamanlarda yaşanan dışişlerindeki gerilim yüzünden hükümet beni bizzat bu işin başına geçirmişti." Daha önce hiç geçmişini, benim hayatıma girmeden öncesini anlatmamıştı.

"Hmm, öyle mi? Ne kadar süre korumasıydın?" Kahvaltıya başlarken alttan alttan da ağzından laf almaya çalışıyordum.

"Altı ay."

"Peki neden çıktın işten?"

"Kadın bana takıktı biraz. Önünü alamayacağımı anladığımda işi bırakmam gerekti." Zaten onun gibi bir adama bayılmamak çok zordu.

"Ona da bu kadar ilgi gösteriyor muydun?" Sorumla duraksadı, bana alttan bir bakış atarken gülüşünü bastırmaya çalıştı.

"Hayır, kendisiyle aynı evde yaşamıyordum. Sadece yakın korumaydım."

Kırık İnci

"Ne kadar yakındın işte? Onu merak ettim?" Soruyla derin bir nefes aldı, artık sırıltısını bastırmaya da çalışmıyordu.

"Sizinle olduğu kadar olmadığı kesin."

"Ona da ilgi duyuyor muydun bana duyduğun gibi?" Krepten bir çatal alıp ağızına attım.

"Size ilgi duyduğumu mu düşünüyorsunuz?"

"Evet, yanılıyor muyum?"

"Yanılıyorsunuz, keşke size sadece ilgi duyuyor olsam. () zaman çok daha kolay olurdu." Kahvaltısına devam ederken sanki önemsiz bir konudan bahsediyormuş gibi rahattı.

Heyecanımı gizleyemeyerek yerimden hafifçe doğruldum. "Sen neler diyorsun ya..." Gülüşümü bastıramıyordum.

Hafifçe göz kırptı ve kahvaltısına devam etti. Hisleri konusunda onu biraz daha açmaya çalışsam geri tepeceğini biliyordum. En azından geçmişiyile ilgili bir şeyler daha öğrenebilirdim.

"Peki ondan önce?"

"Askerdim." Evet, bunu biliyordum ama hiç tam olarak kendinden bahsetmemişti bana.

Gözlerim heyecanla irileşti. "Bordo bereli falan mıydın?"

"Size ne lazım?" Bu adam beni gittikçe kendisine daha da yükseltiyordu!

"Neden bıraktın peki?"

"Kendim bırakmadım," dedi ama artık riskli bölgeye girmiş olmalıydım ki suratı asılmaya başlamıştı.

"Kovdular mı seni?" Cevap vermedi, yüzü daha da asıldı.

"Kahvaltınızı yapın, İnci Hanım."

"Neden kovdular?" İştahı kaçmış gibi yerinden doğruldu, tabağında kalan son lokmayı ağızına attı ve tabağını topladı.

"Kahvaltınızın ardından hazırlanın çıkalım, İnci Hanım."

Hızla arkasını dönüp bulaşıklarını lavaboda yıkamaya başladı. Hızla arkasını dönüp bulaşıklarını lavaboda yıkamaya başladığında ben de sessizce krepleri yemeye devam ettim.

İhtabaz olaan da yerken ıhtabaz epey açılmıştı. Kılıç bulupları. topladıkları sonra gözden karybolmuş, ardından dün üstünde olan gümlerle geri salona dönmüşü

Geç kalmamak için ben de üst kata çıktım. Annemle babamın yatak odasına girdiğimde yine içime çöken hüznle bir an duram da dolan gözlerimi kuryatırarak dolaba yöneldim.

Annemin dolabını dolu gözlerimle kuryatırken her bir kuryatini giydiği anı anımsıyor, daha da zorlanıyordum. En sonunda sekuseli yılların Chanel elbisesine gözüm takıldı. Siyah elbise beyaz düğmelere ve kumaşın üzerinde küçük inci tanelerine sahupı. Annemin bu hayatta en sevdiği şey inci idi, bana da o yüzden İnci adını vermişti ya...

Elbiseyi üstüme geçirdim.

Burada benim de odam vardı, kuryatelerim eski olsa da vardı ama hiçbir şey annemin kuryatelerinin verdiği güveni bana veremiyordu. Onun kuryatelerinde onun gücünü, yüreğini hissediyordum. Hep olduğumun aksine, bugün abartılı bir makyaj yapmadım, saçlarımı da kabartmadım.

Aşağı indiğimde Kılıç salonda hazır şekilde durmuş beni bekliyordu. Beni uzun uzun inceledi ama bu incelemesi diğerlerinden daha farklıydı, bana hep gizleyemediği bir beğeniyle bakıyordu fakat bu sefer sanki o koyu gözlerindeki tek şey beğeni değildi.

"Ne, neden öyle bakıyorsun?" Sorumla kendini toparladı, boğazını temizledi. "Bugün makyaj bile yapmadım."

"En güzel makyajınız inci gibi parlayan gözlerinizken makyaja ihtiyacınız olduğunu mu sanıyorsunuz?"

İhtabazparmağımı onu tehdit eder gibi kaldırdım. "Bak bu aralar bana çok yürüyorsun, kötü olacak."

Dudaklarını birbirine basırdı. Uzun boyuyla karşımda dikildi. Tam önümde durarak bana bakmak için gözlerini eğdi ama başı dikti. "Sabırsızlanıyorum, İnci Hanım."

Kırık İnci

Birden arkasını döndü ve birkaç adımda kapıya ulaştı, benim için kapıyı açtığında ben de çantamdan Prada güneş gözlüklerimi çıkardım. Arabaya binmeden önce hep yaptığını gibi yine Kılıç benim için kapıyı açtı.

Arabaya bindiğimizde sıradaki hangarın konumunu açtım, kırk kilometre yolumuz vardı. Güneş gözüne vurduğu için Kılıç da arabada bıraktığı güneş gözlüklerini çıkarıp taktı. İşte şimdi tam olarak bir koruma gibi görünüyordu.

Yol boyunca şarkı dinlemiş, ara ara Kılıç'a yürümüştüm. Dünyanın hangar gezdiğimiz için bugün gideceğim her yerin geleceğimden haberi vardı ve önlem aldıklarına emindim.

Bugün gezeceğimiz ilk hangara ulaştığımızda gördüğüm manzara da düşüncelerimi tasdiklemişti. Tüm raporlar önceden özenle hazırlanmıştı ama bu özen benim kara kaşım kara gözüm için değildi elbette.

Kılıç tüm gezim sırasında bir adım arkamda durmuş ve güvenliğimden emin olmuştu. Sürekli bana yürüyen yalıtık müdüre de fazlasıyla sinir olmuştu.

Müdürün gizlemeye çalıştığı bir yavaşlığı vardı, kaş gözünü ayrı oynuyordu. Elimdeki dosyaları incelerken bir yandan da makinelerin arasında yürüyordum. Üstümde beyaz bir önlük, gözümde de sırf süs olsun diye taktığım bir okuma gözlüğü vardı.

"Bunlar da ilaçları presleyip sıkıştırdığımız aletler," dedi hangarın genç ve itici müdürü Çağdaş.

Bu sırada Kılıç'ın telefonu çaldı. Ona kim ulaşmaya çalışıyorsa bugün sık sık aramıştı. En son dayanamayıp ona döndüm. "Bakabilirsin." Sözlerim pek hoşuna gitmedi.

"Sizden başka hiçbir acelem yok, İnci Hanım." Bunu bana bakarak söylese de Çağdaş'a da gözdağı veriyordu.

"Tamam, ben de işin olarak şu an telefonuna bakman gerektiğini söylüyorum." Sözlerimle sıkıntıyla nefesini verdi ve telefonu açıp birkaç adım daha geriledi.

“Burada genelde psikoloji ilaçları üretiliyor, değil mi?” Konuşurken bir yandan da elimdeki dosyayı inceliyordum. Veriler normal ve temiz dursa da daha önce şirkette hangarların gelirlerine baktığımda burada bu kadar ürün üretildiğini düşünmemiştim. Yani kesin olarak bir şeyler dönüyordu.

“Evet, on farklı ilacı bir ay içerisinde yüz bin adet çıkartıyoruz. Tabii ay ay değişiyor.”

“Evet, bu ay neredeyse yüz bin, ocak ayında neden sadece kırk bin?” Kafamı kaldırıp kısık gözlerimle Çağdaş’a baktım. “Ocak ayında herkesin psikolojisi düzeldi mi? Bu ilaçların içinde genelde onuz tablet yok mu? Aralıktan sonra nasıl böyle keskin bir düşüş olmuş?” Bazı ilaçlarda yirmi sekiz tablete kadar geriliyordu, bu da ilaç firmalarının daha çok satış yapmak için kullandığı bir hamleydi. Sadece bir kutu arttığında bir kişi için çok büyük bir kâr gibi gözükmezdi ama bu ilacı düzenli kullanan yüz bin kişi varsa ve ilacın SSK desteksiz fiyatı iki yüz tl olduğunda, şirket için iyi bir kâr demekti bu.

Çağdaş bir an durakladı. “Bazen iadeler gelebiliyor ya da elimizde fazladan ilaç bulunabiliyor, tasarruf için bir ay azaltmaya gidebiliyoruz, Aral Bey genelde...” Onun sözünü sertçe kestim.

“Bu saatten sonra Aral’ın sözlerinin bir önemi yok. Şirketin sahibi benim, rapor hazırlarken de Aral’ın değil, benim e-posta adresimi gireceksiniz. Neredeyse iki aydır şirketin başındayım ve e-postama hiçbir şey göndermediniz. Ya belgeleri düzgün şekilde iletmiyorsunuz ya da yanlış kişiye iletirsiniz.” Ben hızlı hızlı konuşurken karşımdaki adamın bu konuşmadan hoşnut olmadığını görmek zor değildi.

Erkekler böyleydi, zeki kadınları sevmezlerdi. Tabii hepsine suç atmamak gerekirdi.

Kılıç biraz ilerimizde duruyor ve telefonla konuşuyordu ama gözleri benim üstümdeydi.

Biz ayaküstü konuşurken beyaz önlükle hızla yürüyen iri bir adam omzuma sertçe çarptı.

Kırık İnci

Topuklu ayakkabım üzerinde dengede durmakta iyiydim ama makinalardan çıkan yağ, zemini kayganlaştırmıştı. Hızla yana doğru düşerken kafam press makinasının arasına sıkıştı.

Şok içinde tepki bile veremezken gördüğüm son şey kafama doğru gelen büyük, bir tonluk demir oldu.

Tam bu sırada biri beni hızlıca çekti. Beni kimin çektiğini biliyordum. Koruyucu meleğim beni göğsüne yapıştırmıştı. Bedenim korkuyla titrerken ne olduğunu idrak etmeye çalışıyordum.

Kılıç beni göğsünden uzaklaştırdı ve gözlerime baktı. "İyisiniz," dedi emin olmaya çalışıyormuş gibi.

"İyiyim," dedim ama boğazım kupkuruydu ve konuşmak bile zor gelmişti.

İyi olduğuma emin olduktan sonra beni göğsünden uzaklaştırdı ancak elini sıkı sıkı sardığı belimden çekmedi. Bir adım öne atıldı. "Nerede o?" Kimi sorduğunu biliyordum, bana çarpıp düşmeme sebep olduktan sonra ortadan yok olan adamdan bahsediyordu.

Çağdaş, Kılıç'ın bakışlarından ve duruşundan ürkmüştü. "Kazayla oldu sanırım, acelesi vardı işçimizin."

"Başlatma lan işçine! Bilerek çarptı düşürdü, burada planlı bir suikast düzenlemeye çalıştığının farkında değil miyim ben?" Kılıç sadece konuşmuyor, tüm hangarı inletecek kadar yüksek sesle bağıyordu. Hangarın boş duvarlarında yankılanan sesi neredeyse tüm çalışanların başımıza toplanmasına neden olmuştu. Bense olayın şokunu atlatmaya çalışıyordum.

"İki dakikaya dönüyorum, o herifi bana bulup getirmezseniz hepinizin götünden kan alırım!" Beni hızlı hızlı hangarın çıkışına yönlendirirken durdum.

"Nereye götürüyorsun beni?"

"Arabaya, buradaki işimi sizi güvene aldıktan sonra halledeceğim." Ondan uzaklaştım.

"Hayır, geri çekilmeyeceğim. Bu iş benimle ilgili, kaçarak kurtulamam, saklanarak da."

Ceren Alelek

"İnci Hanım, sizi korumak benim görevim, işim ve bırakın işimi doğru şekilde yerine getireyim." Başımı iki yana salladım.

"Evet, senin işin beni korumak ve orada da bunu harika şekilde yaptın. Teşekkür ederim ama şimdi sıra bende, eğer sürekli birilerinin beni korumaya çalışmasını beklersem o zaman gerçekten güçsüz olurum. İşte o zaman kaybederim."

Sabırla derin bir nefes aldı. "Peki ne yapmamı istersiniz?"

"Şimdi gidecek ve o adamı bulup buraya getireceksin. Ben de burada oturacağım."

"İnci Hanım, sizi yalnız bırakamam."

"Sana verdiğim görevi yap, Kılıç, senin işin bu."

"Benim işim sadece sizin güvenliğinizden emin olmak!" Beni bırakmak istemiyordu ama belki de beni hiç tutamamıştı.

"Ama neye karşı güvenliğimi koruyacağını bilmezsen hiçbir zaman güvende olamayacağım." Nefesini sıkıntıyla verdi.

"Sizi öldürmeye çalışan insanların yanında sizi öylece bırakayım yani, öyle mi?"

"Evet, karşında nasıl duruyorum bilmiyorum, az önce neredeyse kafam parçalanacakken de pek matah görünmediğimi biliyorum ama ben güçsüz bir kadın değilim, Kılıç."

"Bunu zaten biliyorum..." Daha çok şey söylemek istiyordu da sanki vakti yoktu. "O zaman o piç kaçmadan onu yakalayacağım."

"Biliyorum, seni bekleyeceğim." Onu ittirdiğinde istemeden de olsa benden uzaklaştı.

O hangardan çıkarken ben az önce uzaklaştığım alana geri döndüm. Herkes hâlâ bıraktığım haldeydi.

"Tüm işleri durdurun! Buradaki tüm çalışanları toplayın! Ben izin verene kadar kimse bu hangardan dışarıya adımını atamayacak!"

Çağdaş bir kelime söylemek için ağzını açmıştı ki elimi kaldırarak onu durdurdum. "Sen de kovuldun."

Kırık İnci

Adamın gözleri şaşkınca irileşti. "Ama neden? Bir hatam mı oldu? Sız böyle canınız her istediğinizde birini kovuyor musunuz, İnci Hanım?"

"Evet ve canım sadece senin gibi kaypak dolandırıncıları kovmak ister." Üst kata sinirle çıktım ve aşağıda şaşkınca bekleyen bir kalabalık bıraktım.

Sinirden tüm bedenim titriyordu. Bu kadar çok şeyle nasıl tek başıma mücadele edecektim?

Üst kattaki müdür odasına girdim ve kapıyı kilitledim. Koltuğa oturduğumda başım dönüyor, midem bulanıyordu. Bunun az önce ölümden dönmemle alakası yoktu. Kılıç benim hayatımı bir kez daha kurtarmıştı.

O olmasaydı orada öylece kafamın ezilmesini mi bekleyecektim? Ben bu kadar güçsüz müydüm? Dolan gözlerimi kırıştırdım ve derin titrek bir nefes verdim. Daha güçlü olmalıydım, daha hızlı olmalıydım çünkü görüyordum; zamanım gittikçe daralıyordu.

Kılıç'ın gelmesi tam yarım saat sürmüştü, ben de o sırada kamera kayıtlarını inceleyerek bunun sadece bir kaza değil, suikast girişimi olduğundan emin olmuştum.

Kılıç odaya sinirden kıpkırmızı olmuş bir yüzle girdi. "Ne? Ne oldu? Bulamadın mı adamı?"

"Buldum."

"O zaman yüzünün hali ne?"

"Ben bulduğumda artık hayatta değildi." Telefonunu çıkardı ve çektiği fotoğrafı gösterdi. Bana çarpan adam ormanda başında bir kurşunla yerde yatıyordu. "Polisi çağırdım, cesedin başındalar ama ifade vermek için beklesek iyi olacak."

"Bu gerçekten bir suikast olduğunu doğruluyor." Ve bu suikastı kimlerin yapabileceğini tahmin edebiliyordum.

"Burada, hangarları gezdiğiniz kim biliyor ki İnci Hanım?"

Ceren Melek

“Sen, sadece sen biliyorsun.” Sözlerimle yüz ifadesi değişti, ondan şüpheleniyormuş gibi konuşmam onu rahatsız etmişti. “Ve de önlem alanlar, yani Aral ve amcalarım biliyor olmalı.”

“İnci Hanım, ben sizin hayatınızı tehlikeye atacak hiçbir adım atmam.” Kara gözlerinde büyük bir kararlılık vardı. Nedendir bilmem, doğru söylediğini biliyordum. Şüphelenmem için o kadar çok şey varken benim hayatımı koruyacağını biliyordum. Bu belki aptallıktı, belki de daha da deli bir düşünceydi...

Çok geçmeden polis gelmiş ve ifadelerimizi vermiştik. Arabaya bindiğimizde başka hangar gezecek halim kalmamıştı.

“Nereye gidiyoruz, İnci Hanım? Eve mi dönüyoruz?”

“Hayır, dünkü göl evine gidelim.”

Direksiyonu tutan parmakları sıkılaştı ve bana baktı. “Siz kaçıyor musunuz?”

“Hayır, sadece dönmek istemiyorum. Yarın döneriz.”

“Peki, siz nasıl isterseniz.” Hep yaptığı gibi itaatkâr şekilde sözlerimi dinledi. Bense başımı arkama yaslayıp ara ara yolu ara ara onu izledim. Havada kara bulutlar vardı, hava epey rüzgârlıydı. Yavaş yavaş yağmur yağmaya, arabanın camlarına hafifçe vurmaya başlamıştı.

Bu sırada arabada sevdiğim şarkı çalıyordu.

*Ben üzülmem sen ağla,
Dert dinlemem orada burada,
Çoktan ayrılmışsınız aslında,
Ben söylemem sen anla,*

Şarkını sonlarına doğru Kılıç yoldan bakışlarını ayırdı ve gözlerime baktı.

Ne garipti, dudaklarımızı açmadan konuşmak.

Ne komikti, aslında birbirimizi tanımasak da anlamak.

Ne korkunçtu, bir çift girdapta kaybolmak.

Özlem Tekin, “Sen Anla” –e.n.

Kırık İnci

Eve ulaştığımızda burası nehir kenarı olduğu için normalden daha soğuktu. Yukarı çıkıp annemin elbisesini üzerimden çıkardım, dün giyindiğim beyaz geceliği giyinip aşağı indiğimde Kılıç da gomleğini çıkarmıştı.

"Aytekin abimin dolabından sana kıyafet verebilirim." Teklifimle başını iki yana salladı. "Üşüyeceksin."

Bacaklarını açarak oturduğu koltukta fazlasıyla yer kaplıyordu, ben de yanına oturdum. Kollarımı kendime sardım ve şömineye baktım. "Burası sıcak havalarda bile buz gibi."

Sözlerimin hemen ardından bana kısa bir bakış attı ve oturduğu yerden kalkıp şöminenin başına geçti. Şöminenin yanındaki hazır odunları şömineye atarken ben de başımı koltuğa yasladım.

Şömineyi yakmak için kısa bir süre uğraştı, bir dizini yere yaslayıp elindeki maşayla da ateşin harlanmasını sağlıyordu. Hava karar-maya başlamıştı ve içerideki ışığı açmamıştık, yaktığı ateşin rengi bronz tenine vururken tüm dikkatini şömineye vermişti.

En sonunda şömine harla yanmaya başladı ve Kılıç diz çöktüğü yerden kalktı. Yanıma geri oturdu, artık içerideki sessizliği bozan tek şey şömineden gelen ateşin tutuşma sesiydi.

"Hâlâ gergin misiniz?" Kısık bakışlarını üstüme çevirdi, kollarını göğsünün altında birleştirmişti ve kaslı bedeniyle inanılmaz gözalıcı gözüküyordu. Kollarını bedenine sardığı için kasları biraz daha şişmişti, bedenindeki tüm damarlar gereğinden fazla belirgindi.

Başımı iki yana salladım. "Değilim, sen beni rahatlatıyorsun." Başımı omzuna yasladım. "Yorgunum ama daha hiçbir şey başaramadım. Daha ailemin katilini bile bulamadım."

"Bulacaksınız." Bunu büyük bir inançla söylemişti.

"Ya bulduğumda canım daha çok yanarsa? O zaman ne yapacağım?" Göğsünün altında birleştirdiği kollarını çözdü, başımı omzundan kaldırmak zorunda kaldım ama ondan ayrılmama çok müsaade etmeden kolunu omzuma sardı ve saçlarımın bu sefer göğsüne yaslanmasını sağladı.

Çerem Melek

"Siz güçsüz, çaresiz ve ümitsiz bir kadın değilsiniz. Eğer sizi tanımıyor olsam sorduğunuz sorularda bunları hissedebilirdim ama artık bunları aklınızın ucundan bile geçirmeyeceğinizi biliyorum." O konuşurken dışarıdaki yağmur şiddetlenmeye başlamıştı.

"Yanılıyorsun." Çenemi göğsüne yasladım ve kafamı kaldırarak gözlerine bakmaya çalıştım. O da kafasını bana doğru eğdi.

"Vücudunuz sıcak, üstünüzde kırılganlık var sanki..." Sözlerinden emin olmak için dudaklarını alnıma yasladı, uzun ve sakin bir öpücük bıraktı. "Ateşiniz var."

"Ateşimi ölçmek için yanıls yerimi öpüyorsun." Sözlerimle güldü, beni biraz daha sardı. "Fransa büyükelçisinin kızının da ateşini böyle ölçüyor muydun?"

Aldığı derin nefesle göğsü şişti, bu nefesi daha çok gülüşünü bastırmak için almış gibiydi.

"Hayır, bu size özel."

"Umarım öyledir." Yine ona bakmaya çalıştım gözlerimi kaldırarak Altdudağını ıslattı, gözlerini gözlerimden kaçırmadı. Sadece bana sarılıyordu, hatta otururken şu an tam olarak sarılıyor bile değildi ama kara gözleri...

Kara gözleriyle bana bakarken çok farklı şeyler oluyordu. Tutku değildi, sadece gözlerinde gördüğüm ve beni dehşete düşüren şey de tam olarak buydu.

"Bana neden böyle bakıyorsun?"

"Size nasıl bakıyorum?"

"Edepsiz şeyler yapmak istiyormuş gibi," dedim cilveli tarafımı susturamazken.

"Hadi ya, o kadar belli mi ediyorum?" Yüzünü yüzüme biraz daha eğdi.

"Bak beni yükseltme, kötü olur bu işin sonu." Çok ciddi bir uyarıydı bu.

"Yapmayın, İnci Hanım, beni böylesine ele geçirmeyin. Güzel kokunuzla başımı döndürmeyin, gülüşünüzle günümü güzelleştirmeyin."

Kırık İnci

"Neden ki?" Bana neden bu kadar karşı koymaya çalıştığını deli gibi merak ediyordum.

"Çünkü siz benim dokunmaya kıyamayacağım kadar güzel, yaklaşmaya bile cesaret edemeyeceğim kadar eşsizsiniz. Sizi daha çok istememe sebep olmayın, zaten siz bir şey yapmasanız da bu epey zor." Daha fazla itiraz etmeme müsaade etmeden başımı yine tamamen göğsüne yasladı. İki gündür buradaydık, sabahları aldığı duş dışında bakım yaptığını sanmıyordum, bence burada parfüm de sıkıyordu ama yine de tüm bedenimi mayıştıracak kadar güzel kokuyordu.

Kılıç ne kadar itiraz etse de sabah kahvaltımızı yapar yapmaz yine hangarların yolunu tutmuştuk. Kılıç bugün daha dikkatli davranmış ve bir adım gerimde durarak benden bir milim bile uzaklaşmamıştı.

Tüm hangarları gezdikten sonra raporlarımın hepsini toplamıştım, yarın şirketteki verilerle karşılaştıracaktım.

Kılıç eve doğru sürerken ben de yan koltukta gevezelik yapıyordum. "Angel'ı çok özledim, o da beni özlemiş midir sence?"

"Özlemiştir bence, İnci Hanım."

"Delilerim ne yapıyordur acaba? Onları da hiç arayamadım yoğunluktan. İyiler midir acaba?"

"İyilerdir bence, İnci Hanım."

"İnci Hanım demen beni çok yükseltiyor, bu normal mi sence?"

"Normald..." Ne sorduğumun farkına geç vardı, kafasını bana şaşkınca çevirdiğinde kıkırdayarak cama baktım.

Dairemin otoparkına girerken esnedim. "Ay, ayaklarım da çok ağrımış."

"O otuz santimin üzerinde tüm gün gezerseniz olacağı bu zaten," dedi Kılıç ayakkabılarıma laf sokarak. Bu sırada arabayı park ediyordu.

Ceren Melek

“Şaka yapıyorsun, o kadar var mı?” Sorumla araba ani fren yaptı. Kıkırdayarak şok içindeki tepkisini izledim.

Arabayı park etmişti. O inerken ben inmek için acele etmedim, zaten o da çok geçmeden benim tarafıma geçip kapıyı açtı. Arka koltuktaki küçük kol çantamı ve dosya çantamı alırken ayağımda hissettiğim dokunuşla irkilerek önüme döndüm.

Kılıç topuklu ayakkabılarımı çıkarıyordu. “Bu ince topuklularla yürümeyi nasıl beceriyorsunuz? Parmaklarınız kızarmış.” Ayakkabılarımı tamamen çıkardığında çantalarımı kucağıma almıştım.

Elimdeki çantaları aldı. Kol çantamı bir omzuna taktı, kırmızı minik çantam koluna çok yakışmıştı, gülmemek için yanağımın içini ısırdım. Dosyalarımın olduğu çantayı da omzuna taktı ve kollarını benim için açtı.

Ayakkabılarımı arabada bıraktım, beni kucağına aldığı anda beklediğim anı yakalamış gibi kucağına yayıldım.

“Kucağında olmayı çok seviyorum, çok uzun ve iri olduğun için çok eğleniyorum.” Beni arabadan tamamen indirip arabanın kapısını kapattı.

“Farkındayım, İnci Hanım.”

Başımı tamamen göğsüne yasladım ve beni asansöre kadar taşıdığı sürede başka da hiçbir şey yapmadım.

“Fransa büyükelçisinin kızını da böyle taşıdın mı hiç?”

“Hayır, İnci Hanım, taşımadım.” Bir an durakladı. “Bir kez ayağını burkmuştu, o zaman biraz taşır gibi oldum gerçi.”

“Kesin burkmuştur.” Kısık sesle homurdandım.

“Anlamadım?”

“Boynum ağrıdı, indir beni hemen.” Sabırla nefesini vererek beni kucağından indirdiğinde çıplak ayaklarımla yere bastım.

Hiç nazdan da anlamıyordu bu adam.

Kollarında taşıdığı çantalarımı kendime çekip sırtımı asansörün aynasına yasladığımda merakla beni izliyordu.

Kırık İnci

"Siz bana kızdınız mı?"

"Yok be, ne kızacağım. Hem niye kızayım ki?" Yüzünde tatlı bir sırıtış oluştu.

"Sinirlenince çok sevimli oluyorsunuz."

"Sus, Kılıç, seninle cilveleşecek halim yok şu an." Bana yaklaştı, tam önümde durdu.

"Sizi anlamak deveye hendek atlatmaktan daha zor." Yine omuz silktim. Bakışları dudaklarıma kaydı. Zaten ona karşı koymak zor-ken bir de böyle bakınca daha da zorlaşıyordu.

Kalp atışlarımla birlikte nefes alış verişlerim de hızlanmıştı ki tam bu sırada asansörün kapısı açıldı. Az önce yakınlığından mest olmamış gibi onu göğsünden ittirerek yolumu açtım. Asansörden inip eve geçerken o da peşimden geliyordu.

Eve girdiğimde içeride alışık olmadığım bir gürültü vardı, bu gürültü yalnız olmadığımı hissettirmişti ve ben uzun zamandır bunu hiç hissetmiyordum.

Çakı, Kara Kedi, Tekin ve Papatya kavga ediyorlardı. Yine.

Angel da aralarında durmuş, kim konuşuyorsa ona kafasını çeviriyordu.

"Ya kızım, ben yemek yemiyorum, kan içiyorum desen herkes sana inanır, neyin havasındasın?" Çakı resmen cırlıyordu.

"Kes lan düdük! Elimde kalırsın."

"Yeter lan! Akıl hastanesine döneceğim lan ben! Nedir benim günlerdir sizden çektiğim." Bu da Tekin'di. Aralarında en sakinleri o olmasına rağmen anlaşılan onu da çıldırtmışlardı.

"Ne kadar da mutlu ve huzurlusunuz!" Konuşmamla anca dikkatlerini çekebilmiştik.

Günlerdir onlarla olan ve kafayı yemek üzere olan Angel beni gördüğü an miyavlayarak bana koşturmaya başladı. Tam onu almak için eğilecekken Kılıç'ı görüp beni es geçti ve kendisini Kılıç'ın kollarına attı.

Ceren Melek

Zilliye de bakın.

Angel'a küserek koltuğa geçip oturdum. "Biz yokken neler yaptınız?" Sorumla onlar da sakinleşip oturdular.

Kılıç da eğilip Angel'ı kucağına almıştı ve Angel onun her tarafını yalayıp duruyordu. Kimin kızıydı işte...

"Bir evin içinde bu delilerle aklımı korumaya çalışıyorum," dedi Tekin bezmiş şekilde.

"Pardon da sen nesen? Nereden çıktın oğlum sen?" diye çıkıştı Kara Kedi de.

"Ben kendi isteğimle kalıyordum bir kere," dedi Tekin savunmaya geçerek.

"Neden kendi isteğinle kalıyordun ki?" Papatya'nın sesi diğerlerine göre epey kısık çıkmıştı.

"Siz neredesiniz günlerdir?" diye sordu Kara Kedi de bize bakarak. Kılıç gelip yanıma oturdu.

"Size kendimle ilgili söyleyeceğim şeyler sınırlı. Tabii siz kendinizle ilgili biraz da olsa açık olsanız işler değişir. Aynı evde yaşıyoruz ve birbirimizi tanımıyoruz. Bu gece bu durumu sonlandırıyorum. Herkes biraz da olsa kendisini anlatacak. Tekin sen başla." Hepsî birbirine baktı şaşkınca. Kendilerini anlatmak istemiyorlardı ama bana da bir minnet borçları vardı.

"O akıl hastanesi babama ait." Tekin'in sözleriyle hepimiz şok içinde ona baktık. "Orada işlerin yolunda olmadığıнын farkındaydım ve bir süredir orada kalıp neler olduğunu öğrenmeye çalışıyordum."

Kılıç'la şaşkınca birbirimize baktık. "Sen ciddi misin? Bunu oraya girmeden öğrenmenin bir yolu yok muydu?" İlk şoku atlatıp soru sorabilen kişi Kılıç olmuştu.

"Yoktu çünkü dışarıdan her şey normal gözüküyordu, amacım her şeyi öğrenip çıkmaktı."

Kırık İnci

"Ama sonra çıkamadın," dedim kısık sesle. Tekin beni omaylavararak başını salladı.

"Çünkü gereğinden fazla şey öğrendim. Yasadışı ilaç kullanımı yapılıyordu." Yine Kılıç'la gözlerimiz kesişti. O hastaneye gönderilen ilaçlar SoyFarma'ya, yani bize aitti.

"Ne? Bize ne veriyorlardı?" Çakı eli göğsünde çok olmuş şekilde Tekin'e bakıyordu.

Tekin bana baktı çünkü o ilaçların Soyfarma'dan geldiğini bilen tek kişi muhtemelen oydu. Eğer düşündüğüm şeyte onlara orada uyuşturucu veriliyordu, test yapıyorlardı.

Peki nasıl bağımlı olmuyorlardı? Çakı'nın, Papatya'nın ve Kara Kedi'nin uyuşturucu aldıkları takdirde bu kadar uzun süre iyi olmaları imkânsızdı. Tekin'e baktım soru dolu gözlerle ama o sessiz kaldı.

"Benden bu kadar, biraz da siz anlatın." Daha fazla anlatmak istemiyordu Tekin. Ondan öğreneceğim çok şey olduğunu en başından beri seziyordum, sadece üstüne çok gitmemeye çalışıyordum.

"Senden çok pis işkillendim ben, oğlum," dedi Kara Kedi kısık gözleriyle Tekin'i süzerken.

"Ben duş alıp geliyorum, siz de o zamana kadar duyduklarınızı sindirin." Yerimden kalıp direkt banyoya geçtim.

Kısa bir duşun ardından, arkasında ismimin baş harflerinin olduğu bornozu giyinip odama girdim. Kılıç da yine yarı çıplak şekilde odamdaydı. Kucağında Angel vardı.

"Ben çıkayım," dedi ama elimi kaldırarak çıkmasını engelledim.

"Onlara uyuşturucu verdiklerini düşünüyorum." Sözlerimle kaşları havalandı. "Ama şunu anlamıyorum, eğer gerçekten uyuşturucu verildiyse onların şu an bağımlı olmaları gerekmez miydi?"

Kılıç da benim düşündüklerimi düşünüyor olacaktı ki bir süre sessiz kaldı, Angel'ı yatağa bıraktı ve ellerini yatağa yasladı.

Ceren Melek

“Evet ama onlara ne tür uyuşturucular verildiğini bilmiyoruz. Ne dozda verildiğini de. Zaten hepsinde oradan uzaklaştıklarından beri iyileşme gözlemliyorum, siz de fark ettiniz mi?” Sorusuyla başımı olumluca salladım.

“Papatya artık saçlarını bile yolmuyor.”

“Orada uzun süre kalan kişilerin duygu durum bozukluğu daha fazla olabilir. Sanırım aralarında en çok kalan Papatya, farkında mısın, odaklanma süresi çok kısa.” Evet, bunları ben de fark etmiştim.

“İlaçlar bizden çıkıyor,” dediğimde nefesini verdi.

“Bu sizi suçlu mu yapar?”

“Sence? Elbette! Şirketin başına yeni geçmiş olabilirim ama olduğum sürede de bu pis işlerin devam ettiği belli.”

“Bundan eminsiniz o zaman?” Kaşları şaşkınca havalandı.

“Bilmiyorum, babam böyle pis işlere şirketi bulaştırmaz,” dedim ama artık bundan o kadar da emin değildim.

“Anladım, ben de bir duş alayım.”

“Zaten duş almaktan başka bir şey yaptığın yok.” Ben ona laf sokarken o da yataktan kalktı.

Yanımdan geçerken bana doğru hafifçe eğildi. “Sakinlik, İnci Hanım, sakinlik. İyi ilerliyorsunuz.” Ses tonu ve yakınlığı tüm bedenimi titretti.

Kılıç odadan çıktığında karşımdaki aynaya takıldı gözlerim. Islak saçlarım omuzlarıma düşmüş ve yanaklarım al al olmuştu.

“Görüyor musun, kızım? Anneyi nasıl çıldırtıyor?” Angel miyavladı. “Gerçi ben sana da küstüm.” Bir kez daha miyavladığında güldüm.

Üstüme siyah bir gecelik geçirdim. Salona dönmeden önce sosyal medya hesaplarımda ve haber kanallarında gezindim ama hakkımda hiçbir haber yoktu. Bugün olan suikast duyurulmamıştı. Nefes alsam manşet yapılırken buna kimse haber değeri vermemişti.

Yatakta oturan Angel’a baktım. “Görüyor musun, Angel? Göğüslerimin gözükmesi büyük bir haber ama neredeyse ölecek

Kırık İnci

olmam değil.” Angel üzgünce miyavladı. “Ölsem üzölür müsün?”
Angel’dan bir ses bekledim, ciddi ciddi bir cevap bekledim.

Kendimi yatağa attım ve gözlerimi yumdum.

Ölmeme üzölmemeleri umurumda değildi, yaşıyarak hepsinin
canını yakacaktım.

Duzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM 16
NAHİF FIRTINA

NAHİF FIRTINA

Dün yaşadığım duygusal boşluğu doldurmak için tüm gece delilerimle uğraşmışım. Sonra benden bunaldıklarında onlarla film izleyerek uyuyakalmışım. Uyandığımda Kılıç beni yine yatağıma götürmüştü ve kendisi de yanımdaydı.

Bugün ilk defa ondan erken uyanmış ve hazırlanmışım çünkü çok fazla işim vardı.

Tüm gün boyunca yoğun çalışmışım. Eksiklerimi gidermeye ve hiçbir şeyi gözden kaçırmamaya çalışırken kendimi çok yoruyordum.

Şirkete geldiğimde ben döndükten sonra neler olduğunu da öğrenmişim.

Cenk yediği dayağı açıklamak için yanlışlıkla Kırahanlı arazisine girdiğini ve bir korumanın onu dövdüğü yalanını atmıştı ancak atılan en büyük yalan bu değildi.

Vural'dan haber yoktu, hayatta mı değildi bilmiyordum. Sadece tüm kamera kayıtlarını yok ettiklerini biliyordum.

Eğer Vural öldüyse de bunun üstünü tamamen örtüp aile arasında yemin ettiklerine emindim. Belki de daha önce başka şeyler için de yemin etmişlerdi. Bu düşünce canımı sıkarken tüm ihtimaller gözümün önünden geçiyordu.

Vural öldüyse bu cinayeti de Kırahanlı ailesine atabilirlerdi. Araziler yan yanaydı ve iki ailenin düşmanlığı da biliniyordu. Kısacası, Altınsoy ailesinin kirlilerini temizlemek için başvurmayacakları şey yoktu.

Altın istiridyenin ve anahtarın kayıp olması onlara büyük bir vurgunken bir de bu pürüzler tüm Altınsoyları germişti.

Çerem Melek

“Yorulmadınız mı artık?” dedi Kılıç saate bakarak.

“Çok önemli bir işle uğraşıyorum,” dedim saatler sonra oturduğum koltuktan kalkarak.

“Ne işi?” dedi merakla.

“Bir adam var, babam vefatından önce bu proje için adamı ikna etmeye çalışıyormuş. Ancak adam babama bile sorun çıkarıyormuş ki herifi tanıyorum. Babam bile bağlayamadıysa benim bağlamam imkânsız ama olursa da bu öyle büyük bir hamle olur ki tüm şirket bana saygı duyar. Beni artık ailenin şımarık kızı işe heveslenmiş olarak göremezler.” Konuşurken ona yaklaşıyordum ve o da dikkatle beni dinliyordu.

“Peki neden imkânsız?”

“Çünkü adam tam bir gerzek. Kadınları ciddiye almayan, sadece erkeklerle iş yapan bir adam. Kadınlar ona göre sadece ev hanımı olmalı, çocuk bakmalı ve böyle koca işler de adamlara kalmalı!” Öfkeli öfkeli odanın içinde dolaşıyordum. “Ancak bu adamla işi bağlarsak, bir ilacın patentini daha bize geçecek ve bu çok kârlı bir yatırımdır.”

“Peki ne yapacaksınız?”

“Sanırım hiçbir şey. Çünkü tüm görüşme tekliflerimi reddetti! Zaten biraz daha zaman kaybedersem benden önce Aral işi bağlayacak ve beni şutlamak için şirkettekilere yeni bir bahane daha çıkacak.” Kafasını ağır ağır sallarken bakışlarını geri telefonuna çevirdi.

“Endişelenmeyin, belki de kendi size gelir.”

“İmkânı yok. Adamı bir gör! Dünyadaki en sinir bozucu bunak. Ya babam beni güzel okullarda okutuyor diye bile, ‘Kadınların yeri evdir,’ diyen bir salak! Böyle bir salağın elinde bu kadar güç olması da ayrı sinir bozucu.”

“Adamın adı neydi?” dedi telefonda kafasını hâlâ kaldırmazken.

“Hasan Tabur diye bir herif,” dedim neredeyse bağırırçasına.

“Tamam, sakın olun,” dedi ve telefonu ile ilgilenmeye devam etti.

Kırık İnci

“Sürekli telefonla oynuyorsun! Sevgili mi yaptın?”

“Hiçbir şey yapmadım.” Son kez o güzel parmakları telefonun üzerinde gezindi.

En sonunda telefonu masanın üstüne bıraktı ve ilgisini üstüme çevirdi. “Çok yoruldunuz bugün, şirkette kimse kalmadı. Yetmez mi?”

“Yetmez, Kılıç!” Söylenerek koltuğuma geri oturdum. “Bir de yarın gece şirketin kuruluşunun altmış beşinci yıldönümü. Annem bu geceyi aylar önceden planladı ve ne olursa olsun, yarın gece de mükemmel olmalı. Benimle alay eden herkese gününü göstermeliyim.”

Yerinden kalktı ve yavaş adımlarla yanıma ulaştı. Elleri omuzlarımı bulduğu an vücudum yumuşadı. “Siz epey gerilmişsiniz,” derken omuzlarıma masaj yapıyordu. Yüzünü bana doğru eğdi ve kulağıma fısıldadı. “Biraz sakinleşmeniz lazım.” Eli tenimi yavaş yavaş yoğururken kendimi ona bırakmıştım.

“Soyunayım,” dedim hemen. “Yani daha rahat masaj yap diye.” Söylediklerimle güldü.

Başımı koltuğa yaslarken ellerinin beni rahatlatmasına izin verdim.

“Soyunun,” dedi beni şaşırtarak. “Ama burada değil,” diye ekledi kısık sesle. Bu adam beni çıldırtacaktı.

Yakışıklı korumam bana masaj yaparken telefonuma gelen bildirimle gözlerimi açtım. Mesaj hırbodan geliyordu.

Yerimden doğruldum ama Kılıç bana masaj yapmaya devam etti. “Bir sorun mu var?” Başımı iki yana sallayarak hızla mesajı açtım.

Bir süredir konuşamıyoruz.

Beni özledin mi İnci tanesi?

“Şerefsiz hırbo,” dediğimde Kılıç bana yukarıdan bakıyordu.

“Ne diyor?” Meraklı sorusuna cevap vermedim.

Tam da sana yazmayı düşünüyordum.

Kalp kalbe karşıymış.

Ceren Melek

Mesajım hızla görüldü olduğunda o da yazmaya başlamıştı.

Beni düşünmediğin bir an var mı?

"Şerefsiz sürekli bana yürüme derdinde!" dediğimde Kılıç durakladı.

"Size mi yürüyor?" derken fazla gergindi.

Sana yirmi dört saat veriyorum.

Mesajım yine anında görüldü oldu.

Ne için?

Rezil olmaman için.

Eğer bu yirmi dört saat içinde korkaklığı bırakıp karşıma çıkmazsan seni tüm dünya âleme rezil edeceğim.

Bunlar çok iddialı laflar.

Umarım bu sefer lafta kalmazsın.

Küfredip telefonu elimden bıraktığımda Kılıç da masaj yapmayı kesmişti.

Bu sırada odamın kapısı tıklatıldı. "Gel!" Kapı açıldığında beklediğim kişi gelmişti. Emre elindeki dosyalarla içeri girdi. Bugün ondan ne zamandır aklımda olan ama bir türlü almamın nasip olmadığı şirket gelir ve giderlerinin detaylı tablolarını istemiştim.

Kılıç arkamda bir adım geriledi.

"Bunları hazırlayabilmek için biraz uğraşmam gerekti, kusura bakmayın, geciktim."

"Sorun değil." Dosyayı masamın üstüne bıraktı.

"Sormak istediğiniz bir şey olursa diye burada kalabilirim," dedi Emre mavi gözleriyle beni incelerken.

"Hayır, gerek yok. Bir şey olursa ararım seni. Çıkabilirsin."

"İyi akşamlar," dedi ve odadan çıktı.

Dosyayı önüme çektim, Kılıç hâlâ arkamdaydı. Dosyayı açmadan önce omzumun üstünden ona baktım. "Geç otur, işim uzun sürecek." Başını sallayıp hep oturduğu koltuğa geçti.

Tam bir saat boyunca tüm gelirleri, giderleri ve masrafları incelemiştim ama aklıma yatmayan şeyler vardı. Tutarsız gelirler vardı.

Kırık İnci

"Ne düşünüyorsunuz?" Kılıç'ın sesini duyana kadar boş boş daldığımın farkında değildim.

"Hiç, hesap yapmaya çalışıyorum."

"Yardım edebilirim." Teklifiyle başımı iki yana salladım.

"Bir tansiyon ilacımız var, epey popüler ama..." Dosyayı kapattım. Kılıç'a daha fazla detay vermedim.

İlacı Sağlık Bakanlığı karşılıyordu ve Türkiye'de üretim yapıldığı için fiyatı çok ucuğ değildi. Ancak sadece bu tansiyon ilacının satışından akıl alınmayacak miktarda gelir elde edilmişti. Mantıklı değildi. İlaç yüksek miktarda satılmıştı ama bu kazanç yine de bu sınıştan çok fazlaydı.

Bir şeyler dönüyordu. Ya birilerinin parmağı vardı ya da...

Bu alınan ödemeler sanki bir şeyleri kamufle etmek içindi. Para aklama işine benziyordu. Daha dikkatli inceleme yapmam, ilaçların üretildiği hangarlara gitmem ve depolara uğramam gerekiyordu. Bu sayede şüphelerim doğru mu, değil mi anlayabilirdim.

Gerçekten para aklama işi varsa ne için aklanıyordu bu para? Ve bunu kim yapıyordu? Eğer böyle bir şey söz konusuysa ortada iki ihtimal vardı. Ya babamın ve Aytekin abimin olan hiçbir şeyden haberi yoktu ve bu kazançların farkında değillerdi ya da daha kötüsü, onlar da bir şeyler saklıyordu.

Bu düşünceden uzaklaşmak istercesine başımı iki yana salladım. Dosyayı kapattım. Bu araştırmayı çok daha detaylı yapmam gerekiyordu. Ayrıca benim babam da Aytekin abim de bir pislige bulaşmazdı.

"İşiniz bitti mi?" Kılıç'ın sorusuyla başımı salladım. "Eve gidelim mi artık, İnci?"

"İnci?" dedim hemen.

"Mesai saatim bitiyor gibi," dediğinde güldüm.

Beni kaldırması için elimi ona uzattım. "Gidelim, Kılıç."

Ceren Melek

Tüm yol yine ona "He-man" şarkısını söyleyip durmuştum. Ancak eve geldiğimizde içerisi fazla sessiz ve karanlıktı.

Merakla salona girerek ışığı açtım ve gördüğüm görüntüyle duraksadım.

Gitmişlerdi, kimse yoktu.

Yemek masasını yemeklerle donatmışlardı. Kılıç arkamdan gelirken o da fark etmişti.

Bir tek Angel kalmıştı, o da koltuğa kıvrılmış uyuyordu.

"Hava almaya mı çıktılar acaba?" dedim ama yemek masası iki kişi için hazırlanmıştı. "Belki de içeridelerdir." Tam diğer odalara gidecektim ki Kılıç elimden tutarak durdurdu beni.

"Sanmıyorum," dediğinde masaya baktım.

Omuzlarım düşerken içimdeki boşluk hissi canımı sıkmıştı.

Masaya yaklaştığımda bir kâğıt gördüm. Bana not bırakmışlardı. Ayrıca çok çirkin bir el yazısıydı.

Bize yaptığın şeylerin ne kadar büyük olduğunun farkında mısın bilmiyoruz ama uzun yıllar sonra yaşamamız için bize bir şans oldun. Şimdiye kadar gelmemiş olsa bile polis yakında bizi bulur ya da ailelerimiz. Bizim için çok şey yapmışken bir de başını belaya sokmak istemiyoruz. Her şey için tekrar teşekkür ederiz. Ayrıca dört deli kaçırdığın için sen bizden daha delisin. Kendine ve Angel'a çok iyi bak.

En sona da mürekkeple parmak izlerini bırakmışlardı tek tek. Hatta Angel'ın patisinin izi de vardı.

Dolan gözlerimi kırptırdığımda Kılıç'ın elini omzumda hissettim.

"Gitmişler..." Sesim çok kısık çıkmıştı.

"Böylesi belki daha iyidir," dedi o da notu okurken.

"Rahat mı edemediler acaba? Keşke onları direkt büyük evime götürseydim. Niye gittiler ki? Ne güzel kalabalıktık." Kılıç beni omuzlarımdan tutarak kendisine çevirdi.

Gözümünden akan yaşları temizledi, sonra da birkaç öpücük bıraktı o ıslanan yerlere.

Kırık İnci

"Bir de yemek hazırlamışlar ya," dedim iç çekerek.

"Söz veriyorum, onlarla tekrar bir araya geleceksiniz."

"Nasıl olacak ki?" dedim küçük bir çocuk gibi burnumu çekerek. Buna cevap vermedi.

"Hadı üstünüzü değiştirin, sonra da yemek yiyip dinlenin." İtiraz etmedim ona. Başımı sallayarak yanından ayrıldım.

Odama geçip gözyaşlarımı sildim, makyajımı temizledim. Bir süre kendime gelmeyi bekledim. Ardından aynaya kocaman gülümseyerek derin bir nefes aldım.

Üstüme siyah, zıbin gibi duran dantelli iç çamaşırımı giyip üstüme de rahat bir gecelik geçirdim.

Salona döndüğümde Kılıç da üstünü değiştirmiş, rahat bir eşofman ve siyah bir tişört giyinmişti.

Bakışları üstümde yine uzun uzun gezinirken birlikte yemek masasına oturduk. Bir sürü çeşit yemek hazırlamışlardı.

Çok da lezzetliydi hepsi ama onlar olsaydı daha iştahlı yiyeceğim kesindi.

"Birilerine bu kadar çabuk bağlanmanız normal mi?"

"Yine başladın sizli bizli konuşmaya," dedim nefesimi vererek. "Ben hep böyleyimdir. Çok çabuk alışırım, çok çabuk severim." Yüzümü avucumun içine yasladım. "Sana da çabuk alıştum."

Artık o kadar da iştahlı yemiyordu. "Bu kötü bir huy."

"Sen bana en kötü zamanımda geldin, Kılıç. Her şeyimi kaybetmişimde geldin." Durgunlaşmam hoşuna gitmemiş, artık doymuş olacak ki masayı toplamaya başlamıştı.

O masayı toplarken ben de Angel'ı kucığıma alıp koltuğa yayıldım. Maillerimi kontrol ederken gördüğüm e-postayla gözlerim irileşti.

"Kılıç!" diye sevinçle çığlık attığımda Angel da hemen merakla kafasını kaldırmıştı. Onu koltuğa bırakıp yerimden fırladığımda Kılıç da salona giriyordu.

"Kılıç bana kim e-posta atmış! Hasan Tabur! Hem de bizzat, babamla yarım kalan projeyi benimle devam ettirmek istiyormuş." Sevinçle bağırarak konuşmam onu gülümsetti.

Çeren Melek

"Ne güzel işte, bugün bahsettiğiniz adam değil mi?"

"Yarın var ya ortalığın içinden geçeceğim! Çok mutlu oldum!" Sevinçle ona sarıldığımda o da tek bir hareketle beni havaya kaldırdı.

Kıkırdayarak kollarımı boynuna doladım. Kısık bakışlarıyla beni izliyordu. "Hemen güzel bir uyku çekmem lazım. Yarın sabah erkenden etkinliğin düzenleneceği otele gidelim. Var ya, ortalığı kasıp kavuracağım!"

Ben heyecanlı heyecanlı konuşurken o da beni odama götürüyordu. Eli çıplak sırtımdaydı.

Beni yatağa bıraktığında onu da kendimle birlikte çekmiştim. "Mutluluk da gülmek de size çok yakışıyor."

"Bana daha çok yakışan şeyler var," dedim boynunu hafif hafif okşarken. O üstümde dururken geceliğimi tek bir hareketle üstümde çıkartıp attım.

Gözlerini yumarken derin bir nefes aldı. Karşısında sadece siyah iç çamaşırımla kalmıştım.

"Sizin derdiniz benim aklımı durdurmak mı?" dedi eli tenimde gezinirken.

"Hayır, sadece eğleniyorum," dedim göz kırparak.

Bakışları önce vücudumda, sonra dudaklarımda oyalanırken teni de tenimdeydi. Ne kadar etkilendiğini onun sertliğinden anlıyordum.

Bir elim yüzüne çıktı, hafif hafif okşarken yüzümdeki gülüş yavaşça silindi. Çok güzel bir adamdı.

Dudaklarıma doğru eğilirken artık karşı koymaya mecalinin kalmadığını görüyordum.

"Sen var ya Kılıç, başıma gelmiş en güzel şeysin." Sözlerimle gözlerini sıkı sıkı yumdu.

Bir süre üstümde hareketsiz kaldıktan sonra derince yutkundu. Üstümde kalmadan önce boynuma derin bir öpücük bıraktı.

"Yarın sizin için yorucu bir gün olacak, dinlenin."

Kırık İnci

Benden kaçarcasına uzaklaştı ve hızla odayı terk etti.

Benden mi kaçtı?

Yoksa kendinden mi kaçtı?

Belki de en başından beri kaçması gerektiği şeyin farkında değildi.

Sabah kalkar kalkmaz otele geçmiştik. Her tarafta kuaförlerim ve stilistlerim varken ben de bir köşede şampanyamı yudumluyordum.

Bu gece için içmeye ihtiyacım vardı.

Bir saattir de jakuzi keyfi yapıyordum. Artık hazırlanmaya başlamam gerekiyordu.

Banyonun kapısı tıklatıldığında gelenin kim olduğunu elbette biliyordum. “Çıplağım! Çok çıplağım. Ama gel.”

Kapı saniye bile sürmeden açıldığında elbette karşımda yakışıklı korumam vardı.

Kılıç içeri girdiğinde kaşları havalandı. Saçım topuz şekilde, her tarafımı kaplayan köpüklerin içinde elimdeki kadehle şampanyamı yudumluyordum. Yanımda da pizza ve koca bir şişe vardı.

“Keyfiniz oldukça yerinde görünüyor ama içeride bir ordu insan sizi hazırlamak için bekliyor.”

Ona elimle gel gel yaptım. “Evet, keyfim cidden yerinde ama daha yerinde de olabilir yani.” Ben konuşurken o da bana yaklaşıyordu.

Jakuzinin kenarında oturduğunda bakışları üstümde geziniyordu. O köpüklerin ardında çıplak olduğumu biliyor ve bunun zorluğunu yaşıyor gibiydi.

“Daha yerinde olması için yapabileceğim bir şey var mı?” dedi koyu bakışları üstümde gezinirken.

Onu birden tişörtünden tutup kendime çektim, iri bir adam olmasına rağmen sanki ben çok güçlüymüşüm gibi onu çekişimle üstüme düşmüştü.

İki bacağım arasında kalırken bir elini jakuzinin kenarına koydu.

Çeren Melek

"Aa düştün!" dedim şaşırmış gibi. "Bence soyunmalısın, ıslak kıyafetle durmak olmaz." Üstündeki ıslanan tişörtünü tek bir hamleyle üstünden çıkartıp attı.

Onu kendime çektiğimde çıplak göğsü göğsüme değiyordu.

"Sikeceğim!" dedi en sonunda dayanamayarak ve beni çenemden tutarak kendisine çekti. Bana karşı koyma çalışmalarına ara vermek zorunda kalmıştı ama takdir etmek gerekirdi, epey iyi ilerlemişti.

Dudaklarıma başımı döndürecek bir öpücük bıraktı ve küçük bir öpücükle de yetinmedi. Eli vücudumda gezinirken beni daha derin öpüyordu.

Öpüşüne hevesle karşılık verirken bacaklarımı beline dolamıyordum.

"Seni istiyorum," dedim kısık sesle dudaklarına doğru. "Hemen şimdi." Dudakları yine boynumu bulduğunda inledim.

İnlemem onu daha da kendinden geçirirken bir elim pantolonunun düğmesine gitmişti.

"Yakıyorsun beni, hiçbir şeyi bu kadar istememiştim," dedi dudakları göğsüme doğru kayarken.

Bir kez daha yüksek sesle inledim. Tam dudakları göğsüme inmişti ki içeriden ses geldi.

"İnci! Neredesin sen?" Bu Aliye'nin sesiydi.

Oflayarak nefesimi verdiğimde Kılıç gözlerini sıkı sıkı yummuştu.

"Aşırı sertsin ve o tüm sertliğini iç..." Kılıç konuşmamı yine beni öperek durdurdu.

"Durun, yoksa ben duramam," dedi acı çekiyormuşçasına. "Ben bu kadar iradesiz bir adam değildim. Ne halt yapıyorsunuz siz bana?"

Onun kaslarını okşarken tekrar konuşacaktım ki Aliye bir kez daha bağırdı.

Sonunda Kılıç zorlukla üstümden kalktı. Kendisini geriye attığında ben de jakuziden çıkmak yerine onun kucağına yerleştim.

Kırık İnci

"Yakalanacağız, hem de cadaloz ablanıza," dediğinde kıkırdarak dudaklarını öptüm.

"Bu gece, Kılıç," dedim tane tane. "Sana hayatının gecesini yaşatacağım. Bu geceyi hayatın boyunca bir daha hiç unutamayacaksın."

Kucağından kalktığımda bakışları üstümde gezindi, vücudumda yapışan köpükler tamamen çıplak görünmemi engelliyordu ama o vücudumun her bir karesini aklına kazıyormuş gibi izliyordu beni.

Kenarda duran bornoza sarılıp banyodan çıkarak onu orada bıraktım. Bu sırada Aliye tam kapıyı açmak üzereydi.

"Saatlerdir sana sesleniyorum," derken Kılıç'ı görmemişti.

"Ne oldu?"

"Bu gece konuşmayı sen yapacaktıydın!"

"Evet, şirketin çoğu hissesi bende olduğuna göre." Rahat tavırlarım onu daha da fazla çıldırtıyordu.

"O konuşmayı babam yapacaktı! Senin babamın yerinde mi gözün vardı? O konuşmayı Aral yapacak, İnci," dedi neredeyse üsrüme saldıracasına.

"En doğrusu benim yapmam, ayrıca size fikrinizi sormadım."

"Şımarıklığın ve kibrin gittikçe büyüyor! Ama çok sevinme, İnci. Senin sandığın her şeyi alacağım elinden, hem de her şeyi." Bağırışı beni sadece güldürdü.

"Abla, aldınız ya zaten," dediğimden birden tokat yemiş gibi durdu.

Hiçbir şey söylemedi ve odayı terk etti.

Her şeyimi almışlardı, onlar İnci'yi de almışlardı.

Geriye sadece bir kıyım kalmıştı.

Ve o kıyımdan artık ben sorumlu değildim.

Saçlarım her zamanki gibi kalın dalgalar halinde hacimle omuzlarıma düşüyordu. Üstümde siyah uzun, kasıklarımın kadar yırtmacı olan bir elbise vardı. Eteği yerlere kadar uzanıyor, saten

Ceren Melek

kumaşı belimi sarıyordu. Elbisenin parçası olan tül ve siyah eldivenler dirseklerime kadar uzanıyordu. Dudaklarımdaki kırmızı ruj dışında makyajım sadeydi.

Annemin güzel inci kolyesi gerdanımda görünüşümü tamamlıyordu.

O kolyeyi acı içinde okşarken karşımdaki yansımaya bakıyordum.

O yansımaya davetsiz bir misafir eklendi. Bu davetsiz misafir çok gözalıcı, çok da baştan çıkarıcıydı.

Kılıç arkamdaydı, üstünde ona tam oturan diğer takımlarından daha şık bir takım vardı.

“O çok pahalı bir takım.” Kaşları havalandı.

“İyi kazanıyorum.”

“Bir maaşını takım elbiseye mi veriyorsun?” derken hâlâ aynadan bakıyordum. Birden ona dönüp gülümsedim. “Sen aynı bensin.”

Yüzünde bir rahatlama oluşurken nefesini verdi. “Geç kalacağız, isterseniz inelim artık.”

Ona doğru yürüyerek kapıya gitmeden önce önünde durdum.

“Bu gece benim için çok önemli,” dedim ellerimi ensesinde birleştirirken. “Ve sana teşekkür ederim.”

“Ne için?” dedi ama ona cevap vermedim. Sadece dudaklarına son, uzun bir öpücük bıraktım.

Koluna girdim ve birlikte odadan çıktık. Asansöre binip davetin olacağı kata indik, salona girmemizle tüm bakışlar üstümüze dönmüştü.

Çok kalabalıktı, bin kişilik bir organizasyondur. Annem şirketin yıldönümlerini babam için en güzel şekilde hazırlatırdı ve yine öyle yapmıştı.

Eğer yaşıyor olsalardı buradan kol kola gireceklerdi.

O görüntüyü hayal ettim. Annemle babam karşımdalardı. Annem siyah elbisesiyle babamın koluna girmiş, dik duruşuyla ona eşlik ediyordu. Babam da herkesin korktuğu o endamıyla eşinin

Kırık İnci

vanında duruyordu. Aytekin abim de hemen yanlarında gülümseyerek bana bakıyordu. Dolan gözlerimi kırıştıtarak onlara gülümseydiğimde üçü de bana el salladılar ve görüntüleri yavaşça solarak kayboldu.

Ben onların kızıydım. Ben İnci Altınsoy'dum. Omuzlarımı dikleştirirdim ve yüzüme maskemi geçirdim.

Herkes beni ve yanımdaki korumamı inceliyor, korumam olduğunu bilmeyenler de merakla onu süzüyorlardı.

Dost, düşman, tanıdık, tanımadık tüm cemiyet, tüm iş dünyası bu salondaydı. Hatta Asaf Kirahanlı da yanında kardeşiyle bir masada oturuyordu.

Aral, Aliye, Atlas, Cenk bir masadalardı. Sıla ailesinin masasındaydı. Oğuz diğer şirket avukatlarıyla birlikteydi. Timur ailesiyle birlikte otururken bize kötü kötü bakıyordu çünkü bu gece kaval-yem olmak istemiş ama reddedilmişti. Diğer tüm sözde yakın arkadaşlarım da o zengin ailelerinin masalarında oturuyorlardı. Tüm akrabalarım sanki bir iki gün önce trajik bir skandal işlememiş gibi bu geceye gelmişlerdi. Hatta Cemil yanında karısı Bade'yle keyifli bir şekilde oturuyordu.

Diğerlerinin masalarının aksine bizim masamız iki kişilikti. Kılıç oturmam için sandalyemi çekecekti ki omzuna dokunarak onu durdurdum.

"Bu gece hiçbir sahtekârlığa katlanamayacağım. Açılış konuşması yapacağım. Sen de diğerleri gibi gösterinin keyfini çıkar." Sözümle itiraz etmeden otursa da bu durum pek hoşuna gitmemiş gibiydi.

Aynı babamın yaptığı gibi sahneye çıktım ve bir süre karşımdaki kalabalığı izledim.

Derin bir nefes aldım ve başladım.

"Bu gece şirketimizin altmış beşinci yılına özel davetimizi kırmayarak geldiğiniz için öncelikle hepinize teşekkür etmek istiyorum. Babam bu şirket için büyük fedakârlıklar yaptı ve öyle zeki

Ceren Melek

bir adamdı ki her geçen yıl bu şirketi biraz daha büyüttü. Arada işleri yolunda gitmediğinde annemin destekleriyle daha da güçlendi, kendini ailesine ve işine adadı hep. Ancak hepinizin bildiği üzere ailemi bir katliam sonucu kaybettim. Babam bu dünyadaki en sevgi dolu baba, annem en ilgi dolu anne ve abim de eşi benzeri olmayan mükemmel bir adamdı.”

Duraksadım. Gözlerinde sahte duygusallıkla beni izleyenleri izledim. Aral konuşmayı bana kaptırdığı için yerinde kuduruyordu ama çenesi bile daha tam iyileşmemişti.

“Ailemi alçakça öldürdüler. O katilleri henüz bulamadım ama çok uzakta olmadıklarını biliyorum. O katiller bu salonda.” Sözlerimle herkes buz kesti. “Ve emin olun, elim yakanızda,” dedim salondakilerin tek tek gözlerinin içine bakarak. Ön sırada sözde ailem, akrabalarım vardı ama dostlar da gözlerimden uzakta değildi.

“Benim ailemi benden alan herkesi bitireceğime yemin ederim. Babam da buna inanmış olacak ki giderken tüm mirasını bana bırakmış. Ailemin bana bıraktığı her şeyi, onların istedikleri şekilde yöneteceğim. Onları onurlandıracak ve huzurla uyumalarını sağlayacağım.”

Salon inanılmaz derece sessizken sadece karşımdaki mikrofon ve ben vardık. Loş ışıkların ardında herkes ne kadar da şık ve güzel görünüyordu. Aydınlıklarını görüyordum, hepsi balçıkla boyanmıştı.

“Nitekim, bunu yavaş da olsa başarıyorum. Babamın yarım kalan bir projesini devam ettirmek üzereyim. Bunun için Hasan Tabur’a sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum.” Adını söylerken adamı da elimle işaret etmiştim.

Adam elini göğsüne koyarak teşekkürümü kabul etti. Aral birden hızla yerinden kalkmıştı ki Aliye onu aynı hızla geri oturttu. Bu benden hiç beklemedikleri bir başarıydı. Moda ve eğlence dışında beyni çalışmayan kardeşleri koskoca bir işi mi bağlayacaktı!?

“Bir de bu gece teşekkür etmek istediğim çok özel biri var,” dedim ve bakışlarımı Kılıç’a çevirdim. “Tam ailemi kaybetmişken,

Kırık İki

kimsesiz hissederken, tüm kalabalıkların ardında savunmaz kal-
mışken en güçsüz anımda yanıma gelen o kahraman. Korumam
Kılıç." dedim ve elimle onu gösterdim bu sefer. Kılıç sessizce beni
izlerken kaşları çatıktı.

Tüm salon onu izlerken ben konuşmaya devam ettim. "Defa-
larca kez hayatımı kurtardı, her düştüğümde beni kaldırdı, çok
kisa sürede hayatımın merkezine oturdu. Ona çok teşekkür ede-
yorum."

Yine duraksadım ve o koyu dipsiz gözlerine dıkrım gözlerimi.
"Ancak en büyük teşekkürümün sebebi başka. Kendisi o kadar mü-
kemmel bir adam ki ailesinin en büyük düşmanının kuzna koru-
malık yapmaktan hiç gocunmadı. Bir dakika, şimdi Kılıç deyince
siz tanıyamadınız, tabii. Yüzünü herkesten sır gibi sakladığı için
de tanıyamamışsınızdır. Korumam aslında en büyük düşmanımız
olan Kırahanlı ailesinden. Kendisi Arslan Kırahanlı." diyerek onu
herkese takdim ettim.

Tüm salondan şaşkınlık nidaları gelirken kulaklarım hiçbirini
duymuyordu. Gözlerim hiçbirini görmüyordu. Koca salonda sanki
sadece ikimiz kalmıştık.

O hislerini rahatça perdeleyebilen bir adamdı ama şu an bunu
yapamıyordu.

Acı mıydı o kara gözlerindeki? Hayal kırıklığı mıydı? Pişmanlık
mıydı? Öfke miydi? Nefret miydi? Hepsinden biraz mıydı?

Yoksa hepsinden öte miydi?

Ancak en büyüğü kandırılmanın verdiği o acı tattı. Zehirli du-
daklarının mühürlediği kırık hayalleri ayağına dolanmıştı.

Şimdi her şeyi anlamaya başlıyordu, asıl aptalın kim olduğunu
görüyordu.

Bu zamana kadar benim için yaptığı her şeyi tek tek düşünüyor,
aslında her şeyi benim manipülelerim sonucunda farkında olma-
dan yaptığını daha yeni fark ediyordu. Öldürdüğü adamları, ka-
vuşmamı sağladığı işleri, beni her şeyden habersiz sanırken nasıl da
istediğim her şeyi ona yaptırdığını fark ediyordu.

Ceren Melek

Salak yerine koyup aptal gibi kandırdığı kadın tarafından kandırıldığını idrak ediyordu.

Arslan Kılıç Kırahanlı, hayatının en büyük yenilgisini bu gece yaşıyordu.

Çünkü en büyük yenilgi kibirdi. En büyük yenilgi karşındakini aptal sanmaktır. En büyük yenilgi aslında en başından beri kazandığını sanmaktır.

İki düşman olarak birbirimize nefretle bakarken ikimiz de ucu bucağı olmayan bir savaşa sürüklendiğimiz farkındaydık ve ikimiz de hep farklı taraflarda olacaktık.

Ben İnci Alunsoy'dum ve kimsenin baş edemeyeceği o nahif firunaydım.

Kendi ellerimde tutmadığım silahı enselerine dayayana kadar beni tanımayacaklardı. Tanıdıklarında... firuna onları alıp savuracaktı.

DEVAM EDECEK...

